

КРАДЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

От авторката на •СТРЪВ ЗА АЛИГАТОРИ•

ПАТРИША
КОРНУЕЛ

СЛЕДА



Корнуел пише с изключителна интензивност и вътрешна сила!

ПАТРИША КОРНУЕЛ СЛЕДА

Превод: Веселин Лаптев

chitanka.info

Този път Скарпета, която е на свободна практика в Южна Флорида, решава да се върне в града, в който пет години по-рано е преживяла тежки моменти. Тя заминава за Ричмънд, Вирджиния, откликвайки на странната молба за помощ от наскоро назначения главен съдебен лекар. Озовавайки се там, тя открива, че нищо не е както преди: някогашната ѝ лаборатория е организирана и управлявана зле, завеждащият няма нужните качества и работи за изпълнението на неизвестни никому задачи; бившият ѝ заместник е развил личностни проблеми, които не желае да дискутира; на всичкото отгоре в работата се бърка арогантен агент на ФБР.

Станала жертва на нападение, което на пръв поглед няма нищо общо с пряката ѝ работа, Скарпета трябва да издаде заключение за смъртта на едно 14-годишно момиче. Улики няма, физически доказателства почти липсват. Скарпета трябва да проследи заплетените улики и странните детайли, за да накара мъртвото тяло да говори. В резултат на бял свят излиза една тъжна истина, която не всеки може да понесе.

На Рут и Били Греъм — не познавам други хора като вас, обичам ви!

Сърдечни благодарности на Джулия Камерън, която ме посвети в тайнството на творчеството.

На Чарли, Мери и Айрин. Тази книга стана факт благодарение на всички вас.

1.

Кей Скарпета намали скоростта на взетия под наем автомобил и втренчи поглед в жълтите булдозери, които разчистваха терена. Доскоро тук се издигаха няколко стари сгради, които бяха виждали повече смърт от всички съвременни войни, взети заедно. Сгради, в които беше прекарала една значителна част от живота си.

— Някой трябваше да ми каже — прошепна тя. Бе дошла тук в сивото декемврийско утро, за да види още веднъж мястото, където беше работила толкова години, без да има представа, че постройката вече е съборена. Все някой би могъл да я предупреди, дори да ѝ подхвърли ей така, между другото: „Разрушиха сградата, в която работеше, когато беше млада и силна, изпълнена с надежди и мечти, когато вярваше в любовта... Сградата, която все още обичаш и която често ти липсва...“

Един булдозер се люшна напред, вдигнал масивното си гребло като някакво страшно оръжие. Грохотът на веригите му прозвуча като предупреждение. „Би трябвало да се вслушам в него“, рече си Кей, докато гледаше натрошените бетонни късове. Част от фасадата на някогашната ѝ месторабота липсваше. Когато я помолиха да се върне в Ричмънд, може би трябваше да помисли и за чувствата си.

— Затруднява ме един случай, който се надявам да разреши с ваша помощ — поясни доктор Джоел Маркърс — човекът, който я беше наследил на поста главен съдебен лекар на щата Вирджиния. Беше ѝ се обадил вчера следобед.

— Разбира се, доктор Маркърс — отвърна му тя от кухнята на дома си в Южна Флорида. — За какво става въпрос?

— За четиринадесетгодишно момиче, открито мъртво в леглото си. Преди две седмици, някъде около обед. Била е болна от грип...

Би трябвало да го попита защо се обажда именно на нея. Но в онзи момент просто не ѝ хрумна.

— Престанала е да ходи на училище заради болестта, така ли? — зададе следващия си въпрос Скарпета.

— Да.

— Сама ли е била в къщата? — Притискаше телефона с брадичка към рамото си, тъй като ръцете ѝ бяха заети да забъркват една странна комбинация от бърбън, мед и зехтин.

— Да.

— Кой е открил тялото, каква е причината за смъртта?

Ръцете ѝ сръчно изляха маринатата в пластмасовата кутия за фризер, в която имаше хубава сочна пържола.

— Открита е от майка си — отвърна доктор Маркъс. — Няма причини за смъртта. Нищо подозрително, ако не броим факта, че момичето не би трябвало да е мъртво...

Скарпета отвори хладилника, за да остави пържолата. Издърпа чекмеджето, в което държеше картофите, после се отказа от картофена гарнитура и го затвори. По-добре да си замеси хляб от пълнозърнесто брашно. Не я свърташе на едно място, не можеше дори да си помисли, че ще седне на стол. В същото време отчаяно се опитваше да не издаде нервността си. Но защо този човек се обажда именно на нея? Би трябвало да го попита...

— Кой още живее в къщата?

— Предпочитам да обсъдим подробностите лично — каза доктор Маркъс. — Ситуацията е доста деликатна...

В първия момент Скарпета понечи да отговори, че възнамерява да изкара две седмици на почивка в Аспен. Но не го каза, пък и нямаше да бъде вярно. Беше планирала наистина такава почивка, още преди месеци. Но внезапно разбра, че не ѝ е било писано да я осъществи. Не събра кураж да излъже чак толкова грубо, а прибягна до обичайното извинение: че не може да тръгне за Ричмънд заради един изключително труден случай — обесване, което семейството не приема за самоубийство.

— Какъв е проблемът с обесването? — попита доктор Маркъс, но тя почти не го слушаше. — Расов?

— Не знам дали е расов. Човекът се качил на едно дърво, надянал примката и си щракнал белезниците, за да не се откаже... — Скарпета вдигна ръка и отвори ярко боядисаната вратичка на един от кухненските шкафове. — Скочил от клона, шийните му прешлени се счупили и въжето дръпнало скалпа назад. В резултат чертите на лицето му се разкривили в гримаса, която би могла да се приеме за болезнена,

но всъщност е следствие от механичното опъване. За съжаление, не виждам кой би могъл да обясни това, както и белезниците на близките му от Мисисипи, за които прикриването е нещо нормално, но не и мъжете с обратни наклонности...

— Никога не съм ходил в Мисисипи — равнодушно вметна доктор Маркърс. Вероятно искаше да ѝ намекне, че няма отношение към това обесване, нито пък към нещата, които не го засягат пряко. Но Кей пропусна забележката му, просто защото не слушаше какво ѝ се говори.

— Бих искала да ви помогна — промърмори тя, докато отваряше нова бутилка сурово пресован зехтин. В следващия момент си даде сметка, че това не беше необходимо. — Но може би не е разумно да се бъркам в работата ви...

Не искаше да признае, че е ядосана. Продължаваше да се движи из просторната кухня, обзаведена с уреди от неръждаема стомана и плотове от полиран гранит, а по стените висяха цветни пейзажи. Всъщност беше бясна заради Аспен, но избягваше да мисли за това. А и необходимо ли беше да напомня на доктор Маркърс, че е била уволнена от поста, който той заемаше в момента, и поради тази причина беше напуснала Вирджиния с твърдото намерение никога повече да не стъпва там? Продължителното му мълчание я принуди да продължи да говори. Каза, че е напуснала Ричмънд при доста особени обстоятелства, които положително са му известни.

— Това беше много отдавна, Кей — отвърна той.

Господи! Тя беше достатъчно възпитана да се обръща към него с „доктор Маркърс“, а той взе, че я нарече Кей!

Стресна се от начина, по който обидата я завладя. Човекът се държеше топло и приятелски, а тя му отвърщаше наежено и проявяваше прекалена чувствителност. Да не би да му завиждаше и да искаше да го види провален — едно гадно и безспорно дребнаво чувство, което не заслужава уважение. Каза си, че е напълно обяснимо да я нарича Кей, а не доктор Скарпета.

— Имаме нова губернаторка — продължи Маркърс. — По всичко личи, че изобщо не знае коя сте...

Сега пък намекваше, че Скарпета е свършено неизвестна личност и никой от важните хора в щата не е и чувал за нея. Докторът май прекаляваше с обидите.

— Щабът на губернатора е зает изцяло с тежкия бюджетен дефицит и терористичните заплахи в щата Вирджиния...

Скарпета мислено се укори за неприязънта си към човека, който я бе наследил. Той просто се нуждаеше от помощ за разрешаването на труден случай и едва ли имаше причини да я обижда. В бизнеса често се търсеха и съветите на уволнени или принудително напуснали ръководители на компании. А на всичкото отгоре изобщо нямаше да ходи в Аспен, напомни си тя.

— ... ядрени електроцентрали, многобройни военни бази, академията на ФБР, не толкова секретният тренировъчен лагер на ЦРУ, Федералният резерв... — продължаваше да изброява доктор Маркърс. — Гарантирам, че няма да имате никакви проблеми с губернатора, Кей. Честно казано, тя е прекалено амбициозна и изцяло отдадена на аспирациите си за кариера във Вашингтон, за да прояви интерес към моята служба... — Колегата ѝ продължи да говори с мекия си южняшки акцент, опитвайки се да я убеди, че завръщането ѝ в града след петгодишно изгнание няма да направи впечатление на никого, просто защото едва ли ще бъде забелязано. Кей не му повярва особено, но истината бе, че продължаваше да я гнети мисълта за Аспен. Всъщност, мислеше за Бентън и пребиваването му в Аспен без нея. Беше ѝ оставил достатъчно време за размисъл. Изведнъж ѝ хрумна, че спокойно може да поеме и един нов случай, без това да се отрази на свободното ѝ време...

Караше бавно, автомобилът покорно реагираше на желанието ѝ да обиколи квартала от младостта ѝ, който в момента беше напълно мъртъв. Булдозерите бяха захапали черупката на някогашната сграда по съдебна медицина от всички страни и приличаха на огромни жълти насекоми, нахвърлили се върху трупа на убито животно. Стоманените кофи се блъскаха в бетона и издаваха силен звън, камиони и багери се редяха на опашка пред планините от пръст, примесена с отломки. Под огромните гуми на строителните машини скърцаха счупени стъкла.

— Е, хубаво — промърмори Скарпета. — Радвам се да видя как нещата се променят, но някой трябваше да ме предупреди...

Седнал на пасажерското място, Пит Марино мълчаливо гледаше към продълговатите бараки в далечния край на терена.

— Радвам се, че и ти го виждаш, капитане — добави тя, въпреки че Марино вече не беше капитан. Рядко го наричаше така и това беше

признак, че иска да бъде мила с него.

— Точно според лекарските предписания — иронично подхвърли той. — А ти си права: някой наистина трябваше да те предупреди и този някой е онзи тъпак без пишка, който зае мястото ти. Може да те моли да долетиш тук след пет години забвение, но не може да ти каже, че старата сграда вече я няма!

— Убедена съм, че изобщо не му е дошло наум — поклати глава Кей.

— Гадният му мишок! — процеди Марино. — Вече го мразя!

Тази сутрин Марино беше облечен в заплашително черно: черни торбести панталони, черни полицейски боти, черно яке от винил и черна бейзболна шапка с инициалите на полицейското управление на Лос Анджелис. Очевидно беше решил да се прави на грубиян от големия град. Личеше му колко силно ненавижда гадните обитатели на това градче, които му бяха правили всякакви номера по време на службата му тук преди години. Изобщо не му минаваше през ума, че за повечето случаи на мъмрене, понижение или преместване тукашните му началници са били прави. Нито пък допускаше, че грубостта му към другите поражда и съответното отношение.

Изглежда доста глупаво, помисли си Скарпета, докато бегло оглеждаше изтегналия се на седалката Марино, тъмните очила се крепяха на върха на носа му. Шапката му беше подарък от нейната племенница Луси, която наскоро откри офис в Лос Анджелис, или Лост Анджелис^[1], както го наричаше Марино. И тъй, ето го нашият Марино, завърнал се в своя загубен град Ричмънд, Вирджиния, направил всичко възможно да се престори на такъв, какъвто никога не е бил...

— Хм... — изръмжа той с нарочно удебелен глас. — Значи край с Аспен, а? Предполагам, че Бентън е доста ядосан...

— Всъщност, той работи по един случай — отвърна Кей. — Няколко дни забавяне ще му се отразят добре.

— Няколко дни, друг път — промърмори с гримаса Марино. — Тези неща никога не свършват за няколко дни. Бас държа, че изобщо няма да стигнеш до Аспен. Върху какъв случай работи?

— Не каза, а и аз не го попитах.

Изрече го с категоричен тон, изобщо нямаше намерение да обсъжда Бентън.

Марино замълча и извърна глава към страничното стъкло. Знаеше какво си мисли за връзката ѝ с Бентън Уесли, и усети колко е озадачен. Беше наясно, че Марино се чуди на тази връзка, вероятно от доста време насам. Не беше пропуснал, че след възобновяването на отношенията им тя се държеше някак отчуждено с Бентън. Това я вбесяваше, защото не можеше да допусне, че човек като Марино усеща хладината ѝ, и то съвсем ясно...

— Жалко за Аспен — промърмори Марино. — Ако аз бях на твое място, щях да полудея!

— Гледай внимателно — каза тя, имайки предвид сградата, която се разпадаше пред очите им. — Така и така сме тук... — Нямаше никакво желание да говорят за Аспен или за Бентън, защо не е при него и какво би могло да бъде... Бентън го нямаше през всички тези години. А когато се върна при него, тя усети, че част от нея се е изгубила безвъзвратно. Не знаеше кога, не знаеше защо и как...

— Е, мисля, че беше крайно време да бутнат тая съборетина — отсече Марино след бегъл поглед през предното стъкло. — Предполагам, че е заради „Амтрак“. Говореше се, че им трябва още едно депо в района. Нали скоро ще отворят гарата на Мейн Стрийт? Забравих от кого го чух, беше доста отдавна...

— Нямаше да е зле да ме уведомиш — поклати глава Кей.

— Нали ти казах, че беше отдавна? Забравил съм...

— Такава информация щеше да ми бъде от полза.

— Не те обвинявам за настроението — втренчи се в нея Марино. — Казах ти да не идваме тук, но кой да ме чуе. Няма и час откакто пристигнахме и гледай какво става! Старата ни барака я разбиват със стоманено гюле, което, ако питаш мен, си е лош знак... Между другото, караш с пет километра в час. Можеш и по-бързо, нали?

— Нямам настроение — отвърна Кей. — Но обичам, когато ме предупреждават. — Продължи да кара бавно, заковала поглед в сградата на някогашната си работа.

— Казвам ти, че е лош знак — промърмори Марино и отново се обърна към прозореца.

Скарпета не подаде газ, предпочиташе да наблюдава разрушителните работи. Истината бавно проникваше в съзнанието ѝ — по-бавно, отколкото обикаляше квартала. Някогашната сграда на щатската патоанатомия и лабораторията по съдебна медицина беше на

път да се превърне в депо на възстановената железопътна гара на Мейн Стрийт — същата улица, която не беше виждала влак през десетте години, когато Скарпета и Марино бяха работили и живели тук. Изградено в готически стил от солидни каменни блокове, халето на някогашната железопътна гара беше потънало в забвение. По едно време общината се опита да го преобразува в търговски център, но магазините бързо фалираха. После го обявиха за офис център, но и канторите скоро бяха затворени. Високата кула с часовника доминираше над целия град и сякаш следеше многобройните естакади на магистрала И-95, които бяха прехвърлени над пустеещите коловози — едно призрачно бяло лице с филигранни стрелки, замръзнали във времето...

И без нея Ричмънд продължаваше да живее и да върви напред. Железопътната гара на Мейн Стрийт беше върната към основното си предназначение и скоро щеше да предложи убежище на сиво-червените композиции на „Амтрак“. Часовникът на кулата вече работеше. Стрелките му показваха осем и шестнадесет.

— Не знам какво съм очаквала — промърмори Скарпета и хвърли поглед през страничното стъкло. — Може би, че ще я преустроят и ще я превърнат в склад, в държавен архив или Бог знае в какво... Но не и че ще я съборят...

— На практика бяха длъжни да я съборят — обади се Марино.

— Дори за момент не съм допускала такова нещо...

— Е, не бих казал, че става въпрос за някое чудо на архитектурата — подхвърли той и в гласа му се появи изненадваща враждебност. — Едно лайно от бетон, построено някъде през 70-те. Спомни си колко убити хора са минали оттук. Хора със СПИН, хора с гангрена. Жени и деца, станали жертва на изнасилване, удушени и намушкани с нож. Самоубийци, скочили от покрива на някой блок или хвърлили се под влака. Какво ли не е имало под този покрив. Да не говорим за онези хлъзгави розови трупове в каменните вани на патоанатомията. Тръпки ме побиват, когато се сетя за тях! Помниш ли как ги изваждаха от шибаните дупки, закачайки ги за ушите? Всичките голи и розови като трите прасенца, с вирнати нагоре крачета! — Марино повдигна коленете си за илюстрация и наколенките от черна кожа стигнаха чак до огледалцето.

— Доскоро изобщо не можеше да си вдигнеш краката по този начин — отбеляза Скарпета. — А преди три месеца дори не можеше да ги свиеш...

— Да бе!

— Сериозно ти говоря. Изглеждаш в добра форма...

— Дори кучето може да вдигне крак, докторке! — пошегува се Марино, очевидно поласкан от комплимента. Стана ѝ съвестно, че никога досега не го беше хвалила. — Разбира се, ако кучето е мъжко...

— Не, сериозно, много съм впечатлена — изгледа го продължително тя. Години наред се беше опасявала, че нездравословният му начин на живот ще го погуби, но въпреки това беше пропуснала да го окуражи при първите му опити да промени нещата. Трябваше да срутят старата сграда пред очите ѝ, за да му каже нещо приятно. — Съжалявам, че не съм ти го казвала досега, и се надявам, че си престанал да ядеш протеини и мазнини — добави.

— Вече съм момче от Флорида — усмихна се Марино. — Прибягвам до диета „Южен бряг“^[2], макар че кракът ми не е стъпвал там. Нали знаеш, че Южният бряг е любимото сборище на педерастите?

— Не използвай такъв език, моля те — искрено се възмути Кей. Адски мразеше да се говори по този начин, а той го правеше именно заради това.

— Помниш ли пещта в приземието? — възобнови спомените си Марино. — Димът от комина означаваше, че долу горят трупове... — Посочи с пръст черния квадратен комин на крематориума, който все още стърчеше от покрива на полусрутената сграда. — Зърнех ли пушека, гледах да избягам по-далече. Никак не ми се щеше да го дишам...

Скарпета плъзна колата покрай задната част на сградата. Разрушителите все още не бяха стигнали дотук и всичко изглеждаше непокътнато. Паркингът беше пуст, с изключение на един голям жълт трактор, спрял почти на мястото, на което тя оставяше колата си като началник на службата — вдясно от масивната врата, водеща към рампата. За миг ѝ се стори, че чува протестиращото скърцане на механизма, който повдигаше и спускаше вратата с помощта на един зелен и един червен бутон, монтирани на вътрешната стена. Долови гласовете на шофьорите на линейки и катафалки, затръшването на

врати, потропването на колелата на носилките, превозващи обезобразените тела. Мъртвите влизаха и излизаха непрекъснато, двадесет и четири часа в денонощието...

— Огледай се хубавичко — подхвърли тя на Марино.

— Направих го още при първата ти обиколка — отвърна той. — А ти май си решила цял ден да се въртим тук...

— Ще направим още един кръг и си тръгваме. Затова гледай...

Зави наляво по Мейн Стрийт и леко даде газ. Съвсем скоро мястото щеше да бъде разчистено и вероятно щеше да изглежда като ампутиран крайник. Когато пред очите им за пореден път се появи паркингът в задната част на терена, до жълтия трактор се беше изправил мъж с масленозелени панталони и черно яке, който човъркаше нещо под вдигнатия капак на мотора. Професионалистът у Скарпета механично взе връх и тя неволно се помоли на Бога човекът да не стои точно пред огромното задно колело на машината.

— Мисля, че трябва да оставиш шапката си в колата — извърна се тя към Марино.

— К'во? — погледна я с недоумение той.

— Чу ме добре. Приятелски съвет, който ще ти бъде от полза... — Очите ѝ проследиха трактора и мъжа, които бавно се стопиха в огледалцето за обратно виждане.

— Ти винаги ми даваш полезни приятелски съвети — отбеляза Марино. — Които обаче никога не ми вършат работа... — Смъкна шапката с инициалите на полицията в Ел Ей и замислено я огледа. По плешивото му теме блестяха ситни капчици пот. Скромната квота посивяла коса, която му беше отпуснала природата, беше напълно ликвидирана, при това по собствената му воля.

— Не си ми споменавал, че си започнал да си бръснеш главата — отбеляза Скарпета.

— Не си ме питала.

— Е, сега те питам...

Зави на север и започна да се отдалечава от сградата по посока на Брод Стрийт, постепенно увеличавайки скоростта.

— Проблемът с пълноценността — поясни неохотно Марино. — Когато косата ти не я бива, по-добре хич да я няма...

— Предполагам, че в това има логика — кимна Скарпета. — Поне толкова, колкото във всичко останало...

[1] Игра на думи: lost означава загубен. — Б.пр. ↑

[2] Диетата за отслабване „Саут Вийч“, създадена от д-р А. Агатстън. — Б. ред. ↑

2.

Седнал на градинския стол, Едгар Алан Пог съсредоточено разглеждаше пръстите на краката си. Представи си реакцията на хората при новината, че има собствена къща в Холивуд, и на лицето му се появи усмивка. Втора къща, напомни си. Той, гражданинът Едгар Алан Пог, разполагаше с втори дом, където да се наслаждава на слънцето, уединението и приятните изживявания.

Никой нямаше да попита в кой Холивуд се намира този дом. При споменаването на името, всички си представят големите бели букви на онзи прочут в цял свят хълм, резиденциите с високи огради, скъпите спортни автомобили със свалени покриви, благословените от Бога красавици и красавци, самите те богове... Едва ли някой би се досетил, че градчето Холивуд на Едгар Алан Пог се намира всъщност в община Броуърд, на около час път от Маями, и никога не е привличало богатите и известните. Трябваше да обясни това на лекаря, рече си с болка той. Да, докторът щеше да е първият, който ще научи. И другия път няма да му откаже противогрипната ваксина, помисли си с неволна тръпка Пог. Няма лекар, който ще лиши холивудския си пациент от ваксина срещу грип, независимо колко е дефицитна. В душата му потрепна гневът.

— Ние сме тук, мила мамо. Наистина сме тук. Това не е сън...

Пог говореше така, сякаш в устата му имаше някакъв предмет, който пречеше на движението на езика и устните му.

Равните му бели зъби ухапах дървения молив.

— А ти мислеше, че този ден никога няма да настъпи — изфъфли той. По брадичката му се стекоха няколко капчици слюнка.

— Нищо не струваш, Едгар Алан. Абсолютно нищо... — Продължаваше да говори с молив в уста, имитирайки жлъчната, неясна, пиянска реч на майка си. — Слаба ракия си, Едгар Алан. Пълен неудачник.

Градинският му стол се намираше в средата на воняща и мръсна стая, а самата гарсонiera бе приблизително по средата на второто ниво

блокове на Гарфилд Стрийт. Улицата бе кръстена на един от американските президенти, пресичаше градчето от изток на запад и свързваше булевардите „Холивуд“ и „Шеридан“. По неизвестни причини този малък жилищен комплекс от двуетажни сгради с бледожълта мазилка се наричаше „Гарфилд Корт“ — един типичен пример на безсмислено кръщаване. Преди всичко защото нямаше никакъв двор^[1], нито дори стръкче трева. Имаше само паркинг и три палми с доста орфани листа, които напомняха на Пог за пеперудите с разперени крила, които като дете беше забождал върху големи листови картон.

— В дървото няма достатъчно жизнени сокове, но това си е твой проблем.

— Престани, майко. Веднага престани. Не е възпитано да говориш така.

Когато преди две седмици нае втория си дом, Пог не се пазари за цената, въпреки че деветстотин и петдесет долара на месец беше огромна сума в сравнение с парите, с които би преживявал в Ричмънд. Дори ако и в Ричмънд плащаше наем... Но тук откриването на прилична квартира беше доста трудно и той просто не знаеше откъде да започне. Пристигна след шестнадесетчасово шофиране, беше уморен и възбуден. Направи една-две обиколки за ориентация, тъй като не желаше да отсяда в мотел дори и за една нощ. Старият бял буик беше претъпкан с багаж и той не искаше да дава възможност на някой пубер ненормалник да счупи стъклото и да отмъкне видеото и телевизора, да не говорим за такива ценни неща, като дрехите, тоалетните принадлежности, лаптопа, перуката, градинския стол, лампата, чаршафите, книгите, моливите и шишенцата с бяла, червена и синя боя, предназначени за любимата му бухалка. Имаше и още няколко изключително важни лични вещи, сред които и неколцина стари приятели.

— Беше ужасно, майко — отново започна разказа си Пог, опитвайки се да отвлече вниманието ѝ от пиянските брътвежи. — Обстоятелствата ме принудиха да напусна незабавно нашето малко и красиво южно градче, но не завинаги, съвсем не завинаги! Сега вече имам втори дом и няма да ми е трудно да се придвижвам между Холивуд и Ричмънд. Ние с теб винаги сме мечтали за Холивуд и в

крайна сметка тръгнахме да го търсим като заселници с конски фургон...

Замисълът успя. Бе отклонил вниманието ѝ от слабата ракия и недостатъчните жизнени сокове.

— Нямах кой знае какъв късмет, когато за пръв път напуснах Двайсет и четвърта улица и се озовах в едно забравено от Бога място на име Либерия, пред камионетка за сладолед.

Продължаваше да говори с молива в уста, който се беше превърнал в неразделна част от съществуването му, с него заместваше пушенето. Беше се отказал по икономически причини, а не защото мислеше за здравето си. Винаги беше предпочитал пурите. Почти нямаше други пороци, но не можеше да устои на марките „Индио“, „Кубитас“, „А Фуентес“ и най-вече „Кохибас“ — фантастичните пури, които се внасяха контрабандно от Куба. Беше влюбен в „Кохибас“ и знаеше къде да ги намери. Уморените му дробове винаги оценяваха качествения кубински тютюн, който далеч превъзхождаше всичко останало. Защото нечистите смески са тези, които поразяват дробовете, докато истинският кубински тютюн може само да ги лекува...

— Можеш ли да повярваш? Камионетка за сладолед, от която звучаха детски песнички, а отпред се редяха на опашка десетки малки негърчета, стиснали в ръка по някоя монета. Намирахме се в сърцето на гетото, на милитаризирана зона. И слънцето вече залязваше. Бас държа, че нощно време в Либерия се чуват доста изстрели. Естествено, аз побързах да се измъкна оттам и по един наистина чудотворен начин се озовах в по-добрите квартали на града. След което успях да те доведа в Холивуд жива и здрава. Нали така, майко?

Изведнъж се пренесе отново на Гарфилд Стрийт, карайки бавно покрай едноетажните къщички с избледняла мазилка и парапети от ковано желязо, с жалузи на прозорците и места за паркиране, с миниатюрни морави отпред, на които няма място за басейн... Малки и сладки домове, строени през петдесетте и шейсетте, които го умиляваха, защото бяха преживели десетки урагани и силни демографски трусове, както и резки повишения на данъците върху собствеността. Старите обитатели бяха напуснали, на мястото им бяха дошли нови, повечето от които не само не говореха английски, но и не правеха опит да го научат. Въпреки това кварталът оцеля. После, точно

когато всички тези мисли минаваха през главата му, отпред изникна жилищният комплекс. Беше фантастично, като нереално видение.

Пред централната сграда имаше табела с надпис „Гарфилд Корт“ и няколко телефонни номера отдолу. Пог реагира на видението, като отби на паркинга и си записа номерата, след което подкара към близката бензиностанция, където имаше обществени телефони. Оказа се, че има един свободен апартамент. След по-малко от час Пог проведе своята първа и с Божията помощ единствена среща с Бенджамин П. Шуп, управител на имота.

— Не мога да го направя, няма начин... — Това бяха думите, които Шуп непрекъснато повтаряше, докато въвеждаше Пог в разхвърляния си офис и се настаняваше зад бюрото. Въздухът беше застоен и пренаситен с аромата на одеколон. — Ако искате климатик, трябва да си го купите сам. Задължително от моделите за прозорци. Сам ще решите. Но сега е най-хубавото време на годината. На кого му трябва климатик?

Бенджамин П. Шуп му предложи гледката на пълен комплект ослепително бели изкуствени зъби, които приличаха на плочки за баня. Обсипаният със злато владетел на бедняшкия квартал започна да почуква по плота с дебелия си показалец, на който имаше пръстен с голям и блестящ брилянт.

— А вие имате късмет. По това време на годината всичко живо се втурва насам. Поне десет души чакат на опашка за този апартамент...

Шуп, кралят на бедняците, направи жест с ръка, за да демонстрира златния ролекс на китката си. Нямаше никаква представа, че солидните, със затъмнени стъкла очила на Пог са правени без рецепта, а дългата му къдрава коса е обикновена перука.

— Само след два дни на опашката ще чакат двадесет души. На практика не би трябвало да ви предлагам този прекрасен апартамент на толкова ниска цена...

Пог плати в брой. Не му беше поискан депозит или друга форма на гаранция, не подложиха на съмнение автентичността на документите му. След три седмици беше длъжен да плати (отново в брой) за месец януари — разбира се, ако желае да задържи втория си дом в разгара на холивудския сезон. За него обаче беше твърде рано да планира какво ще прави в дните около Нова година.

— Имам работа, имам работа — мърмореше си сам, докато прелистваше каталога на погребалните агенции. Спря на страницата, която предлагаше урни и траурни атрибути, приглади я на коляното си и започна да разглежда цветните снимки, макар че отдавна ги познаваше наизуст. Любимата му урна беше изработена от месинг и имаше формата на купчина книги със скъпи кожени корици. В представите му това бяха уникални екземпляри от събраните съчинения на Едгар Алан По — човека, на когото беше кръстен. Разбира се, в главата му се въртяха и по-практични въпроси: като например колко ли струва тази елегантна урна.

— Май трябва да се обадя и да си я поръчам — игриво подхвърли той. — Това трябва да направя, нали, майко? — Дразнеше я, сякаш телефонът му беше подръка и всеки момент можеше да изпълни закана си. — На теб без съмнение ще ти хареса! — Пръстите му докоснаха снимката на урната: — Ще харесаш урната на Едгар Алан, нали? Е, добре. Ще се занимаем с нея, когато има какво да празнуваме. В момента обаче работите ми не вървят по план, майко... Да, да, правилно ме чу. Страхувам се, че претърпях известни несполуки...

— Нали ти казах, че си слаба ракия...

— Не, скъпа майко! Въпросът не е в това... — Поклати глава, а ръцете му продължиха да прелистват списанието. — Хайде да не започваме отново. Намираме се в Холивуд и ни е приятно, нали?

Представи си крайбрежната къща с цвят на съомга, която се намираше недалеч оттук, в душата му се сблъскаха противоречиви емоции. Беше открил къщата в съответствие с плана. Проникна в нея в съответствие с плана. Но после нещата се объркаха и нямаше никакъв повод за празненство.

— Погрешен начин на мислене, погрешен начин на мислене — изфъфли и чукна челото си с два пръста. Така на времето го почукваше майка му. — Нещата не биваше да се развият по този начин... Какво да правя? Какво да правя? Малката рибка успя да избяга... — Пръстите му заплуваха във въздуха. — Остана единствено Голямата риба... — Във въздушното плуване се включиха и двете му ръце. — Малката рибка избяга някъде, но на мен не ми пука къде... Важното е, че Голямата риба все още е там. Но тя едва ли е доволна от факта, че прогоних малката. Не може да е доволна. Което означава, че скоро ще имаме повод за празнуване...

— Избягала?! Що за глупост? Изпусна малката рибка, а се надяваш да хванеш голямата? Господи, наистина си слаба ракия! Как е възможно да си мой син?!

— Не говори така, майко. Не е учтиво.

Главата му остана наведена над списанието с траурни атрибути.

Усети погледа ѝ, който би могъл да закове пирон в стената. Баща му имаше специален израз за него — наричаше го „рошовото око“. Едгар Алан Пог така и не успя да разбере защо един несъмнено страшен поглед на майка му трябва да се нарича „рошово око“. Очите нямат косми. Дори не беше чувал за око с косми. Ако имаше такова нещо, щеше да го знае. По принцип знаеше много неща. Пусна списанието на пода и стана от жълто-белия градински стол. Протегна се и тръгна към ъгъла, където беше опрял бухалката си. Жалузите на единствения прозорец в дневната бяха спуснати и пречеха на слънчевите лъчи да проникнат във вътрешността на стаята. Приятният здрач се разсейваше от слабата настолна лампа, поставена направо на пода.

— Я да видим какво ще правим сега — промърмори той, прехвърляйки молива в устата си. Говореше на кутията от бисквити, която лежеше под градинския стол. Ръцете му стиснаха ръкохватката на бухалката, очите му внимателно опипаха червените, белите и сините звезди и ивици, които беше докоснал колко пъти?... Да, точно така — сто и единадесет пъти... Извади бялата си носна кърпичка и с обич я плъзна по полираната повърхност на бухалката. После избърса пръстите си с нея. — Днес трябва да направим нещо специално... Мисля, че е ред на малко празненство...

Оттегли се към стената и извади молива от устата си. Бухалката леко се поклащаше в другата му ръка, а очите му внимателно огледаха началните контури на някаква скица, оформена върху голям лист картон на бежовия триножник. Изтъпеният графит на молива леко докосна едно голямо и втренчено око, после започна да удебелява миглите. Моливът беше мокър и постоянно се изплъзваше измежду палеца и показалеца му.

— Ето така.

Отстъпи крачка назад, наклони глава и доволно огледа голямото втренчено око, облещено над нещо, което можеше да мине за извивка на буза. Бухалката в другата му ръка леко потрепваше.

— Казах ли ти колко добре изглеждаш днес? Скоро бузите ти ще придобият един много приятен цвят. Розово-червен, сякаш си била продължително време на слънце...

Тикна молива зад ухото си и вдигна ръка пред очите си. Разпери пръсти и започна да ги оглежда. Не пропускаше нито една става, нито една гънка, белег или раничка в близост до деликатните кожички около малките закръглени нокти. Разтърси я във въздуха, наблюдавайки движението на фините мускулчета. Представи си как разтрива студената кожа и се опитва да раздвижи застиналата под нея кръв, прогонвайки смъртта чрез енергичен масаж. Представи си приятния ѝ розов цвят вследствие на този масаж... Бухалката потрепна в другата му ръка и той мислено се видя как замахва с нея. Липсваше му усещането за гладкия талк върху дланта, подготовката за решителния удар. Потръпна от желание да стовари бухалката върху окото на триножника, но си даде сметка, че не бива да го прави. Закрачи напред-назад с разтуптяно от гняв сърце. Беше смутен от бъркотията наоколо.

Оскъдното обзавеждане на апартамента съвсем не означаваше, че е подреден. Барплотът на кухненския бокс беше отрупан с използвани книжни салфетки, пластмасови чинии и прибори. Между тях се виждаха консерви и пакети със спагети, които Пог не си беше направил труда да прибере в единствения шкаф на бокса. В умивалника киснеха чиния и дълбок тиган за пържене. Водата вътре беше мазна и студена. По лекьосания син килим бяха разхвърляни сакове, раници и дрехи, между които се търкаляха книги, моливи и листове евтина хартия за скициране. Жилището на Пог вече беше наситено с аромата на готвено и пури, който се смесваше с острата миризма на собствената му пот. Беше много топло и той беше свалил повечето от дрехите си.

— Мисля, че е време да проверим състоянието на госпожа Арнет, която никак не беше добре — подхвърли на майка си Пог, без да поглежда към нея. — Какво ще кажеш за един посетител? Предполагам, че това трябваше да е първият ми въпрос... Вероятно и двамата ще се почувстваме по-добре. Признавам, че и аз съм малко потиснат... — Спомни си за малката рибка, която беше избягала, очите му бавно обиколиха разхвърляното жилище. — Не мислиш ли, че едно посещение ще ни поразведри?

— Разбира се.

— Нали, нали? — Баритонът му правеше изразителни извивки, сякаш се обръщаше към дете или домашен любимец. — Ще ти бъде приятно да посрещнеш гости, нали? Чудесно! Прекрасно!

Прекоси зацапания килим с босите си крака и клекна пред един кашон, пълен догоре с видеокасети, кутии за пури и пликове със снимки. Всички бяха акуратно надписани със ситния му почерк. В дъното на кашона откри кутията за пури на госпожа Арнет, под която лежеше и плик с полароидни снимки.

— Майко, госпожа Арнет е дошла да те види — обяви с доволна усмивка той, отвори кутията за пури и я положи върху градинския стол. После прегледа снимките и подбра онези, които най-много му харесваха. — Помниш я, нали? Срещали сте се многократно. Една посиняла от старост жена... Ето, виж косата й... Наистина е синя!

— Ами да, синя е...

— Амиии дааа ссиняя еее... — изимитира той гърленото ръмжене на майка си. Така произнасяше думите тя, когато беше в непосредствен контакт с бутилката водка. Всъщност, направо едно цяло с нея...

— Харесваш ли новата й кутия? — попита Пог и тикна пръста си вътре. После го вдигна срещу лампата и издуха известно количество бял прах. — Не ревнувай, моля те! От последната ви среща насам тя изгуби част от теглото си. Не знам как го направи, но й се отрази добре... — Пръстът му отново потъна в кутията, във въздуха се появи поредното облаче бял прах. Искаше да накара дебелията си майка да ревнува, а може би и да я ядоса, поне мъничко... Извади бялата кърпичка и старателно избърса ръцете си. — Мисля, че скъпата ни приятелка госпожа Арнет изглежда прекрасно, направо божествено!

Втренчи се в една от снимките на госпожа Арнет. Синкавата коса обграждаше като ореол мъртвото й розово лице. Не помнеше причината, поради която устата й беше зашита. Помнеше само, че го беше направил със собствените си ръце. Други следи от хирургическото му майсторство липсваха. Любителското око никога не би забелязало, че кръглите контури на очите й се дължаха на капачките под клепачите. Беше ги поставил там с изключително внимание, полагайки ги точно върху хлътналите очни ябълки. А след това ги беше покрил с клепачите, предварително намазани с вазелин.

— А сега бъди любезна и попитай госпожа Арнет как се чувства — подхвърли Пог към тенекиената кутия от бисквити, разположена под градинския стол. — Тя беше болна от рак. Напоследък много хора имат рак...

[1] На английски court. — Б.пр. ↑

3.

Доктор Джоел Маркърс ѝ се усмихна сковано и ѝ подаде малката си суха ръка. Тя инстинктивно усети, че при определени обстоятелства би могла да го презира, но побърза да прогони това усещане от съзнанието си.

Преди около четири месеца научи за назначаването му случайно. Озовала се на борда на някакъв самолет, тя запълваше времето си с последния брой на списанието „Ю Ес Ей Тудей“. На една от последните страници се натъкна на кратка новина, която гласеше: „След продължително търсене губернаторът на Вирджиния най-сетне назначи главен патолог на щата...“ Най-после! След толкова години без постоянен или временен ръководител на отдел „Съдебна медицина“ Вирджиния най-после се беше сдобила с такъв. Но по време на „продължителното търсене“ никой не беше поискал мнението на Скарпета, никой не пожела да я изслуша. Кандидатурата на доктор Маркърс не се нуждаеше от нейното одобрение.

Ако я бяха попитали, щеше откровено да признае, че не е чувала за него. След което щеше да изкаже дипломатичното предположение, че вероятно го е срещала по националните конференции, но не си спомня името му. Би трябвало да е съдебен патолог с отлична репутация, иначе не биха го номинирали за ръководител на най-добрата служба по съдебна медицина в страната.

Но в момента, в който стисна ръката на доктор Маркърс и надникна в малките му студени очи, тя си даде сметка, че този човек ѝ е напълно непознат. Очевидно не беше участвал в по-значимите форуми на патолозите, нито пък беше чел лекции на някой от съдебномедицинските или криминологическите семинари, на които тя беше присъствала. Защото понякога ѝ се случваше да забрави име, но физиономия никога.

— Най-накрая се срещнахме, Кей — промълви той. Това беше нова и още по-тежка обида, тъй като беше произнесена право в лицето ѝ.

Това, което интуицията ѝ отказа да приеме по телефона, сега се налагаше като неоспорим факт. Намираха се във фоайето на сградата „Биотек–2“, където тя беше работила като шеф. Доктор Маркърс беше дребен човек със слабо лице и оскъдно, посивяло окосмяване по тила. Сякаш природата бе проявила изключителна пестеливост при създаването му. Вратовръзката му беше демодирана и тясна, а панталоните и обувките — доста поизносени. Под евтината бяла риза се очертаваше старомоден потник, а самата риза беше доста протъркана и с прекалено широка яка за мършавия му врат.

— Да влезем — покани я с жест той. — Страхувам се, че тази сутрин сме доста натоварени...

Тъкмо се канеше да му съобщи, че не е сама, когато Марино изскочи от мъжката тоалетна, придърпа черните си торбести панталони и заплашително нахлупи шапката с инициалите на полицията в Лос Анджелис. Скарпета ги запозна с делови тон, обяснявайки появата на Марино дотолкова, доколкото изобщо можеше да бъде обяснена.

— Преди време е работил в градската полиция на Ричмънд и е опитен детектив — добави тя, докато чертите на доктор Маркърс бавно се вкаменяваха.

— Не ми казахте, че ще имате компания — отривисто рече той. Кей безпомощно се огледа. Все още се намираха в просторното фоайе от гранит и стъкло на сградата, която някога беше управлявала. Беше съобщила името си на рецепцията и беше чакала почти двадесет минути някой да слезе да я посрещне. — Изрично ви споменах, че става въпрос за нещо изключително деликатно...

— Хей, няма проблем — подхвърли Марино. — Аз съм деликатен човек.

Доктор Маркърс не му отговори, но видимо настръхна. Скарпета усети как гневът му увисва във въздуха.

— В гимназията ме смятаха за много чувствителен и почти деликатен — добави на висок глас Марино, после зърна един униформен пазач на десетина метра от себе си, който излезе от стаята за разпити и внимателно затвори вратата. — Хей, Брус! — радостно ревна той. — К'во става с тебе, бе човек? Още ли играеш боулинг в онзи скапан отбор „Карфиците“?

— Не ви ли предупредих, че ще ме придружи? — изрази учудване Скарпета. — Съжалявам. — Не беше му казала, разбира се, нито пък съжаляваше. Когато я молеха за консултация по определен случай, тя се чувстваше свободна да вземе със себе си когото пожелае, освен това не можеше да прости на Маркъс, че я нарече Кей.

Пазачът Брус учудено извърна глава, после на лицето му изплува широка усмивка.

— Марино! Пресвета Дево, това ти ли си?! Все едно че виждам призрак!

— Нищо не сте ме предупреждавали! — нацупено отговори доктор Маркъс. Гласът му гневно потрепери, но се долавяше и нотка на смущение. Сякаш уплашени птици пляскаха с криле.

— Никакъв призрак! — изкрещя в отговор Марино. — Жив съм, от плът и кръв!

— Не съм сигурен, че мога да го допусна — промърмори със същия треперлив глас доктор Маркъс. — Няма акредитация...

От думите му стана ясно, че някой над него не само познава Скарпета, но по всяка вероятност е причина за появата ѝ тук.

— Колко време ще останеш?

Надвикването между старите приятели продължаваше. Вътрешният глас на Скарпета я предупреди да внимава, явно ѝ предстоеше нещо неочаквано.

— Колкото трябва, друже.

„Допуснах грешка, при това сериозна — помисли си тя. — Трябваше да замина за Аспен.“

— Отбий се, когато имаш време.

— Дадено, приятелче...

— Достатъчно, моля! — не издържа доктор Маркъс. — Това тук не е бирария!

На специален шнур около врата му висеше мастер-ключ за вратите в цялото „кралство“, но тази към етажа се отваряше с магнитна карта, която той пхна в процепа на стената. Тук беше крилото по съдебна медицина, което се намиреше под прякото му ръководство. Скарпета усети как устата ѝ пресъхва, дланите ѝ се овлажняват, а коремните ѝ мускули болезнено се присвиват. Всичко това ѝ се случи в момента, в който влезе в крилото, за което беше набираща средства и в чието проектиране беше участвала. Малко бяха

промените и в кабинета на завеждащия — същата гарнитура в тъмносин цвят, същата масичка за кафе от тъмно дърво, същата картина с житни поля на стената. Единствените промени в приемната бяха няколко нови саксии с декоративни слънчогледи и хибискус. На времето тя беше много ентузиасирана относно цветята. Поливаше ги сама, отстраняваше изсъхналите листа, местеше ги според светлината през различните годишни сезони.

— Страхувам се, че не можем да допуснем странични хора — взе най-сетне решението си доктор Маркърс, докато спираше пред поредната заключена врата. Тази водеше към администрацията и моргата — светая светих, в която преди време Скарпета се беше разпореждала като пълновластен господар.

Магнитната карта изпълни предназначението си и ключалката покорно изщрака. Маркърс влезе пръв. Крачеше забързано, а флуоресцентните тръби на тавана се отразяваха в очилата му.

— Попаднах в задръстване и закъснях — промърмори загрижено той. — А днес графикът ни е много натоварен, имаме цели осем случая... — Обясненията му бяха предназначени за Скарпета, като че ли Марино изобщо не съществуваше. — Трябва да проведе задължителната оперативка, а през това време вие можете да изпиете едно кафе, Кей... — Обърна се към ниската преградна стена, зад която се долавяше ритмичното почукване на клавиатура: — Джули? Ако обичаш, обясни на гостите как да стигнат до барчето... — А на Скарпета каза: — Можете да се настаните в библиотеката. Ще ви намеря там веднага след като приключа.

Професионалната етика позволяваше гостуващият патолог да присъства както на сутрешната оперативка, така и в моргата, особено когато предлага безкористната си помощ и е бивш началник на целия отдел. Доктор Маркърс не би могъл да я обиди повече, дори дай беше предложил да го изчака на паркинга.

— Страхувам се, че вашият гост не може да влезе тук — намери за нужно да повтори завеждащият и нетърпеливо се огледа: — Джули, моля те да изпратиш господина обратно до фойето!

— Той не е мой гост и няма да чака във фойето — тихо се обади Скарпета.

— Моля? — изненадано попита Маркърс и завъртя малката си глава към нея.

— Заедно сме — поясни тя.

— Вероятно не си давате сметка за ситуацията — подхвърли Маркърс с мрачен тон.

— Вероятно — кимна Кей. — Затова предлагам да си поговорим.

Той се сви като от удар, помълча малко, после неохотно се съгласи:

— Добре, да отидем за малко в библиотеката.

— Ще ни извиниш, нали? — усмихна се тя на Марино.

— Няма проблем — кимна детективът, вдигна купчината снимки от аутопсии от бюрото на Джули и започна да ги разглежда, ловко прехвърляйки ги между палеца и показалеца си като тесте карти. — Знаеш ли защо наркодильрите имат по-малко тлъстини от теб и мен? — обърна се към секретарката и започна да подхвърля снимките върху клавиатурата ѝ.

Джули, която едва ли имаше повече от двацет и пет, но притежаваше доста пищни форми, втренчи поглед във фигурата на мускулест млад негър, гол както майка го е родила. Лежеше на масата за аутопсии с отворен гръден кош, почти изцяло освободен от вътрешни органи. Беше останал само един — подозрително голям и вероятно най-важният — разбира се, ако човекът беше жив и можеше да го оцени.

— Какво? — вдигна поглед тя. — Шегуваш ли се?

— Сериозен съм като сърдечен инфаркт — отвърна Марино, придърпа един стол и седна — разбира се, прекалено близо до нея. — Знаеш ли, че количеството на телесните мазнини е право пропорционално на големината на мозъка? Ние с теб сме доказателство за това... Водим една вечна битка, нали?

— Стига шеги. Сериозно ли мислиш, че умните хора дебелеят?

— Това е факт, доказан от живота. Хората като теб и мен полагат допълнителни усилия.

— Не ми казвай, че ядеш всичко, с изключение на продуктите, оцветени в бяло!

— Улучи, скъпа. Не се докосвам до нищо бяло, с изключение на белите жени. Ако бях наркодильр, изобщо нямаше да ми пука. Щях да ям каквото ми се прииска, без никакви ограничения. Понички, пай, бял хляб с конфитюр. Но щях да си го позволя, защото нямаше да имам мозък, разбираш ли? Всички тези мъртви наркодильри са умрели,

защото са били глупави. Пак по същата причина те нямат тлъстини и могат да лапат всички гадории, за които се сетят...

Смехът им заглъхна зад гърба на Скарпета, която крачеше по познатия до болка коридор. Твърдият мокет леко пружинираше под краката ѝ — сама го беше поръчала според личния си вкус.

— Той се държи наистина неподходящо — промърмори доктор Маркърс. — А аз много държа на достойното поведение в тази сграда.

От стената в коридора липсваха две от литографиите на Норман Рокуел, които лично беше поставила в рамки. Хвърли поглед през отворените врати на лабораториите, покрай които минаваха. Бюрата бяха отрупани с папки и стъкълца с микроскопски проби, сред които като тъжни птици надничаха микроскопите. Скарпета имаше чувството, че те ѝ махат с ръце и се молят да ги докосне. Болка прониза сърцето ѝ — далеч по-силна, отколкото си беше представяла.

— Едва сега правя връзката — промърмори с недоволен глас доктор Маркърс. — Питър Марано, който се радва на доста лоша слава... Да, разбира се. Този човек има изключително лоша репутация.

— Марино — поправи го тя.

Завиха надясно, минаха, без да спират, покрай машината за кафе и доктор Маркърс отвори солидната дъбова врата на библиотеката. По масите бяха разпръснати медицински книги и справочници, други стърчаха от лавиците, раздърпани като пияници. Голямата подковообразна маса в центъра на помещението беше покрита с разхвърляни списания, листове хартия и използвани чаши за кафе, имаше дори кутия от понички с крем. Сърцето ѝ пропусна един такт. Лично беше проектирала тази зала и много се гордееше с разумното разпределение на средствата, позволило нейното обзавеждане. Медицинската литература и учебниците са скъпи, още по-скъпа е библиотеката за тяхното съхранение. А щатските власти не бяха склонни да финансират подобно начинание в заведение, чиито пациенти са мъртви... Вниманието ѝ беше привлечено от томчетата „Невропатология“ на Грийнфийлд и сборниците с юридически статии, които бяха нейно лично дарение за библиотеката. Книгите изглеждаха зле — изцапани и раздърпани. Единият том беше обърнат наопаки. Усети как гневът се надига в гърдите ѝ.

Спря поглед върху кльощавото лице на доктор Маркърс и хладно подхвърли:

— Предлагам да въведем няколко основни правила.

— За Бога, Кей! Какви основни правила? — Гримасата му би трябвало да изразява учудване, но беше толкова фалшива, че предизвикваше само раздражение.

Скарпета не можеше да повярва, че е обект на толкова цинично отношение. Този човек ѝ приличаше на посредствен адвокат, който се опитва да пренебрегне седемнадесетте години на следдипломна квалификация в кариерата ѝ и да я превърне в обикновен свидетел зад банката, към когото може да се обръща с мадам, госпожо, госпожице и, да не дава Господ — с Кей...

— Усещам някаква съпротива срещу присъствието ми в тази сграда... — започна тя, но Маркърс размаха ръце.

— Каква съпротива, за Бога? Страхувам се, че не ви разбирам!

— Мисля, че много добре ме разбирате.

— Нека не прибъгваме до предположения!

— Моля да не ме прекъсвате, доктор Маркърс! — леко повиши тон Скарпета, а очите ѝ с отвращение огледаха наоколо: — Мястото ми май изобщо не е тук! — Неволно се запита дали този човек се отнася така и с личните си вещи. — Какво, за Бога, е станало в тази зала?

Доктор Маркърс замълча за момент, сякаш не можеше да разбере въпроса ѝ.

— Такива са днешните студенти — каза най-сетне. — Никой не ги е учил да прибират след себе си.

— Значи през последните пет години доста са се променили — жлъчно подхвърли Скарпета.

— Имам чувството, че погрешно тълкувате настроението ми от тази сутрин — поде той със същия умолителен тон, с който беше говорил по телефона. — Наистина имам куп проблеми на главата, но искрено се радвам, че сте тук...

— Изглеждате всичко друго, но не и доволен — отбеляза Скарпета, нарочно приковала очи в лицето му. — Нека започнем оттук. Не аз ви потърсих, а вие мен. Защо?

„Би трябвало да ти задам този въпрос още вчера“, добави наум тя.

— Мисля, че се изразих съвсем ясно, Кей. Вие сте уважаван съдебен лекар и желан консултант.

Изявлението му прозвуча така, сякаш подхвърляше клюка зад гърба на човек, когото не може да понася.

— Ние не се познаваме. Дори не сме се виждали. Не мога да повярвам, че ме потърсихте само защото съм уважаван патолог или известен консултант. — Скръсти ръце, доволна, че е облякла тъмния си делови костюм. — Аз не играя игри, доктор Маркърс.

— Не бих казал, че имам време за игри — отвърна той с наченки на някаква сърдечност, които бързо се стопиха, заменени от враждебна дребнавост.

— Някой ме препоръча ли? Наредиха ви да ме потърсите? — Изведнъж ѝ се стори, че долавя вонята на политиканството.

Маркърс хвърли изразителен поглед към вратата, вероятно да ѝ напомни, че е много зает — важен началник, на когото предстоят осем аутопсии и оперативка, която трябва да ръководи. А може би се опасяваше да не ги подслушват.

— Предлагам да прекратим този разговор, тъй като е непродуктивен — отсече внезапно той.

— Окей — кимна тя и взе куфарчето си. — Нямам никакво желание да бъда пионка в нечия игра, нито пък да вися цял ден някъде и да се наливам с кафе. Не мога да бъда от полза за една служба, която не ми се доверява напълно, доктор Маркърс. Това е едно от основните ми правила: службата, която ме моли за помощ, трябва да бъде открита с мен.

— Добре, след като държите на откровеността, ще я получите. — Високопарната фраза не успя да прикрие страха му. Явно не искаше да я прогони, искрено се надяваше да я задържи. — Ако трябва да бъда откровен, повикването ви тук не беше моя идея. Честно казано, комисарят по здравеопазването искаше странично мнение и в тази връзка спомена името ви...

— Би трябвало да ме потърси лично — подхвърли Скарпета. — Това би било далеч по-честно...

— Предложих му аз да се заема. Честно казано, не ми се искаше да ви разкарвам дотук... — Колкото по-често употребяваше „честно казано“, толкова по-малко му вярваше тя.

— Ето за какво става въпрос: доктор Филдинг не успя да открие причината за смъртта. Затова бащата на момичето — бащата на Джили Полсън, потърси помощта на комисаря...

Споменаването на доктор Филдинг я жегна. Не знаеше дали все още работи тук, не беше и попитала.

— А комисарят се обади на мен, както вече ви казах. Настоя за пълна медицинска аргументация. Използва точно този израз...

Бащата трябва да е бил доста настойчив, помисли си Скарпета. Телефонните оплаквания на разстроени семейства се срещат достатъчно често, но единици от тях карат високопоставен държавен служител да изиска пълно разследване и мнението на външен експерт.

— Кей, аз разбирам колко неудобно се чувствате — промълви доктор Маркърс. — Не бих искал да съм във вашето положение.

— А какво според вас е моето положение, доктор Маркърс?

— Мисля, че Дикенс имаше разказ с подобен сюжет, казваше се „Коледната Карол“. Убеден съм, че сте чувала за Призрака на миналото, който се появява по Коледа... — Пусна една от тънките си многозначителни усмивки, вероятно без да си дава сметка, че плагиатства от Брус — човека от охраната, който преди малко нарече Марино Призрак от миналото. — Завръщането винаги е трудно, но вие притежавате забележителен кураж. На ваше място едва ли бих проявил великодушие към институцията, която не се е отнесла благосклонно с мен...

— Не става въпрос за моите чувства, а за едно мъртво четиринадесетгодишно момиче — поклати глава Скарпета. — Вярно е, че доста добре познавам това учреждение, но...

— Отношението ви е определено философско — прекъсна я доктор Маркърс.

— Нека кажа това, което е всеизвестно — вдигна ръка тя. — Когато умират деца, федералният закон ни задължава да направим пълно и задълбочено разследване на причините за смъртта, да потърсим сходство между отделните случаи. Ако бъде установено със сигурност, че Джили Полсън е била убита, всяка молекула във вашата служба ще бъде анализирана под лупа, а резултатите от тези анализи ще станат публично достояние. Между другото, ще ви бъда задължена, ако не ме наричате Кей пред своите подчинени и колеги. Бих добавила, че изобщо не желая да използвате малкото ми име.

— Предполагам, че целта на комисаря е била да се ограничат пораженията от изтичането на информация — отговори доктор Маркърс, без да дава вид, че е чул последната ѝ реплика.

— Не съм дала съгласието си да правя каквито и да е изявления пред медиите — поясни тя. — Във вчерашния ни телефонен разговор приех да помогна с каквото мога за установяване причините за смъртта. Но не бих могла да си свърша работата, ако вие не сте напълно откровени с мен и асистента ми — в случая Пит Марино.

— Честно казано, изобщо не ми хрумна, че бихте изявили желание да участвате в оперативката — промърмори доктор Маркърс и отново погледна часовника си — беше стар, с тясна кожена каишка. — Но, ваша воля. Ние нямаме никакви тайни. А по-късно заедно ще прегледаме случая „Полсън“. Ако искате, можете да извършите повторна аутопсия...

След тези думи докторът отвори вратата пред нея.

— Умряла е преди две седмици, а тялото все още не е предадено на близките ѝ? — изненадано попита Скарпета.

— Те са толкова разстроени, че на практика не са направили никакви постъпки да го приберат — отвърна с гримаса доктор Маркърс. — Според мен се надяват, че ние ще поемем разноските по погребението.

4.

Скарпета влезе в заседателната зала и се насочи към дъното, към най-отдалечения край на продълговатата маса. През годините, в които бе управлявала тази служба, тя нито веднъж не бе сядала тук, дори за да проведе набързо някой разговор, докато обядва.

Хрумна ѝ, че избирайки място в дъното на помещението, тя някак се противопоставя на останалите, може би защото от двете страни на тъмния полиран плот имаше и други свободни места. Марино си избра един стол и го дръпна към стената, за да е близо както до нея, така и до масата. Изглеждаше заплашително с черните си торбести панталони и бейзболна шапка с инициалите на полицията в Лос Анджелис.

— Служителите не го понасят — прошепна на ухото ѝ той.

Скарпета не отговори. Източник на тази информация очевидно беше Джули — секретарката в онази канцелария. Марино извади бележника си, надраска няколко думи и го тикна под носа ѝ.

„Замесено е и ФБР“, прочете тя.

Явно Марино бе въртял телефоните, докато тя беше в библиотеката в компанията на доктор Маркър. Новината я озадачи. Смъртта на Джил Полсън не би трябвало да интересува Федералното бюро. Все още не бе установено престъпление, тъй като не бяха изяснени причините за смъртта. Подозренията и политиканстването не означаваха нищо. Отмести бележника на Марино, инстинктивно усещайки, че Маркър ги наблюдава. За момент изпита чувството, че се е върнала в началното училище и сестрите монахини всеки миг ще я хванат как подсказва. Но Марино демонстрира завидно самообладание, като извади цигара и започна да почуква с нея по бележника си.

— В сградата не се пуши — прозвуча авторитетният глас на доктор Маркър.

— Така и трябва да бъде — кимна Марино. — Пасивното пушене убива. — Цигарата марка „Марлборо“ продължаваше да почуква по

бележника, съдържащ новината за ФБР. — Радвам се да видя, че онзи с оголените черва все още е тук, впечатлен съм от погледа му... — Имаше предвид анатомичния манекен на поставката зад доктор Маркърс, който бе седнал начело на масата. Подвижните му пластмасови органи бяха на мястото си и Скарпета неволно се запита дали манекенът е бил използван за описание на раните пред роднини на жертвите или пък за обучение. Вероятно не, реши тя. Иначе някои от органите щяха да липсват.

Не познаваше никого от сътрудниците на доктор Маркърс, с изключение на заместник-директора Джек Филдинг, който беше развил някакво кожно заболяване на лицето и упорито избягваше погледа ѝ. За петте години, през които не се бяха виждали, ѝ се видя коренно променен. Нямаше дори следа от някогашния ѝ суетен партньор в патологическите изследвания, който беше маниак на хубавата фигура и всекидневно се занимаваше с бодибилдинг. Филдинг никога не беше проявявал кой знае какви административни умения, нито пък имаше славата на изключителен медицински специалист. В замяна на това през всичките десет години на съвместната им работа се беше проявявал като лоялен, почтителен и внимателен колега. Никога не беше правил опити да интригантства, за да заеме мястото ѝ, но и не я защити, когато по-дръзки от него служители предприеха успешна акция за отстраняването ѝ. Филдинг беше доста оплешивял, някога красивото му лице беше бледо и подпухнало, а очите му сълзяха. Постоянно подсмърчаше и това навяваше определени мисли. Скарпета беше абсолютно сигурна, че той не би се докоснал до наркотици, но явно имаше проблеми с алкохола.

— Да не страдате от алергия, доктор Филдинг? — обърна се към него тя. — Всъщност не си спомням да сте били алергичен... По всяка вероятност сте настинали... — Беше абсолютно сигурна обаче, че Филдинг нито е настинал, нито е пипнал някакъв грип.

Махмурлук, навярно. Или хистаминна реакция към нещо или към всичко. Кожата, която се виждаше през процепа на хирургическата му престилка, беше яркочервена, в подобен цвят бяха и ръцете му. Филдинг бе изгубил значителна част от мускулната си маса. Беше почти кльощав и очевидно страдеше от тежка алергия. Хората със склонност към зависимост по принцип са уязвими за алергии и различни дерматологични заболявания, а здравето на Филдинг явно

беше далеч от цветущото състояние. Това ѝ се стори справедливо, защото доброто му самочувствие без нея очевидно би означавало, че обществеността на Вирджиния и човечеството като цяло са станали по-поносимо място след уволнението и публичното ѝ унижение преди пет години. Малкото зло зверче вътре в нея, което злорадстваше заради лошото здраве на Филдинг, побърза да се скрие в тъмната си дупка. Завладя я чувство за вина, което я разстрои, а в очите ѝ проблясна съчувствие. Но Филдинг продължаваше да избягва погледа ѝ.

— Надявам се да разменим няколко думи, преди да си тръгна — каза му тя, сякаш в заседателната зала бяха само двамата — така, както беше на времето. Тогава тя беше уважаван ръководител на едно важно учреждение, а студенти и новоназначени ченгета срамежливо ѝ искаха автографи.

Отново усети погледа на доктор Маркърс върху себе си, лепкав като докосването на нечисти ръце. Той не носеше лабораторна манта, нито пък някакво друго медицинско облекло. Скарпета не се изненада от този факт. Подобно на повечето равнодушни началници, които още преди години би трябвало да напуснат професията просто защото никога не са я обичали, той не беше от патолозите, които ще проявят желание да направят някоя и друга аутопсия при положение, че има и други кандидати.

— Да започваме — обяви Маркърс. — Страхувам се, че тази сутрин сме затрупани с работа, а имаме и гости. Доктор Скарпета и нейният приятел капитан Марино... А може би лейтенант или детектив? В Лос Анджелис ли работите сега?

— Зависи от това, което се случва — отговори изпод козирката на шапката си Марино, а пръстите му продължаваха да си играят с незапалената цигара.

— Къде сте ангажиран в момента, все пак? — настоя доктор Маркърс, отказвайки да приеме прекалено общото му изявление. — Съжалявам, но не си спомням доктор Скарпета да е споменавала, че ще пътувате с нея...

Очевидно искаше да изрази и пред публика недоволството си по този въпрос, да я накара да си плати за конфронтацията в библиотеката. А вероятно вече го бяха информирали и за телефонните разговори, проведени от Марино.

— Но, разбира се! — изведнъж си спомни той. — На практика тя спомена, че работите заедно!

— Точно така — потвърди Скарпета.

— Тогава ще направим съвсем бърз преглед на случаите — увери я той, поколеба се за момент, после добави: — Пак ви напомням, че ако вие и... хм... господин Марино, желаете кафе... Можете и да изпушите по цигара, но само навън. Иначе сте добре дошли на нашата оперативка, без присъствието ви да е задължително...

Последните думи бяха предназначени за онези от подчинените му, които все още не знаеха за неговите преживелици през последния час. В тях се долавяше и някаква неясна закана. На Скарпета изведнъж й се прииска да се намеси, предчувствайки неприятния развой на събитията, но се въздържа. Доктор Маркърс се оказа лош политик. Вероятно онези, които го бяха назначили на този пост, го бяха преценили като слаб и безобиден човек — пълна противоположност на мнението им за нея. Но имаше реален шанс да са сбъркали.

Той се извърна към служителката вдясно от себе си — едра жена с конско лице и късо подстригана сива коса. Вероятно беше администраторката.

— Да започваме — подкани тя и присъстващите сведоха глави към жълтите фотокопия на днешните приеми, прегледи и аутопсии. — Доктор Рами, вие бяхте нощна смяна, нали?

— Бях — кимна доктор Рами. — Нали сега им е сезонът?

Никой не се засмя. Във въздуха продължаваше да се усеща напрежение. То обаче нямаше нищо общо с пациентите в другия край на коридора, които очакваха последния си медицински преглед на тази земя, по-обстоен и груб от всички, направени преди него.

— Започвам със Сиси Шърли, деветдесет и две годишна чернокожа жена с регистрирано сърдечно заболяване, открита мъртва в леглото си — прелисти бележките си доктор Рами. — Била е настанена в дом за възрастни инвалиди и подлежи на преглед. Всъщност, аз я прегледах при постъпването й... На второ място идва Бенджамин Франклин. Да, това е истинското му име. Осемдесет и девет годишен чернокож мъж, също починал в леглото си. Страдал е от сърдечно заболяване и нервна недостатъчност...

— Какво? — прекъсна я доктор Маркърс. — Каква е тази нервна недостатъчност?

Няколко души се усмигнаха, а бузите на доктор Рами леко се зачервиха. Беше възпълна млада жена с вид на доволна домакиня, а лицето ѝ грееше като халогенна лампа на максимум.

— Не вярвам, че един нервен припадък може да бъде основна причина за нечия смърт — подхвърли доктор Маркъс, възползвайки се от смущението на лекарката по начин, по който опитният актьор се възползва от вниманието на публиката. — Не ми казвайте, че бедният човечец е постъпил тук с предположение, че е починал от нервен припадък!

Опитът му да демонстрира чувство за хумор претърпя пълен провал.

— Съжалявам — промълви с пламнали бузи доктор Рами. — Не разчетох вярно записките си. Става дума за бъбречна недостатъчност. И самата аз не мога да разчитам драсканиците си!

— Значи старият Бен Франклин все пак не е умрял от нервен припадък, така ли? — подхвърли със сериозна физиономия Марино, продължавайки да мачка цигарата си. — Дали смъртта не го е споходила, докато е пускал хвърчилото си в полето? Някое лице от списъка ви случайно да е починало вследствие отравяне с олово? Или на това все още му викат огнестрелни рани?

— Доктор Маркъс го дари с хладен и враждебен поглед, а доктор Рами продължи да докладва с монотонен глас:

— Господин Франклин също е готов за преглед. Аз вече му хвърлих едно око. Следва Финки... Всъщност, Файндър...

— Само не Финки, за Бога! — простена със звучния си глас Марино. — Не можете да я откриете, а? Страшно мразя тези нейни номера!

— Що за име?! — рязко повиши тон доктор Маркъс, опитвайки се да надвика Марино.

Лицето на доктор Рами стана толкова червено, че Скарпета се уплаши. Жената всеки момент щеше да избухне в сълзи и да избяга от залата.

— Това е името, което съм записала — сковано отвърна тя. — Двадесет и две годишна чернокожа жена, починала върху тоалетната чиния с игла във вената. Вероятно от свръхдоза хероин. Втори случай в Спотсилвания за последните четири дни. Току-що ми донесоха това... — Ръцете ѝ забързано разгънаха някаква бележка: — Малко преди

оперативката е получено обаждане за четиридесет и две годишен бял мъж на име Тиъдър Уитби. Получил е нараняване по време на работа с трактор.

Очичките на доктор Маркъс примигнаха зад очилата с телени рамки. Лицата на хората около масата станаха безизразни. „Не го прави“, беззвучно се примоли Скарпета, но Марино изобщо не я чу.

— Нараняване? — вдигна вежди той. — Значи все още е жив?

— Не съм получила обаждането лично — заекна доктор Рами. — Може би доктор Филдинг...

— Не съм аз! — избоботи Филдинг с глух глас, който прозвуча като щракането на спусък.

— Така ли? О, всъщност това е почеркът на доктор Мартин... — Засрамената жена наведе ниско глава над смачканото листче и продължи: — По всичко личи, че никой не е наясно какво точно се е случило. В един момент човекът е бил на трактора или близо до него, а в следващия колегите му са го видели да се търкаля тежко ранен в прахта. Това е станало тази сутрин в осем и половина, преди по-малко от час... Мъжът вероятно е паднал от машината и по някакъв начин се е озовал под колелата. При пристигането на „Бърза помощ“ е бил мъртъв...

— Аха, значи се е самоубил — подхвърли Марино, продължавайки да мачка цигарата. — Типичен случай на самоубийство.

— По ирония на съдбата инцидентът е станал в старата сграда — тази на Четиринадесета улица, номер 9, която в момента разрушават... — добави с притеснен глас доктор Рами.

Това привлече вниманието на Марино, който заряза не особено сполучливите си шегги. Скарпета си спомни за мъжа в масленозелените панталони и тъмното яке, който стоеше пред огромното задно колело на трактора, паркиран в близост до рампата. Тогава беше жив, сега е мъртъв. Не би трябвало да стои точно пред това колело и да човърка в мотора. Тогава си го беше помислила, а сега мъжът беше мъртъв...

— Той е аутопсиран — обади се с поукрепнал глас доктор Рами.

Скарпета си спомни как завиха зад ъгъла на старата сграда и мъжът с трактора изчезна от погледа ѝ. По всяка вероятност е запалил двигателя броени минути по-късно, а след това е загинал.

— Доктор Филдинг, предлагам вие да се заемете с жертвата на трактора — обади се доктор Маркъс. — Проверете дали не е получил инфаркт, или е изпаднал в друго опасно за живота състояние, преди да бъде прегазен. Списъкът на травмите му ще бъде дълъг и ще отнеме много време. Не е нужно да ви напомням колко прецизни трябва да бъдем при подобни ситуации. За нашата гостенка случаят вероятно е свързан с доста мрачна ирония... — Погледът му се премести към Скарпета: — Доколкото съм осведомен, на Четирнадесета улица се е помещавала някогашната патология...

— Вярно — кимна тя и пред очите ѝ за миг се мярна призракът на миналото. После го замени смалената от разстоянието фигура на Уитби в зелен панталон и тъмно яке, също превърнала се в призрак. — Там започнах кариерата си... След това се преместихме тук... — Почувства се глупаво, че му говори общоизвестни неща.

Доктор Рами продължи да изрежда случаите: една смърт в затвора, в която нямало нищо подозрително, но по закон всички смъртни случаи в затвора се разследват от службата по съдебна медицина. Мъж е открит мъртъв на някакъв паркинг, вероятно причина за смъртта е хипотермията; жена с диабет умира внезапно в момента, в който слиза от колата си; внезапна смърт на пеленаче; деветнадесетгодишен младеж е открит мъртъв на уличното платно, вероятно застрелян от преминаващ автомобил.

— Трябва да дам показания пред съда в Честърфилд — приключи с доклада си доктор Рами. — Но се налага някой да ме закара дотам, защото колата ми пак е на ремонт...

— Аз ще ви хвърля — намигна ѝ Марино, а по лицето на пълничката жена се изписа истински ужас.

Доктор Маркъс вдигна ръка да спре колегите си, които започнаха да се надигат от местата си.

— Преди да си тръгнете, бих помолил за помощта ви — рече той. — Така ще имате възможност да поупражните мозъците си. Както ви е известно, към Института по съдебна медицина има още една школа за разследване на смъртни случаи, а аз чета в нея лекции за системата на медицинското разследване. Мисля си, че можем да използваме няколко случая за упражнения на студентите, особено сега, когато между нас е един от най-известните експерти...

Мръсно копеле, скръцна със зъби Скарпета. Значи такава била работата! Да вървят по дяволите приказките, които си казаха преди малко в библиотеката, майната му на обещанието, че службата ще бъде отворена към нея!

Доктор Маркъс направи пауза и огледа хората около масата.

— Двадесетгодишна бяла жена, бременна в седмия месец — започна той. — Приятелят ѝ я ритнал в корема. Тя извикала полицията и постъпила в болница. Няколко часа по-късно изхвърлила зародиша с известно количество плацента и полицията ме уведомява. Как да постъпя?

Никой не отговори. Беше ясно, че хората не са свикнали на умствените му гимнастики и само го гледаха.

— Хайде, напънете мозъците си! — подкани с усмивка той. — Да речем, че току-що съм провел телефонен разговор с подобно съдържание. Доктор Рами?

— Сър? — погледна го тя и лицето ѝ отново почервения.

— Кажете как да постъпя, доктор Рами!

— Може би чрез хирургическа интервенция — подхвърли наслуки тя. Сякаш някаква извънземна сила току-що беше изсмукала всичките ѝ медицински познания, цялата ѝ интелигентност.

— Друг? — попита доктор Маркъс. — Доктор Скарпета? — Произнесе името ѝ бавно, сякаш за да подчертае, че не я нарича Кей. — Попадали ли сте някога на подобен случай?

— Страхувам се, че да — кимна Скарпета.

— Разкажете ни. Какви бяха юридическите последици?

— Ясно е, че побоят над бременна жена е престъпление — отвърна тя. — А след първоначалния оглед на трупа за установяване нанесените травми и рани ще обявя смъртта на зародиша за убийство...

— Интересно — промърмори доктор Маркъс, огледа присъстващите и отново прикова поглед върху лицето ѝ. — Значи в първоначалния си рапорт ще напишете убийство... Не е ли малко смело от ваша страна? Нали не ние, а полицията трябва да реши дали има умисъл?

Гадно заядливо копеле, каза си Скарпета, но отговори:

— По закон ние установяваме причината за смъртта и начина, по който тя е настъпила. Може би си спомняте един случай в края на 90-

те, благодарение на който този текст придоби сегашния си вид. Някакъв тип беше прострелял жена си в корема, Плодът умира, но жената оживява. Предлагам във вашия сценарий да се включи докарването на плода тук, в сградата на съдебна медицина, доктор Маркъс... Ще му направим аутопсия и ще му сложим входящ номер. В жълтия смъртен акт няма място за вписване на начина, по който е настъпила смъртта. Това означава, че вие трябва да я опишете в специалното приложение. Текстът е стандартен — вътреутробно унищожение на плода вследствие насилие, упражнено върху майката. Използваме жълтия смъртен акт, защото плодът не е изваден жив. Архивираме копие от случая, тъй като след една година този смъртен акт влезе в статистиката на Бюрото за регистрация на предстоящи раждания.

— А какво да направим със самия плод? — попита с леко сбърчени вежди доктор Маркъс.

— Предаваме го на близките му.

— Но той няма и десет сантиметра! — мрачно отвърна докторът. — Някоя погребална агенция няма да се съгласи да го погребее!

— Поставяме го във формалин и го предаване на близките, независимо от желанията им — твърдо отсече Скарпета.

— Но въпреки това го определяме като убийство! — изглежда я хладно той.

— Новият статут го изисква — напомни му тя. — В щата Вирджиния нападението с цел убийство над всеки член на семейството — роден или нероден, се смята за углавно престъпление. Дори когато не можем да докажем умисъл и опитът за убийство се изразява в тежко нараняване на майката, наказанието не се различава от това за убийство. Оттам вече тръгват варианти за непредумишлено убийство и така нататък. Важното е, че не е нужно да се търси умисъл, нито пък да се доказва жизнеността на плода. Това е тежко престъпление и толкоз.

— Други мнения? — попита доктор Маркъс и очите му пробягаха по присъстващите. — Някакви коментари?

Никой не се обади, включително и Филдинг.

— В такъв случай нека опитаме нещо друго — процеди с нервна усмивка доктор Маркъс.

„Хайде, давай — рече си Скарпета. — Давай, гадно копеле!“

— Младеж лежи в хоспис — започна шефът на патологията. — Състоянието му е тежко, умира от СПИН. Моли доктора да дръпне щепсела. Въпросът е дали случаят трябва да бъде предаден на медицински следовател, в случай че лекарят наистина изключи животоподдържащите системи и пациентът умре. Това убийство ли е? Какво ще каже нашият гостуващ експерт? Извършил ли е престъпление въпросният доктор?

— Смъртта е естествена, стига лекарят да не му е вкарал куршум в главата — отсече Скарпета.

— О, така ли? Значи вие сте привърженичка на евтаназията?

— Волеизявлението на пациента — отговори тя, без да обръща внимание на глупавото обвинение. — Вярно е, че такива пациенти често изпадат в депресия, а когато човек е депресиран, той не може да взема разумни решения. Фактически въпросът е по-скоро социален, отколкото медицински.

— Нека изясним това, което казвате — подхвърли доктор Маркъс.

— Моля.

— Пред вас е човекът в хосписа, който заявява: „Мисля, че днес трябва да умра.“ Нима очаквате лекуващият го лекар да се съобрази с това желание?

— Работата е там, че пациентът в хосписа има тази възможност — отвърна тя. — Той може да реши, че е време да се раздели с живота. И да го направи с молба да му дадат морфин срещу болките, като помоли за малко по-силна доза. После просто заспива и не се събужда. Свръхдоза. Може да носи гривна с надпис „без животоспасяващи операции“ и тогава екипът на бърза помощ не е длъжен да го спасява. Човекът умира. Почти сигурно е, че последици няма да има за когото и да било.

— Но това ли е всъщност нашият случай? — вдигна вежди доктор Маркъс. Лицето му беше побеляло от гняв.

— Хората постъпват в хосписи, защото искат да облекчат болките си и да умрат спокойно. Същото искат и хората, които са взели съзнателното решение да носят гривна с надпис „без животоспасяващи операции“. Свръхдоза морфин, изключване на животоподдържащите системи, гривна — всичко това са неща, които изключват борбата за живота на пациента. И те не са обект на нашата работа. Ако някога ви

повикат по повод на такъв случай, доктор Маркърс, аз се надявам да откажете...

— Коментари? — напрегнато попита доктор Маркърс, събирайки документите пред себе си.

— Имам един — обади се Марино. — Как се пише *заплаха*?

5.

Бентън Уесли крачеше напред-назад в новата си тристайна вила в Аспен. Сигналът на мобилния му телефон беше нестабилен и гласът на Марино постоянно заглъхваше.

— Какво? Моля те, повтори!

Марино направи три крачки към прозореца и се закова на място.

— Казах, че не сме сънували дори половината. Нещата са много по-лоши. — Гласът на Марино ечна с неочаквана сила. — Сякаш онзи тип я беше поканил, за да я унижи публично пред най-близките си сътрудници. Или поне да опита. Подчертавам: *да опита!*

Бентън насочи поглед към заснежените клони на дърветата навън. За пръв път от няколко дни насам утринното небе беше синьо и свраките оживено подскачаха от клон на клон, събаряйки малки купчинки пухкав сняг. Част от съзнанието на Бентън механично проследяваше тази дейност и се опитваше да открие причината ѝ — може би някакви биологически причини и следствия, които обясняват на пръв поглед безсмислената гимнастика на птиците с дълги опашки.

— Ясно, да опита — промърмори с усмивка той, опитвайки да си представи ситуацията. — Но сигурно си наясно, че не я е поканил по собствено желание. Било му е заповядано от канцеларията на комисаря по здравеопазването...

— А ти как разбра?

— Достатъчно беше едно телефонно обаждане, след като тя реши да отиде...

— Жалко, че не дойде при теб в Ас... — Гласът на Марино отново заглъхна.

Бентън се премести до другия прозорец, оставяйки зад гърба си камината с буйно разгорял се огън. Продължаваше да гледа през огромното панорамно стъкло. Вниманието му беше привлечено от топло облечени мъж и момченце, които тъкмо отваряха вратата на насрещната къща. От устата им моментално започна да излита пара.

— Кей вече е наясно, че е била употребена — подхвърли в слушалката. Познаваше Скарпета достатъчно, за да прави близки до истината предположения. — Бях убеден, че ще усети политическите машинации, ще се досети, че те съществуват. За съжаление нещата се оказаха много по-сложни. Чуваш ли ме?

Спря поглед на мъжа и момченцето, които наравиха ските и щеките си и тромаво закрачиха с високите си скиорски обувки, предварително разкопчани за по-удобно ходене. Днес Бентън нямаше да кара ски, нямаше време.

Марино продължи да говори, заглъхването беше дразнещо.

— Хей, чуваш ли ме? — повтори Бентън.

— Да, в момента те чувам добре — отвърна Марино и Бентън разбра, че и той търси място за по-добър сигнал. — Опитва се да прехвърли всичко върху нея, сякаш я е довел да му свърши работата. Не знам какво друго да ти кажа, все още не съм наясно за какво точно става въпрос... Имам предвид хлапето...

Бентън знаеше за случая „Джили Полсън“. Тайнствената ѝ смърт все още не беше на първите страници на вестниците, но в интернет вече излизаха подробности, предлагани от различни медии в щата Вирджиния. А и Бентън разполагаше със собствени източници за информация, които, макар и неофициални, бяха изключително достоверни. Джили Полсън беше средство за манипулация с определени цели. А хората, които си служеха с нея, изобщо не се притесняваха от факта, че момичето не е между живите.

— Пак ли те изгубих, по дяволите! — изръмжа Бентън. Испита дълбоко съжаление, че не може да използва обикновения телефон в къщата, който несъмнено щеше да му предложи далеч по-стабилна връзка.

— Чувам те добре, шефе — изведнъж гръмна гласът на Марино. — Защо не използваш нормалния телефон? Той веднага ще разреши проблемите ни. — Сякаш беше прочел мислите му...

— Не мога.

— Страх те е от подслушване? — попита със сериозен глас Марино. — Това може да се установи. Извикай Луси и я накарай да го провери.

— Благодаря за съвета — отвърна Бентън. Изобщо не възнамеряваше да се възползва от уменията на Луси, тъй като никак не

го беше грижа дали линията се подслушва или не.

Очите му проследиха фигурите на мъжа и момчето, но мислите му бяха насочени към случая „Джили Полсън“. Момчето беше горедолу на нейната възраст, на годините на Джили в момента, в който я беше застигнала смъртта. Тринадесет, може би четиринадесет. С тази разлика, че Джили никога не беше карала ски, нито пък беше ходила на екскурзия в Колорадо или някъде другаде. Беше родена в Ричмънд и беше умряла там, а краткият ѝ живот е бил низ от страдания. Бентън отбеляза, че вятърът се усилва. Между заснежените дървета се появи тънка, подобна на бял пушек пелена.

— Слушай ме внимателно, за да ѝ предадеш точно думите ми — рече в слушалката. — Става въпрос за нейния така наречен „наследник“... — Не искаше да назовава доктор Маркъс по име, не искаше да се занимава дори за миг с този червей, който по стечение на обстоятелствата беше наследил службата на Скарпета. — Тази личност изпълнява точно определени поръчки, но аз ще ѝ разкажа по-подробно за тях, когато дойде. Засега съветвам и двама ви да бъдете крайно внимателни...

— Какво искаш да каже с това „когато дойде“? Доколкото разбрах, тя възнамерява да остане известно време тук.

— Нека ми се обади.

— Крайно внимателни, а? — промърмори Марино. — Защо трябва да говориш така, мамка му?

— Докато сте там, стой близо до нея...

— Хм.

— Чу ли както ти казах?

— Няма да ѝ е приятно — въздъхна Марино.

Бентън спря очи на стръмните склонове на Скалистите планини, покрити със сняг. Една сурова красота, оформена от бурните ветрове и бруталната сила на ледниците. Връх Аспен се издигаше в средата на иглолистната гора, избила като четина по полегатите склонове на планината. Някогашното миньорско градче беше разположено в най-ниската част на долината, завършваща на изток с голо, прорязано от скали бърдо. В момента над него се трупаха тъмносиви облаци — сигурна индикация, че не след дълго отново ще завали сняг.

— Няма — съгласи се с констатацията Бентън.

— Каза, че си се заел с някакъв случай...

— Вярно е — лаконично отвърна Бентън.

— Гадна работа — подхвърли съчувствено Марино. — Тъкмо си отишъл в Аспен и изведнъж хоп — нов случай. Предполагам, че ще останеш там и ще работиш по него на място...

— Засега — кимна Бентън.

— Трябва да е нещо важно, щом започваш да го работиш по време на отпуската си — опита почвата Марино.

— Не мога да навлизам в подробности — срязва го Бентън.

— Хм... Проклети телефони — промърмори Марино. — Луси трябва да измисли нещо, което да пречи на подслушването или сканирането... Би могла да натрупа състояние...

— Мисля, че вече го е натрупала — отбеляза Бентън. — Дори няколко!

— Без майтап!

— Внимавай — въздъхна Бентън. — Може би няма да се чуем през следващите няколко дни, но ти я дръж под око. Като не забравяш, че трябва да си пазиш и гърба, нали?

— Това си го знам — отвърна Марино. — Пази се и гледай да не се удариш, докато си играеш в снега...

Бентън прекъсна връзката и се върна на креслото до камината. На масичката за кафе с цвят на орех лежеше адвокатски бележник, изпълнен с нечетливите му драскулки, а редом с него беше поставен и един глок, 40-и калибър. Бръкна за очилата в джобчето на дънковата си риза, седна на страничната облегалка и започна да прелиства бележника. Всеки от разчертаните листове беше номериран, а в десния му горен ъгъл беше отбелязана и съответната дата. Механичното потъркване по масивната челюст го подсети, че не беше се бръснал от два дни, а твърдата, леко сивееща четина му напомни за оголените дървета по планинския склон. Огради с кръгче израза „споделена параноя“, после вирна брадичка и започна да го изследва през очилата, кацнали на върха на правилния му нос.

Остана така известно време, после започна да драска в полето: „По всяка вероятност ще работи по запълване на дупките. Сериозни дупки. Липса на трайност. Истинската жертва е Л., а не Х., която е обикновен нарцис...“ Подчерта на два пъти думичката „нарцис“, после отгърна на друга страница, озаглавена „Поведение след нарушението“. До слуха му достигна шумът на течаща вода и той вдигна глава. Беше

изненадан, че не го е доловил по-рано. „Натрупване на критична маса. Апогеят ще бъде най-късно по Коледа. Напрежението му става непоносимо. Ще убие по Коледа, а може би и по-рано...“ Дописа изречението спокойно и бавно вдигна глава. Беше я усетил още преди да чуе стъпките ѝ.

— Кой беше? — попита Хенри, съкратено от Хенриета. Беше се изправила на стълбищната площадка, ръката ѝ леко докосваше перилата.

— Добро утро — поздрави Бентън. — Обикновено вземаш душ. Има и кафе...

Хенри придърпа червения фланелен пеньоар около слабичкото си тяло, после сънливите ѝ зелени очи се спряха върху лицето на Бентън и започнаха да го изучават с такова предизвикателство, сякаш продължаваха някакъв незавършен спор. Беше на двадесет и осем години, привлекателна по един доста особен, но съвсем не неприятен начин. Чертите ѝ бяха далеч от съвършенството, главно благодарение на доминиращия нос, който, според собствената ѝ пристрастна преценка, бил прекалено голям. Зъбите ѝ също не бяха съвършени и в момента нищо не можеше да я убеди, че има хубава усмивка и е твърде съблазнителна. Бентън никога не беше се опитвал да я убеждава в това, нямаше такива намерения и за в бъдеще. Това просто беше прекалено опасно.

— Чух, че разговаряш с някого — подхвърли тя. — Луси ли беше?

— Не.

— О! — тя разочаровано сви устни, а в очите ѝ проблеснаха гневни искрици. — Кой беше тогава?

— Личен разговор, Хенри — рече той и бавно свали очилата си. — Непрекъснато говорим за границите... Правим го буквално всеки ден, нали?

— Знам — отговори тя. Ръката ѝ продължаваше да лежи върху парапета. — Но с кого говори, след като не е била Луси? Може би с леля ѝ? Луси непрекъснато бърбори за леля си...

— Леля ѝ не подозира, че си тук, Хенри — търпеливо отвърна Бентън. — За това знаят само Луси и Руди.

— Аз пък знам всичко за теб и леля ѝ!

— Само Луси и Руди знаят, че си тук — повтори той.

— Значи е бил Руди. Какво искаше? Винаги съм усещала, че ме харесва... — Усмивката направи лицето ѝ особено, някак неспокойно. — Руди е истинска прелест. Би трябвало да го сваля. Можех да го направя по време на разходката с онова ферари. Можех да го направя с когото си искам, докато карах ферарито. Кое не означава, че искам Луси да има ферари...

— Границите, Хенри — повтори Бентън, отказвайки да приеме пълното поражение, пред което беше изправен. Отново го обзе чувството за безнадеждност, от което не можеше да се освободи, откакто Луси долетя в Аспен, за да му повери Хенри.

— Ти няма да я нараниш — беше му казала тя. — Някой друг ще го стори, ще се възползва от нея и ще открие с какво се занимавам.

— Аз не съм психиатър — беше отвърнал Бентън.

— Тя се нуждае от съветник за постинцидентния стресов период, и този човек задължително трябва да бъде психолог криминалист. Като теб. Ти можеш да го направиш, можеш да разбереш какво се е случило. Трябва да знаем какво е станало — настояваше извън себе си Луси. Тя никога не изпадаше в паника, но състоянието ѝ тогава беше съвсем близо до паниката. Беше твърдо убедена, че Бентън може да определи психическото състояние на всеки. Кое, дори да беше вярно, не означаваше, че може да помогне на всички. Хенри не беше затворница и можеше да си тръгне, когато пожелае. А Бентън беше сериозно обезпокоен от факта, че тя нямаше никакво намерение да го стори и очевидно се забавляваше.

За четирите дни в компанията на Хенри Уолдън Бентън беше премислил много неща. Жената беше имала психически проблеми и преди опита за убийство. Ако не бяха снимките, доказващи недвусмислено присъствието на чужд човек в къщата на Луси, Бентън положително би заключил, че опит за убийство изобщо не е имало. Изпитваше неприятното чувство, че сегашната самоличност на Хенри е само експониране на самоличността ѝ преди нападението. Това го тревожеше и той не можеше да разбере какво си е помислила Луси при срещата си с Хенриета. Накрая реши, че Луси въобще не е мислила. Друг отговор просто нямаше.

— Луси разреши ли ти да караш ферарито ѝ? — попита.

— Не и черното.

— А сребристото, така ли?

— То не е сребристо, а калифорнийско синьо. Карам го, когато си пожелаля...

Продължаваше да стои на площадката с ръка върху перилата. Косата ѝ беше разрошена, а очите ѝ гледаха сънливо. Тялото ѝ бе извито чувствено сякаш позираше за снимка.

— Карала си го лично, нали, Хенри? — пожела да се увери Бентън. Липсваше едно изключително важно парче от мозайката, а именно: как нападателят е открил Хенри. Бентън не вярваше, че е станало по стечение на обстоятелствата — една красива млада жена попада в неподходящо жилище, шофира неподходящото ферари в неподходящото време...

— Вече ти казах, че аз го карах — отговори Хенри. Лицето ѝ беше бледо и безизразно. Само очите ѝ светеха с неукротима енергия. — Но за черното се стиска и не го дава...

— Кога за последен път беше зад волана на ферарито в калифорнийско синьо? — попита Бентън с мек и спокоен тон — онзи, който използваше, когато искаше да извлече информация на всяка цена. Нямахше значение дали Хенри седи, или се разхожда из стаята, дали стои на площадката с ръка върху парапета. Важно беше да улови всеки сигнал, който идва от нея. И не само да го улови, но и да го обработи, преди да е изчезнал. Независимо какво ѝ се беше случило или предстоеше да ѝ се случи, Бентън искаше да знае кой е проникнал в къщата на Луси и защо го е направил. Изкушаваше се да прати Хенри по дяволите, защото изпитваше дълбока загриженост не за нея, а за Луси.

— С тази кола съм нещо друго — отговори Хенри. Очите ѝ продължаваха да блестят, но лицето ѝ беше все така безизразно.

— Караш я често, нали, Хенри?

— Когато си поискам — кимна тя.

— Всеки ден ли ходиш на тренировка с нея?

— Само когато си поискам, по дяволите!

Бледото ѝ лице се извърна към него, в очите ѝ проблесна гняв.

— Можеш ли да си спомниш кога го направи за последен път? Преди две седмици ли беше, Хенри?

— Не знам. Беше преди да се разболея...

— Преди да пипнеш грип, така ли? Това не беше ли преди около две седмици?

— Не знам.

Изражението ѝ стана упорито и той си даде сметка, че едва ли ще му каже нещо повече за ферарито. Не я притисна просто защото отричането и изплъзването от нейна страна също носеха информация.

Бентън умееше да тълкува неизказаното, а тя току-що му даде да разбере, че е карала ферарито когато си поиска, наслаждавайки се на вниманието на околните и на особеното чувство да бъде в окото на урагана. Дори и в най-добрите си дни Хенри се стремеше да бъде център на хаоса, създател на хаоса, главна героиня в собствената си налудничава драма. Само по тази причина повечето криминалисти и полицейски психолози биха заключили, че престъпление не е имало, а тя сама е подредила сцената, на която впоследствие уж е било извършено посегателството върху живота ѝ. Но всъщност престъплението е било реално. По ирония на съдбата тази странна и опасна драма се беше разиграла наистина и това го караше да се безпокои за Луси. Винаги се беше безпокоил за Луси, но сега тревогата му беше наистина голяма.

— С кого говореше по телефона преди малко? — върна се на първоначалния си въпрос Хенри. — Руди страда за мен. Отдавна би трябвало да съм при него. Страшно много време изгубих тук...

— Нека започнем деня с напомняне за нашите ограничения, Хенри — търпеливо отвърна Бентън. Беше използвал тези думи и вчера сутринта, и онзи ден — когато седеше на дивана и си водеше записки.

— Добре — отговори тя от площадката. — Руди се е обадил. Няма кой друг...

6.

Скарпета се наведе над дълбоката рана, почти отнесла носа на мъртвия тракторист. Екраните за осветяване на рентгенови снимки бяха включени, светеха и лампите над големите умивалници от неръждаема стомана.

— Ще му направя алкохолна проба и тест за въглероден диоксид — каза тя на доктор Джак Филдинг, застанал от другата страна на металната маса с трупа.

— Забелязваш ли нещо? — вдигна глава той.

— Не надушвам алкохол, липсват значителни зачервявания. Но искам да бъде сигурна. Тези случаи винаги крият изненади, Джак.

Мъртвецът още беше облечен в масленозелените работни панталони, сега оплескани с червеникава кал и разцепени в областта на бедрата. От разкъсаната кожа стърчаха смазани кости, тлъстини и мускулна тъкан. Тракторът го беше прегазил по средата, но това беше станало след тяхното преминаване — някъде между една и пет минути, след като тя беше завила зад ъгъла. Нямаше никакво съмнение, че Уитби беше човекът, когото видяха на мястото. Направи опит да не си го представя жив, но той упорито изскачаше пред очите ѝ, изправен до огромната задна гума на трактора и наведен над мотора.

— Хей, как се казваш? — подвикна Филдинг към един младеж с бръсната глава, който приличаше на войник от погребалната команда на Форт Ли.

— Бейли, сър.

Скарпета забеляза още няколко млади мъже и жени в бели престилки, с лицеви маски и ръкавици, най-вероятно армейски медици на курс. Запита се дали не им предстои командировка в Ирак. Под престилките им се виждаха части от масленозелени униформи, абсолютно еднакви по цвят с разцепените работни панталони на господин Уитби.

— Направи услуга на погребалната агенция и заший този каротид, Бейли — избоботи Филдинг. Скарпета мислено се учуди на

грубостта му. Когато работеше под нейно ръководство беше полюбезен, отбеляза тя. Не раздаваше заповеди и не търсеше грешките на хората.

Войникът очевидно се смути. Татуираната му дясна ръка замръзна във въздуха, стиснала голяма извита игла, от която се проточваше конец с дебелина №7. Заповедта на Филдинг го завари да помага при зашиването на Т-образния срез на едно вече обработено тяло, чиято аутопсия беше започнала преди оперативката. На всичкото отгоре тя беше издадена неправилно, тъй като не младежът, а щатният асистент в моргата знаеше как се завързва и зашива сънната артерия. Скарпета изпита съжаление към момчето, в чиито очи се четеше пълно объркване. Ако Филдинг беше под нейно ръководство, със сигурност щеше да го дръпне настрана и да го скастри за грубото отношение.

— Слушам, сър — отговори младежът. — Тъкмо се готвех да го направя, сър.

— Наистина ли? — подхвърли Филдинг с глас, който накара всички присъстващи в моргата да вдигнат глави. — А знаеш ли защо се завързва каротидната артерия?

— Не, сър.

— В знак на любезност, ето защо — троснато поясни Филдинг. — Основен кръвоносен съд, какъвто е каротидната артерия, се завързва на възел за улеснение на балсаматорите от погребалната агенция, които иначе трябва да ровят в тялото и да я търсят. Жест на любезност, Бейли...

— Разбирам, сър.

— Господи Исусе! — продължи да мърмори Филдинг. — Всеки ден съм принуден да търпя това. В моргата е цяла манифестация. Но Маркъс не е тук, нали? — Химикалката му отново затича по страниците на бележника. — Няма и да го видиш. От четири месеца е шеф, но все още не е направил и една шибана аутопсия. О, и още нещо... Ако случайно не ти е направило впечатление, той много обича да кара хората да го чакат. Едно от любимите му неща, нека ме извини господинът... — Махна към трупа между тях. — Ако ми беше звъннала, щях да ти кажа да не си правиш труда да пътуваш чак дотук...

— Наистина трябваше да ти звънна — кимна тя, наблюдавайки как петима души се опитват да прехвърлят една огромна жена от

количката на металната маса. От носа и устата ѝ течеше кървава слюз. — Какви огромни паласки! — Имаше предвид нагънатите тлъстини в областта на корема и талията, които са характерни за всички пълни жени. Със смяната на темата обаче даваше сигнал на Филдинг, че не желае да коментира доктор Маркъс в неговата морга, пред неговите колеги.

— Шибаният случай е мой! — промърмори Филдинг, имайки предвид Джили Полсън. — Тоя задник не е стъпил в моргата откакто докараха тялото, но всички знаят, че работата ще се размирише. Първата му по-яка издънка. О, престани с твоите укорителни погледи, доктор Скарпета! — Продължаваше да се обръща към нея на фамилно име, въпреки че тя многократно го беше окуражавала да ѝ казва Кей, тъй като го смяташе за приятел. Не го направи, докато ѝ беше подчинен, отказваше да го стори и сега. — Никой не ни чува, ако това те притеснява... Имаш ли някакви планове за вечеря?

— Надявах се да вечеряме заедно — отвърна тя, докато му помагаше да смъкнат калните работни обувки на господин Уитби, изработени от дебела кожа. Пръстите ѝ с мъка развързаха мокрите връзки и издърпаха навън дебелите езици. Беше улеснена от факта, че трупното вкочаняване беше в начална фаза и тялото беше все още топло и отпуснато.

— Как, по дяволите, успяват да се размажат тези хора? — промърмори с удивление Филдинг. — Можеш ли да ми кажеш, а? Не мога да си го обясня и това си е... Окей, всичко е наред. У дома, в седем. Все още живея на старото място...

— Ще ти кажа как го правят — въздъхна Скарпета и пред очите ѝ отново изплува фигурата на Уитби, изправена в опасна близост до огромното колело на трактора. — Имат някакъв технически проблем и искат да го разрешат. За целта вдигат капака и започват да човъркат в мотора, без да мислят къде са застанали. Ръгат с отвертката някъде около стартера, той изведнъж включва и тракторът тръгва, тъй като е бил оставен на скорост... На това му се вика лош късмет. В случая имаме човек, който е прегазен точно през средата на тялото... — Посочи с пръст шарките от грайфера, отпечатали се върху зелените работни панталони на Уитби и черното яке, върху което с дебел червен конец беше избродирано името му. — Аз лично го видях изправен пред огромното колело.

— В двора на старата на сграда, нали? — погледна я Филдинг. — Добре дошла в града...

— Под колелото ли са го открили?

— Не. Тракторът го прегазил и продължил да се движи... — Филдинг събу оплесканите с кал чорапи, които бяха оставили следи от шарките си по големите бели крака на жертвата. — Помниш ли големия железен пилон, боядисан в жълто, който стърчеше в двора, близо до задната врата? Тракторът се е забил в него и е спрял. Иначе като нищо щял да отнесе вратата на рампата.

Не че има значение, тъй като и без това рушат цялата сграда...

— От всичко това следва, че можем да изключим асфиксията^[1] като причина за смъртта — кимна Скарпета, насочила очи към тялото. — По-скоро става въпрос за фатално премазване на кости и вътрешни органи, довело до масивни вътрешни кръвоизливи. Очаквам, че коремната кухина е пълна с кръв, парчета от счупения гръбначен стълб, разкъсан черен дроб, пикочен мехур и черва... Несъмнено и от счупения таз. Добре, в седем ще бъда у вас...

— А опашката ти?

— Не го наричай така, моля те.

— Каня и него. С тая шапка прилича на пълен идиот.

— Предупредих го.

— Какво според теб е причинило порезните рани по лицето? Нещо под трактора или в задната му част? — Филдинг докосна полуоткъснатия нос на Уитби, по небръснатата буза се стече вадичка кръв.

— Може и да не са порезни рани — отвърна Скарпета. — С напредването си върху тялото гумата е сваляла и кожата. Тази рана тук... — пръстът ѝ посочи грозно зейналата дупка върху бузата — вероятно е причинена от разкъсване, а не от срязване. За да бъдем абсолютно сигурни, трябва да я разгледаме под микроскоп, търсейки следи от ръжда или грес. Пак с микроскоп ще установим тъканните разкъсвания, които се получават при издърпването на кожата от грайферите и които са напълно различни от срязването. Ако съм на твоето място, непременно ще проверя всичко...

— О, разбира се — каза Филдинг и вдигна глава от формуляра за облеклото и личните вещи, който попълваше с флумастер, прикрепен към бележника му.

— По всяка вероятност семейството на този човек ще потърси компенсация за сполетялото го нещастие — допълни Скарпета. — Смърт на работното място, което на всичкото отгоре е доста прочуто работно място...

— Ами да. Най-подходящото за умирачка.

Облечените в латекс пръсти на Филдинг почервеняха от кръвта на премазания, която бликна на струи от почти откъснатия му нос. Свободната му ръка ловко прелисти бележника и започна да рисува нараняването върху скица, изобразяваща човешко тяло. След това се наведе над лицето на мъртвия и започна да го изследва внимателно през предпазните пластмасови очила.

— Не виждам нито грес, нито ръжда — промърмори той. — Което не означава, че такива няма...

— Добра идея — кимна Скарпета, моментално хванала посоката на мислите му. — На твое място бих взела тъканни проби за внимателна проверка в лабораторията. Няма да се изненадам, ако на даден етап някой заяви, че преди да бъде прегазена от трактора, жертвата е била ударена с нещо по главата... Човек никога не знае как ще се развият нещата.

— О, да. Особено когато става въпрос за пари. За много пари...

— Не само за пари — добави тя. — Адвокатите обръщат нещата така, че се говори само за пари. Но преди това има шок, болка, страдание от загубата, подозрение, че някой друг е причинил нещастиято. Няма член на семейството, който ще приеме, че става въпрос за една глупава смърт, която лесно би могла да се предотврати. Всеки знае, че опитният тракторист никога не застава на пътя на тежките колела, за да човърка стартера, пренебрегвайки безопасното нормално запалване, което е възможно само когато тракторът не е на скорост... Но какво се получава на практика? Хората винаги търсят най-лесния начин, винаги бързат и в резултат на това просто спират да мислят. Неразделна част от човешката природа е склонността ни да отречем вероятността наш близък да е станал причина за собствената си смърт, умишлено или случайно. Всъщност, няма смисъл да ти изнасям лекции, ти вече си ги чувал...

Веднага след назначаването си Филдинг стана член на съдебномедицинския екип под нейно ръководство. Тя му изнесе първите лекции по съдебна патология, научи го не само на

професионална компетентност, но и на прецизните и акуратни съдебномедицински огледи на местопрестъпленията, на високопрофесионалните похвати по време на аутопсиите. С лека тъга си спомни нетърпението, с което младият лекар се нахвърляше върху поредния случай, охотата, с която я придружаваше в съда и слушаше експертните ѝ заключения, огромното желание, с което изчиташе архивите в кабинета ѝ. Сега обаче насреща ѝ стоеше един уморен и амортизиран човек със сериозни кожни проблеми. А самата Скарпета се чувстваше чужда на мястото, от което някога я бяха уволнили.

— Наистина трябваше да ти завъртя един телефон — промърмори тя, докато разкопчаваше евтиния кожен колан на господин Уитби и дърпаше ципа на протърканите му зелени панталони. — Но по случая „Джили Полсън“ ще работим заедно и без съмнение ще го разрешим по най-бързия начин...

— О, да — кимна Филдинг.

Едно време не използваше този израз толкова често.

[1] Задушаване поради липса на кислород и прекомерно натрупване на въглероден диоксид в кръвта и тъканите. — Б. ред. ↑

7.

Хенри Уолдън стъпваше леко, плъстените й пантофи не издаваха никакъв шум при съприкосновението си с килима. Носеше се като някакъв черен дух към креслото от бежова кожа, разположено срещу дивана.

— Взех душ — съобщи тя, докато седнаше на стола и подвиваше крака под себе си.

Бентън улови блясъка на свежата й кожа, нежната белота от вътрешната страна на бедрата й. Но го направи по начин, който нямаше нищо общо с погледите и реакциите на повечето мъже.

— А защо толкова настояваше? — не пропусна да го попита, въпреки че задаваше този въпрос всяка сутрин от пристигането си насам.

— Нали сега се чувстваш по-добре, Хенри?

— Тя кимна, наблюдавайки го втренчено като кобра.

— Дребните неща са много важни. Хранене, сън, поддържане на лична хигиена, физически упражнения. Всичко това помага за възстановяването на контрола...

— Чух, че говориш с някого — подхвърли тя.

— Това е проблем — отвърна Бентън, заковал очите си над очилата в нейните. Адвокатският бележник отново беше в скута му, но в него вече имаше повече думи: „черно ферари, без разрешение, вероятно е била проследена от лагера и точката на контакт е черното ферари...“

— Личните разговори трябва да си останат лични — продължи той. — Следователно трябва да си припомним нашето първоначално споразумение, Хенри. Какво беше то?

Жената свали чехлите си и ги пусна на килима. Деликатните й боси крака останаха на седалката. Наведе се напред да ги разгледа и червената роба лекичко се разтвори.

— Не знам.

Почти шепнеше, главата й леко се поклати.

— Знам, че го помниш, Хенри. — Бентън умишлено я наричаше по име често, просто за дай напомни коя е, да персонифицира това, което е било лишено от персонификация и отчасти безвъзвратно загубено. — Нашето споразумение изискваше уважение, помниш ли?

Тя се наведе още повече, хвана един от nelaкираните си нокти и се втрени в него. Робата се разтвори и голотата на тялото ѝ му се предложи в пълния си блясък.

— Част от това уважение се съдържа и в правото на лично уединение, на свян — спокойно каза той. — За границите сме говорили много. Прогонването на свяна означава прекосяване на границите.

Свободната ѝ ръка се плъзна по гърдите и придърпа реверите на робата, докато другата продължаваше да опипва пръстите на крака.

— Току-що се събудих — промълви тя, сякаш за да оправдае екхибиционистичното си поведение.

— Благодаря, Хенри. — За нея беше много важно да разбере и повярва, че Бентън не я желае сексуално, дори и дълбоко във въображението си. — Но ти не си станала току-що. Когато се събуди, ти дойде тук и двамата си поговорихме. А едва след това отиде да вземеш душ.

— Името ми не е Хенри — рече тя.

— Как искаш да те наричам?

— Никак.

— Имаш две имена — погледна я той. — С едното си била кръстена при раждането, а другото е артистичният псевдоним, който продължаваш да използваш.

— В такъв случай съм Хенри — съгласи се тя и сведе очи към босите си крака.

— И аз те наричам така.

Тя кимна, без да отделя очи от пръстите на краката си.

— А нея как наричаш?

Бентън знаеше кого има предвид, но не отговори.

— Ти спиш с нея. Луси ми разказа всичко. — Ударението беше поставено върху думата *всичко*.

Прониза го гняв, но успя да го скрие. Луси не би ѝ разказала всичко за отношенията му със Скарпета. Внимавай, предупреди се той.

Това са машинациите на Хенри, тя отново пробва здравината на границата между тях. Всъщност, направо я атакува...

— Защо не е тук, заедно с теб? — попита Хенри. — Нали сега си в отпуска? А тя не е тук. Много хора прекъсват сексуалните си контакти за известно време. Това е единствената причина да не желая да бъда с никого, особено пък за продължително време. След шест месеца заедно хората спират да правят секс. А може би не е дошла, защото аз съм тук. — Очите ѝ го гледаха пронизително.

— Това е вярно — отвърна Бентън. — Тя не дойде, защото ти си тук, Хенри.

— Сигурно е побесняла, когато си ѝ казал, че не бива да идва.

— Тя прояви разбиране — отвърна Бентън, но този път не беше напълно откровен.

Кей наистина прояви разбиране, но не напълно.

— В момента не можеш да дойдеш в Аспен — бе ѝ казал след паническото телефонно обаждане на Луси. — Страхувам се, че трябва да разреши един неочаквано появил се случай...

— Следователно трябва да си тръгнеш от Аспен — беше подхвърлила Скарпета.

— Не мога да го обсъждам — бе отвърнал той. Доколкото я познаваше, в момента бе твърдо убедена, че Бентън е навсякъде другаде, но не и в Аспен.

— Наистина не е честно, Бентън — каза му. — Бях отделила тези две седмици, специално за нас двамата. И аз имам спешни случаи...

— Моля те да приемеш нещата каквито са — отговори той. — Като се видим, ще ти обясня.

— Жалко — въздъхна Кей. — Това време заедно ни беше много нужно.

Същото време, което той прекарваше в компанията на Хенри.

— Разкажи ми какво сънува тази нощ — обърна се към нея. — Помниш ли?

Ръката ѝ сковано опипа големия пръст на левия крак. Намръщи се, сякаш изпитваше болка. Бентън стана, небрежно вдигна пистолета и прекоси дневната по посока на кухнята. Отвори бюфета и сложи оръжието на най-горния рафт. После взе две чаши и ги напълни с кафе. И двамата с Хенри го предпочитаха чисто, без сметана.

— Може би е силничко — промърмори, докато поставяше чашата на масата пред нея. — Мога да направя и още...

— Върна се на мястото си на дивана и подхвърли: — Онази нощ беше сънувала някакво чудовище, което нарече звяр... — Очите му срещнаха мрачния ѝ поглед. — И снощи ли се сблъска с него?

Жената не отговори. Настроението ѝ рязко се промени и изгуби всякаква прилика с кокетното ѝ държание сутринта. Нещо се беше случило по време на душа, но той все още не искаше да засяга този въпрос.

— Ако ти липсва желание, изобщо няма да говорим за звяра, Хенри — увери я. — Но колкото повече подробности чуя за него, толкова по-големи са шансовете да го хвана. А ти искаш да го хвана, нали?

— С кого говори преди малко? — попита тя с приглушен и някак детски глас. Разбира се, Хенри съвсем не беше дете и беше на светлинни години от невинността. — Говорехте за мен! — Робата ѝ отново се разтвори, разголвайки плътта.

— Мога да се закълна, че не сме говорили за теб — отвърна Бентън. — Никой не знае, че си тук, с изключение на Луси и Руди. Надявам се, че ми имаш доверие, Хенри... — Замълча за момент, после добави: — А също и на Луси.

В очите ѝ проблесна гняв.

— Надявам се, че ни имаш доверие, Хенри — повтори със спокоен глас Бентън. Беше праметнал крак върху крак, ръцете му лежаха скръстени в скута. — Моля те, покрий се...

Тя придърпа полите на робата, стисна ги между краката си и завърза коланчето. Бентън прекрасно знаеше как изглежда голото ѝ тяло, но избягваше да си го представя. Беше разглеждал цяла купчина нейни снимки, но не би го сторил отново, ако не се налага да ги обсъди с професионалисти или със самата нея — разбира се, ако някога изобщо бъде готова за това. За момента тя потискаше фактите — неволно или не, опитваше се да съблзни или вбеси по-слабите индивиди, които нито ги е грижа за нейните тайни кроежи, нито ги разбират. Неуморните ѝ опити да събуди сексуалното му желание не бяха само пренасочване на чувства, а и непосредствена демонстрация на остър и хроничен нарцисизъм, на желанието да контролира и доминира, да подчинява и унищожават всеки, който дръзне да прояви

чувства към нея. Всичките действия и реакции на Хенри бяха свързани със самоообраза и гняв...

— Защо ме отпрати Луси? — попита тя.

— Ти ми кажи — отвърна Бентън. — Защо мислиш, че си тук?

— Защото... — Тя избърса очите си с ръкав. — Звярът... Бентън я гледаше спокойно от безопасната си позиция на дивана, сигурен, че тя не може да види думите, написани в адвокатския тефтер. Не направи нищо, за да я окуражи да говори. Най-важното беше да прояви търпение, невероятно търпение. Като ловец в засада, замръзнал сред храстите, без да диша.

— Той влезе в къщата. Не си спомням...

Бентън я гледаше и мълчеше.

— Луси го пусна в къщата.

Бентън не искаше да я притиска, но същевременно беше твърдо решен да не ѝ позволява да лъже и заблуждава.

— Не — поклати глава той. — Луси не го е пуснала в къщата. Никой не го е пуснал. Успял е да се промъкне, защото задната врата е била отворена, а алармата — изключена. Вече обсъдихме този въпрос. Спомняш ли си защо задната врата е била отворена, а алармата изключена?

Ръцете ѝ застинаха, очите ѝ останаха приковани в един от пръстите на краката.

— И това го обсъдихме — меко ѝ напомни той.

— Бях болна от грип — промълви Хенри, премествайки поглед върху друг пръст. — Бях болна, а тя не беше у дома. Тресеше ме и затова излязох навън, да се сгрея на слънцето. Забравих да заключа вратата и да задействам алармата. Тресеше ме и забравих. И Луси ме обвини...

Той отпи глътка от чашата си. Кафето беше изстинало. В планината около Аспен, Колорадо, течностите не остават дълго време топли.

— Луси каза ли, че вината е твоя?

— Тя мисли така. — Очите на Хенри се плъзнаха по лицето му и спряха върху прозореца над него. — Мисли, че съм виновна за всичко.

— Никога не ми е казвала подобно нещо — поклати глава Бентън, после махна с ръка: — Но нека се върнем на сънищата ти. Тези, които си сънувала тази нощ...

Хенри примигна и отново потърка големия пръст на крака си.

— Боли ли те?

Жената кимна.

— Съжалявам. Искаш ли да му сложим нещо?

— Нищо не помага — поклати глава тя.

Нямаше предвид големия пръст на десния си крак, но правеше връзка с неотдавнашното му счупване и сегашните усилия на Бентън да я закриля на едно място, отдалечено на хиляда и петстотин километра от Помпано Бийч, Флорида, където тя за малко не умря. Очите ѝ светнаха.

— Вървах по някаква пътека... От едната страна имаше почти отвесна каменна стена, тук-там прорязана от дълбоки пукнатини. Не знам защо реших да се пхна в една от тях и веднага се заклецих... — Дишането ѝ се ускори, треперещата ѝ ръка се вдигна да отметне един рус кичур, паднал над очите ѝ: — Оказах се притисната между скалите. Не можех да помръдна, трудно ми беше дори да дишам. Не можех да се освободя сама, чуждата помощ също не вършеше работа. Под душа изведнъж си спомних този сън. Водата шибаше лицето ми с безпощадните си струи. Задържах дъх и тогава изплува сънят...

— Някой направи ли опит да те измъкне? — попита Бентън, без да реагира на ужаса ѝ, нито да отсъжда дали този ужас е бил истински или фалшив. С нея беше така — познанията му бяха минимални.

Тя седеше абсолютно неподвижно на стола и правеше опити да си поеме дъх.

— Каза, че никой не е бил в състояние да те измъкне — продължи със спокоен глас Бентън, прибягвайки до онзи умиротворяващ тон, който използваше, откакто ѝ беше станал съветник. — Имаше ли и други хора там?

— Не зная.

Той търпеливо зачака. Ако борбата ѝ за въздух продължи, щеше да се наложи да предприеме нещо. Но засега чакаше, въоръжен с търпение. Като ловец в засада.

— Не мога да си спомня. Не знам защо, но за момент си помислих, че някой... помислих го в съня си, разбира се... Че някой ще разбие скалата, може би с пикел, брадвичка, или нещо друго... После си казах: няма да стане. Скалата е прекалено твърда. Никой не може да ме измъкне от прегръдката ѝ и аз ще умра в нея. Знаех, че ще умра, и

тази мисъл беше непоносима. Вероятно по тази причина сънят прекъсна... — Треперенето и битката за кислород се прекратиха внезапно, вероятно както когато се е събудила... Хенри напълни дробовите, си с въздух и тялото ѝ се отпусна. Очите ѝ бавно се фокусираха върху лицето на Бентън, а устните ѝ тихо промълвиха: — Беше ужасно!

— Сигурно е било ужасно — кимна той. — Аз самият не познавам нищо по-страшно от невъзможността да дишаш...

Тя вдигна ръка и я притисна до сърцето си:

— Гърдите ми не бяха в състояние да помръднат. Дишах плитко, едва-едва... А след това и тази сила ме напусна...

— Никой не е достатъчно силен, за да отмести планинска скала — каза той.

— Не можем да дишам...

Нападателят вероятно се е опитал да я удуши, рече си Бентън и извика в съзнанието си фотографиите. Мислено ги вдигаше пред очите си и разглеждаше нараняванията на Хенри, опитвайки се да ги свърже с това, което току-що му беше разказала. Видя кръвта, която течеше от носа ѝ и цапаше бузите ѝ и чаршафа под нея. Голото ѝ тяло лежеше по корем на леглото, ръцете ѝ бяха протегнати над главата, с дланите надолу. Краката ѝ бяха прегънати, единият повече от другия...

Напрегна паметта си и пред очите му се появи друга снимка. Хенри стана от стола с обяснението, че ще отиде да си сипе още малко кафе. Бентън обработи информацията почти едновременно с факта, че пистолетът се намира в кухненския шкаф. За щастие тя не знаеше точно къде, тъй като беше застанал с гръб, когато се зае да скрие оръжието. Наблюдаваше я и се опитваше да отгатне какво прави, докато същевременно разглеждаше белезите по тялото ѝ, оставени от различните рани. Отгоре ръцете ѝ бяха червени, защото той (или тя) — Бентън така и не успя да определи пола на нападателя — беше им причинил умишлени наранявания. Имаше няколко охлузвания в горната им част, близо до раменете, подобни зачервени петна се виждаха и по гърба. През последвалите дни червенината от спуканите кръвоносни съдове непосредствено под повърхността на кожата постепенно потъмня и стана пурпурна.

Бентън я наблюдаваше как си налива кафе. Пред очите му изплува безжизненото ѝ тяло, запечатано върху фотографската плака.

Това, че тялото беше красиво, не му правеше никакво впечатление. Отбеляза го като факт, може би красотата ѝ е пробудила желанието за насилие у човека, опитал се да я убие. Хенри бе слаба, но в никакъв случай кльощава. Гърдите и интимното ѝ окосмяване бяха развити абсолютно нормално и не биха привлекли вниманието на педофил. В момента на нападението тя е била сексуално активна.

Гледаше я как се връща към коженото кресло, стиснала с две ръце чашата си. Несъобразителността ѝ изобщо не го безпокоеше. Възпитаният човек би попитал дали и той желае още кафе, но Хенри беше сред най-егоистичните и безчувствени хора, които познаваше. И преди нападението е била такава, и след нападението щеше да си бъде все същата егоистка. Най-добре би било, ако не се доближава повече до Луси... С лека въздишка си напомни, че няма право нито да пожелава такова нещо, нито да съдейства за превръщането му във факт.

— Хенри — промърмори той, докато ставаше да си налее допълнителна порция кафе. — Тази сутрин готова ли си да направим един преглед на фактите?

— Да, но нищо не мога да си спомня — каза тя. — Знам, че не ми вярваш, но...

— Защо си убедена в това? — Наля си кафе и бавно се върна в дневната.

— Докторът не ми повярва...

— О, докторът. Той наистина каза, че не ти вярва... — Отново зае мястото си на дивана. — Мисля, че знаеш какво е мнението ми за този доктор, но ще ти го припомня още веднъж. Човекът възприема жените като истерички. Не ги харесва и не ги уважава, страхува се от тях. Той е лекар в „Бърза помощ“ и няма никаква представа за насилниците и техните жертви.

— Мисли, че сама съм си причинила всичко това! — гневно изсъска Хенри. — Чух как го споделя със сестрата.

Бентън беше внимателен с реакцията си. Хенри му предлагаше нова информация. Оставаше му да се надява, че тя отговаря на истината.

— Разкажи ми — рече. — Много бих искал да чуя какво е казал на сестрата...

— Би трябвало да го дам под съд тоя задник! — добави все така гневно тя.

Бентън запази мълчание и бавно отпи от кафето си.

— И може би наистина ще го направя! — продължи навъсено Хенри. — Помисли, че не го чувам, защото, когато влезе в стаята, очите ми бяха затворени. Бях почти заспала и сестрата се готвеше да излезе, но въпреки това чух всичко...

— Престорила си се на заспала, така ли? — пожела да се увери Бентън.

Тя кимна с глава.

— Ти ги умееш тези неща. Някога си била професионална актриса...

— И все още съм. Човек не може да престане да бъде актьор. В момента просто не играя, тъй като се занимавам с други неща...

— Като те гледам, сигурно си била добра — промълви Бентън.

— Наистина е така.

— В преструвките. Страшно те бива в преструвките... — Замълча за момент, после попита: — Често ли се преструваш, Хенри?

Очите ѝ потъмняха.

— В болничната стая се преструвах, за да разбера какво ще каже докторът. И чух всяка негова дума. Той каза: „Няма нищо по-гадно от това да обвиниш някого в изнасилване, когато си ядосан... Последниците са страхотни.“ А след това избухна в смях.

— Не те обвинявам, че искаш да го съдиш — въздъхна Бентън. — Това в спешното ли се случи?

— Не, не. В стаята ми. По-късно през деня, когато приключиха с изследванията и ме преместиха в обикновена болнична стая. Не помня на кой етаж беше...

— Това е още по-лошо — поклати глава Бентън. — Този човек изобщо не би трябвало да идва в стаята ти. Той работи в спешното отделение и няма работа по етажите. Отбил се е от любопитство, а това не е разрешено...

— Ще го съдя! Мразя го! — Хенри отново разтърка пръста си. Белезите върху него и върху ръцете ѝ бяха избледнели до тютюневожълто. — Спомена за някакви *декстро*... Не знам какво означава това, но явно беше обида за мен.

Още една новина. Бентън беше сериозно обнадежден, че с времето и нужното търпение тя ще си спомни повече неща, които отговарят на истината.

— *Декстро* наричат хората, които злоупотребяват с лекарства против алергии и грип, както и със сиропи против кашлица, защото съдържат опиати — поясни той. — За съжаление повечето от тях са тийнейджъри.

— Задник! — изруга под нос Хенри и придърпа полите на робата си. — Не можеш ли да му погодиш някой номер?

— Хенри, имаш ли представа защо е споменал, че си била изнасилена? — побърза да смени темата Бентън.

— Не знам. Аз мисля, че не съм...

— Помниш ли сестрата от съдебна медицина?

Жената бавно поклати глава.

— Откараха те с количка в една лаборатория в съседство със спешното, където те подложиха на система за събиране на физически доказателства. Знаеш какво означава това, нали? Когато се умориш да играеш, сигурно ще си спомниш, че си била полицейски служител, преди Луси да те срещне и наеме в Лос Анджелис тази есен. Не може да не знаеш какво е проба, взета чрез натривка, или пък събирането на косми и влакънца...

— Не съм се уморила, само исках малко почивка, време за нещо друго...

— Добре. Но помниш какво е система за събиране на физически доказателства, нали?

Тя кимна.

— А сестрата? Казаха ми, че била много добра. Името ѝ е Бренда. Изследвала те е за изнасилване и свързаните с него физически доказателства. В същата стая преди са преглеждали деца и по тази причина била пълна с плюшени играчки. Тапетите по стените били с Мечо Пух, мечета, хралупи с мед и дървета. Бренда била облечена в светлосиньо костюмче, а не с обичайната манта на медицинска сестра.

— Ти не беше там.

— Тя ми разказа всичко това по телефона.

Хенри закова поглед в босите си крака, вдигнати върху седалката на креслото.

— Ти ли я попита с какво е била облечена?

— Има кафяви очи и къса черна коса... — Бентън правеше всичко възможно да ѝ помогне да се разтовари от това, което задържа в себе си, след което да обсъдят спокойно системата за събиране на физически доказателства. — Липсвала е семенна течност, Хенри. Липсвали са и други следи от сексуално насилие. Бренда обаче е открила някакви влакна по кожата ти. Сякаш си била намазана с някакъв лосион или крем за тяло. Помниш ли да си се мазала с такова нещо?

— Не — тихо отговори тя. — Но не мога да бъда сигурна, че не съм го правила...

— Според Бренда кожата ти била мазна и миришела хубаво. Сякаш била намазана с парфюмиран лосион за тяло...

— Той не ме е мазал с нищо.

— Той?

— Би трябвало да е той, не мислиш ли? — попита с надежда Хенри, с онзи особен тон, който хората използват, когато се опитват да заблудят околните или себе си. — Не е възможно да е била тя. Жените не правят такива неща...

— Жените правят всякакви неща. Засега не знаем дали е бил мъж или жена. Върху матрака в спалнята са били открити няколко косъма, черни и къдрави. С дължина десетина сантиметра.

— Значи скоро всичко ще бъде ясно — отвърна тя. — ДНК анализът на тези косми ще даде отговор на въпроса, дали става въпрос за мъж или за жена.

— Страхувам се, че не е така. ДНК анализите не могат да определят пола. Може би расата, но не и пола. Продължителността на изследването е най-малко един месец... Дотогава вероятно ще бъдеш склонна да приемеш, че сама си се намазала с лосион за тяло...

— Не — поклати глава жената. — Но и той не го е направил. Не бих му позволила. Бих се борила с него, стига да имам подобна възможност. И той вероятно го е искал.

— Но не си се намазала сама, така ли?

— Казах, че не го е сторил той, нито пък аз. И това е достатъчно. Освен това теб изобщо не те засяга...

Бентън я разбра. Лосионът нямаше нищо общо с нападението — разбира се, ако Хенри казва истината. Помисли си за Луси и изведнъж му стана мъчно за нея, като едновременно с това малко ѝ се ядоса.

— Кажи ми всичко — подхвърли Хенри. — Кажи ми какво мислиш, че се е случило с мен. А пък аз ще ти кажа дали го приемам или не...

На лицето ѝ се появи бледа усмивка.

— Луси се върнала у дома — започна Бентън. Това вече беше стара информация, но той не искаше да я разкрива прекалено бързо. — Било около обед. Видяла, че алармата не е включена, в момента, в който отключила входната врата. Повикала те по име, но ти не си отговорила. До слуха ѝ стигнало потропването на задната врата, от която се отивало към басейна. Хукнала натам. Влязла в кухнята и открила, че вратата към басейна зее.

Широко отворените очи на Хенри гледаха покрай него, някъде към прозореца.

— Много ми се иска да го беше убила! — прошепна тя.

— Не е видяла никого. Може би нападателят е чул спирането на черното ферари на паркинга и е побързал да избяга...

— Той беше в моята стая, откъдето трябва да се спусне по доста много стълби! — прекъсна го с все така изцъклени очи Хенри. Интонацията ѝ вдъхваше доверие.

— Луси не е вкарала колата в гаража, тъй като се отбила за малко, колкото да те провери — продължи Бентън. — По тази причина се озовала пред входа доста бързо, може би в момента, в който нападателят е напускал къщата през задната врата. Не го е преследвала, защото не го е видяла. В момента мислите ѝ били насочени единствено към теб, а не към евентуалния нападател, проникнал в къщата.

— Не съм съгласна — пропя с почти щастлив глас Хенри.

— Обясни ми защо.

— Тя не беше излязла с черното ферари, което си беше в гаража. Беше взела другото — синьото. Именно него паркира пред къщата.

Пак нова информация, отбеляза Бентън, запазвайки изражението си спокойно и дори малко небрежно.

— Ти си била болна на легло, Хенри — подхвърли той. — Сигурна ли си за колата, която е карала в този ден?

— Винаги съм сигурна. Тогава не използва черното ферари, защото то беше повредено.

— Каква точно беше повредата?

— Аз го блъснах на паркинга — отвърна Хенри и отново се вторачи в палеца на крака си. — Нали го знаеш оня фитнес на „Атлантик“, горе към Корал Спрингс. Посещаваме го от време на време...

— Можеш ли да ми кажеш кога стана това? — попита Бентън, опитвайки се да не показва възбудата, която го обземаше. Тази информация беше нова и важна, усещаше и накъде ще го отведе тя. — Черното ферари е било повредено, докато си била във фитнеса, така ли?

— Не казвам, че съм била във фитнеса! — остро отвърна тя. Враждебността ѝ потвърждаваше подозренията му.

Явно беше взела черното ферари без разрешението на Луси. Никой нямаше право да кара тази кола без изричното ѝ разрешение, включително Руди.

— Разкажи ми повече за повредата — рече Бентън.

— Някой го беше издраскал, най-вероятно с автомобилен ключ... Всъщност, беше нарисувал цяла картина. — Очите ѝ отново гледаха надолу, пръстите ѝ механично се протегнаха към големия, жълтеникав палец.

— Какво представляваше картината?

— След този инцидент тя престана да кара колата. Никой не кара издраскано ферари...

— Луси вероятно е била бясна — подхвърли Бентън.

— Може да се поправи. Всичко може да се поправи. Ако го беше убила тогава, аз нямаше да съм тук. А сега трябва да се страхувам до края на живота си, че пак може да ме намери...

— Бъди спокойна, Хенри. Правя всичко възможно това да не се случи. Но се нуждая и от твоята помощ.

— Може би никога няма да си спомня — погледна го тя. — Това просто не зависи от мен.

— Луси е тичала по стълбите към главната спалня на третия етаж, където си била ти — продължи Бентън. Наблюдаваше я внимателно, опитвайки се да разбере как ще възприеме това, което чува — въпреки че вече го беше чувала. Дълбоко в себе си таеше опасението, че тя изобщо не играе, че нищо от това, което казва или върши, не е свързано с актьорската игра. Какво би станало, ако наистина е така? По всяка вероятност ще се откъсне от

действителността, психиката ѝ ще се травмира и бързо ще рухне. Беше чувал, че реакциите ѝ не са нормални. — Луси те е намерила в безсъзнание, но с нормално дишане и сърдечна дейност...

— Нямах никакви дрехи върху себе си — спокойно заяви тя. Тази подробност не я смущаваше, тъй като явно ѝ харесваше да му напомня за голото си тяло.

— Гола ли спиш?

— Да, предпочитам да спя гола.

— А спомняш ли си дали онази сутрин свали пижамата си, преди да се върнеш в леглото?

— Вероятно.

— Значи не го е направил той, така ли? Имам предвид нападателя, ако приемем, че става въпрос за мъж...

— Не му се е наложило. Но съм сигурна, че би го направил...

— Луси твърди, че в осем сутринта — когато те е видяла за последен път, ти си била облечена в пижама от червен сатен и кафява роба...

— Така е. Готвех се да изляза и да се попека на слънце край басейна.

Още нова информация, помисли си Бентън.

— В колко часа беше това?

— Веднага след като Луси излезе. Тя взе синьото ферари... — Помълча малко, после се тихо се поправи: — Всъщност, не беше веднага... — Очите ѝ потъмняха и бавно се обърнаха към ослепителното снежно утро зад прозореца: — Бях ѝ много ядосана...

Бентън стана и хвърли няколко дървета в огъня. Пламъците лакомо ухапаха сухия бор, към комина литна рояк ярки искри.

— Наранила е чувствата ти — рече, докато затваряше притока на въздух.

— Луси не е добра към болните — отвърна Хенри с доста повече енергия в гласа. — Нямахше желание да се грижи за мен.

— Какво ще кажеш за лосиона? — попита той. Вече беше разбрал за какво става въпрос, но все пак искаше да бъде сигурен.

— Какво от това? Голяма работа! Това е услуга, нали? Знаеш ли колко много хора с радост биха го направили? Позволих ѝ го като услуга. По принцип тя върши само това, което ѝ изнася, а и отдавна ѝ беше писнало да се грижи за мен. Главата ме болеше, скарахме се...

— Колко време остана навън, край басейна? — попита Бентън, опитвайки да не мисли за Луси, да не се пита какво, по дяволите, си е помислила тя, когато се е запознала с Хенри Уолдън. Същевременно си даваше ясна сметка колко магнетични могат да бъдат социопатите — дори и за хора, които имат достатъчно опит с тях.

— Малко. Не се чувствах добре.

— Петнадесет минути? Половин час?

— Половин час, предполагам...

— Видя ли някого? Някакви лодки?

— Не съм обърнала внимание, вероятно е нямало... Какво е направила Луси, когато е влязла в стаята при мен?

— Позвънила е на 911 и продължила да търси признаци на живот у теб — отвърна Бентън, после реши да прибави и един доста опасен детайл: — Направила е и няколко снимки...

— Държала ли е оръжие? — Да.

— Бих искала да го беше убила...

— Продължаваш да говориш за него в мъжки род...

— Какви снимки е направила? — попита Хенри. — На мен ли?

— Ти си била в безсъзнание, но в стабилно състояние. Направила ти е няколко снимки, преди да те вдигнат...

— Защото съм приличала на жертва на нападение?

— Защото тялото ти е било в доста необичайна поза, Хенри. Ето така... — Той протегна двете си ръце над главата. — Лежала си по лице, а ръцете ти са били протегнати напред, с дланите надолу... Носът ти е бил разкъравен, имала си и други наранявания. Но това, вече го знаеш. По-късно са открили, че е счупен палецът на десния ти крак, но ти явно нямаш спомени...

— Може би съм се спънала, докато съм слизала надолу по стълбите — подхвърли тя.

— Помниш ли такова нещо? — погледна я с интерес Бентън. До този момент не беше признала, че си спомня нещо, свързано с палеца на крака си. — Кога би могло да се случи то?

— Когато излязох навън, при басейна. Стълбището е каменно. Струва ми се, че пропуснах едно стъпало, или нещо подобно. Вероятно заради всичките лекарства, с които се бях натъпкала заради треската. Помня, че плаках. Това със сигурност го помня, защото адски ме

заболя. Помислих си дали да я извикам, но после се отказах. Не ѝ е приятно, когато съм болна или наранена...

— Счупи си пръста, докато слизаше към басейна, помисли да повикаш Луси, но после се отказа, така ли? — побърза да обобщи Бентън.

— Съгласна съм — закачливо отвърна Хенри. — А къде са се дянали пижамата и робата ми?

— Открили са ги акуратно сгънати на един стол до леглото. Ти ли го направи?

— Сигурно. Завита ли съм била?

— Разбираше накъде бие, но в момента най-важното беше да ѝ каже истината.

— Не. Завивките са били на куп в долния край на леглото, почти на пода...

— Значи аз не съм била облечена, а тя ме е снимала — промърмори Хенри. Лицето ѝ отново стана безизразно, очите ѝ потъмняха.

— Да — отвърна Бентън.

— Типично за нея. Ченгето винаги си остава ченге...

— Ти също си ченге, Хенри. Как би постъпила, ако беше на нейно място?

— Разбира се, че тя ще направи нещо такова, какво друго?

8.

— Къде си? — попита Марино, когато номерът на Луси се изписа върху екрана на клетъчния му телефон. — На кое място се намираш?

Винаги питаше къде е, включително и когато това беше без значение.

Целият му съзнателен живот беше преминал на полицейска служба, а доброто ченге никога не пренебрегва детайли като местонахождението. Ако не знаеш къде се намираш, няма никаква полза да включиш радиостанцията и да крещиш за помощ. Марино се имаше за наставник на Луси и не пропускаше да ѝ го напомни, въпреки че тя го беше забравила от години.

— На „Атлантик“ — бръмна гласът ѝ в ухото му. — Пътувам с колата...

— Без майтап, Шерлок. Звучиш така, сякаш са те изхвърлили на сметището... — Никога не пропускаше да я заяде за колите ѝ.

— Завистта е ужасно нещо — отвърна тя.

Той се изправи и пристъпи няколко крачки в коридора в близост до кафенето на патологията. Беше пуст, никой не можеше да чуе разговора.

— Виж какво, нещата тук не изглеждат добре... — Стигна до вратата на библиотеката и надникна през остъкленото прозорче. И там нямаше никой. — Цялата служба е отишла по дяволите. — Говореше тихо, като непрекъснато движеше миниатюрния си джиесем от устата към ухото и обратно. — Просто искам да те предупредя...

— Не възнамеряваш само да ме предупредиш — отвърна след кратко мълчание Луси. — По-добре кажи какво искаш от мен...

— Тая кола е адски шумна, мамка му! — промърмори Марино, продължавайки да крачи напред-назад. Очите му под бейзболната шапка не спираха да се въртят. Тая шапка му я беше подарила именно Луси — ей така, на майтап...

— Вече започваш да ме тревожиш — рече тя, надвиквайки грохота на ферарито. — Би трябвало да разбере веднага — още като каза, че това не е голяма работа. Мамка му! Предупредих те, предупредих и двама ви да не се връщате на това място!

— Нещата не опират единствено до мъртвото момиче — тихо продължи той. — Бързо го разбрах, а сега се опитвам да надуша какво още има... Всъщност, не твърдя, че момичето не е главният проблем. Напротив — сигурен съм, че е... Но става и още нещо... Общият ни приятел го заяви съвършено ясно... — Имаше предвид Бентън. — А ти я знаеш каква е... — Сега вече говореше за Скарпета. — Прави-струва и винаги се оказва наред лайната!

— Какво означава това „още нещо“? — попита с променен глас Луси. — Дай ми конкретен пример!

Когато се тревожеше, говорът ѝ ставаше бавен и напрегнат, напомняйки на Марино за съхнещо лепило.

Ако нещата се объркат тук, в Ричмънд, той без съмнение ще затъне до шия, помисли си Марино. И Луси ще се лепне за него наистина като силно лепило...

— Нека ти кажа нещо, шефе — промърмори. — Все още съм жив и мърдам само защото имам инстинкт...

Наричаше я шеф с лекота и удоволствие, сякаш се радваше да ѝ се подчинява. На практика това изобщо не беше вярно, особено пък в случаите, в които споменатият инстинкт го предупреждаваше, че ще си спечели неодобрението ѝ...

— А в момента инстинктът ме предупреждава, че нещата са ужасни, шефе... — Част от съзнанието му си даваше ясна сметка, че Луси и леля ѝ Кей Скарпета усещат много добре несигурността му — особено когато започне да се ежи, да дрънка за инстинкти и да нарича облечените във власт жени *шеф*, *Шерлок* и с други, по-малко любезни прякори. Но просто не можеше да се удържи. Кое то, разбира се, правеше нещата още по-лоши. — Към всичко това ще добавя и още нещо: мразя този вонящ град! Направо не понасям и шибаната воняща сграда! Знаеш ли какъв им е проблемът на тези тук? Не получават уважение, ето какъв!

— Няма да ти натяквам, че те предупредих — каза Луси и гласът ѝ изведнъж се превърна в бързо съхнещо лепило. — Искаш ли да дойдем?

— Не — отвърна безпомощно Марино. Не можеше да сподели тревогите си с Луси, без тя да си помисли, че трябва да направи нещо. — В момента само те запознавам със ситуацията, шефе... — В душата му се промъкна съжаление, че изобщо ѝ се беше обадил. Това беше грешка. От друга страна обаче, ако тя открие, че леля ѝ има затруднения, а той мълчи като риба, Луси ще му разкаже играта!

Когато я видя за пръв път, тя беше на десет години. Само на десет. Пухкаво хлапенце с очила и предизвикателно поведение. Намразиха се взаимно, но после нещата се промениха и той се превърна в нейния герой. След което станаха приятели и нещата отново се промениха. Някъде в хода на тези процеси той би трябвало да каже „стоп“ на промените. Защото преди десетина години всичко беше наред и той с удоволствие я учеше да кара камионетката му, а също мотоциклет, да стреля, да пие бира и да хвърля истината право в очите на хората, които я лъжат. Учеше я на нещата, които са важни в живота... В онези години не се страхуваше от нея. Всъщност, страх не е най-точната дума за описание на това, което изпитваше. Но Луси умееше да се оправя в живота, докато при него беше точно обратното. Вероятно по тази причина винаги се чувстваше унил и мрачен след разговорите си с нея. Каквото и да вършеше, Луси получаваше достатъчно пари и се разпореждаше с хората около себе си. Него не го биваше в това. Дори когато беше полицай на редовна служба, пак не успяваше да излъчва власт по начина, по който го правеше тя. Но това не означаваше, че се страхува от нея. Нищо подобно!

— Ще дойдем, ако имате нужда от нас — каза в слушалката Луси. — Но времето не е подходящо. Тук имам да свърша една важна работа...

— Казах ти, че не искам да идваш — изръмжа Марино. Ръмжеше много особено, по начин, който караше хората да са загрижени повече за него, отколкото за собствените си проблеми. В това се състоеше чарът му. — Просто ти казвам какво става и толкоз. Не ми трябваш. Нищо не можеш да направиш.

— Добре — рече Луси. На нея ръмженето отдавна не ѝ минаваше, но Марино все забравяше. — Хайде, че трябва да вървя...

9.

Левият показалец на Луси леко докосна конзолата за смяна на скоростите. Натоварен с хиляда оборота повече, моторът изръмжа и колата рязко забави ход. Антирадарът едва чуто изчурулика и светна в червено — сигурна индикация, че някъде отпред ги дебнеше полицията.

— Не превишавам — обясни тя на Руди Мюзъл, който седеше до нея и не откъсваше поглед от скоростомера. — Само десетина километра отгоре...

— Нищо не казвам — промърмори мъжът и погледна в страничното огледало.

— Я да видим дали съм права — каза Луси и остана на трета, поддържайки скорост от около шейсет километра в час. — Колата на ченгетата би трябвало да е някъде на следващата пресечка, чака в засада шантави шофьори като нас, които нямат търпение да натиснат газта до дупка по крайбрежната магистрала.

— Какво става с Марино? — попита Руди, после поклати глава и добави: — Нека отгатна: трябва да си стягам куфара...

И двамата продължиха да оглеждат околността — напред и в огледалата за обратно виждане, без да пропуснат нито една кола, палма, пешеходец или сграда по равната като тепсия крайбрежна ивица, изпъстрена с търговски центрове. В момента се намираха на булевард „Атлантик“ в Помпано Бийч, малко на север от Форт Лодърдейл. Трафикът беше умерено натоварен.

— Опа! — извика Луси. — Ето го сладурчето! — Подмина един тъмносин форд, който току-що зави надясно от Пауърлайн Роуд. Бяха точно на пресечката, на която се намираха аптеката „Екерд“ и супермаркетът „Дискаунт Мийт“. Фордът без отличителни знаци плавно зае позиция в лявото платно, точно зад нея.

— Събуди любопитството му — промърмори Руди.

— Не му плащат, за да е любопитен — агресивно отсече Луси и очите ѝ по навик огледаха колата на ченгето в огледалото. Прекрасно

знаеше, че то само чака някакво нарушение от нейна страна, за да пусне сирената и да ги спре за проверка на документите. — Гледай какво става... Куп народ ме задминава отдясно, а стикерът на тоя тип, дето го направи току-що, е с изтекъл срок... — Пръстът ѝ се стрелна назад: — Но въпреки това ченгето проявява по-голям интерес към мен...

После престана да обръща внимание на огледалцето, мислено пожелавайки на Руди да си оправи настроението. Откакто откри офис в Лос Анджелис, на тоя човек все нещо му беше криво. Не беше много сигурна, но май беше преценила погрешно амбициите и нуждите му в живота. В един момент стигна до заключението, че Руди ще бъде впечатлен от небостъргача на булевард „Уилшър“, от който се разкриваше страхотна гледка, а при ясно време можеше да се види дори остров Каталина. Оказа се обаче, че греша, при това напълно. Както винаги, когато се беше опитвала да отгатне нещо, свързано с него...

От юг се появи нов въздушен фронт, който раздели небето на различни пластове — от опушеносиво до сребристо. По-хладният въздух прогони дъждовните облаци, които бяха изсипали заряда си порано през деня. От тях бяха останали малките локвички по асфалта, които се мяркаха под ниската обтекаема каросерия на колата. На известно разстояние пред тях се вдигна ято мигриращи гларуси, които се разлетяха в различни посоки, а колата без отличителни знаци продължаваше да ги следва.

— Марино нямаше кой знае какви новини — отвърна на въпроса на Руди тя. — Нещо ставало в Ричмънд. Леля ми пак се е забъркала в някаква каша...

— Чух, че предлагаш услугите ни... Мислех, че е отишла там за някаква консултация и нищо повече. Какво става?

— Не знам дали трябва да предприемем нещо. Ще видим. Проблемът е в шефа, не му помня името, който я беше помолил за помощ при решаването на конкретен случай. Внезапно починало момиче, а засега не могат да определят причините за смъртта. Всъщност, не съм изненадана. Този човек е шеф на службата едва от четири месеца и вдига ръце при първия по-заплетен случай, опитвайки се да го прехвърли на леля ми: „Хей, защо не дойдеш да скочиш право в средата на тези лайна, за да мога аз да си остана чистичък?“

Предупредих я да внимава, но сега явно има и други проблеми, при това доста неочаквани. Казах ѝ да не се връща в Ричмънд, но тя не ме послуша.

— Слуша те точно толкова, колкото и ти нея — промърмори Руди.

— Ще ти кажа нещо, приятел — въздъхна Луси, погледна в огледалцето за обратно виждане и направи гримаса: — Този тип отзад никак не ми харесва!

Фордът продължаваше да е залепен за задната ѝ броня. Зад волана седеше някаква личност с тъмна кожа, може би мъж. Луси не беше сигурна в това, но не искаше да проявява прекален интерес. Изведнъж ѝ хрумна нещо друго.

— Спокойно — подхвърли Руди. — Карай си така, сякаш нищо не се е случило. Нека видим какво е намислил. Може би е обикновен маниак, който си пада по ферарита... Който кара такава кола, трябва да очаква всичко... Непрекъснато ти го повтарям, нали?

Руди нямаше навика да я поучава. Преди години, когато се срещнаха за пръв път в Академията на ФБР, те станаха първо колеги, партньори, а накрая и приятели. В крайна сметка привързаността му към Луси — лична и професионална, се оказа толкова силна, че го принуди да напусне органите на реда веднага след нея и да постъпи в нейната фирма „Ласт Пресинкт“^[1], която, поради липса на по-подходящо определение за дейността ѝ, би могла да се нарече международна компания за частни разследвания. Дори част от хората, които бяха на заплата там, нямаха представа с какво се занимава фирмата, нито пък се бяха срещали с Луси — нейния основател и собственик. Някои служители не познаваха и Руди, или, ако случайно го бяха срещали, нямаха никаква представа кой е и с какво се занимава...

— Провери номерата му — кратко заповяда Луси.

Руди измъкна компютъра си с размер на длан и побърза да го включи. Но нямаше как да провери номера на колата преследвач, просто защото такъв нямаше. Поне на предната броня... Луси се почувства неудобно, защото му беше възложила неизпълнима задача.

— Пусни го да те задмине — промърмори Руди. — Само по този начин ще мога да видя номера му.

Луси превключи на втора. Караше с десетина километра под разрешената скорост, но фордът си остана зад нея. Явно водачът му не искаше да я задминава.

— Добре, в такъв случай нека шоуто да започне! — процеди Луси. — Ебаваш се с не когото трябва, задник! — ръцете ѝ рязко завъртяха волана надясно и ферарито буквално връхлетя на паркинга на някакъв крайпътен търговски център.

— О, мамка му! — простена Руди. — Какви ги вършиш, по дяволите?! Сега той вече знае, че си го забелязала!

— Вземи му номера! Вече можеш да го видиш!

Руди се завъртя на мястото си, но не успя да види номера на форда, тъй като и той беше направил същата маневра и отново се беше залепил зад тях.

— Спри! — заповяда ѝ. Беше ѝ ядосан. Много ядосан. — Спри колата веднага!

Луси вдигна крак от педала на газта и докосна волана, освобождавайки колата от скорост. Фордът спря на метър зад нея. Руди слезе и тръгна към шофьорската врата, чието стъкло плавно слезе надолу. Луси също спусна страничното стъкло, положи пистолета в скута си и започна да следи развоя на събитията във външното огледало, опитвайки всичко възможно, за да се овладее. Чувстваше се глупаво, беше засрамена и ядосана. А може би и мъничко изплашена...

— Какъв ти е проблемът? — долетя до ушите ѝ гласът на Руди. В същия момент зърна и шофьора на форда — латиноамериканец, определено млад.

— Нямам проблем — отвърна латиното. — Просто зяпам...

— Може би не ни е приятно да зяпаш...

— Това е свободна страна и мога да гледам каквото си пожелаея — озъби се онзи. — А ако ти имаш проблем, върви на майната си!

— Върви да гледаш нещо друго! — отсече заплашително Руди, въпреки че изобщо не повиши тон. — Ако продължаваш да караш подире ни, със сигурност ще свършиш в ареста, лайно такова!

Луси с огромно усилие на волята се въздържа да не избухне в смях, когато видя как Руди тикна под носа на латиното абсолютно фалшивите си документи. Обля я гореща вълна, изби я пот, сърцето ѝ блъскаше като парен чук. Искаше ѝ се да слезе от колата и да ликвидира гадното копеле; едновременно с това ѝ се ревеше...

Раздвоена, тя си остана зад кормилото на ферарито, неспособна да помръдне. Шофьорът на форда каза още нещо, което Луси не успя да чуе, после запали мотора и потегли с гневно свирене на гумите. Руди се върна на мястото си.

— Имаме още много път — промърмори, докато тя ловко се включваше в оживеното движение по „Атлантик“. — Достатъчно е един кретен да се залепи за колата ти, за да се стигне до международен скандал. Отначало си мислиш, че за теб се е лепнало някое ченге просто защото колата му е черен „Краун Виктория“. После забелязваш, че шибаният ти антирадар не хваща нищо, и си мислиш... Всъщност, какво можеш да си помислиш, а? Мафията? Някой платен убиец, който се готви да ни ликвидира наред гъчканата магистрала?

Луси не се сърдеше на избухването на Руди, но не биваше да му позволява подобни волности.

— Я не ми викай! — направи му забележка.

— Знаеш ли какво ще ти кажа? — изгледа я изпод вежди той. — Ти си извън контрол. Направо си опасна!

— Това се отнася за всеки друг, но не и за мен! — отвърна Луси, опитвайки се да прозвучи самоуверено.

— Права си. Отнася се за нея. Оставяш чужд човек в къщата си и какво става. Можеха да те убият, нея също... А ако не се вземеш в ръце, може да се случи и нещо още по-лошо!

— Тя беше преследвана, Руди. Недей да твърдиш, че грешката е моя, защото не е...

— Преследвана, значи... Тук си дяволски права. Разбира се, че е преследвана, а вината за това е стопроцентова твоя! Ако беше карала нещо по-обикновено... джип или дори някой хамър... Имаме няколко служебни хамъра. Защо не ги използваш от време на време? Ако не й беше разрешила да кара проклетото ти ферари, вероятно всичко щеше да е наред... Но кой ще се фука? Госпожица Холивуд! Исусе! В проклетото ферари!

— Не ставай ревнив, моля те! Мразя, когато...

— Не съм ревнив! — изрева извън себе си Руди.

— Откакто я наехме, непрекъснато демонстрираш ревност — засече го тя.

— Това няма нищо общо с факта, че си я наела! Всъщност, с каква цел я нае? За каква работа? Може би да пази клиентите ни в Ел

Ей? Какъв майтап, Господи! Кажи за какво всъщност я нае!

— Не можеш да ми говориш по такъв начин — с изненадващо спокоен глас рече Луси. Но тя просто си даваше сметка, че няма друг избор. Ако отвърне на нападките му, положително щяха да стигнат до бой, след което той най-вероятно щеше да напусне. — Никой не може да ме накара да се откажа от начина си на живот! Ще карам каквото си искам и ще живея където ми харесва! — Гледаше право пред себе си, по посока на оживените пътни платна, от които колите непрекъснато излизаха и се насочваха към местата за паркиране. — Ще бъда щедра към когото пожелае... Прекрасно знаеш, че не й позволявам да кара черното ферари, но тя го взе без разрешение и така започна всичко... Направила му е впечатление и той е тръгнал след нея... И белята стана. Никой не е виновен, включително и тя. Не го е поканила да ми съсипе колата, а след това и да направи опит да я убие...

— Добре. Живей както намериш за добре — каза Руди. — Междувременно ще продължаваме да се отбиваме от магистралата, а аз положително ще пребия следващия непознат, който най-невинно се зазяпа в проклетото ти ферари. А може и да го гръмна, мамка му! Или мене ще ме гръмнат. Това би било още по-хубаво, нали? Да ме гръмнат заради тъпата ти кола!

— Успокой се — рече Луси и спря на червен светофар. — Моля те, успокой се. Признавам, че бих могла да се справя и по-добре...

— Да се справиш ли? Не забелязах да се справяш с каквото и да било. Просто реагира по един напълно идиотски начин...

— Руди, стига вече, моля те! — Не искаше да се вбеси чак дотам, че да допусне нова грешка. — Не можеш да ми говориш по този начин! Просто не можеш! Не ме карай да използвам старшинството си...

Зави наляво и бавно подкара покрай брега. Няколко хлапета почти паднаха от велосипедите си, извивайки вратове след ферарито. Руди поклати глава и сви рамене, сякаш искаше да каже, че е дотук. Но макар че се въртеше около ферарито, разговорът им изобщо не беше само за проклетата кола. За Луси промяната в начина на живот би означавала да отстъпи победата на онзи звяр. Защото автоматично бе приела, че нападението е извършено от мъж. Хенри го нарече звяр, а тя беше убедена, че става въпрос за звяр от мъжки пол. Науката да върви по дяволите, физическите доказателства — също. Тя просто знаеше, че звярът е мъж...

Вероятно е самонадеян или просто глупав звяр, защото беше оставил два доста ясни пръстови отпечатъка върху стъклото на нощната масичка. Беше глупав или небрежен, за да остави тези отпечатъци, или пък просто не му пукаше. До този момент отпечатъците не отговаряха на нито един от стотиците хиляди образци, съхранявани в автоматизираната система за сравняване на пръстовите отпечатъци. Това означаваше, че той вероятно не е регистриран в полицията и не е бил арестуван по някакъв друг повод. Може би не му е пукало, че оставя три косъма от косата си на леглото. Три дълги черни косъма. Пък и защо да му пука? И при най-неотложните случаи митохондриалният ДНК анализ отнема между трийсет и деветдесет дни. При това без никакви гаранции за положителен резултат, защото в света не е създадена централизирана и статистически валидна система за сравнение на митохондриални ДНК данни, а за разлика от нуклеарната ДНК на кръвта и тъканите, митохондриалната ДНК на косми и кости не може да посочи пола на извършителя. Следователно уликите, оставени от звяра, бяха без особено значение. И ако липсва заподозрян за сравнение, те може би завинаги щяха да си останат такива.

— Добре. Аз не съм на себе си. Побъркала съм се! — Луси стисна волана и се концентрира в шофирането, внезапно разтревожена от мисълта, че Руди може би е прав и тя наистина губи контрол върху поведението си. — Това, което направих, не трябваше да се случва. Никога. Прекалено предпазлива съм за гадории от тоя сорт...

— Ти да, но тя не — отсече Руди и упорито стисна зъби. Очите му изглеждаха черни от слънчевите очила с огледално покритие. В момента избягваше да я гледа и това сериозно я притесняваше.

— Мислех, че говорим за онзи латиноамериканец отпреди малко — подхвърли тя.

— Знаеш много добре какво ти казах още първия ден — продължи Руди. — За опасностите, свързани с чуждия човек, който живее в къщата ти, използва колата и другите ти лични вещи. Оставяш го да лети сам в частното ти въздушно пространство. А той не познава правилата, на които се подчиняваме ние с теб, и е на светлинни години от нашата специализирана подготовка. Няма нашите ценности и не му пука за всичко онова, което е ценно за нас. Включително за нас самите...

— Не всичко в живота трябва да е свързано с подготовката — поклати глава Луси. Беше ѝ много по-лесно да говори за подготовката, отколкото да се пита дали човекът, на когото държи, изобщо мисли за нея. По-лесно ѝ беше да говори за латиноамериканчето, отколкото за Хенри. — Не трябваше да подхождам по този начин, но вече е късно. Наистина съжалявам...

— Май си забравила какво представлява реалният живот — подхвърли Руди.

— О, моля те не започвай пак със скаутските си наставления! — сопна му се тя и рязко даде газ. Колата се понесе на север, към предградието Хилсбъро, където се намираще розовата ѝ къща в средиземноморски стил, възправила се над тесния пролив, свързващ плавателните канали на делтата с открития океан. — Според мен не можеш да бъдеш обективен. Дори името ѝ не искаш да произнесеш... Онази това, онази онова...

— Ха! Обективен, значи! Хайде, продължавай! — Тонът му бързо се ожесточаваше. — Тая тъпа кучка разруши абсолютно всичко! А ти нямаше право да ме влачиш подире си. Нямаше право!

— Руди, хайде да престанем с тези битки! — отвърна с въздишка тя. — Защо трябва да ги водим? Не всичко е разрушено...

Той не отговори.

— Защо се караме? — повтори тя. — Направо ми става лошо!

Преди време нямаше никакви караници. От време на време той мърмореше, но никога не се нахвърляше върху нея. За пръв път го направи, когато тя откри офиса си в Лос Анджелис и нае Хенри от тамошната полиция. Басов рев на сирена ги уведоми, че подвижният мост наблизко скоро ще се вдигне. Луси бързо превключи скоростите, извеждайки ги по низходящ ред към нулата. Това не остана незабелязано за някакъв тип в корвет, който я поздрави с вдигнат палец.

Тя тъжно се усмихна и поклати глава.

— Да, вероятно съм глупава. Генетично ми е заложено. Дължа го на лудия си баща латиноамериканец. Силно се надявам, че майка ми няма нищо общо с това, макар че би било още по-лошо, ако приличах на нея. Много по-лошо...

Руди не отговори. Вниманието му беше насочено към вдигащия се мост, който правеше път на някаква яхта.

— Хайде да не се караме — подхвърли тя. — Не всичко е разрушено. Става ли? — Взе ръката му и здраво я стисна. — Мир, искаш ли? Започваме отначало. Ако трябва, ще повикаме Бентън да води преговори за освобождаване на заложниците. Защото напоследък ти не си само мой приятел и партньор, нали? Ти си мой заложник, а доколкото усещам, и аз съм твоя заложница...

— Така е, нали? Тук си, защото имаш нужда от тази работа, искаш я... А аз имам нужда от теб. Просто и ясно...

— Не съм длъжен да бъда никъде — отвърна той, без да издърпа ръката си, която лежеше безжизнено под нейната, без да направи опит да я задържи.

Луси потръпна и побърза да се отдръпне.

— Това прекрасно го знам — отвърна, а в гласа ѝ се промъкна обида от нежеланието му да я докосне. Отхвърлената ръка бавно се върна върху кормилото. — Напоследък живея със страха, че всеки момент ще кажеш: „Край, напускам. Сбогом и всичко хубаво. Бъди жива и здрава...“

Руди гледаше към яхтата, която се плъзна под моста с издути платна и пъргаво се насочи към открито море. Хората на палубата ѝ бяха по бермуди и с разкопчани ризи, придвижваха се с лекотата на истински богаташи. Луси беше като тях — истинска богаташка. Но така и не пожела да го повярва. Поглеждайки към подобна яхта, тя винаги се беше чувствала бедна. И още по-бедна, когато поглеждаше към Руди.

— Кафе? — попита тя. — Ще изпиеш ли едно кафе с мен? Можем да седнем край онзи басейн, дето никога не го ползвам, да гледаме към морската шир, която така и не забелязвам от проклетата къща, а и нея никога не съм искала. Мога да бъда глупава, нали? — погледна го. — Хайде, ела да изпиеш едно кафе с мен!

— Добре, няма проблеми — промърмори Руди и погледна през страничното стъкло към пощенската кутия на Луси, която се оказва съвсем наблизо. — Нали се бяхме разбрали да я махнеш — посочи я с ръка. — Ти никога не получаваш пощата си у дома. В това тук можеш да получиш само нещо, което не желает. Особено напоследък...

— Ще накарам градинаря да я махне — отвърна тя. — Но напоследък почти не се свъртам тук, тъй като цялото ми време беше ангажирано с откриването на офиса и разни такива неща. Чувствам се

като някаква друга Луси. Онази от филма „Обичам Луси“. Помниш ли го? Беше за едно момиче, което има проблеми във фабриката за бонбони, защото поточната линия се движи прекалено бързо...

— Не.

— Значи никога не си гледал „Обичам Луси“, така ли? А ние с леля го гледахме постоянно, заедно с „Бонанза“ и други филми, в които играеше Джаки Глийзън. Тя буквално е израснала с тях в Маями... — Почти спря пред виновната пощенска кутия в началото на алеята. Скарпета я беше предупредила да живее по-просто, предупреди я и за къщата.

Един от най-съществените ѝ недостатъци беше, че прекалено биеше на очи в квартала. Решението за покупката беше глупаво, но Луси хареса триетажната резиденция с обща застроена площ от почти четири хиляди квадратни метра и цена от девет милиона долара и я нарече своя „извънградска вила“ само защото беше построена на малък парцел, едва декар и половина... На него нямаше достатъчно трева да се нахрани и един заек, беше само камънаци, сред които бе изкопан малък басейн с ниски стени и фонтанче, заобиколено от няколко палми. Дали леля ѝ Кей не я заяде заради нанасянето ѝ тук? Никакво уединение и сигурност, лесен достъп откъм морето, отсеке Скарпета, когато я посети. Но в онзи момент Луси нямаше време да обърне внимание на временното си имение, тъй като всичките ѝ грижи бяха насочени към Хенри. „Ще съжаляваш“, каза Скарпета. В крайна сметка Луси се нанесе в къщата едва преди три месеца, но това ѝ донесе едно от най-големите разочарования в живота. Натисна копчето на дистанционното за отваряне на портала, след това и още едно — за гаража.

— Защо си правиш този труд? — попита Руди, имайки предвид портала. — Проклетата алея е дълга едва три метра.

— Ти ли ще ми кажеш? — ядосано го изгледа Луси. — Мразя това шибано място!

— Преди да се усетиш, някой може да ти скочи отзад и да проникне в гаража — отбеляза той.

— Което означава, че ще се наложи да го убия — мрачно изръмжа тя.

— Хей, това не е шега.

— Аз изобщо не се шегувам — отвърна Луси, докато вратата на гаража бавно се затваряше след тях.

[1] Последният участък. — Б. пр. ↑

10.

Луси паркира модела „Модена“ редом с черното ферари — един 12-цилиндров звяр „Скалети“, който никога не би могъл да използва пълната си мощност в света на ограничената скорост. Дватамата с Руди слязоха, а тя умишлено обърна гръб на черната кола. Не искаше да гледа обезобразения капак на мотора, върху който се мъдреше око с дълга мигла, грубо скицирано с нещо остро, най-вероятно пирон.

— Темата не е много приятна — промърмори Руди, докато крачеше между двете ферарита към вратата за вътрешността на къщата. — Но все пак трябва да попитам възможно ли е това да е нейно дело? — Пръстът му се насочи към обезобразения капак, но Луси отново отказа да погледне към черната кола. — Все още не съм убеден, че не е била тя... И че всичко не е нейна постановка...

— Не го е направила — мрачно отвърна Луси, извърнала глава на другата страна. — За да купя тази кола, трябваше да чакам повече от година!

— Може да се поправи — успокои я Руди и натика ръце в джобовете си, докато Луси се занимаваше с изключването на сложната алармена инсталация, снабдена с всички възможни екстри, включително камери за вътрешно и външно наблюдение, които обаче не можеха да записват. Беше решила, че не иска да има записи от личния ѝ живот — както вътре в къщата, така ѝ около нея. В това отношение Руди беше склонен да я разбере. Той също не би понесъл скритите камери да следят всяка негова стъпка, въпреки че напоследък нямаше кой знае какво за записване. В момента живееше сам. А Луси не беше сама, когато взе решението да изключи камерите във и около къщата...

— Може би трябва да подменим камерите със записващи — предложи Руди.

— Няма смисъл, и без това възнамерявам да се отърва от това място — каза Луси.

Той я последва в огромната кухня от полиран гранит, свързана с просторната дневна и с трапезарията, от които се разкриваше фантастична гледка към пролива и открития океан. Таванът беше висок седем-осем метра, изрисуван с фрески в стил „Микеланджело“, а в центъра му висеше огромен кристален полилей. Стъклената маса за хранене в трапезарията изглеждаше като изсечена от лед и беше едно от най-невероятните неща, които беше виждал. Дори не се опитваше да си представи колко е платила Луси за нея, за меката кожена гарнитура с цвят на прясно масло, за уникалните образци от африканското изкуство, за огромните кожи на диви зверове, с които беше покрит подът, разпозна някои — слон, зебра, жираф и пантера. Руди не би могъл да си позволи дори едно осветително тяло от временния дом на Луси във Флорида, нито пък някой от копринените ѝ килими. А като се замислеше, същото важеше и за по-голямата част от растенията, разположени из къщата.

— Прав си — промърмори Луси, докато той мълчаливо се оглеждаше. — Често летя с хеликоптер и не мога да използвам дори киносалона, който се намира в къщата. Мразя я!

— Не очаквай съчувствие — предупреди я с равен глас Руди.

— Хей! — Сложи край на разговора с тон, който му беше познат. Очевидно ѝ беше писнало да мрънка.

Руди отвори вратата на един от шкафовете с надеждата да открие кафе.

— Между другото, имаш ли нещо за ядене? — попита.

— Чили — отвърна Луси. — Замразено е, но можем да го стоплим.

— Звучи приемливо. Искаш ли после да отидем в гимнастическия салон? Някъде към пет и половина?

— Чудесно — кимна тя.

Погледът ѝ се плъзна по задната врата, от която се излизаше за басейна. Същата, през която само преди седмица неизвестният нападател беше влязъл и излязъл... В момента беше заключена, но нещо се белееше на стъклото от външната страна. Луси се втурна натам още преди той да осъзнае какво става. Очите ѝ се втрениха в листчето хартия, залепено с прозрачна лепенка.

— Какво е това? — попита Руди, затръшвайки вратичката на фризера. — Какво, по дяволите, пише?

— Още едно око — отговори Луси. — Рисунка с молив на още едно око, същото като това на колата. Вече не можеш да твърдиш, че това е работа на Хенри, в момента тя се намира на хиляда и петстотин километра оттук... Е, сега вече е ясно... — Отключи вратата и я отвори. — Искан да знам, че ме наблюдава отнякъде — гневно добави, докато се навеждаше към рисунката, за да я разгледа по-добре.

— Не я пипай! — изкрещя зад гърба й Руди.

— За толкова тъпа ли ме мислиш? — извика в отговор тя.

11.

— Извинете за момент — подвикна един младеж, облечен в пурпурен комбинезон. На лицето му имаше маска, ръцете му бяха в тънки гумени ръкавици, а косата и обувките му бяха скрити под памучни калъфи. Приличаше на астронавт от някой комикс. — Какво ще разпоредите относно зъбите й?

Скарпета понечи да обясни, че не работи тук, но думите така и не успяха да излязат от устата, защото зърна дебелата покойница, която двама санитарии се опитваха да натикат в специално подсилен чувал за мъртъвци. И те бяха облечени в алени дрехи като младежа, сякаш се готвеха за борба с чумна епидемия.

— Има ченета — поясни младежът с червения комбинезон, обръщайки се този път към Филдинг. — Оставихме ги в един кашон, а после забравихме да ги сложим в торбичката...

— Мястото им не е в торбичката — обади се Скарпета, в крайна сметка решила лично да се справи с този необичаен проблем. — Трябва да ги върнем в устата й, защото такава ще бъде желанието както на погребалната агенция, така и на близките й. А и покойницата би била доволна да я погребат със зъбите й.

— Значи не е нужно да я отваряме отново и да разпечатваме торбичката — облекчено въздъхна боецът с алената униформа. — Уф, камък ми падна от сърцето!

— Забрави за торбичката — каза Скарпета. — Тя изобщо не е за зъбни протези. — Ставаше дума за специалната найлонова торбичка, която по правило се зашиваше в празната коремна кухина на покойника. В нея поставяха изследваните органи, отрязани безвъзвратно от местата, които природата им беше определила. Работата на патолозите е да изследват вътрешните органи, а не да ги връщат на първоначалните им места. А това беше и невъзможно — все едно да превърнеш задушното в тавата отново в жива крава. — Всъщност, къде са те?

— Ей ги там — рече младежът с аления комбинезон и махна към една лавица в другия край на залата за аутопсии. — При документите й...

Филдинг очевидно не желаше да има нещо общо с възникналия проблем, затова не обърна никакво внимание на младежа в червено, който изглеждаше прекалено млад, за да бъде практикант, и най-вероятно беше от войниците на Форт Ли, изпратени да се обучават тук. Службата му изискваше да знае как да се оправя с жертвите по време на война. Скарпета понечи да каже, че дори разкъсаните от граната бойци биха искали зъбите им да се приберат у дома заедно с тях, за предпочитане в устата им. Разбира се, ако им бе останала такава...

— Да идем да хвърлим едно око — подхвърли на младежа, спестявайки му забележката си.

Тръгнаха един до друг по излъсканите плочки, минаха покрай друга носилка на колелца, вероятно току-що изкарана. На нея лежеше труп с огнестрелна рана — млад негър със силни, обсипани с татуировки ръце, скръстени на гърдите му. Косъмчетата бяха настръхнали от реакцията на миниатюрните подкожни мускулчета, наречени *erector pili*, задействани от процесите на вкочаняване, популярни и извън анатомическите среди като *rigor mortis*. В резултат мъртвецът изглеждаше като измръзнал или силно уплашен човек, или и двете заедно. Войникът от Форт Ли взе малкия пластмасов контейнер от лавицата и понечи да го подаде на Скарпета, но видя, че е без ръкавици.

— Май ще е по-добре да си сложа нещо — промърмори тя, пренебрегвайки зелените ръкавици от нитрил пред себе си. Очите й се спряха на нещо по-традиционно — стандартни латексови ръкавици за работа, които стърчаха от една кутия на близката спомагателна количка. Намъкна ги и извади ченето от контейнера.

Двамата с боеца направиха кръгом и тръгнаха обратно към беззъбата покойница, която кротко си лежеше в количката.

— Ако отново се сблъскаш с подобен проблем, спокойно можеш да прибавиш ченето към личните вещи на покойника и по този начин да прехвърлиш проблема на погребалната агенция — каза Скарпета. — Но никога не го слагай в торбичката за органите. А тази жена е твърде млада за чене...

— Май е била наркоманка — подхвърли младежът.

— Защо мислиш така?

— Някой го спомена — сви рамене той.

— Разбирам — кимна Скарпета и се наведе над огромното туловище на носилката. — Така действат някои вазоконстрикторни препарати, като например кокаина... И зъбите падат за нула време...

— Винаги съм се питал как въздействат наркотиците — промърмори боецът в червено и вдигна глава да я погледне: — Вие нова ли сте тук?

— По-скоро обратното — поклати глава Скарпета и тикна два пръста в устата на мъртвата. — Много отдавна съм работила тук... В момента съм просто на гости...

Момчето кимна, но явно нищо не разбра.

— Приличате ми на човек, който знае какво прави — неуверено каза то. — Съжалявам, че забравих да сложа обратно това чене. Получи се наистина глупаво. Надявам се, че няма да стигне до ушите на шефа... — Замълча и бавно издиша. — Само това искам... Той и без това не ме харесва особено...

Действието на *rigor mortis* отдавна беше отминало и лицевите мускули на дебеланата покорно отстъпиха пред опитните пръсти на Скарпета. Венците ѝ обаче категорично не пожелаха да приемат ченето.

— Хей, това чене не е нейното — промърмори тя, извади го обратно и побърза да го пусне в пластмасовия контейнер. — Прекалено голямо е за нея. По всяка вероятност е на някой мъж. Имали ли сте друг пациент със зъбни протези, или е станало по-голямо объркване?

Боецът беше едновременно объркан и щастлив от неочакваната новина. Явно вината не беше негова.

— Не знам — отвърна. — Доста хора преминаха през тази зала... Значи не е нейното, а? Добре, че не тръгнах да го тикам обратно в устата ѝ!

Очевидно усетил, че нещо не е наред, Филдинг се стрелна към тях и се надвеси над яркорозовите синтетични венци и порцелановите зъби в пластмасовия контейнер.

— Какво става тук, по дяволите? — изръмжа той. — Кой обърка тези неща? Ти ли сложи погрешен номер на този контейнер?

Изгледа намръщено младежа, който едва ли беше на повече от двайсет години. Изпод хирургическото му кепе стърчаха няколко непокорни светлоруси къдрици, а големите му кафяви очи примигваха нервно иззад надрасканата повърхност на предпазните очила.

— Не съм аз, сър — обясни той. — Просто забелязах, че зъбите са тук, а след това започнахме да работим по тялото... Спомням си много добре, че ни я докараха без чене...

— Тук? — вдигна вежди Филдинг. — Къде е това тук?

— На количката й — отвърна войникът и посочи масичката на колелца, оцветена в зелено. Моргата на доктор Маркът продължаваше да използва въведената от Скарпета система за проследяване на инструментите, които се маркираха с разноцветни лепенки и по този начин се избягваха гафове — например, да се забравят в някое тяло или на друго неподходящо място форцепс или трион за ребра... — Този контейнер беше на нейната количка, после някой го е преместил при картоната й... — Очите му се извърнаха към лавицата, върху която продължаваше да лежи папката с документацията на мъртвата жена.

— На тази маса имаше и друг формуляр — припомни си Филдинг.

— Точно така, сър — кимна войникът. — На възрастен мъж, починал в съня си. Може би зъбите са негови?

Филдинг се втурна към широката врата от никелирана стомана на хладилната камера. Приличаше на огромна разгневена сойка с разперени криле. Отвори я и хлътна вътре, а в залата се появи малко облаче скреж, напоено с аромата на смъртта. След броени секунди изскочи обратно и демонстративно вдигна ръка. Върху изцапаната му с кръвта на тракториста ръкавица се поклащаше още едно чене, вероятно извадено от устата на въпросния старец.

— И кьоравият ще види, че това е прекалено малко за устата на едър мъж! — изръмжа Филдинг. — Кой му го е тикнал в устата, без да провери дали му става? — Въпросът му прогърмя в претъпканата, внезапно притихнала зала с четири окървавени маси от неръждаема стомана, рентгенови снимки на кости и крайници, закачени на луминесцентните екрани по стените, стоманени умивалници и шкафове, дълги маси и лавици, покрити с документи, лични вещи и етикети за контейнери и епруветки.

Останалите лекари, студентите, войниците и днешните мъртъвци нямаха какво да отговорят на доктор Джак Филдинг, който беше заместник-директор на цялото заведение. Скарпета беше шокирана, направо ѝ прилоша. Някогашната образцова служба беше извън всякакъв контрол, включително и хората, които работеха в нея. Хвърли кос поглед към мъртвия тракторист, наполовина разсъблечен върху изцапания с кръв и кал чаршаф, после очите ѝ бавно се преместиха на ченето, легнало в окървавената ръкавица на Филдинг.

— Измий това нещо, преди да го пъкнеш в устата ѝ — не се сдържа тя. Филдинг мълчаливо подаде изкуствените зъби на младежа с червения комбинезон. — Не бива да позволяваш проникването на чужда ДНК в устата ѝ, дори смъртта ѝ да е напълно естествена — обясни тя на войничето. — Ченетата трябва да се стерилизират добре, независимо чии са — дали на стареца, на дебелата дама или на когото и да било!

Издърпа ръкавиците и гневно ги захвърли в специалния чувал за опасни биологични отпадъци. На път към изхода изведнъж се запита какво е станало с Марино. Зад гърба си чу гласа на младия войник, който се интересуваше коя е, защо е в моргата и какво се беше случило току-що.

— Едно време беше шеф тук — отговори му Филдинг, но пропусна да добави, че под нейно ръководство службата по съдебна медицина нямаше нищо общо с бъркотията днес.

— Пресвета Дево! — стреснато възкликна войникът.

Скарпета натисна с лакът бутона на стената и вратите от неръждаема стомана плавно се плъзнаха встрани. Влезе в съблекалнята, прекоси преддверието с шкафовете за стерилно работно облекло и се прехвърли в женското отделение, блестящо с никелираните си умивалници и тоалетни аксесоари. Изми ръцете си, обръщайки внимание на красиво изписаната табела, която предупреждаваше работните обувки да не се използват извън моргата. Табелата беше изработена по нейно нареждане, още когато полагаше усилия да накара персонала „да не пренася опасни биологически агенти върху килимите на службата“, както често казваше. Беше убедена, че това е потънало безвъзвратно в миналото и вече никой не го беше грижа за тези неща. Свали обувките си и старателно изми подметките им с гореща вода и антибактериален сапун, след което ги

подсуши с хартиени кърпи и едва тогава се насочи към вратата, от която се излизаше в не толкова стерилните коридори, покрити със сивкаво-син мокет.

Точно срещу дамската съблекалня се намираше изцяло остъкленият кабинет на главния съдебен лекар. Тук най-сетне си проличаха скромните усилия на доктор Маркърс да обнови обстановката. Освен традиционното освежаване с боя, офисът на секретарката му бе обзаведен с много приятни на вид мебели в черешов цвят, по стените висяха литографии с колониални сюжети, а скрийнсейвърът на компютърния екран предлагаше няколко палави тропически рибки. Самата секретарка липсваше и това принуди Скарпета да почука без предизвестие на шефската врата.

— Да — едва-едва се дочу гласът на доктор Маркърс зад масивното дърво.

Тя отвори вратата и миг по-късно се озова в някогашния си ъглов кабинет. Не искаше да проявява прекомерно любопитство, затова се огледа дискретно. Веднага ѝ направи впечатление изключителната подреденост на библиотечните лавици и буквално стерилната повърхност на бюрото му. Явно хаосът и разхвърляните работни места бяха запазена марка само за подчинените му.

— Отлично сте подбрали времето — похвали я той от въртящото се кожено кресло. — Моля, седнете. Ще ви запозная подробно със случая „Джилс Полсън“, след което ще ви заведе да я видите.

— Доктор Маркърс, това вече не е моят кабинет — отговори Скарпета. — Не искам да ви се бъркам, но ще призная, че съм сериозна загрижена...

— Няма защо — спокойно отвърна той и издържа на погледа ѝ. — Не сте тук с никакви специални акредитации. — Пръстите му се преплетоха върху преспапието. — Искаме мнението ви по един-единствен случай — този на Джилс Полсън. Настоятелно ви съветвам да не се притеснявате заради различните неуредици, които откривате тук. Няма ви е дълго време, някъде към пет години, нали? През по-голямата част от този период службата не е имала директор, а само временно изпълняващ длъжността. Това беше доктор Филдинг, когото заварих на този пост при пристигането ми преди няколко месеца. Затова нещата няма как да не бъдат различни. Ние с вас имаме друг

стил на управление и това е една от причините щатското правителство да ме покани на този пост...

— От опит зная, че когато директорът не стъпва в моргата, винаги има проблеми — каза Скарпета, без да се интересува от явното му нежелание да я чуе. — Ако не друго, патолозите веднага усещат липсата на интерес към работата им. Те също са хора и лесно могат да станат небрежни, лениви или опасно преуморени от всекидневния стрес, на който са подложени.

Очите му останаха безизразни и твърди като потъмнял от времето бакър, устните му се превърнаха в тънка черта. Прозорецът зад плешивеещата му глава блестеше без нито едно петънце. Скарпета забеляза, че беше сменил блиндираните стъкла. В далечината се очертаваше кафявата гъба на Колизеума, на фона на която ясно се виждаха ситните капчици дъжд, започнали да падат от смръщеното небе.

— Не мога да се правя, че не виждам какво става около мен — поклати глава тя. — Ще трябва да приемете това, ако искате помощта ми... Пет пари не давам дали я искате за един-единствен случай, както се изразихте... Сигурно ви е известно, че всеки пропуск се използва срещу нас, при това не само в съда. В момента съм разтревожена именно от ситуацията извън съдебната зала...

— Страхувам се, че се изразявате прекалено загадъчно — хладно отвърна доктор Маркъс. — Къде се намира това „извън съдебната зала“, какво означава?

— Най-често скандал. Или съдебен иск. Или още по-лошо — криминално разследване, провалено от технически пропуски и неизползваеми доказателства, които са били манипулирани зле и не могат да издържат в съда. В резултат не се стига до дело.

— Опасявах се, че ще стигнем до това — промърмори той.

— Не напразно предупредих комисаря, че идеята му не е добра...

— Не ви обвинявам, че сте изразили подобно мнение — сви рамене Скарпета. — На никого не му е приятно да слуша натякванията на предшественика си.

— Казах на комисаря, че последното нещо на света, което желаем, е недоволен бивш щатски служител, който се появява с намерението да оправи нещата... — глухо рече Маркъс, вдигна една

писалка, после я върна на мястото ѝ. Ръцете му потрепераха от нерви и едва сдържан гняв.

— Не ви обвинявам за подобни...

— Особено когато бившият служител е кръстоносец като вас — хладно я прекъсна той. — Това е най-лошият тип. Няма нищо по-лошо от кръстоносец, като изключим ранения кръстоносец...

— Сега вече отивате в другата крайност...

— Но понеже тъй и тъй вече сме тук, нека се възползваме по най-добрия начин.

— Ще ви бъда благодарна, ако не ме прекъсвате! — леко повиши тон Скарпета. — А ако под ранен кръстоносец имате предвид мен, склонна съм да го приема като комплимент, стига да стигнем до въпроса със зъбните протези...

Той я погледна изненадан, сякаш внезапно беше полудяла.

— Току-що станах свидетел на една абсурдна размяна в моргата — поясни тя. — Ченето на една покойница на средна възраст се оказа в устата на възрастен мъж. Типичен пример за небрежност. Дали сте прекалено голяма свобода на военнослужещите от Форт Ли, които нямат медицинска подготовка. Те на практика са тук, за да я получат от вас. Представете си реакцията на опечалените, когато открият, че скъпият им покойник е върнат в отворен ковчег с липсващи или чужди зъбни протези... Това ще бъде началото на един дезинтеграционен процес, който трудно ще овладеете. Медиите обичат такива истории, доктор Маркъл. А ако случайно забъркате въпросното чене в някое разследване на убийство, адвокатът на обвиняемия ще ни разцелува — дори и ако то няма нищо общо с обстоятелствата по делото...

— За какви ченета говорите? — намръщено попита Маркъл. — Филдинг би трябвало да контролира тези неща...

— Доктор Филдинг е претрупан с работа — поклати глава Скарпета.

— Ето каква била работата — мрачно я изгледа той и стана от стола си. — Бившият ви помощник...

Не беше достатъчно висок, за да излъчва внушителност на фона на шефското писалище, а когато изскочи иззад него и се втурна покрай масичката с опакован в найлон микроскоп, изведнъж се превърна в джудже.

— Вече е десет часът — изръмжа и отвори вратата. — Време е да ви запозная със случая „Джили Полсън“. Тя е в камерата за размразяване, моят съвет е именно там да работите върху нея. Надявам се, че никой няма да ви безпокои. Разбира се, ако решите да направите повторна аутопсия...

— Ще я направя — кимна Скарпета. — Но само в присъствието на свидетели.

12.

Луси категорично отказа да спи в големия апартамент на третия етаж, предпочете да се заключи в далеч по-скромната спалня долу. Реши заради следствието да избягва леглото, в което беше нападнатата Хенри — гигантско по размер и с ръчно изрисувани табли, разположено в центъра на огромното помещение с невероятна гледка към океана. Улики, напомняше си непрекъснато. Независимо от старанието и прецизността, които демонстрираха с Руди, пропускането на улики съвсем не беше изключено...

Руди излезе със синята кола, за да я зареди с бензин. Поне такава беше обяснението му, когато грабна ключовете от кухненския плот. Но Луси подозираше, че причините да напусне къщата бяха съвсем други. Сега вероятно правеше кръгчета из района, опитвайки се да засече евентуален преследвач. Едва ли има нормален човек, който би тръгнал да следи здравеняк като Руди, помисли си тя, но звярът, изрисувал онова око (всъщност, очите вече станаха две), е някъде навън, на свобода... Дебне. Наблюдава къщата. Може би не е разбрал, че Хенри вече я няма, и по тази причина продължава да наблюдава къщата и двете ферарита. Може би и в момента го прави...

Стъпи на бежовия килим, постлан пред неоправеното легло. Скъпите завивки се бяха свлекли към долната част на матрака, а коприненият чаршаф лежеше в безформена купчина на пода. Възглавниците бяха натикани в ъгъла — точно на мястото, на което бяха, когато Луси изкачи тичешком каменните стъпала и откри безчувствената Хенри в леглото. Отначало реши, че е мъртва, а след това просто не знаеше какво да мисли. Не знаеше и днес. Но тогава беше толкова изплашена, че набра 911, което стана причина за цялата огромна бъркотия. Наложиха се да се разправят с местната полиция, а това беше последното нещо на света, което би желала — провинциалните ченгета да си пъхат носа в личния ѝ живот и в не дотам законните ѝ действия, с чиято помощ се опитваше да търси справедливостта. Естествено, Руди продължаваше да е бесен.

Обвини я, че се е паникьосала, което си беше чистата истина. Изобщо не трябваше да докосва телефона. Спокойно щяха да се справят и сами. Хенри не е гражданката Х, каза Руди. Хенри е техен агент. Няма значение, че е била гола и в безсъзнание. Нали е дишала? Нали пулсът и кръвното ѝ налягане са били в горе-долу нормални граници? Нали не е кървяла? Малко кръв от носа и толкоз. Едва когато Луси я качи на един частен самолет и я изстреля в Аспен при Бентън, на бял свят се появи обяснение, което за нещастие беше напълно логично: Хенри действително е била нападната и за момент може би наистина е била в безсъзнание, но всичко от този момент нататък е било фалш...

— Изключено! — отсече Луси в мига, в който Бентън изказа мнението си. — Тя беше абсолютно неконтактна!

— Тя е актриса — възрази Бентън.

— Вече не.

— Стига, Луси. До момента, в който е решила да смени попрището, Хенри се е занимавала единствено с театър! Много вероятно е да си е харесала поредната роля — този път на ченге. Може би ще се окаже, че тя не умее нищо друго, освен да играе...

— Но защо да го прави? Аз я докосвах, говорех ѝ, опитвах се да я върна в съзнание. Защо би трябвало да го прави?

— От срам, от гняв, казва ли ти някой? — беше отвърнал Бентън. — Може би не помни какво е станало, може би го потиска, но при всички случаи го възприема с чувствата си. Може би се срамува, че не е успяла да се защити. А може би е искала да те накаже...

— За какво? Нищо не съм ѝ направила. Пък и не виждам как ще реши, че трябва да накаже гадната Луси в същия момент, в който някакъв тип почти я убива!

— Нямаш представа на какво са способни хората!

— Не, няма начин — беше отсякла тя. Но непреклонността ѝ само беше засилила убеждението на Бентън, че разсъжденията му са верни.

Прекося спалнята и застава пред стената с осем прозореца, които бяха толкова огромни, че горната им част не се нуждаеше от капази. Такива, снабдени с дистанционно управление, имаше само върху долната им половина. Луси натисна едно копче на стената и капаците се плъзнаха встрани с едва чуто жужене. Денят беше слънчев, без нито

едно облаче по небето. Напрегна взор и огледа имота си, търсейки нещо различно. Двамата с Руди се върнаха от Маями доста рано сутринта, бяха отсъствали три дни. Кое то означаваше, че звярът е имал достатъчно време да се запознае с обстановката. Беше се върнал, за да търси Хенри. Беше прекосил цялата тераса, за да залепи посланието си върху стъклото на задната врата. Окото трябваше да ѝ напомни за съществуването му, да я изплаши. Никой от съседите не си беше направил труда да извика полиция. Хората в този квартал са доста гадни, помисли си Луси. Не им пука дали ще те пребият до смърт, или някой ще те обере до шушка, стига неприятностите да не се случват на самите тях.

Насочи очи към фара отвъд пролива и се запита дали да отиде до съседното имение. Там живееше някаква жена, която никога не излизаше. Луси дори не знаеше как се казва. Но беше болезнено любопитна и се лепваше за прозореца с фотоапарат в ръце в момента, в който градинарят се залавяше да подрязва храстите или да окоси тревата край басейна. Луси стигна до заключението, че съседката иска да има доказателства за евентуални действия, насочени срещу ограничаване на гледката ѝ и други причини за емоционален стрес. Между другото, онзи звяр едва ли щеше толкова леко и безпрепятствено да стигне до верандата, а оттам и до спалнята на болната от грип Хенри, ако Луси бе получила разрешение да прибави още един метър към оградата си от ковано желязо, която се издигаше на почти символичните метър и двадесет. Но любопитната съседка яростно се противопостави и успя да издейства забрана. В резултат Хенри за малко не загина, а днес Луси се сдоби с втора груба скица на окото, обезобразило капака на колата ѝ.

Три етажа под нея синееше големият басейн. Синият цвят на плавателния канал отвъд него беше още по-наситен поради значителната дълбочина на водата, после следваше къса пясъчна ивица и тъмнозелената, леко развълнувана повърхност на океана. Може би е дошъл с лодка, помисли си тя. Спокойно би могъл да я закотви на нейния вълнолом и да се изкачи по стълбата, която свършва на метър на верандата ѝ. Но нещо я караше да си мисли, че извергът не е дошъл с лодка, нито пък притежава такава. Не знаеше защо е толкова сигурна в това. Обърна се и тръгна към леглото. В шкафчето вляво от него лежеше магнумът на Хенри, калибър 357 — хубаво оръжие от

неръждаема стомана, което Луси ѝ купи, защото е най-сигурният револвер на света, истинско произведение на изкуството. Хенри умееше да стреля и съвсем не беше страхлива. Луси беше дълбоко убедена, че ако е усетила присъствието на нашественика в къщата, тя стопроцентово щеше да го застреля на място, със или без грип...

Натисна копчето за затваряне на капациите, изключи осветлението и излезе от спалнята. В непосредствена близост до нея имаше малък фитнес салон, след него бяха двете гардеробни и огромна баня с вградено джакузи, изработено от ахат с цвят тигрово око. Нямаше никакви причини да подозира, че нападателят на Хенри беше влизал във фитнеса, гардеробните или банята, но въпреки това при всяко посещение там се заковаваше на място и очакваше да усети нещо особено. Във фитнеса и гардеробните определено не усещаше нищо, но в банята беше малко по-различно. Оглеждаше ваната и прозорците зад нея, които се отваряха към водата и синьото небе на Флорида, но сякаш ги гледаше с неговите очи. Не знаеше защо, но когато свеждаше поглед към огромната и дълбока вана, издялана от ахат, имаше чувството, че и той е правил същото.

Нещо ѝ хрумна и тя отстъпи крачка назад към арката, от която се влизаше в банята. Може би когато се е изкачил по каменното стълбище, той е свърнал наляво вместо надясно и в резултат се е озовал не в спалнята, а в банята. Онази сутрин времето беше слънчево и помещението със сигурност е било обляно в светлина. Негодникът е бил в състояние да види всяка подробност. Вероятно се е поколебал за миг и е погледнал към ваната, след което тихо се е върнал назад и се е насочил към спалнята, където е лежала обляната от лепкава пот Хенри, омаломощена от пристъпите на треската. Там е било тъмно, тъй като капациите на прозорците са били затворени.

„Е, значи си надникнал в банята ми — каза Луси на звяра. — Застанал си в средата на мраморния под и си разглеждал ваната ми. Вероятно никога преди не си виждал такава вана. Може би си си представил как в нея се изтяга някоя гола жена, спокойна и отпусната, без да знае, че скоро ще я убиеш. Ако това са били фантазиите ти, значи никак не си оригинален...“

Излезе от банята и се спусна по стълбите до втория етаж, където спеше и където се намираше кабинетът ѝ.

От другата страна на уютния киносалон имаше една просторна спалня за гости, която Луси беше превърнала в библиотека с вградени лавици. Прозорците ѝ бяха напълно затъмнени. Дори лятно време тук цареше такъв мрак, че спокойно можеше да се прояви фотолента. Протегна ръка и включи осветлението. Пред очите ѝ се появиха стотици справочници и папки с изрезки, с които бяха отрупани лавиците. Върху дългата маса в средата на помещението беше подредено лабораторно оборудване. На масата до стената бе поставен един краймсайт-отражател^[1], който приличаше на ръчно изработен телескоп върху триножник. До него лежеше запечатана торбичка за веществени доказателства, в която се мъдреше рисунката на окото.

Луси се приближи до масата и нахлузи чифт лабораторни ръкавици, които измъкна от една отворена кутия. Най-голямата ѝ надежда за пръстови отпечатъци беше лепенката, но нея щеше да изследва най-накрая, тъй като химикалите щяха да променят както хартията, така и самата лепенка. Беше си направила труда да посипе с талк цялата задна врата ѝ прозорчето до нея, но не успя да снее нито един ясен отпечатък, само няколко размазани петна. А дори да бе открила такъв, той вероятно щеше да се окаже на градинаря, на Руди или на нея самата — разбира се, ако не броим последния мияч на прозорци, повикан по телефона. При всички случаи отпечатъците извън къщата не означаваха кой знае какво, важна беше рисунката. Щракна ключалките на черно куфарче с пълнеж от изолационна пяна и внимателно извади ултравиолетовия пулсатор SKSUV-30. Занесе го на масата и го включи в специалния токоизправител, който осигуряваше равномерното напрежение в мрежата. Натисна един бутон и включи високочестотната ултравиолетова светлина, действаща в късовълновия диапазон. Накрая включи и краймсайт-отражателя, който тихо забръмча.

Пръстите ѝ сръчно разпечатаха торбичката за веществени доказателства, хванаха края на бялото листче и го измъкнаха навън. Вдигна го над главата си и започна да го изследва на светлината на лампата. Нарисуваното с молив око се втренчи в нея. Върху бялото листче липсваха водни знаци. Беше изработено от милиони фибри евтин хартиен пулп. Изрисуваното с молив око избледня в момента, в който тя свали листчето и го сложи в средата на бюрото. Звярът беше залепил рисунката си на обратно — така, че окото да гледа през

стъклото и навътре в къщата. Луси си сложи си чифт оранжеви защитни очила и нагласи рисунката под специалните обективи на отражателя, които се произвеждаха само за военни цели. Надвеси се над окуляра и бавно започна да върти фокусиращата шайба. Ултравioletовата апертура постепенно обхвана зоната на изследване. Лявата ѝ ръка започна леко и прецизно да насочва ултравioletовия лъч към обекта, осъществявайки едва забележими корекции с цел да запази подходящия ъгъл. Листът хартия бавно се плъзгаше към зоната за изследване. Надяваше се, че апаратурата ще успее да хване отпечатъците — разбира се, ако има такива, просто за да избегне употребата на разрушителни химикали като нинхидрин и цианоакрилат. Попаднала под ултравioletовите лъчи, хартията придоби призрачнозеленикав цвят.

С върха на нокътя си Луси побутна листчето и освободи мястото под окуляра за лепенката. Нищо, помисли си с въздишка тя. Няма дори петънце. Би могла да опита с розилинов хлорид или друг сходен химикал, но това щеше да стане по-късно. Седна на стола пред бюрото и се втренчи в окото. Беше си едно съвсем обикновено око, с ирис и зеница, над което стърчаха дълги мигли. Око на жена, каза си тя. По всяка вероятност нарисувано с мек графит номер 2. Включи цифровата фотокамера и направи поредица от снимки на всички увеличени от обективите части на рисунката. После ги прехвърли в компютъра.

Някъде долу се разнесе тихото бучене на електромотора, с който се вдигаше гаражната врата. Луси изключи ултравioletовата лампа и отражателя, а рисунката пхна обратно в найлоновата торбичка за доказателства. Видеомониторът върху бюрото показва как Руди вкарва ферарито на заден ход в гаража. Докато затваряше вратата на библиотеката и се спускаше по стълбите, Луси се опита да реши какво да прави с него. Във въображението си го видя как става и си тръгва, без да се интересува какво ще стане с нея и тайната империя, която беше изградила. Това щеше да е удар, ще го последват шокът и болката, след което всичко ще премине. Такива бяха мислите, които минаваха през главата ѝ, докато отваряше вратата на кухнята. Той вече беше там. Протегна ръка и ѝ подаде ключовете от колата. Държеше ги така, както би държал опашката на умряла мишка.

— Мисля, че трябва да извикаме полиция — подхвърли тя, докато прибираше ключовете. — Защото, технически погледнато, това

си е извънредна ситуация.

— Значи не си открила нито отпечатьци, нито нещо друго от значение — каза той.

— С тази апаратура — не — кимна Луси. — Но ако полицията не прибере рисунката, мисля да я обработя с химикали. Бих предпочела да не я вземат и ще направя всичко възможно да я задържа. Но се налага да ги повикаме... Забеляза ли нещо необичайно навън? — прекоси кухнята, за да отиде до телефона на стената. — Разбира се, освен жените, които тичат край пътя в момента, в който те видят да минаваш... — Погледна към клавиатурата и набра 911.

— Значи отпечатьци няма — промърмори Руди. — Е, предполагам, че трябва да стигнем докрай... Какво ще кажеш за следите от молива върху хартията?

— Искам да съобщя за незаконно проникване — каза тя, докато поклащаше глава в отговор на въпроса му.

— В момента въпросната личност намира ли се в границите на имота, госпожо? — попита с професионален глас телефонистката.

— Не — отвърна Луси. — Но мисля, че това може да има отношение към едно друго незаконно проникване, за което сте уведомени.

Телефонистката провери адреса и поиска името на човека, подал оплакването, тъй като на екрана ѝ се беше изписала фирмата, на чието име Луси беше регистрирала имота. Самата тя не си го спомняше, тъй като притежаваше доста недвижими имоти, всичките регистрирани на подставени имена и фирми.

— Името ми е Тина Франкс.

Така се беше представила и когато извика полицията в деня на нападението над Хенри. След това продиктува и адреса си — тоест адреса на Тина Франкс.

— Госпожо, веднага изпращам патрулна кола — събщи ѝ операторката.

— Добре. Случайно да знаете дали е на работа ръководителят на следствена група Джон Далесио? — Луси говореше с жената свободно, без никакво притеснение. — Смятам, че би проявил интерес към този случай, тъй като беше на местопрестъплението и миналия път и знае за какво става въпрос... — Наведе се и взе две ябълки от купата на кухненската маса.

Руди само извъртя очи. С това искаше да покаже, че може да се свърже със старши детектив Джон Далесио доста по-бързо от дежурната операторка. Луси само се усмихна, изтърка една от ябълките в дънките си и му я подхвърли. Захапа другата и зачака със слушалка на ухото, сякаш беше влязла във връзка с кварталния ресторант, химическо чистене или някой от складовете на „Хоум Депо“, а не с шерифската служба на район Броуърд.

— Помните ли кой детектив се яви при първото ви оплакване за незаконно проникване? — попита операторката. — Обикновено влизаме в контакт с него, а не с ръководителя на следствената група...

— Знам само, че контактувах с ръководителя на следствена група Далесио — отвърна Луси. — Мисля, че детектив изобщо не е идвал тук, появи се едва в болницата.

— При мен е отбелязано, че днес Далесио е в почивка, но бих могла да му оставя съобщение — каза жената. В гласа ѝ се долови лека несигурност, сякаш не познаваше никакъв следовател с това име и нямаше представа къде да го търси. Ръководителят на следствена група Далесио съществуваше единствено в компютрите, станали обект на хакерско внимание от страна на Луси или подчинените ѝ. Сред тях беше и този на район Броуърд.

— Добре, благодаря — отвърна тя. — Имам му картичката, ще му звънна сама.

Остави слушалката, изправи се в средата на кухнята с ябълка в ръка и погледна към Руди, който ръфаше своята.

— Доста смешна работа, ако се замисли човек — подхвърли, надявайки се Руди да прояви по-ведро отношение към местните ченгета. — Викаме полиция, за да спазим една формалност. Или, още по-точно, за да се забавляваме...

Той леко повдигна мускулестите си рамене, продължавайки да хрупва ябълката. По брадичката му плъзна тънка струйка сок.

— Винаги е полезно да се включват и местните ченгета — рече. — Разбира се, до определени граници... Човек не знае кога ще му се наложи да използва техните възможности. — Очевидно и за него викането на полиция беше игра, при това доста занимателна. — Твоето запитване за Далесио вече е регистрирано. Ние нямаме вина, че издирването му се оказва доста трудно. Някои хора до пенсия няма да разберат кой, по дяволите, е тоя Далесио, напуснал ли е, уволнен ли

е... Виждал ли го е някой? Той постепенно ще се превърне в легенда, ще дава храна за догадките им.

— И Тина Франкс също — подхвърли Луси и отхапа от ябълката си.

— Да докажеш, че си Луси Фаринели, май ще е доста по-трудно, отколкото, че си Тина Франкс или която и да било друга измислена личност — засмя се Руди. — Фалшивите ни документи се подкрепят от актове за раждане и всички останали бумаги. Като се замисля, май вече не мога да кажа къде всъщност се намира истинският ми акт за раждане...

— И аз вече не знам коя съм — кимна тя, подавайки му книжна салфетка.

— Нали? — ухили се Руди и отхапа от ябълката си.

— Всъщност, не съм сигурна и ти кой си — подхвърли Луси. — Затова на теб се пада да отвориш вратата на ченгето и да му кажеш, че трябва да се обади на ръководителя на следствена група Далесио, на когото ще предадем рисунката...

— Хубав план — усмихна се Руди. — Миналия път свърши добра работа...

Двамата държаха работно облекло и криминологични комплекти на различни места — най-вече в апартаментите и автомобилите си. Ала най-смайващо беше, че с лекота се измъкнаха от всякакви ситуации, свързани с използването на тези атрибути — кожени боти, черни тениски и торбести панталони, якета с жълт надпис СЪДЕБНА МЕДИЦИНА на гърба. Разбира се, маскарадът включваше и основното оборудване, като се започне с професионалния фотоапарат, но най-голям ефект имаше поведението им на местопрестъплението, майсторски подчертано от езика на тялото. Простият план обикновено е най-добър. След като обзетата от паника Луси беше завъртяла 911 с молба да изпратят линейка за ранената Хенри, тя побърза да се обади и на Руди. Той се преоблече и позвъни на входната ѝ врата няколко минути след появата на полицията. Представи се като новоназначен следовател, който е получил задачата да огледа местопрестъплението. Прояви достатъчно колегиалност и предложи на ченгетата да си гледат другата работа — нещо, което те с готовност приеха, тъй като да се мотаят наоколо, докато са на оглед представителите на следствието, за тях е равнозначно на дундуркане на бебе.

Луси, или Тина Франкс, както се беше представила в онзи ужасен ден, предложи на ченгетата букет от други лъжи. Заяви, че Хенри (също удостоена с фалшиво име) ѝ дошла на гости от провинцията. Тя била още в леглото, измъчвана от махмурлук, докато Луси се къпела. Гостенката чула стъпките на нападателя и припаднала от страх. Била с доста лабилна психика и превъзбудата ѝ се отразявала зле, затова Луси повикала линейка. Не, тя самата не успяла да види нападателя, а доколкото можела да прецени, от къщата не липсвало нищо. Не, според нея Хенри не е била обект на сексуално насилие, но все пак би трябвало да я прегледат в болницата. Нали така се прави? Поне такава е поведението на ченгетата в повечето телевизионни сериали...

— Чудя се колко време ще им трябва да установят, че ръководителят на следствена група Далесио се появява единствено в твоята къща — промърмори с усмивка Руди. — Адски е гот, че службата на шерифа покрива по-голямата част от Броуърд, чиято територия е кажи-речи колкото на Тексас, и е доста трудно да се установи кой пристига и кой си тръгва оттук...

Луси погледна часовника си, за да засече времето до пристигането на дежурния полицейски екип.

— Важното е, че включихме господин Далесио и той няма да се почувства обиден — каза тя.

Руди се засмя. Настроението му видимо се подобри. По принцип не се цупеше дълго, особено пък когато им предстоеше съвместна операция.

— Окей. Полицията всеки момент ще бъде тук. Мисля, че е време да се покриеш. Няма да дам рисунката на ченгетата, вместо нея ще им предложа телефона на Далесио. Ще им кажа, че ми е по-удобно да разговарям с него, тъй като вече се познаваме от предишния оглед на къщата. Някое от ченгетата ще набере номера, но ще се свърже с гласовата поща на Далесио. А когато приключат тук и си тръгнат, на същото ченге ще се обади легендарният ръководител на следствена група, искрено ваш, който ще го увери, че поема нещата в свои ръце...

— Не пускай ченгетата в кабинета ми — предупреди го Луси.

— Нали си го заключила?

— Да — кимна тя. — Обади ми се, ако имаш някакви проблеми с твоя Далесио. Ще дойда веднага и лично ще се оправя с ченгетата.

— Излизаш ли? — любопитно я погледна Руди.

— Мисля, че е крайно време да се представя на съседката — отвърна с усмивка Луси.

[1] Портативен апарат за изследване на микроскопични частици, влакънца и др. директно на местопрестъплението. — Б.пр. ↑

13.

На практика размразителят, или декомпозиционната камера, е една малка морга с отделен фризер, край стените на която се подредени шкафове и умивалници от неръждаема стомана. От останалите помещения на службата по съдебна медицина я отличава специалната система за вентилация, която засмуква и изхвърля в комина както лошата миризма, така и всякакви микроорганизми. Стените и подът в камерата бяха покрити със специална грапава боя в сиви оттенъци, която не абсорбира никакви миризми и може да се мие с вода и сапун.

В средата бе поставена подвижната маса за аутопсии, която всъщност беше преработена количка за превоз на пострадали, чиито колела бяха снабдени със спирачки, а горната част представляваше нещо като леген на ролкови лагери. Целта на тези преобразувания беше да се елиминира човешкото участие при прехвърлянето и пренасянето на трупове, но на практика това почти никога не можеше да се получи. Работниците в моргата продължаваха да се борят с тежестта на покойниците и по нищо не личеше, че скоро ще се отърват от тази неприятна дейност. Масата бе леко наклонена, за да се оттичат течностите в умивалника, с който се свързваше при аутопсии. Но тази сутрин подобна процедура не се предвиждаше, просто защото нямаше какво да се оттича. Още преди две седмици, по време на първата аутопсия на Джили Полсън, извършена от Филдинг, телесните ѝ течности бяха източени.

Ето защо масата за аутопсии беше паркирана в средата на пода, покрит с акрилна боя, а тялото на Джили Полсън лежеше върху нея, увито в черен чувал, наподобяващ някаква странна черупка. Тук нямаше прозорци към външния свят, само дълга редица малки наблюдателни илюминатори, монтирани прекалено високо, за да бъдат използвани по предназначение. При приемането на сградата преди осем години Скарпета не се оплака от този пропуск на строителя, просто защото никой нямаше желание да наблюдава това, което се

вършеше в тази мрачна камера, върху подутите и зеленявали мъртви тела, в повечето случаи прогорени или смазани до неузнаваемост.

Скарпета влезе с няколко минути закъснение, тъй като се беше забавила в дамската съблекалня, заета с избора на подходящото био-защитно облекло.

— Съжалявам, че прекъсвам другата ти работа — подхвърли на Филдинг, а пред очите ѝ отново изплува фигурата на Уитби с масленозелените панталони и черно яке. — Но не вярвам шефът ти дори за миг да е допуснал, че ще направя тази аутопсия без теб...

— Напълно ли те въведе в случая? — избоботи зад маската си Филдинг.

— Всъщност, изобщо не го направи — отвърна тя, докато намъкваше чифт гумени ръкавици. — Не знам нищо повече от това, което ми каза по телефона във Флорида...

Филдинг се намръщи, челото му лъсна от пот.

— Нали току-що излизаш от кабинета му?

Хрумна ѝ, че проклетото помещение се подслушва. После си спомни, че още като директор безуспешно се беше опитвала да използва диктофони и друга записваща техника в тази зала. Смущенията и страничните шумове бяха непреодолимо препятствие и за най-качествената техника. Пристъпи към близкия умивалник и пусна водата, която звучно забарабани по металното дъно.

— Това пък за какво ти е? — промърмори Филдинг и дръпна ципа на чувала.

— Мислех си, че няма да е зле да послушаме малко водна музика, докато работим...

— Тук можем да говорим съвсем спокойно — вдигна глава той. — Шефът не е чак толкова умен, освен това едва ли е слизал някога в декомпозиционната камера. По всяка вероятност изобщо не знае къде е...

— Много е лесно да подцениш хората, които не харесваш — отвърна с въздишка Скарпета и се зае да му помага за отварянето на чувала.

Двете седмици във фризера бяха забавили процеса на разлагане, но изсъхналото тяло беше започнало да се мумифицира. Вонята беше силна, но Скарпета се бе научила да я понася. Лошата миризма е само един от начините, по които тялото се представя пред своите

изследователи, нищо повече. Джили Полсън не можеше да направи нищо по отношение на външния си вид, нито на миризмата си. Тя просто бе мъртва. Лицето ѝ беше зеленикаво, бледо, мумифицирано от обезводняването. Очите под клепачите бяха полуотворени, но бялото им беше изсъхнало и станало почти черно. Леко разтворените ѝ устни също бяха сухи, с кафеникав цвят, дългата ѝ руса коса се беше подвила около ушите и под брадичката ѝ. Скарпета отбеляза, че по шията липсват външни белези, включително и такива, които биха могли да се получат по време на аутопсия. Най-тежкият грях на патолога е дупката в гръкляна, направена при опит да се извадят езикът и ларинксът. Не защото има някакво значение за успеха на аутопсията, а защото най-трудно може да се обясни на опечалените близки.

T-образните срезове започваха малко под гръдната кост, спускаха се диагонално надолу, заобикаляха пъпа и се съединяваха над венериния хълм. Бяха защити с канап, който Филдинг започна да реже със скалпела си. Все едно че разпаряше ушита на ръка парцалена кукла. Скарпета пристъпи към близкия плот и разтвори папката с протокола от аутопсията и първоначалното заключение на следствието. Момичето беше високо метър и петдесет и седем, с тегло петдесет и два килограма. Ако беше жива, през февруари щеше да навърши петнадесет... Очите ѝ са били сини. В доклада на Филдинг най-често се срещаше изразът „в нормални граници“. Той беше използван за състоянието на мозъка, белите дробове, сърцето, черния дроб... Всичките ѝ органи са били такива, каквито би трябвало да има едно здраво младо момиче.

Но Филдинг все пак беше открил белези, които сега би трябвало да са още по-видни, тъй като кръвта беше източена от тялото, а малките остатъци от нея, задържали се в наранената тъкан, щяха отчетливо да се очертаят на фона на бледата кожа. Върху една телесна диаграма беше отбелязал контузиите по ръцете, концентрирани основно в горната им част. Скарпета върна папката на мястото ѝ, а Филдинг измъкна доста тежката найлонова торбичка със секционирани вътрешни органи, съхранявана в гръдната кухня. Патоложката се обърна към трупа и вдигна едната от тънките ръце на момичето. Беше бледа и сбръчкана, студена и влажна. Леко я завъртя, търсейки белезите. Rigor mortis отдавна нямаше, тялото не беше сковано. Сякаш животът си беше отишъл твърде отдавна, за да се

противопоставя на смъртта. Яркочервеният белег ярко контрастираше с бледата кожа. Намираше се точно над малката сбръчкана длан, като червенината започваше от кокалчето на палеца и свършваше при кокалчето на кутрето. Подобен белег имаше и на другата ръка.

— Шантава работа, а? — подхвърли Филдинг. — Сякаш някой я е стискал здраво... Но защо? — Пръстите му развързаха възела на плика и го отвориха. От кафеникавата маса във вътрешността му изригна отвратителна миризма. — Уф! Не знам какво искаш да постигнеш, като се заровиш във всичко това! Но моля, заповядай!

— Остави плика на масата, аз ще проверя каквото ми трябва кимна Скарпета. — Вероятно е била завързана... Как е била намерена? Опиши ми положението на тялото... — Придвижи се към умивалника и откри това, което ѝ трябваше: чифт дълги ръкавици от дебела гума, стигащи почти до лактите.

— Не знам дали ще бъда точен — започна Филдинг. — Била е открита от майка си, която е направила опит да я съживи. Жената не си спомня дали Джили е лежала по очи, по гръб, на една страна... Няма никаква идея и за охлузванията по ръцете.

— А ливор?

— Изключено. Не е била мъртва достатъчно дълго време. Когато кръвта спира да циркулира, тя се събира там, където ѝ позволява гравитацията, образувайки наситенорозови петна, побеляващи и при най-лекия натиск. Хората инстинктивно искат да се преборят със смъртта, като не оставят тялото в покой, но за съдебната медицина обратното е по-полезно. Няколко часа са достатъчни както за популярното вкочаняване на тялото, известно като *rigor mortis*, така и за *livor mortis* — изразът, който се използва за окончателното спиране на кръвообращението. Дори трупът да се мести след изтичането на тези часове, характеристиките на двете състояния вече са окончателни и дават ясна представа за положението на тялото в момента на смъртта.

Скарпета дръпна лекичко долната устна на Джили, проверявайки за наранявания от вътрешната ѝ страна. Такива наранявания се причиняват, когато устата е затисната с длан или цялата глава е притисната към леглото.

— Направи го спокойно, но аз вече погледнах — забележа движенията ѝ Филдинг. — Не открих други контузии.

— Езикът?

— Не го е прехапала. Но не ми се иска да ти обяснявам къде се намира...

— Мога да отгатна — отвърна тя и пъхна ръце в плика с хлъзгавите органи, по-голямата част от които бяха нарязани.

Филдинг подложи облечените си в ръкавици ръце под силната водна струя, която плющеше в умивалника, после ги подсуши с някаква кърпа.

— Прави ми впечатление, че Марино не се е присъединил към теб...

— Честно казано, изобщо не знам къде е — призна с мрачен тон Скарпета.

— Никога не си е падал по разложените трупове.

— Бих била сериозно обезпокоена за всеки, който си пада по тях — сви рамене тя.

— Също и за онези, които обичат мъртви деца — добави Филдинг, облегна се на плота и извърна лице към нея. — Надявам се да откриеш нещо, защото аз не успях. И това много ме смути...

— Кръвоизливи в очните ябълки? — попита Скарпета. — В момента очите ѝ са прекалено зле, за да мога да се произнеса...

— Като я докараха, имаше многобройни кръвонасядания — отвърна Филдинг. — Трудно ми е да кажа дали е имала кръвоизлив в очните ябълки. Но не забелязах такъв...

Скарпета направи опит да си представи тялото на Джили в момента, в който са го докарали в моргата. Била е мъртва едва от няколко часа, лицето и очите ѝ са били кървавочервени.

— Белодробен оток? — попита.

— Донякъде.

Пръстите ѝ най-сетне напипаха езика. Премести се пред умивалника и го подложи на водната струя, след което го подсуши с една от евтините кърпи, осигурени от щата. Придърпа подвижната хирургическа лампа и я надвеси над езика.

— Имаш ли лупа? — попита, докато продължаваше да бърше и нагласява органа.

— Момент...

Филдинг издърпа някакво чекмедже, порови вътре и извади лупа в рамка и с дълга дръжка.

— Дано да видиш нещо, защото аз не можах...

— Документирани припадъци или нещо подобно?

— Не. Никой от близките не е споменавал за такива неща. — Не виждам наранявания — промърмори Скарпета, която търсеше доказателства, че момичето може да си е прехапало езика. — Взел си проба от езика във вътрешността на устата, нали?

— О, да. Взел съм проба от всичко, за което се сетиш — отвърна Филдинг и отново се облегна на мивката. — При огледа не открих нищо подозрително. Лабораторията също не намери нищо, което да свидетелства за сексуално насилие. Не знам дали изобщо са установили нещо необичайно...

— В първоначалното си описание пишеш, че тялото ѝ е пристигнало с пижамата, чиято горна част е била обърната наопаки.

— Мисля, че беше точно така — кимна той, после вдигна папката и започна да я прелиства.

— Фотографирал си абсолютно всичко.

Това не беше въпрос, а констатация. Скарпета беше сигурна, че колегата ѝ е постъпил точно по този начин.

— Хей, забрави ли кой ми е учителят? — усмихна се Филдинг.

Тя му хвърли кратък поглед, но замълча. Това, на което го беше обучавала, едва ли се изчерпваше само със стриктното заснемане на пристигащите трупове.

— С удоволствие констатирам, че не си пропуснал абсолютно нищо, свързано с езика — каза след проточилата се пауза Скарпета, след което пусна органа обратно в плика, при другите почернели и вмирисани вътрешности на Джили Полсън. — Сега нека я обърнем, защото ще се наложи да я извадим от чувала...

Направиха го на етапи. Филдинг хвана тялото под мишниците и го повдигна, а Скарпета издърпа чувала изпод него. След това той го обърна на една страна, давайки ѝ възможност да сгъне вдървения найлон и да го положи в края на носилката. Едновременно видяха охлузванията по гърба на момичето.

— Проклет да бъда! — нервно прошепна Филдинг. Всъщност, охлузването беше единично и доста леко, имаше размерите на сребърен долар и се намираше в лявата част на гърба, точно под плешката.

— Заклевам се, че когато я аутопсирах, това нещо го нямаше! — промълви Филдинг, докато се навеждаше, за да разгледа белега по-добре. — По дяволите! Не мога да повярвам, че съм го пропуснал!

— Знаеш как е — промърмори Скарпета, предпочитайки да не изказва мнение. Нямаше смисъл да го критикува, просто защото вече беше късно. — След аутопсията контузиите винаги стават отчетливи.

Взе един скалпел от количката до себе си и направи дълбок срез напреко на зачервената област. С това искаше да провери дали не става въпрос за обезцветяване на околните тъкани след настъпването на смъртта. В такъв случай петното би трябвало да е съвсем повърхностно, но то не беше такова. Кръвта беше попила дълбоко в подкожната тъкан, което означаваше, че някаква травма е причинила спукване на кръвоносен съд — когато в тялото все още е имало кръвно налягане. Всъщност това беше всичко, което можеше да се каже за охлузването или контузията: множество малки кръвоносни съдове, спукани или смачкани от някакъв удар и изпуснали съдържанието си. Филдинг постави двайсетсантиметрова пластмасова линейка успоредно със срязаната червеникава тъкан и започна да прави снимки.

— Да ми кажеш нещо за чаршафите от леглото ѝ? — вдигана глава Скарпета. — Провери ли ги?

— Изобщо не съм ги виждал. Ченгетата са ги предали направо в лабораторията. Но върху тях, както вече ти казах, не е открита семенна течност. Мамка му, още не мога да повярвам, че съм пропуснал това натъртване!

— Дай да ги попитаме дали върху чаршафите не е имало течност от белодробен оток... Ако са открили такава, трябва да бъде изстъргана и изследвана за респираторен епител. Наличието му ще потвърди хипотезата за смърт от задушаване.

— Мамка му! — продължаваше да се тръшка Филдинг. — Как е възможно да пропусна такава нещо?! Значи си на мнение, че става въпрос за убийство, така ли?

— Мисля, че някой се е тръшнал върху нея — отвърна Скарпета. — Лежала е по корем, а нападателят е забил едно коляно в кръста ѝ, проснал се е с цялата си тежест върху нея, притискайки ръцете ѝ високо горе и встрани от главата. Дланите ѝ са били обърнати надолу,

към леглото. Това обяснява охлузванията по горната им част и по гърба ѝ. Според мен става въпрос за механично задушаване, тоест за предумишлено убийство. Когато някой се стовари на гърба или гърдите ти, трудно можеш да дишаш, нали? Наистина ужасна смърт...

14.

Съседката живееше в къща с плосък покрив и кръгла фасада от бетон и стъкло, която се сливаше хармонично с природата, приближавайки се максимално до водата, земята и небето. Такива къщи Луси беше виждала във Финландия. Вечер постройката светеше като гигантски фенер.

В двора имаше фонтанче, а между палмите и кактусите около него бяха монтирани разноцветни прожектори, използвани за различните празници. До двойната стъклена врата се мръщеше един наpomпан с въздух Гринч^[1], когото на друго място Луси би възприела с подобаващо чувство за хумор. В горния ляв край на рамката беше монтирана камера, която би трябвало да е незабележима. Натисна звънеца с ялната представа за физиономията си, проектирана върху екрана на охранителния монитор. Никой не отговори и тя позвъни повторно. В къщата продължаваше да цари пълна тишина.

„Така. Добре. Знам, че си си у дома, защото вестникът пред вратата го няма и пощенската кутия е празна — рече си Луси. — Знам, че ме наблюдаваш отнякъде, вероятно от кухнята, седнала пред монитора и увеличила звука в слушалките си докрай — просто за да провериш дишам ли, говоря ли си сама... В случая обаче имаш възможност да се увериш, че правя и двете, идиотка такава. Затова по-добре отваряй вратата, иначе ще стоя тук цял ден!“

Това продължи някъде около пет минути. Луси чакаше пред тежката стъклена врата, представяйки си какво вижда жената на екрана си. В крайна сметка стигна до заключението, че в никакъв случай не изглежда заплашително, облечена в дънки, тениска, маратонки и малка раничка на гърба. В замяна на това със сигурност дразнеше домакинята, тъй като пръстът ѝ продължаваше да натиска копчето на звънеца. От друга страна, дамата можеше да е под душа, може би изобщо не поглеждаше към видеомонитора. Луси натисна звънеца още веднъж, но вече знаеше, че собственичката на имота няма да отвори. „Знаех си, че ще постъпиш точно така, идиотка такава — безгласно

рече тя. — Дори инфаркт да бях получила пред проклетата ти камера, пак нямаше да отвориш. Май ще трябва да използвам метода на принудата...“ Спомни си как само преди два часа Руди изкара акъла на онзи латиноамериканец с фалшивите си документи и реши, че може да опита същия номер и тук. Бръкна с два пръста в задния джоб на плътно прилепналите дънки и измъкна тънък портфейл от черна кожа. Разтвори го и показа значката си на не толкова дискретната камера.

— Отворете, полиция — изрече отчетливо тя. — Не изпадайте в паника. Живея в съседната къща, но съм полицай. Моля, отворете. — Гарнира това представяне с ново продължително натискане на звънеца, продължавайки да държи значката си точно пред миниатюрната камера.

— Ослепителните лъчи на слънцето я принудиха да присвие очи, топлината ставаше нетърпима. Изчака още малко с напрегнат слух, но не долови нищо. В момента, в който се готвеше да прибере значката, отнякъде екна плътен глас, сякаш Бог се беше превъплътил в жената кучка.

— Какво желаете?

— Гласът идваше от почти незабележим високоговорител, монтиран до почти незабележимата камера върху горната рамка на вратата.

— Някой е проникнал с взлом в дома ми, госпожо — отговори Луси. — Мисля си, че бихте искали да чуете какво се е случило на съседите ви...

— Казахте, че сте от полицията — обвини я враждебният глас с южняшки акцент.

— Това също е вярно.

— Как така?

— Работя в полицията и съм ви съседка — поясни Луси. — Името ми е Тина. Много бих искала да отворите вратата...

Пауза. Само десетина секунди по-късно от вътрешността на къщата се появи неясна фигура, която заплува към вратата. Постепенно фигурата се превърна в жена на около четиридесет, в тренировъчен екип за тенис и бели маратонки. Изключването на алармената система и дърпането на резетата ѝ отне ужасно много време, но тя все пак се справи и отвори едното крило на стъклената

врата. В първия момент не прояви желание да покани Луси, а се изпречи насреща ѝ и я дари с враждебен поглед.

— Казвайте по-бързо — рече дамата. — Не контактувам с непознати и не се интересувам от съседите си. Тук съм, защото не искам съседи, а по-скоро място, където да намеря уединение...

— Кое по-точно е мястото? — вдигна вежди Луси, автоматично загарявайки за предстоящото спречкване. Безпогрешно позна, че насреща ѝ стои типична представителка на богатите егоисти, с които напоследък се беше напълнила страната. И пак така безпогрешно избра ролята на леко досадна наивница. — Кварталът или къщата ви?

— Какво? — обърка се за момент жената, после в очите ѝ се появи пренебрежение: — Какви ги дрънкате?

— Исках да ви информирам какво се случи в съседство с мястото ви за уединение — тоест в моята къща. Той проникна в нея за втори път... — Говореше така, сякаш жената беше запозната със ситуацията. — Може би е влязъл днес сутринта, не съм сигурна, тъй като вчера и през по-голямата част от нощта не бях тук. Хеликоптерът ми кацна в Бока рано тази сутрин. Знам какво иска, но се тревожа за вас. Никак няма да е честно, ако ви влезе в килватера... Предполагам, че се досещате какво имам предвид.

— О — рече жената. Притежаваше много хубава яхта, закотвена край вълнолома пред къщата ѝ, и очевидно знаеше какво е килватер и колко опасно е да ти влязат в дирите. — Как е възможно да сте полицаи и да живеете в такава къща? — Въпросът беше зададен без дори бегъл поглед към резиденцията в средиземноморски стил със стени в цвят на съомга. — За какви хеликоптери говорите? Само не ми казвайте, че притежавате и хеликоптер!

— Господи, най-сетне започнахте да стопляте — въздъхна леко Луси. — Това е дълга история. Свързана е с Холивуд. Съвсем наскоро се преместих тук от Лос Анджелис. Май трябваше да си остана в Бевърли Хилс, където ми е мястото, но дойдох заради шибаното кино, извинете за израза... С две думи, вероятно знаете какво става, когато човек даде къщата си за снимки...

— Какво?! — разшириха се очите на жената. — Искате да кажете, че в къщата ви се снима филм?

— Мисля, че тук не е мястото за подобни разговори — промърмори Луси и предпазливо се огледа. — Ще имате ли нещо

против, ако вляза? Но ми обещавайте, че всичко ще си остане между нас. Ако се разчуе... Предполагам, че си представяте какво ще стане...

— И още как! — дари я с едрозъба усмивка жената и заби пръст в гърдите ѝ: — Знаех си, че сте някаква знаменитост!

— Но, моля ви! — направи се на смутена Луси и последва домакинята в доста оскъдно обзаведената дневна. — Нима съм толкова прозрачна?

Тук всичко беше в бяло. Стената към морето беше изцяло остъклена, обхващайки и горния етаж. От нея се излизаше на просторна, облицована с гранит веранда, от която се отиваше направо към басейна. На пристана се поклащаше един 9-метров спортен скутер, който суетната ѝ празноглава съседка едва ли можеше да подкара, да не говорим за сериозна навигация. Името му беше „Всичко е уредено“, а пристанището на регистрацията беше известен данъчен рай някъде на Каймановите острови.

— Страхотна лодка — промърмори Луси, докато седеше на бялата мебел, която сякаш висеше между небето и водата. Наведе се и остави джиесема си на стъклената масичка.

— Италианска е — поясни жената и я дари с тайнствена, не много любезна усмивка.

— Напомня ми за Кан — замечтано подхвърли Луси.

— О, да! Филмовият фестивал.

— Не точно за фестивала, а по-скоро за Вил дьо Кан и пристанището, претъпкано със скутери и яhti... Кей номер едно се намира веднага след старото казино, съвсем близо до офисите на „Посейдон“ и „Амфитрита“ — най-известните марсилски фирми за даване на яhti под наем... Там работи Пол, близък приятел, който кара стар модел понтиак, яркожълт на цвят — една доста необикновена кола за Южна Франция... Ако продължите напред, покрай складовете, ще стигнете до Кей № 4 и вълнолома, в края му има кула с фар. Никога през живота си не съм виждала на едно място толкова „мангусти“ и „леопарди“! Преди време притежавах един „Зодиак“ с доста мощен мотор „Сузуки“, но той нямаше нищо общо с големите лодки. Пък и откъде време за тях? Е, вие вероятно разполагате с такова... — Погледът ѝ отново се насочи към скутера, издигнат над водата на специалните си стойки. — Разбира се, службата на шерифа и

митническите власти ще ви скъсат от глоби, ако подкарате тоя звяр с повече от десет мили в час...

Жената беше абсолютно безлична. Можеше да се нарече красива, но не по начина, който Луси намираше за привлекателен. Явно беше много богата и силно привързана към колагена, термалната терапия и всички останали магии, предлагани от модерните дерматолози. Вероятно от години не се беше мръщила просто защото това беше физически невъзможно. Но на кого са му притрябвали негативни гримаси? Не и на дамата тук, която и без да се мръщи, беше достатъчно противна.

— Вече ви споменах, че се казвам Тина. А вие сте?...

— Наричайте ме Кейт — отвърна гадната богаташка. — Така ми викат приятелите. Живея в тази къща вече седем години, без нито един инцидент. Ако не броим Джеф, разбира се, за когото имам удоволствието да съобщя, че си живее живота някъде по Каймановите острови или Бог знае къде... От това, което ми разказахте, май трябва да стигна до заключението, че не сте никаква полицайка...

— Дълбоко съжалявам, ако съм ви заблудила, Кейт — престорено въздъхна Луси. — Но просто не знаех как да ви накарам да отворите...

— Стори ми се, че видях някаква значка.

— Нали я тикнах под камерата, за да я видите — кимна Луси. — Но тя не е истинска... Когато работя по дадена роля, неволно се вживявам... Режисьорът предложи не само да се нанесе в къщата, в която ще снимаме, но да нося значката и да карам колите, които ползва специалният агент, плюс всичко останало...

— Знаех си аз! — извика Кейт и отново заби пръст в гърдите й. — Спортните коли са част от вашата роля, нали? — Намести тънкото си дългокрако тяло в дълбините на огромното кресло от бяла кожа и сложи една възглавничка в скута си. — Но не ми изглеждате позната...

— Опитвам се да си създам нов имидж...

Кейт направи опит да постигне озадачена гримаса.

— Все пак си мисля, че би трябвало да сте ми малко позната... А на практика не се сецам коя сте... Тина коя?

— Мангуста — отвърна Луси, изричайки името на любимия си скутер и почти сигурна, че съседката няма да направи връзка с току-що

предложените ѝ съчинения за Кан, а по-скоро името ще ѝ прозвучи познато.

— Ами да — кимна след миг колебание Кейт. — Чувала съм това име. Може би...

— Не се снимам често, нямам и големи роли, въпреки че съм участвала в няколко много известни продукции — поясни Луси. — Бих казала, че тази е първата ми значителна роля. Започнах с Бродуей, после се прехвърлих в киното — иначе казано, приемах всичко, което ми се предлагаше. Надявам се, че няма да се изнервите от камионите и караваните, които ще се появят тук, но за щастие това ще стане чак през лятото... Или изобщо няма да стане, заради този луд, който ни последва чак тук. Ще бъде много жалко...

— Я ми разкажете — заинтригува се домакинята и леко се приведе напред. Очите ѝ потъмняха, на лицето ѝ се изписа тревога. — Нима наистина ви преследва чак от Западното крайбрежие? Споменахте, че имате хеликоптер...

— Ако не сте го преживяли, няма как да знаете колко е ужасно — въздъхна Луси. — Не го пожелавам на никого! Когато се преместихме тук, бях на седмото небе. Но той пак ни откри. Убедена съм, че е той, няма кой друг да бъде. Господ да ни е на помощ, ако се е появил и втори... Да, наистина имам хеликоптер и при нужда пътувам с него. Разбира се, не чак от Западното крайбрежие...

— Хубаво е, че не живеете сама — подхвърли Кейт.

— Колежката ми току-що си замина — престорено унило отвърна Луси. — Уплаши се от нападателя...

— Ами онзи хубавец, приятелят ви? За един миг се запитах дали и той не е актьор, при това известен. Но не можах да се сетя кой... — Усмивката ѝ беше доста мръсничка. — На челото му пише, че е от Холивуд. С какво се занимава?

— Най-вече със създаване на неприятности — отвърна Луси.

— Ако ти направи нещо лошо, обърни се за помощ към старата Кейт, скъпа — заряза официалния тон съседката и лекичко потупа възглавницата в скута си. — Аз умея да се оправям с такива...

Луси хвърли поглед към издължения силует на „Всичко е уредено“, който блестеше на слънцето. По всяка вероятност бившият съпруг на Кейт беше останал без скутер, а пребиваването му на

Кайманите бе свързано с интереса на данъчните власти към доходите му.

— Миналата седмица този луд влезе в имота ми — каза на глас тя. — И просто се питах дали...

— Не съм го виждала — прекъсна я с категоричен тон Кейт. — Но не разбирам откъде си сигурна, че става въпрос именно за човека, който ви преследва... Тук наоколо се мотаят какви ли не — градинари, техници по басейните, строителни работници... Видях линейката и полицейските коли, разбира се. И се изплаших до смърт. От такива неща замират цели региони...

— Значи си била у дома — кимна Луси. — Колежката, с която живееш — вече бившата, беше на легло с тежък махмурлук. Може би е поискала да излезе малко на слънце...

— Точно така — кимна Кейт. — Видях я.

— Вярно?

— О, да. Бях горе във фитнеса и случайно погледнах навън. Видях я да излиза от вратата на кухнята. Помня, че беше облечена с пижама и някакъв пенъоар отгоре... Сега вече всичко ми стана ясно. Момичето е страдало от махмурлук.

— Помниш ли в колко часа я видя? — попита Луси и хвърли кос поглед към джиесема си на масичката, който кротко записваше целия разговор.

— Нека да си помисля... Може би в девет, или някъде там... — Кейт махна с ръка към къщата на Луси зад гърба си. — Седна до басейна...

— И после какво стана?

— Бях на тангентора — отговори Кейт по типичния начин за всички като нея, които си въобразяват, че светът се върти около тях. — Чакай да си помисля... Май се разсейвах с някакво сутрешно шоу, което течеше по телевизията. Не, не, всъщност говорех по телефона. Спомням си, че като погледнах отново навън, нея вече я нямаше. Реших, че се е прибрала. Искам да кажа, че не стоя много дълго навън...

— А ти колко време остана на тангентора? — попита Луси. — Ще ми покажеш ли фитнеса си, за да преценя откъде точно си я видяла?

— Разбира се, скъпа — кимна Кейт и се надигна от огромното бяло кресло. — Искаш ли нещо за пиене? Лично аз с удоволствие бих си пийнала една „Мимоза“, защото се възбудих от приказките за разни нападатели, филмови камиони и хеликоптери... Обикновено използвам тангентора не повече от тридесет минути...

Луси се наведе и взе джиесема от масичката.

— Ще пия същото, което пиеш ти — отвърна тя.

[1] Популярен герой от комикс. — Б. пр. ↑

15.

Някъде към единайсет и половина Скарпета излезе на паркинга, за да се срещне с Марино, който я чакаше до взетата под наем кола. По небето бягаха тъмни облаци, прилични на гневно размахани юмруци, слънцето за момент надничаше иззад тях, а вятърът развяваше полата и косите ѝ.

— Филдинг ще дойде ли с нас? — попита Марино, докато отключваше наетия автомобил. — Доколкото разбирам, предпочиташ аз да шофирам. Значи някакъв мръсник се е тръшнал върху горкото момиче и го е удушил. Гадно копеле! Как о възможно да убие дете по този начин! Трябва да е доста едър мръсникът, за да я смачка.

— Филдинг няма да идва, а аз наистина предпочитам да шофираш ти — отвърна на въпросите Скарпета. — Когато човек не може да диша, той изпада в паника и се бори с всички сили. Не е задължително нападателят да е бил едър, но със сигурност е имал силни ръце, за да може да я притиска и държи неподвижна. Смъртта вероятно е настъпила от механично задушаване, не я е удушил с ръце.

— Комай така трябва да постъпят с мръсника, когато го хванат — изръмжа Марино. — Да го приклещят двама по-яки затворнически надзиратели и да му се тръшнат на гърдите! — Качиха се в колата и той запали двигателя. — Аз самият съм доброволец и с удоволствие ще му видя сметката. Господи, да убие по този начин горкото дете!

— Дай да оставим за по-късно теорията „Убиваме всички наред, а Господ подбира когото трябва“ — каза Скарпета. — За момента имаме достатъчно друга работа. Какво знаеш за майката?

— След като Филдинг няма да идва, значи ти си ѝ звъннала...

— Наистина е така. Казах ѝ, че искам да поговорим, и това беше всичко. Стори ми се доста странна. Все още мисли, че Джили е починала от грип.

— Ще ѝ кажеш ли истината?

— Все още не знам.

— Едно нещо е абсолютно сигурно, докторке — ухили се Марино. — Федералните ще бъдат много заинтригувани, когато научат, че пак си тръгнала на домашни визитации. Страшно се настървяват, когато надушат случай, за който не са уведомени, а ти вече си тръгнала на визитации! — Ръцете му сръчно въртяха волана и колата бавно си пробиваше път през оживения паркинг.

Скарпета не се интересуваше от мнението на федералните власти. Очите ѝ се извърнаха към спретнатата сграда от червени тухли на някогашната ѝ био-техническа лаборатория и залепената за нея рампа на моргата, която приличаше на някакво бяло ескимоско иглу. Имаше чувството, че никога не си беше тръгвала оттук. Не ѝ се стори странно, че е тръгнала към мястото на смъртта, което по всяка вероятност беше и място на престъплението — тук, в Ричмънд, Вирджиния. Пет пари не даваше какво мислят за домашните ѝ посещения агентите на ФБР, доктор Маркърс и всички останали.

— Имам предчувствието, че и твоето другарче доктор Маркърс ще се забавлява много — иронично подхвърли Марино, който сякаш прочете мислите ѝ. — Каза ли му, че смъртта на Джили е квалифицирана като предумишлено убийство?

— Не.

След като приключи с прегледа на Джили Полсън, Скарпета не си направи труда да потърси доктор Маркърс, а вместо това се изми и преоблече във всекидневните си дрехи и отиде да разгледа цитологичните и хистологичните проби. Филдинг пое задължението да докладва на доктор Маркърс и да му предаде най-сърдечните ѝ поздравии, както и желанието ѝ да се срещне с него по-късно. За всеки случай бе оставила и мобилния си телефон, но доктор Маркърс не се обади. Явно нямаше желание да свързват името му със случая „Джили Полсън“. Скарпета осъзна, че беше взел това решение още преди да я потърси във Флорида, беше си дал сметка, че нищо добро не го чака, ако се забърка в разследването на смъртта на това 14-годишно момиче. А след това беше предприел и гениалния ход да помоли за помощ предшественицата си, която при всички случаи щеше да го отърве от всякаква отговорност. Навярно през цялото това време е подозирал, че Джили Полсън е умряла от насилствена смърт, и по някаква причина е решил да не си цапа ръцете с този случай.

— Кой е детективът? — попита на глас тя, докато Марино чакаше да се включи в оживеното движение по И-95, за да стигне до Четвърта улица. — Познавам ли го?

— Не. Когато работехме тук, него го нямаше. — Марино изчака прииждащите коли малко да се разреждат и натисна педала на газта докрай. Колата се изстреля като ракета в най-дясното платно.

— Знаеш ли нещо за него?

— Знам достатъчно.

— Цял ден ли ще носиш тази шапка? — смени темата тя.

— А защо не? — сопна се той. — Да не си ми приготвила похубава? А Луси ще се зарадва, като научи, че не се разделям с подаръка ѝ. Знаеш ли, че са преместили полицейското управление? Вече не е на Девета улица, а в центъра, до хотел „Джеферсън“. В преустроената сграда на Селскостопанската комисия. Други промени при тях май няма, ако не броим новата маркировка на патрулните коли и бейзболните им шапки — също като на нюйоркските ченгета...

— Май тези шапки все повече ще се налагат — промърмори Скарпета.

— Ами да. Затова престани да се заяждаш с моята...

— Кой ти каза, че е замесено и ФБР?

— Детективът. Казва са Браунинг и изглежда свестен. Но отдавна не е разследвал убийства, специализирал се е по кварталните банди. Което ще рече, че непрекъснато се занимава с разни престрелки... — Марино измъкна бележника си и ловко го прелисти, насочвайки колата надолу по Брод Стрийт. — В четвъртък, четвърти декември, е приел обаждане от централата и е отишъл на адреса, към който пътуваме в момента. Намира се близо до района Фан, където някога беше болницата „Стюарт Съркъл“, преди да застроят терена с луксозни жилищни сгради. По това време ти вече се беше преместила... Какво ще кажеш, ако ти предложат да живееш в някогашна болнична стая? Не, благодаря...

— Знаеш ли защо е замесено ФБР, или трябва да изчакам сам да стигнеш до този въпрос? — нетърпеливо го прекъсна Скарпета.

— Повикали са ги. Едно от многото неща, които нямат никакъв смисъл. Нямам идея защо градското полицейско управление на Ричмънд е поканило федералните да си пъхат носа, нито пък защо федералните са приели...

— А какво мисли Браунинг?

— Не е особено ентузиазизиран от този случай. Смята, че момичето е получило удар, или нещо подобно.

— Греша — поклати глава Скарпета. — Нещо за майката?

— Тя е малко по-друг случай, ще стигнем и до нея...

— А бащата?

— Разведен, живее в Чарлстън, Южна Каролина, по професия е лекар. Съдбата си прави шеги, нали? Лекарят прекрасно знае как изглежда отвътре една морга, а ето че любимото му момиченце лежи в торба цели две седмици, тъй като родителите не могат да се разберат кой ще поеме разноските по погребението, къде ще се проведе то и Бог знае още за какво...

— Това ми напомня, че трябва да задвижа нещата и да придобия родителските права над Грейс — каза Скарпета. — Ако караш направо, ще излезем точно там...

— Хиляди благодарности, Магелан. Просто се чудя как съм се оправял без теб през всичките тези години шофиране из улиците на Ричмънд!

— Нямам никаква представа как се оправяш, когато си далеч от мен — отсече Скарпета. — Разкажи ми нещо повече за Браунинг. Какво е открил в къщата на Полсън?

— Момичето е било в леглото, облечено с пижама и легнало по гръб. Майката била в истерия, както може би се досещаш...

— Била ли е завита?

— Завивките са били отчетливи. Фактически са били почти на пода. Майката казала на Браунинг, че така ги е заварила, когато се върнала от аптеката. Но ти вероятно вече знаеш, е жената има проблеми с паметта... Според мен лъже.

— За какво?

— Не съм сигурен. Знам само това, което научих по телефона от Браунинг. Което означава, че изправя ли се пред нея, започваме от самото начало...

— Нещо, което да свидетелства за проникване в къщата? — попита Скарпета. — Независимо от какъв характер...

— Нищо, което би насочило мислите на Браунинг в тази посока. Както вече споменах, той не е особено ентузиазизиран... Знаеш как става. Ако детективът не е особено ентузиазизиран, това автоматично се

предава и на криминалистите, които правят огледа. Щом си на мнение, че никой не е влизал, къде, по дяволите, ще поръсиш с прах за снемане на отпечатъци?

— Не ми казвай, че и това не са направили — сбърчи вежди Скарпета.

— Вече ти казах: стигнем ли там, започвам от самото начало!

Озоваха се в района Фан, присъединен към града малко след Гражданската война и получил името си заради формата на ветрило^[1]. Тесните му улички се извиваха в кръг или свършваха внезапно. Повечето от тях носеха имена на плодове — „Ягода“, „Вишна“, „Слива“... Къщите бяха подредени в редици, построени или реставрирани в старинен стил — с широки веранди, колонада пред входа и красиви огради от ковано желязо. Домът на семейство Полсън беше по-малко ексцентричен и украсен от останалите — на практика представляваше скромна къщичка с правоъгълна форма, плоска тухлена фасада и предна веранда с нормални размери. Покривът беше наклонен, сякаш имаше мансарда, но такава на практика липсваше. Скарпета го оприличи на кутия за шапки.

Марино спря до някакъв тъмносин миниван и двамата слязоха от колата. Алеята беше покрита със стари плочи, на места опасно плъзгави. Късното утро беше мрачно и студено. „Няма да се учудя ако завали и сняг“ — помисли си Скарпета. Той би бил по-добро разрешение от леденостудения дъжд. Градът така и не се адаптира към климатичните промени и при споменаването на сняг повечето жители на Ричмънд се втурваха към магазините за облекло и хранителни стоки. Тук електрозахранването беше предимно надземно и по тази причина обект на чести аварии — особено когато задухат зимните ветрове, обледяващи жиците. Скарпета искрено се надяваше това да не се случи, докато е в града.

Черната входна врата беше снабдена с месингово чукче във формата на ананас. Марино го използва и се разнесоха три остри почуквания, груби и безчувствени на фона на причините за появата им тук. От вътрешността на къщата долетяха забързани стъпки, вратата рязко се отвори. Появи се дребна жена с подпухнало лице и тъжни очи. Личеше, че не се храни редовно, но за сметка на това набляга на пиенето, а вероятно и често плаче... При други обстоятелства би могла да мине и за привлекателна.

— Заповядайте — подсмъркна тя. — Малко съм настинала, но не съм заразна... — Воднистите ѝ очи се спряха върху Скарпета: — Всъщност, вие сте лекар, нали? Предполагам, че с вас разговарях по телефона...

Едва ли ѝ беше трудно да направи това предположение, тъй като Марино беше мъж, при това облечен в черен комбинезон и носеше шапка с инициалите на лосанджелиската полиция.

— Аз съм доктор Скарпета — протегна ръка тя. — Много съжалявам за случилото се с Джили.

Очите на госпожа Полсън моментално овлажняха.

— Но защо не влезете? — засуети се жената. — Напоследък не се проявявам като кой знае каква домакиня, но все пак ще ви предложа по едно кафе...

— Звучи ми добре — обади се Марино, представи се и добави: — Разговарях с детектив Браунинг, но мисля да започнем от самото начало, ако нямате нищо против...

— Как предпочитате кафето си?

Марино прояви достатъчно съобразителност, за да не даде обичайния си отговор, който гласеше: като жените, които любя — сладки и бели...

— Чисто, ако обичате — отвърна Скарпета и последва домакинята по коридора, облицован със стара чамова ламперия. Озоваха се в малка, но уютна дневна, обзаведена с мебели от тъмнозелена кожа. Пред камината имаше месингова решетка. Вратата насреща водеше към нещо като параклис, мрачен и вероятно никога неизползван. Минавайки покрай него, Скарпета усети как я лъхна хлад.

— Може ли да взема палтата ви? — попита госпожа Полсън, после с гримаса добави: — Моля за извинение. На вратата ви питам как си пиете кафето, а в хола ви каня да се съблечете... Напоследък никак не съм наред...

Двамата мълчаливо свалиха връхните си дрехи и домакинята ги окачи на дървената закачалка в кухнята. На нея Скарпета забеляза един яркочервен, ръчно плетен шал и кой знае защо реши, че е принадлежал на малката Джили. Кухнята не беше ремонтирана през последните едно-две десетилетия. Подът беше покрит със старомодни черно-бели плочки, а уредите бяха от модели, които отдавна не се произвеждаха.

От прозорците се виждаше малкото задно дворче с дървена ограда, което свършваше при някаква постройка с полуразрушен плочест покрив, по ъглите му имаше мъх. В центъра на дворчето беше сметена купчина сухи листа.

Госпожа Полсън напълни чашите и посетителите се настаниха на дървената маса. Скарпета отбеляза чистотата и реда, които царяха тук. Над дървената дъска за рязане висяха акуратно подредени тенджери и тигани — всеки на отделна метална кука, умивалникът беше празен и излъскан до блясък. На плота имаше шишенце със сироп за кашлица, поставено редом с пакет книжни салфетки. Скарпета отпи глътка кафе.

— Не знам откъде да започна — промърмори госпожа Полсън. — Всъщност, не разбрах кои сте вие... Сутринта ми се обади детектив Браунинг и каза, че някакви външни експерти искали да ме посетят... После се обадохте и вие...

— Значи Браунинг ви е предупредил — подхвърли Марина.

— Да, беше достатъчно любезен да го стори — кимна госпожа Полсън и огледа с интерес лицето на Марино. — Не знам защо всичките тези хора... Всъщност, едва ли мога да ви разкажа кой знае какво... — Очите ѝ отново овлажняха. — Би трябвало да съм благодарна... Не мога да си представя какво щеше да стане, ако никой не ме беше погледнал...

— Хората проявяват загриженост — каза Скарпета. — Затова и ние сме тук.

— Къде живеете? — попита жената и отпи една малка глътка от чашата си. Въпросът ѝ беше насочен към Марино.

— Базата ни е в Южна Флорида, северно от Маями — отвърна той.

— А аз реших, че сте от Лос Анджелис — промълви домакинята и премести очи към шапката му.

— Имам здрави връзки там — невъзмутимо поясни Марино.

— Много интересно — каза тя, но не личеше да проявява особен интерес. Скарпета усети, че от жената се излъчва нещо особено, сякаш вътре в нея се беше скрило друго, коренно различно същество. — Телефонът не спира да звъни, търсят ме репортери и разни други хора. Всеки ден са тук... — махна с ръка към предната част на къщата: — Паркирали са един огромен микробус с антена отгоре, вероятно са от някоя телевизия... Мисля, че това е недостойно. Вчера една жена от

ФБР ми обясни, че е така, защото никой не знае какво се е случило с Джили. После добави, че нещата не изглеждали чак толкова зле, колкото били очаквали. Не знам какво искаше да каже с това... Била виждала и много по-тежки случаи... За мен думите ѝ са пълна безсмислица...

— Може би е имала предвид медийния интерес — любезно каза Скарпета.

— Какво по-лошо може да има от това, което се случи с моята Джили? — прошепна госпожа Полсън и избърса очите си.

— А според вас, какво се е случило с нея? — намеси се Марино, докосвайки с пръст ръба на чашата си.

— Много добре знам какво се случи — отвърна жената. — Почина от грип. Господ я прибра при себе си. Не знам защо. Надявам се някой ден да разбере...

— Някои хора не са убедени, че е починала от грип — подхвърли Марино.

— В такъв свят живеем. Всички търсят драмата. А моето момиченце лежеше болно от грип. Тази година колко народ си отиде от грипната епидемия.

Очите ѝ се извърнаха към Скарпета.

— Госпожо Полсън, вашата дъщеря не е починала от грип — твърдо изрече патоложката. — Сигурна съм, че вече са ви го съобщили. Нали разговаряхте с доктор Филдинг?

— О, да. Говорихме по телефона веднага след като това се случи. Аз обаче не зная как можете да определите дали някой е починал от грип. Как ще го докажете, след като човекът не кашля, няма температура и не се оплаква? — От очите ѝ потекоха сълзи. — Джили имаше трийсет и девет градуса и се задушаваше от кашлица. Излязох да ѝ купя сироп, нищо повече. Отидох с колата до Кери Стрийт, откъдето взех няколко шишенца...

Скарпета отново погледна към сиропа, оставен на кухненския плот, после си помисли за пробите в кабинета на Филдинг, които беше разгледала малко преди да тръгнат насам. В белодробните срезове имаше остатъци от фибрин, лимфоцити и макрофаги, с подчертано разтворени алвеоли. Вирусната бронхопневмония на Джили — едно често срещано усложнение на грипа, най-вече сред децата и

възрастните — е затихвала, без да притежава достатъчно сила, за да увреди функциите на белите дробове.

— Ние можем да определим дали дъщеря ви е починала от грип, госпожо Полсън — каза на глас тя. — Това става след специфично белодробно изследване. — Не искаше да навлиза в технически подробности, да ѝ обяснява колко възпалени, подути и втвърдени щяха да бъдат дробовете на Джили, в случай че наистина беше починала от тежка форма на бронхопневмония. — Тя вземаше ли антибиотици?

— О, да. Цяла седмица. — Жената механично протегна ръка към кафето си. — Бях убедена, че се оправя... Помислих си, че е останало само влиянието на простудата.

Марино отмести стола си и стана.

— Имате ли нещо против да ви оставя да си поговорите? — попита той. — Бих искал да поогледам наоколо...

— Не знам има ли нещо за гледане, но моля — кимна госпожа Полсън. — Не сте първият, който проявява желание да поогледа. Спалнята ѝ е в дъното.

— Ще я намеря — каза Марино. Обувките му проскърцаха по старото дюшеме.

— Джили е била на път да оздравее — заяви Скарпета. — Изследванията на белите ѝ дробове го доказват.

— Но все още беше слаба...

— Госпожо Полсън, тя не е починала от грип — отправи твърд поглед Скарпета. — Важно е да го разберете. Ако беше починала от грип, аз просто нямаше да съм тук. Опитвам се да ви помогна, но ще трябва да отговорите на няколко въпроса.

— Не говорите като тукашна — отбеляза жената.

— Родена съм в Маями.

— О, така ли? И сигурно още живеете там или някъде наблизо... Винаги съм мечтала да посетя Маями. Особено когато времето тук е гадно, мрачно и студено... — Стана да допълни чашите и сковано се насочи към машината за кафе, която беше поставена в близост до сироба. Скарпета се опита да си представи как госпожа Полсън завързва дъщеря си за леглото, обръщайки я по очи. Не беше невъзможно, но събитията едва ли се бяха развили така. Майката не тежеше повече от дъщерята, а удушвачът на Джили е бил достатъчно тежък и силен, за да блокира усилията ѝ да се освободи, при това без

да ѝ причинява допълнителни наранявания. Въпреки тези съображения Скарпета все още не изключваше госпожа Полсън като евентуален извършител. Искаше ѝ се, но просто нямаше право...

— Толкова исках да заведа Джили в Маями, Лос Анджелис или на някое друго хубаво място — промълви госпожа Полсън. — Но аз се страхувам да летя, а в кола ми прилошава. По тази причина почти не пътувам. Сега ми се иска да бях положила по-сериозни усилия...

Каничката почти се изплъзна от слабата ѝ трепереща ръка. Скарпета внимателно огледа ръцете и китките на жената, търсейки следи от стари охлузвания или наранявания. Но две седмици са си две седмици — един доста продължителен срок. Извади бележника си и надраска няколко думи. Искаше да попита полицията дали при първия разпит госпожа Полсън е имала някакви видими наранявания.

— Ако бях положила тези усилия, Джили щеше да е доволна — продължи да нарежда домакинята. — Тя много обича морето, палмите и онези розови фламинго...

Върна се на масата и допълни чашите. После се обърна и с леко потропване остави каничката на мястото ѝ под чучура на машината.

— Това лято щеше да заmine с баща си... Вероятно щеше да седи само в Чарлстън, без да види кой знае какво. Но досега не беше ходила там... — Лактите ѝ опряха в масата: — Джили не беше ходила на море, не знаеше какво е плаж... Беше виждала океана само по телевизията, макар че не ѝ позволявах да се задържа пред екрана. Ще ме осъдите ли за това?

— Баща ѝ живее в Чарлстън, така ли? — попита Скарпета, макар че вече го знаеше.

— Миналото лято се премести — потвърди госпожа Полсън. — Той е лекар, живее в една голяма къща на самия бряг. Събира пари от туристите, които искат да разгледат градината му. Разбира се, нищо не пипа в нея, защото няма време да се занимава с такива неща. За целта наема външни хора, които му помагат... Така постъпи и с погребението. Има един куп адвокати, които се ровят във всичко с единствената цел да ме прецакат... Имах глупостта да поискам да я погребем тук, в Ричмънд, и той, естествено, настоява това да стане в Чарлстън...

— Какъв лекар е?

— По малко от всичко, общо практикуващ — отвърна госпожа Полсън. — Освен това работи за военните... В Чарлстън има голяма военновъздушна база и Франк твърди, че пред кабинета му винаги има опашка... Малко се фука, разбира се. Твърди, че прави предпролетни медицински прегледи и пилотите плащат по седемдесет долара за въпросния документ. Така че Франк е добре, няма какво да го мислим... — Говореше бързо, с леко поклащане на тялото, почти без да си поема дъх между фразите.

— Госпожо Полсън, разкажете ми какво се случи в четвъртък, на четвърти декември. Започнете със ставането си от сън... — Скарпета се почувства длъжна да се намеси, тъй като беше ясно накъде вървят нещата: госпожа Полсън можеше да дърдори с часове за избягалия си съпруг, пропускайки наистина важните детайли. — В колко часа се събудихте?

— Аз винаги се будя в шест. Не ми трябва будилник, имам вътрешна нагласа, ето тук... — Вдигна ръка и докосна главата си. — Родила съм се точно в шест сутринта, знаете... И по тази причина винаги се събуждам в този час...

— А след това? — Скарпета не обичаше да прекъсва хората, но с тази жена беше абсолютно наложително. В противен случай щеше да бърбори глупости, докато се мръкне. — Станахте ли от леглото?

— Разбира се, че станах. Дойдох направо тук, в кухнята, ла да си направя кафе. После се върнах в спалнята и се зачетох в Библията. Ако Джили е на училище сутрин, аз я изпращам до вратата, като преди това съм ѝ приготвила сандвич и всичко останало. Една от приятелките ѝ минава да я вземе. В това отношение имах късмет, тъй като майката на момичето редовно я караше с колата.

— Четвъртък, четвърти декември, преди две седмици — намеси се отново Скарпета, насочвайки я натам, накъдето ѝ беше необходимо. — Станахте в шест, направихте си кафе и се върнахте в стаята си при Библията, така ли? А после? Какво правихте после? Седнахте в леглото и четохте? Колко време продължи това?

— Поне половин час — отговори госпожа Полсън.

— А отидохте ли да погледнете Джили?

— Най-напред се помолих за нея... Реших, че докато правя това, тя може да си поспи... Влязох в стаята ѝ някъде към седем и четвърт. Беше се завила презглава и спеше дълбоко... — В очите ѝ се появи

сълзи: — Рекох ѝ: „Джили, момиченце сладко! Събуди се да хапнеш малко крем...“ А тя отвори красивите си сини очи и отвърна: „Мамо, снощи много кашлях, болят ме гърдите...“ В същия момент си дадох сметка, че сме свършили сиропа за кашлица... — Замълча, зачервените ѝ очи леко се облециха. — Спомням си, че кучето лаеше като лудо... Не знам защо до този момент това ми убягваше...

— Какво куче? Вие имате ли куче? — Скарпета си водеше записки, но същественото в тях не беше кой знае какво. Тя умееше да слуша и гледа, а впечатленията си записваше с почти неразгадаеми драсканици.

— Там е работата я! — отговори с плачлив глас госпожа Полсън. — Суити избяга! Всемогъщи Боже! — Сълзите ѝ рiekнаха, дребната ѝ фигурка продължаваше да се клати на стола. — Докато разговарях с Джили, малката Суити беше във на двора, а след това изчезна. Полицията или от „Бърза помощ“ бяха оставили вратата отворена... Не ми стигаше другото, ами и това!

Скарпета бавно затвори бележника с кожени корици и го остави на масата заедно с писалката си.

— Каква порода е Суити? — попита и погледна госпожа Полсън.

— Беше на Франк, но нямаше как да го безпокоя. Беше ме напуснал само преди шест месеца, точно на рождения ми ден! Как е възможно да има такива хора? Преди да си тръгне, ми каза: „Ако искаш, задръж Суити, ако не я искаш дай я в някой кучкарник...“

— Каква порода е Суити?

— Не му пукаше за кучето и знаете ли защо? Защото мислеше единствено за себе си, ето защо! Но Джили обичаше кучето, при това много. Ако знаеше, че... — Гласът ѝ секна, сълзите се стичаха по бузите ѝ, малкото ѝ розово езиче изскочи навън, опитвайки се да ги оближе. — Ако знаеше, мъничкото ѝ сърчице направо щеше да се пръсне!

— Госпожо Полсън, каква порода куче е Суити и съобщихте ли за изчезването ѝ?

— Да съобщя ли? — изненадано примигна жената, после изведнъж се изсмя: — На кого да съобщя? На полицията, която я пусна? Не знам дали ще наречете това „съобщение“, но аз наистина казах на някакъв полицаи... Не помня кой беше, но му казах: „Кучето ми го няма...“

— Кога за последен път видяхте Суити? Госпожо Полсън, повярвайте ми, разбирам колко зле се чувствате. Но все пак ви моля да отговаряте на въпросите ми...

— Всъщност, какво общо има кучето? Не би трябвало да се интересувате от едно изчезнало куче, освен ако не е умряло. Но дори и тогава не би трябвало, тъй като доктори като вас не се занимават с умрели кучета...

— Интересувам се от всичко — търпеливо отвърна Скарпета. — Исках да чуя всичко, което си спомняте.

В същия момент на прага се изправи Марино. Скарпета не беше чула тежките му стъпки и стреснато вдигна поглед. Не можеше да повярва, че този едър мъжага не е издал никакъв звук с тежките си ботуши.

— Марино! — втренчено го изглежда тя. — Знаеш ли нещо за кучето им? Казва се Суити и е изчезнало... Породата му е... — Извърна се към госпожа Полсън и попита: — Всъщност, каква порода беше?

— Басет, но още съвсем бебенце — изхлипа домакинята.

— Докторке, излез за малко, ако обичаш — рече Марино.

[1] Fan — ветрило. — Б.пр. ↑

16.

Луси влезе в просторната зала с големи прозорци на третия етаж, оборудвана със скъпи уреди за фитнес. Кейт разполагаше с всевъзможна апаратура за поддържане на физическата си форма — и можеше да я използва, докато се наслаждава на прекрасна панорама към плавателния канал, плажната ивица и скалите, отвъд които се простираше безбрежният океан. А само с едно обръщане на главата може да види фара, базата на крайбрежната охрана и голяма част от частната собственост на Луси.

Южните прозорци на салона гледаха към задния двор на Луси и тя се изнерви, давайки си сметка, че Кейт може да наблюдава какво се случва в кухнята, трапезарията и дневната ѝ, на терасата и около басейна, чак до края на вълнолома. Очите ѝ се насочиха към ниската стена, която разделяше двата имота. Беше убедена, че ако е дошъл по суша, онзи звяр е използвал покритата с кедрови иглички пътека, която вървеше успоредно на оградата. Именно по тази пътека е стигнал до задната врата, която Хенри беше оставила отключена. Ако не е било така, единственият друг начин за достъп е по вода... Луси не вярваше, че нападателят е използвал лодка, но все пак отдели време да обмисли и този вариант. Подвижната стълба на вълнолома беше вдигната и заключена, но ако някой на всяка цена пожелае да акостира там с цел проникване в имота, това несъмнено би му се удало. Заключената стълба е препятствие за нормални хора, но не и за крадци, изнасилвачи и убийци. Те могат да бъдат спрени само с оръжие.

На масичката до тангентора имаше безжичен телефон, свързан с контакта на стената. Луси дръпна ципа на раницата си и извади малък предавател, маскиран като адаптор. Включи го в контакта, поставен редом с телефонната бухса. Беше бял на цвят и се сливаше с бялата пластмаса на контакта. Надяваше се, че Кейт няма да го забележи, а ако го стори — няма да му обърне внимание. В контакта можеше да се включи уред, тъй като апаратчето действително работеше като

адаптор. Изправи се, остана неподвижна за момент, след което се обърна и излезе. Кейт все още беше долу, вероятно в кухнята.

Главната спалня се намираше в южното крило — огромна стая с широко легло, над което се издигаше балдахин. На отсрещната стена имаше гигантски телевизор с плосък екран, а стените към океана бяха изцяло стъклени. Оттук Кейт имаше отлична гледка както към задния двор на Луси, така и към част от прозорците на горния етаж. Това не е хубаво, поклати глава младата жена, докато оглеждаше обстановката. На пода до нощното шкафче се търкаляше празна бутилка от шампанско, а върху плота му имаше висока чаша, телефон и разтворен роман. Богатата съседка можеше да следи почти всичко, което се случва в къщата на Луси, особено ако капациите са отворени. Слава Богу, че в повечето случаи те си оставаха затворени.

Замисли се за утрото, в което нападнаха Хенри, опитвайки да си спомни дали капациите бяха отворени или не. После видя телефонния щепсел до нощното шкафче и се запита дали ще има време да развие и завие капачето му. Напрегна слух за бръмченето на асансьора или за стъпки по каменните стъпала, но отдолу не долиташе никакъв звук. Клекна пред конзолата и извади малка отвертка от раницата си. Винтовете бяха само два, при това почти незатегнати. Развинти ги за секунди, продължавайки да се ослушва за Кейт. На мястото на бежовата конзола завинти плочка с почти същия цвят. На нея беше монтирано миниатюрно подслушвателно устройство, с което можеше да се включва във всички разговори по тази линия. Още няколко секунди ѝ бяха достатъчни за връщането на телефонния щепсел на мястото му. Напусна спалнята навреме, за да види как вратите на асансьора се плъзгат встрани и на площадката се появява Кейт. В ръцете си държеше две високи чаши, пълни почти до ръба с бледожълта течност.

— Страхотна къща — рече Луси.

И твоята трябва да е такава — отвърна Кейт и ѝ подаде едната чаша.

„Би трябвало да го знаеш — отговори мислено Луси. — Нали непрекъснато ме шпионираш...“

— Някой ден трябва да ми я покажеш — усмихна се Кейт.

— С удоволствие. За съжаление често пътувам... — До ноздрите ѝ достигна острият аромат на шампанското. Отдавна вече не слагаше

нито капка в уста, знаеше от личен опит колко вреди може да донесе алкохолът.

Очите на Кейт светеха като фенери, а поведението ѝ беше коренно различно от това, което беше демонстрирала само петнадесет минути по-рано. По всяка вероятност беше обърнала няколко чаши още долу. Луси сериозно подозираше, че освен шампанско, в питието на домакинята присъства и сериозно количество водка. То беше доста бледо, а поведението на Кейт — достатъчно разкрепостено за подобни подозрения.

— От прозорците на фитнеса ти се вижда почти целият ми имот — подхвърли тя, без да отпива от чашата си. — Със сигурност би могла да засечеш всеки, който направи опит да проникне там...

— Точно така, скъпа — *бих могла*... — отвърна с напевен глас Кейт. — Това е ключовата дума... — Говореше отпуснато, като човек, който вече е потеглил по пътя към опиянението.

— Но нямам навик да си пъхам носа в чужди работи, вероятно защото не мога да оправя своите...

— Може ли да използвам тоалетната? — попита Луси.

— Разбира се, ей там е... — Кейт махна към северното крило. Движението на ръката ѝ беше достатъчно, за да се олюлее, въпреки че краката ѝ бяха широко разкрасчени за допълнителна стабилност.

Луси влезе в банята, която включваше душ, огромна вана, две тоалетни и две бидета — съответно мъжко и дамско, плюс внушителна гледка от прозорчето. Изсипа половината от питието си в тоалетната чиния и пусна водата. Изчака няколко секунди и отново излезе на стълбищната площадка, където я очакваше леко олюляващата се Кейт.

— Кое е любимото ти шампанско? — попита Луси, спомнила си за празната бутилка до леглото.

— Нима има повече от едно, скъпа? — изсмя се Кейт.

— О, да, има различни — според кесията...

— Без майтап? Разказах ли ти за онази вечер в парижкия хотел „Риц“, когато двамата с Джеф превъртяхме? Не съм, разбира се... Всъщност, аз почти не те познавам, нали? Но имам чувството, че вече сме на път да станем близки приятелки... — От устата ѝ излетяха пръски, ръката ѝ се вкопчи в рамото на Луси. — Чакай малко... — Отпи още една глътка, потърка рамото на Луси, сякаш за да избърше

капчиците слюнка, и продължи да се обляга на него. — Всъщност, това се случи в „Отел дьо Пари“ в Монте Карло. Била ли си там?

— Веднъж отскочих за малко, на волана на своето „Енцо“ — излъга, без да ѝ мигне окото, Луси.

— Чакай, чакай... За коя от двете коли говориш? За сребрилата или за черната?

— „Енцо“ е червена, но тя не е тук. — Това беше много близо до истината. „Енцо“ го нямаше тук по простата причина, че Луси не притежаваше този модел ферари.

— Значи познаваш Монте Карло, знаеш къде е „Отел дьо Пари“ — промърмори Кейт и отново потърка ръката ѝ. — Е, аз и Джеф бяхме в казиното...

Луси кимна и вдигна чашата си по начин, който предполагаше отливането на една глътка — акт, който остана неосъществен.

— Тъкмо бях захапала два игрални автомата и им вадех душичката... Страхотен късмет, знаеш... — Кейт пресуши чашата си и отново потърка ръката на Луси. — Хей, ти си доста яка... И му викам на Джеф: „Скъпи, трябва да празнуваме“... по онова време още му виках „скъпи“, а не „задник“...

— Изкикоти се, очите ѝ се спряха на празната кристална чаша.

— И тъй, помъкнахме се към апартамента си — още помня, че държахме онзи, дето са го кръстили на Уинстън Чърчил. И познай какво си поръчахме...

Луси се колебаеше дали да се измъкне веднага, или да изчака Кейт да се накваси още повече. Кокалестите ѝ пръсти продължаваха да стискат рамото ѝ.

— „Дом“? — попита тя.

— О, скъпа! Никакъв „Дом Периньон“! Mais non! Той е газираната вода на богатите, нищо повече. Освен това аз не го обичам... Тогава обаче бяхме много лоши деца и решихме да си поръчаме бутилка „Розе Кристал“, която струваше повече от петстотин и шейсет евро... Разбира се, говорим за цените на „Отел дьо Пари“. Опитвала ли си го някога?

— Не си спомням.

— О, скъпа, ако си го опитвала, няма как да не си спомниш... Близнеш ли от това розе, забравяш за всичко останало. Ето как човек започва да си мисли, че на света има само едно шампанско... Но

нещата не спряха дотук. След като опразнихме бутилката, решихме да си поръчаме най-фантастичното червено вино на света — „Руж дьо Шато Марго“... — Френското ѝ произношение беше забележително предвид количеството на погълнатия алкохол.

— Искаш ли да довършиш това? — попита Луси и вдигна питието си. — Ето, вземи, нека се разменим...

Полупълната ѝ чаша премина в ръката на Кейт, а Луси се задоволи с празната.

17.

Спомни си времето, когато тя слезе да говори с шефа му, очевидно решила, че това е достатъчно важен повод, за да използва товарния асансьор — едно доста опасно съоръжение.

Вратите на тази порядъчно ръждясала клетка не се отваряха встрани — като на всеки нормален асансьор, а от горе на долу, срещайки се някъде в средата като захлопващи се челюсти. Разбира се, имаше и стълбище. Законът за противопожарна безопасност изискваше всички щатски учреждения да имат стълбища, но никой не използваше това, което водеше към анатомичното отделение, включително и Едгар Алан Пог. Когато му се налагаше да се придвижи нагоре или надолу между моргата и подземното му работно място, той влизаше в устата на асансьора с чувството, че ще бъде изяден жив. Отвътре двете части на вратата се затваряха с помощта на дълъг железен лост. Подът беше направен от лист огънати стоманена ламарина, покрит с дебел слой прах, останал от изгорените човешки тела, пренасяни с мрачната метални кабина. Вътре беше забравена и една тясна носилка, вероятно защото на никого не му пукаше какво е оставил след себе си Пог...

Но се оказа, че не е така. На нея ѝ пукаше. За нещастие, на нея ѝ пукаше.

В онова утро, за което си спомняше Пог, докато лъскаше бухалката с носната си кърпа, тя се беше появила от служебния асансьор, облякла дълга бяла престилка върху зелен хирургически комбинезон. Никога нямаше да забрави безшумните ѝ стъпки по кафявата теракота на подземнието, в което Пог прекарваше по-голямата част от дните си, а напоследък и част от нощите си. Носеше обувки с гумени подметки, вероятно за да не се подхлъзне, докато реже труповете в онази зала с металните маси и дълбоките никелирани умивалници. Странно, но това рязане и кълцане се възприемаше като важна и уважавана дейност само защото тя беше лекар, а Пог — пълно нищожество. Той дори не беше завършил гимназия, въпреки че в

автобиографията си беше написал обратното. Една малка лъжа, останала непроверена заедно с още много други.

— Трябва да махнем тази носилка от асансьора — каза тя на Дейв, прекия началник на Пог. Дейв беше странен тип с огромни торбички под очите, който мажеше с гел боядисаната си в черно коса. — Вероятно я използвате и в крематориума, тъй като кабината е пълна с пепел... Това никак не е приятно, а вероятно не е и здравословно...

— Добре, госпожо — отвърна Дейв, продължавайки да дърпа веригите и макарите на тавана, с чиято помощ изваждаше поредното розово тяло от вкопаната в пода вана с формалин. В онези години вадеха труповете от ваните по този начин — с дебели метални куки, които промушваха през ушите. — Но тя не е в асансьора... — Очите му многозначително се извърнаха към издрасканата и очукана носилка, която се мъдреше в средата на помещението, застлана с полупрозрачен найлон.

— Само ти напомням — продължи тя. — Макар и да не се използва от много хора в сградата, този асансьор трябва да бъде чист, за да не обижда сетивата ни...

Тогава Пог реши, че неговата работа обижда сетивата ѝ. Как другояче да тълкува подобна забележка? Но работата беше там, че без дарените на науката трупове студентите по медицина нямаше да имат върху какво да се упражняват, като това важеше и за самата Кей Скарпета. Тя също е била студентка, нали? Къде щеше да бъде сега без труповете на Едгар Алан Пог? Разбира се, не в буквалния смисъл, тъй като по време на обучението си тя не е имала контакт с неговите трупове. Беше следвала в Балтимор, а не във Вирджиния, а освен това беше с около десетина по-възрастна от Пог.

Вярно е, че повдигна въпроса за носилката пред него, но той не би могъл да я обвини в пренебрежително отношение, тъй като никога не го беше оставяла без внимание. „Здрасти, Едгар Алан“, „Добро утро, Едгар Алан“, „Къде е Дейв, Едгар Алан“... По подобен начин се обръщаше към него при всяка своя поява в анатомичното отделение, но този път не каза нищо. Крачеше по кафявата теракота на пода, с ръце в джобовете на бялата си манта, гледайки право пред себе си. Не го поздрави, защото не го видя. Не беше дошла за него. Ако беше вдигнала глава, непременно щеше да го зърне — изправен до своята пещ като Пепеляшка с метла в ръка, събрал на купчина пепелта и

остатъците от кости, които току-що беше натрошил с любимата си бухалка.

Но важното в случая беше, че тя не го погледна. Изобщо не го видя. Той, от друга страна, можеше да се възползва от предимството на малката ниша до пещта, откъдето имаше отлична гледка към общото помещение и розовата старица, окачена на куките на Дейв, която бавно пресичаше пространството със свити ръце и крака — така, както беше лежала във ваната с формалин. Моторчето на трансмисията глухо бръмчеше, луминесцентното осветление се отразяваше в стоманената идентификационна табелка, която висеше от лявото ухо на мъртвата.

Пог мълчаливо наблюдаваше процедурата. Механизацията го караше да се чувства горд, но следващите думи на Скарпета бързо прогониха това чувство.

— В новата сграда няма да го правим по този начин, Дейв — обясни тя. — Ще ги държим в хладилници, на метални скари, като всички други трупове. Това тук е унижение на човешкото достойнство, останало от Средновековието, на което трябва да се сложи край.

— Да, госпожо — кимна Дейв. — С хладилник ще бъде по-добре, макар че и с ваните се справяме... — Натисна някакъв ключ и конвейерът спря. Розовата старица се люшна напред, сякаш се беше качила на открит лифт в планината.

— Разбира се, ако успея да осигуря нужната площ — добави Скарпета. — Знаеш как става: борят се със зъби и нокти за всеки квадратен метър, който могат да измъкнат от мен... Затова всичко зависи от площта... — Докосна брадичката си с пръст, а очите ѝ пробягаха по подземно ѝ царство.

Едгар Алан Пог отлично помнеше какво си беше помислил тогава: „Да, сега, в този момент, тук е твоето царство... Подът с кафява теракота, вкопаните вани с формалин, пещта и камерата за балсамиране... Но в деветдесет и девет процента от времето теб те няма тук и тогава аз съм пълновластният господар. Мои поданици и приятели са всичките тези хора, които излитат през комина или освободените им от течности тела се потапят във ваните с формалин.“

— Надявах се да получа някое все още небалсамирано тяло — каза Скарпета, обръщайки се към Дейв. Розовата старица продължаваше да се поклаща на куките си. — Май ще се наложи да отложи демонстрацията...

— Едгар Алан беше прекалено бърз — оправда се Дейв. — Балсамира я и я пусна във ваната още преди да му кажа, че ще ви трябва една бройка в прясно състояние... За съжаление, в момента не разполагаме с друга.

— Никой не я потърси, така ли? — попита Скарпета, спирайки поглед върху полюшващата се фигура на старицата.

— Едгар Алан! — извика Дейв. — Тази е от непотърсените, нали?

Едгар Алан излъга, че случаят е такъв, защото знаеше, че Скарпета няма да използва тяло, което трябва да бъде предадено на близките. А в такива случаи се нарушава и духът на завещанието... Но Пог разбираше, че на розовата бабичка би й било все едно. Изобщо не би й пукало. Единственото й желание вероятно би било да си върне на Господ за някои несправедливости. Нищо повече.

— Предполагам, че всичко е наред — реши след кратко колебание Скарпета. — Ще я взема, защото не обичам да отменям насрочените демонстративни упражнения.

— Наистина съжалявам — рече Дейв. — Знам, че не е много приятно да правите демонстративна аутопсия на балсамирано тяло...

— Не бери грижа — потупа го по ръката Скарпета. — Не си могъл да знаеш, че днес ще ни липсват пациенти. Аз съм кутсуз, след като това се случва точно когато съм поканила курсанти от полицейската академия. Но както и да е... Експедирай ми я горе...

— Дадено — намигна Дейв, който понякога се опитваше да флиртува със Скарпета. — Но да знаете, че ви правя услуга! Приемаме и дарения...

— Бъди благодарен, че обществото дори не подозира къде свършва земният път за голяма част от неговите членове — усмихна се Скарпета. — Ако видят тая картинка тук, ще забравиш за всякакви дарения... Затова трябва да помислим къде ще ги слагаме в новата сграда... Чао, Дейв.

Обърна се и тръгна към асансьора.

Пог помогна на Дейв да откачат от куките трупа и да го положат на същата прашна носилка, от която Скарпета се беше оплакала преди броени минути. Подкара розовата бабичка към ръждясалия служебен асансьор, качи я на първия етаж и мрачно поклати глава. Нещастната жена със сигурност не беше допускала, че ще й се наложи да

предприеме подобно пътешествие. Ами да, разбира се. И той не беше допуснал, че ще стане така. Нали си беше поговорил с нея? Включително и преди да умре... Изкара количката от мрачната кабина, найлонът върху тялото леко прошумоля. Подкара по белите плочки на коридора, който водеше към залата за аутопсии. Въздухът вонеше на дезинфектанти.

— Ето какво се случи с госпожа Арнет, мила мамо — промърмори Едгар Алан Пог и изправи гръб в шезлонга. Фотографиите на синекосата госпожа Арнет останаха да лежат на брезентовата жълто-бяла седалка, която се виждаше между широко разтворените му космати крака. — О, знам, че ти звучи гадно и несправедливо, знам това... Но на практика не беше така. Помислих си, че тя ще предпочете компанията на пълна зала млади полицаи пред неопитния нож на някой начинаещ студент по медицина. Хубава история, нали, мамо? Много хубава история!

18.

В спалнята се побираше само единично легло с малко нощно шкафче и закачалка до скрина. Мебелите бяха от бук — стари и здрави, без антикварна стойност, стената над леглото беше облепена с плакати.

Джили Полсън беше спала на стъпалата на катедралата в Сиена, а сутрин се беше събудила под древния дворец на Домициан, издигнат на римския хълм Палатин. Дългата си руса коса беше сресвала пред голямото огледало, разположено в близост до прочутия флорентински площад „Санта Кроче“, където се намира статуята на Данте. Вероятно не е знаела кой е Данте и не е била в състояние да открие Италия на картата.

Марино стоеше до прозореца с изглед към задния двор. Не се налагаше да обяснява какво вижда, всичко беше ясно. Прозорецът беше на малко повече от метър от земята, имаше обикновени резета — от онези, които се натискат с палец и освобождават движението на рамката нагоре и надолу.

— Не хващат — каза Марино и натисна резетата, за да илюстрира заключението си. Беше си сложил бели памучни ръкавици.

— Детектив Браунинг би трябвало да го знае — заяви Скарпета и също извади чифт памучни ръкавици. Оказаха се леко влажни, вероятно защото ги беше поставила в страничния джоб на чантата си. — Но в рапортите, които ни бяха предоставени, никъде не се споменава за повредени или счупени резета. Има ли следи от насилие?

— Няма — отвърна Марино и плъзна рамката обратно на мястото ѝ. — Просто са стари и износени. Мисля, че никога не е отваряла прозореца си. Не ми се вярва някой да е видял, че току-що се е върнала от училище, а майка ѝ е отскочила до аптеката, и да си е рекъл: хей, що не взема да се вмъкна в тая къща, а после: хей, не съм ли късметлия с тоя прозорец...

— По-скоро злосторникът е знаел, че прозорецът се отваря лесно — поклати глава Скарпета.

— И аз мисля така.

— Следователно е човек, който познава къщата или има възможност да я наблюдава и да събира информация.

— Хм — изсумтя Марино и издърпа най-горното чекмедже на скрина. — Трябва да проучим съседите. Най-подозрителен ще бъде онзи, който има най-добра гледка към тази стая... — Леко кимна към прозореца с дефектните резета, зад който се виждаше къщата с мъх на покрива, залепена току до оградата. — Искам да разбера дали ченгетата са разпитали собственика й... — Думата ченгета прозвуча странно от неговата уста, вероятно защото сам е бил полицай в продължение на години. — Може би е видял нещо необикновено... Я виж това, вероятно ще ти се стори интересно...

Ръката му изчезна във вътрешността на чекмеджето и се появи отново с мъжки портфейл от черна кожа. Повърхността му беше леко огъната — сигурно доказателство, че е бил държан в заден джоб. Вътре имаше шофьорска книжка с изтекъл срок от щата Вирджиния, издадена на името на Франклин Адам Полсън, роден на 14 август 1966 г. в Чарлстън, Южна Каролина. И нищо друго. Нито пари, нито кредитни карти.

— Татенцето — рече Скарпета и спря замислен поглед върху снимката на документа, от която се усмихваше рус мъж с масивна челюст и очи с цвета на зимата. Беше хубавец, но не знаеше какво да мисли за него — разбира се, ако се приеме, че човек може да прави заключения от една снимка на шофьорска книжка. Може би е студент, рече си. Имаше му нещо, но не знаеше какво и това я караше да се чувства неудобно.

— Това ми се струва доста шантаво — промърмори Марино. — Най-горното чекмедже е нещо като олтар на татенцето. Я виж тези тениски... — Извади купчина акуратно сгънати долни фланелки, всичките бели. — Среден размер, вероятно са негови. Някои имат лекета или са скъсани. Има и много писма... — Подаде й десетина плика и няколко картички, всичките с печат на изпращача от Чарлстън. — И най-сетне това... — Пръстите му измъкнаха отдавна изсъхнала червена роза с дълго стебло. — Нали виждаш това, което виждам и аз?

— Не изглежда много стара — кимна Скарпета.

— Точно така — потвърди Марино и внимателно върна розата на мястото й. — На две, най-много на три седмици. Ти ще кажеш, нали

отглеждаш рози? — Произнесе го така, сякаш я възприемаше като върховен авторитет в тази област.

— Не мога да определя — поклати глава тя. — Но не ми изглежда на месеци. Още не е напълно изсъхнала. Какво смяташ да правим тук, Марино? Да поръсим с прах за отпечатъци? Местните вероятно са го сторили. Какво друго биха могли да сторят, по дяволите?

— Да правят предположения — отвърна Марино. — И точно това са правила. Отивам да си взема куфарчето от колата, за да щракна няколко снимки. Мога да поръся и за отпечатъци. Най-вече рамката на прозореца и горното чекмедже на този скрин... Това горе-долу е всичко.

— Добре, направи го — кимна Скарпета. — Но не ми се вярва да открием нещо особено. Твърде много хора са били на местопрестъплението преди нас... — Замълча, внезапно осъзнала, че за пръв път нарече местопрестъпление тази скромна стаичка.

— Предполагам, че трябва да се поразходя и из двора — подхвърли Марино. — Макар че оттогава са минали цели две седмици. Ако през това време не беше валило, бихме могли да открием някакви следи от малкото пале Суити... За съжаление знаем, че е валило, при това неколккратно. И следователно няма как да разберем дали наистина става въпрос за изчезнало куче. Браунинг изобщо не спомена такова нещо...

Скарпета се върна в кухнята, където госпожа Полсън кротко си седеше на масата. Не беше мръднала, очите ѝ бяха вперени в стената. Едва ли наистина вярваше, че дъщеря ѝ е умряла от грип. Това просто не беше възможно.

— Някой обясни ли ви защо ФБР проявява интерес към смъртта на Джили? — попита Скарпета, след като се върна на мястото си. — Какво ви казаха полицаите?

— Не знам. Не гледам такива неща по телевизията... — Гласът ѝ беше тих и някак отнесен.

— Какви неща?

— Полицейски филми, криминални истории с участието на ФБР. Никога не съм ги харесвала.

— Но знаете, че в разследването участва и ФБР, нали? — попита Скарпета, сериозно обезпокоена за психическото състояние на жената

срещу себе си. — Говорихте ли с агентите на ФБР?

— Вече ви казах, че една жена дойде да ме види. Каза, че иска да ми зададе няколко рутинни въпроса, и много съжалявала, тъй като виждала колко съм разстроена. Така каза, че съм била разстроена... Седна точно на мястото, на което седите вие, и започна да ме разпитва за Джили, за Франк, дали съм забелязала нещо подозрително... Дали Джили е разговаряла с непознати, дали е търсила баща си, какво представляват съседите. Прояви доста голям интерес към Франк...

— Защо, според вас? — погледна я внимателно Скарпета. — Какви по-точно бяха въпросите ѝ относно Франк? — Пред очите ѝ изплува лицето на русокосия мъж с масивната челюст и хладните сиви очи.

Госпожа Полсън беше забила поглед в стената до печката, сякаш там имаше нещо особено интересно.

— Не знам защо ме разпитва толкова много за него — промърмори тя. — Предполагам, че така правят повечето жени, нали?

— А къде е той сега? Имам предвид в момента...

— В Чарлстън. Имам чувството, че цял живот сме били разведени... — Започна да чопли с нокът някаква кожичка на показалеца си, очите ѝ останаха заковани в стената.

— Бяха ли близки с Джили?

— Тя го обожаваше. — Госпожа Полсън си пое дълбоко въздух, очите ѝ се изцъклиха, главата ѝ върху тънката шия се залюля: — Франк не би могъл да я причини нищо лошо... Диванът под прозореца в дневната... Нищо особено, обикновен плюшен диван. Но това беше неговото място. Оттам гледаше телевизия, там си четеше вестника... — Дишането ѝ стана накъсано: — Когато той си отиде, Джили започна да лежи на мястото му. Правеше го постоянно. За нищо на света не можех да я накарам да се премести... — Въздъхна и отново поклати глава: — Франк не беше добър баща... Но нали знаете — винаги обичаме това, което не можем да имаме...

От стаята на Джили долетя тропане. Този път тежките ботуши на Марино се чуваха ясно.

— Обичаме онзи, който не може да ни отвърне със същото — добави госпожа Полсън.

Скарпета беше спряла да си води записки. Но ръката ѝ лежеше върху бележника, готова всеки да започне всеки момент.

— Как се казваше агентката на ФБР? — попита тя.

— О, май беше Карин... Нека си помисля... — Жената затвори очи и вдигна трепереща ръка към челото си. — Вече нищо не помня... Да, казваше се Карин Уебър.

— От офиса в Ричмънд?

На вратата се появи Марино. В едната си ръка държеше черна кутийка с рибарски принадлежности, а в другата стискаше шапката си. Най-сетне се беше сетил да я свали, вероятно от уважение към госпожа Полсън — майката на убитото момиче.

— О, Господи. Предполагам, че беше оттам. Остави ми картичката си, но не знам къде съм я забутала...

— Какво знаете за червената роза, запазена от Джили? — обади се от вратата Марино. — Намира се в стаята й...

— Моля? — погледна го неразбиращо госпожа Полсън.

— Елате, ще ви я покажем — надигна се Скарпета. Поколеба се за миг, тъй като не знаеше дали домакинята ще се справи с изпитанието, което предстоеше. — Искам да ви обясня някои неща...

— Ами, добре — кимна госпожа Полсън и колебливо се изправи. — Червена роза?

— Джили кога се видя с баща си за последен път? — попита Скарпета, докато бавно се насочваха към спалнята, следвайки Марино.

— В Деня на благодарността.

— Тя ли отиде при него, или той дойде тук? — Скарпета умишлено бе прогонила всякаква агресия от гласа си. Изпита странното усещане, че коридорът изведнъж се беше стеснил и станал някак си по-тъмен.

— Не знам нищо за никаква роза — каза госпожа Полсън.

— Наложил се да прегледам чекмеджетата й — намеси се Марино. — Надявам се, разбирате, че понякога ни се налага да вършим такива неща...

— Когато деца умират от грип, нали?

— Убеден съм, че полицията вече ги е прегледала — продължи Марино. — Но вие може би не сте били в стаята, когато те са я претърсвали и са правили снимки...

С тези думи отстъпи встрани, пропускайки госпожа Полсън в стаята на мъртвата й дъщеря. Тя влезе и се спря пред скрина вляво от вратата. Марино бръкна в джоба си за памучните ръкавици, натика

огромните си лапи в тях и едва след това издърпа най-горното чекмедже. Внимателно измъкна изсъхналата роза. Беше от онези, които никога не разтварят цветчетата си докрай. Скарпета ги беше виждала увити в целофан, най-често на цветарските щандове в големите магазини, с цена от долар и половина парчето.

— Не знам какво е това — прошепна госпожа Полсън, приковала очи в розата. Лицето ѝ започна да се налива с кръв и бързо стана почти толкова червено, колкото и листенцата на цветето. — Нямам никаква представа откъде я е взела.

Марино не реагира.

— Не видяхте ли тази роза в стаята ѝ, когато се върнахте от аптеката? — внимателно се обади Скарпета. — Може би някой е дошъл да види болната Джили и е оставил цветето... Тя имаше ли приятел?

— Не разбирам — промърмори госпожа Полсън.

— Добре — каза Марино и остави розата на видно място върху скрина. — Върнахте се от аптеката и влязохте тук, нали така? Нека разгледаме по-подробно този момент. Да започнем със слизането ви от колата. Къде точно паркирахте?

— Отпред. Точно до пътеката.

— Винаги ли паркирате там?

Тя кимна с глава, насочила вниманието си към леглото. То беше безупречно оправено, а кувертюрата му беше сива — като очите на избягалия съпруг.

— Моля, седнете, госпожо Полсън — предложи Скарпета, хвърляйки предупредителен поглед на Марино.

— Ще ида да ви донеса стол — рече той и побърза да излезе. Двете жени останаха насаме в компанията на една изсъхнала роза и безупречно оправеното легло.

— Аз съм италианка — започна Скарпета, оглеждайки плакатите на стената. — Не съм родена там, но баба ми и дядо ми са от Верона. Вие била ли сте в Италия?

— Франк е ходил.

Това беше всичко, което госпожа Полсън каза за плакатите.

— Знам, че ви е трудно — съчувствено рече Скарпета. — Но колкото повече неща ни разкажете, толкова по-добре ще можем да ви помогнем...

— Джили умря от грип.

— Не, госпожо Полсън. Не е умряла от грип. Прегледах я, запознах се и с изследванията, които са й направили. Вашата дъщеря има охлузвания по ръцете и шията...

Върху лицето на жената се изписа ужас.

— Имате ли представа откъде може да ги е получила?

— Не. Как е възможно това? — Очите ѝ гледаха към леглото и бавно овлажняваха.

— Да се е ударила някъде? Да е падала, може би от леглото?

— Не.

— Нека вървим стъпка по стъпка — каза с лека въздишка Скарпета. — Заключихте ли входната врата, когато тръгнахте за аптеката?

— Винаги я заключвам.

— И когато се върнахте, тя беше заключена, така ли?

Марино умишлено се бавеше, позволявайки на Скарпета да приложи уменията си на спокойствие. Това беше като танц между опитни партньори, които се разбират без думи и без предварителни уговорки.

— Мисля, че да. Отворих с ключа си. Извиках я по име, за да я предупредя, че съм се прибрала. Тя не отговори и аз си помислих... Помислих си, че е заспала... О, Боже, тя имаше нужда от сън... — По бузите ѝ се затъркаляха сълзи. — Помислих си, че е заспала със Суити... И извиках: „Джили, дано не си вкарала Суити в леглото!“

19.

Пуска ключовете на обичайното им място — на масичката под закачалката. През прозорчето над входната врата проникват лъчите на слънцето. Антрето е облицовано с тъмно дърво — отличен фон за миниатюрните пращинки, които се въртят в светлия правоъгълник. Съблича палтото си и го закача на обичайното място.

— Извиках: „Джили, скъпа, прибрах се“ — обяснява на жената доктор тя. — „Суити при теб ли е? Къде е Суити? Ако пак си я взела в леглото, тя ще свикне и ще очаква всеки ден да го правиш. Басетът има къси крачета и не може да се качи сам, затова ще очаква помощта ти...“

После влиза в кухнята и оставя торбичките върху масата. Използвайки повода да излезе за сироп, тя се отбива и в магазина за хранителни стоки, който също се намира в търговския център на Кери Стрийт. Двете кутии пилешки бульон заемат място близо до печката. Вади от фризера пакет пилешки бутчета и го пуска да се размразява в умивалника. Къщата е тиха. В кухнята се чува единствено тиктакането на стенния часовник — един приспивно монотонен звук, който тя не забелязва, тъй като вниманието ѝ е насочено към други неща.

Изважда една лъжица от чекмеджето. В шкафа над главата ѝ има чаши. Пълни една от тях със студена вода, взема лъжицата и новото шишенце сироп и ги понася по коридора към стаята на Джили.

— Когато стигнах до стаята, аз извиках: „Джили?“ — Гласът, с който разказва на жената доктор, долита някъде отстрани. — „Какво става, за Бога?“ Това, което видях, просто нямаше смисъл. „Джили? Къде ти е пижамата? Толкова ли ти е топло? О, Господи, къде е този термометър! Само не ми казвай, че пак имаш температурата!“

Джили лежи върху завивките по очи, съвсем гола. Вижда се слабото ѝ гръбче, малкото дупенце, тънките крака... Златистата ѝ коса е разпиляна върху възглавницата, ръцете ѝ са вдигнати право нагоре, към таблата на леглото. Краката ѝ са свити в жабешка поза...

О, Боже, о, Боже! Ръцете ѝ изведнъж започват да треперят.

Шарената кувертюра, чаршафите и одеялото са смачкани в края на леглото, част от тях е на пода. Суити не е в леглото и това привлича вниманието ѝ. Суити не е под завивките, защото завивките ги няма, защото са на пода. Миг по-късно там с трясък се озовават шишенцето със сироп, чашата с вода и лъжицата. Тя няма спомен кога ги е изпуснала, но ясно вижда как се удрят в дюшемето и отскачат нагоре, а водата се разлива по дъските. Започва да крещи. Не усеща ръцете си, с които сграбчва раменете на Джили, топлите ѝ рамене... Обръща я по гръб, очите ѝ се изцъклят, от устата ѝ излита писък на ужас...

20.

Руди беше излязъл някъде, а на кухненската маса лежеше копие от служебния рапорт на шерифската служба на община Броуърд, съдържащ описание на нарушенията на обществения ред. В него нямаше кой знае какво — бяха арестували някакъв квартирен крадец, когото подозираха за проникване с взлом.

До рапорта лежеше голям плик от кафява хартия, в него бе нарисуваното с молив око, което бяха открили залепено за задната врата. Ченгето не го беше взело. Добра работа, Руди. Сега можеше да подложи рисунката на деструктивен тест. Погледна през прозореца към къщата на съседката, питайки се дали Кейт вече е поела по обратния път или още е в плен на алкохолното опиянение, въобразявайки си всички онези неща, които изникват в замъгления ум на пияните хора. В ноздрите я удари миризмата на шампанското, раменете ѝ потръпнаха от отвращение. Знаеше всичко за шампанското и контактите с непознати, които с всяко питие изглеждат все по-добре и по-добре. Знаеше всичко за това пътуване и по тази причина не искаше да го предприема отново. А когато нещо или някой ѝ напомняше за него, тя се свиваше от пристъпа на угризенията.

Беше благодарна, че Руди го нямаше. Ако знаеше какво се беше случило току-що, щеше да си спомни всичко, след което и двамата щяха да потънат в мълчание. Това мълчание щеше да се проточи дълго време, а напрежението щеше да се увеличава. В крайна сметка щяха да стигнат до поредния луд скандал, с последиците от който щяха да се борят дълго време. Когато се напиваше, тя вземаше това, което си въобразяваше, че иска. След което, естествено, изведнъж си даваше сметка, че изобщо не го е искала и то дори ѝ е противно. Разбира се, това се случваше само когато помнеше какво е направила — нещо, което с времето ставаше все по-рядко. За човек под тридесетте Луси забравяше твърде много. Последната изцепка, за която си спомняше, беше появата ѝ през една леденостудена януарска нощ в Ню Йорк на някаква тераса на тридесет етажа над земята, само по спортни шорти и

нищо друго. Това ѝ се случи след някакъв луд купон в Гринич Вилидж, но къде точно, тя нито помнеше, нито искаше да разбере...

И до ден днешен не беше сигурна защо се беше появила на тази тераса. Вероятно бе тръгнала за тоалетната, но беше сбъркала вратата... Слава Богу, че не беше взела парапета за ръба на ваната, защото тогава със сигурност щеше да полети тридесет етажа надолу. А леля ѝ щеше да изиска аутопсионния протокол, където колегите ѝ със сигурност щяха да запишат, че е направила успешен опит за самоубийство в нетрезво състояние. Някакъв тест не би могъл да докаже, че нещастieto е станало случайно, само защото Луси се е озовала в апартамента на някакъв непознат, с когото се срещнала в Гринич Вилидж, и по тази причина беше сбъркала пътя към банята. Но това беше друга история, в която също не изпитваше никакво желание да се задълбочава.

След тази история други не последваха. Спря да пие, за да си отмъсти на алкохола за всичките случаи, в които се беше оказвала победена от него. Днес ароматът на питието ѝ напомняше за неприятната миризма на любовници, които не беше обичала и до които в трезво състояние никога не би се докоснала. Погледна отново къщата на съседката си, после излезе от кухнята и пое по стълбите към горния етаж. Все пак трябваше да бъде доволна, че решението за Хенри не беше взето под влиянието на алкохола. Разбира се, това важеше за нея, а не за самата Хенри...

Влезе в кабинета си, включи осветлението и отвори едно черно куфарче, което на пръв поглед изглеждаше като всички останали, но във вътрешността на специално усилената му конструкция беше монтирана система за глобално наблюдение и контрол — съкратено СГНК, която ѝ осигуряваше достъп до скрити безжични приемници по всички точки на света. Погледна дали батериите са заредени, включи специалните четириканални устройства, които повтаряха и усиливаха сигнала, провери дали двата касетни дека записват нормално, след което свърза системата към телефона, включи приемника и си сложи слушалките. Провери дали Кейт не беше разговаряла с някого от фитнеса или спалнята си, но на лентата все още нямаше никакви записи. Луси седна зад бюрото и се заслуша, насочила поглед към водата, над която се гонеха слънчеви зайчета; към палмите на брега,

потрепващи под напъните на вятъра. Въръжи се с търпение, пръстите ѝ механично докоснаха копчето за регулиране на сигнала.

Така изтекоха няколко минути, после тя свали слушалките и ги остави на бюрото. Премести куфарчето на масата с отражателя. Палави облачета скриха слънцето и светлината в стаята изведнъж помръкна. Последваха ги други, а сенките им заиграха по стените. Луси си сложи памучни ръкавици и внимателно извади рисунката на окото от кафявия плик. Положи я в центъра на голям черен лист хартия, после седна, нагласи слушалките на главата си и извади флакон нинхидрин от комплекта за снемане на отпечатъци. Развинти капачката и натисна бутончето. Рисунката равномерно се навлажни от ситните капчици. Въпреки уверенията на етикета, че спрелят не съдържа хлорофлуорвъглерод и е „приятелски настроен“ към околната среда, отношението му към живите хора очевидно беше по-различно. Миниатюрните капчици ухапах дробовете ѝ, предизвиквайки суха кашлица.

Отново свали слушалките и се изправи. Вдигна напоения с химикали лист и го прехвърли на плота, където беше поставена парна ютия. Включи я да се загрява и след минута натисна копчето за изпускане на парата. Бързите нагреватели действаха безупречно и парата изсъска. Постава рисунката върху топлоустойчива поставка и започна да я пръска с пара, държейки ютията на десетина сантиметра над нея. След броени секунди части от нея започнаха да порозовяват, след което станаха яркочервени. Появиха се и пръстови отпечатъци. Не бяха нейни, тя отлично знаеше къде бе докосвала хартията при свалянето на рисунката от вратата, освен това беше действала с ръкавици. Не бяха и на ченгето от Броуърд, тъй като Руди никога не би му позволил да пипа рисунката. Внимаваше да не насочва парата към лепенката, която не беше поръозна и нямаше да реагира на нинхидрина. Пък и лепилото щеше да се разтопи от високата температура и щеше да унищожи евентуалните детайли по ръба.

Върна се на работната маса, сложи си слушалките и очилата, след което нагласи обсипаната с пурпурни петна рисунка под окуляра на отражателя. Включи ултравиолетовата лампа. Пробата под окуляра светна в зелено, в ноздрите ѝ се промъкна неприятната миризма на обработената с химикали хартия. Очертанията на окото се появиха под формата на тънки бели линии. Пръстовият отпечатък в близост до

ириса беше блед, но достатъчно отчетлив. Тя нагласи фокуса на максимален контраст и доволно кимна с глава. Появиха се няколко назъбени линии, които щяха да са напълно достатъчни за Интегрираната автоматична система за идентификация на пръстови отпечатъци на ФБР. Вече я беше използвала за отпечатъците, които бе снела от леглото след нападението срещу Хенри, но не получи резултат, тъй като звярът се оказа без полицейско досие. Този път обаче щеше да направи т.нар. двойна латентна проверка, влизайки в разширената база данни на системата, съдържаща над два милиарда отпечатъци. В допълнение нейната лаборатория щеше да прибегне и до ръчно сравнение между отпечатъците в спалнята и тези на рисунката. Луси свали от рафта цифров фотоапарат и сръчно го монтира на специалната поставка над окуляра.

Пет минути по-късно, докато все още фотографираше частичните отпечатъци в края на листа, в слушалките се разнесоха първите човешки звуци. Бързо усили звука и погледна към индикатора за чувствителност. Искаше да е сигурна, че някой от дековете ще улови и запише разговора.

— К'во правиш? — попита пиянският глас на Кейт, уловен съвършено ясно от апаратурата. Луси се наведе и огледа за последен път портативната СГНК. — Днес няма да мога да играя тенис... — Кейт говореше завалено, а преподавателят в телефонната розетка улавяше дори дишането ѝ.

Намираще се във фитнеса, но не се чуваха включени уреди. Разбира се, Луси не очакваше, че съседката ѝ ще тренира мускулите си на пияна глава. Което обаче съвсем не ѝ пречеше да шпионира. Отличната гледка към имота на Луси и фактът, че през по-голямата част от времето няма какво да прави, бяха напълно достатъчен стимул за проява на нездраво любопитство.

— Не, не. Мисля, че съм понастинала. И ти го чуваш, нали? Направо съм задръстена!

Луси погледна червената лампичка на магнетофона, после очите ѝ се насочиха към рисунката под окуляра на криминологическия микроскоп. Листът се беше понакъдрил от топлината, а пурпурните петна по него бяха достатъчно големи, за да бъдат оставени от човек. Но опитът я беше научил да не разчита на догадки. От значение бяха

само отпечатъците. Втренчи се в пурпурните остатъци от него, в аминокиселините, изпуснати от потната му мазна кожа.

— Оказа се, че до мен живее една кинозвезда — прогони мислите ѝ гласът на Кейт. — Нещо да кажеш? Не, скъпа, изобщо не съм изненадана. Всъщност, през цялото време подозирах нещо такова... Непрекъснато идват и си отиват хора, куп фантастични коли и красиви мъже... А самата къща струва някъде между осем и десет милиона... Макар че е пълен кич, ако питаш мен... Всъщност, каквито хората, такава и къщата им...

По отношение на отпечатъците е проявил пълно безгрижие и именно това караше Луси да се чувства зле. Нещата щяха да бъдат съвсем различни, ако тоя тип беше вземал обичайните предпазни мерки. Това би ѝ подсказало, че има полицейско досие, че в масивите на системата за пръстови отпечатъци или някъде другаде се крие онова специфично картонче, върху което лежат отпечатъците на десетте му пръста. Но на него изобщо не му пука, да го вземат мътните!

Защото знае, че никой никъде не може да сравни отпечатъците му с някакъв архив. Е, добре, ще видим, заканително си рече тя. От накъдрената рисунка на окоето се излъчваше животинското му присъствие. Усещаше го съвсем ясно. Както беше усетила очите на Кейт от съседната къща... Започна да я обзема гняв. Той се криеше дълбоко в гърдите ѝ, но беше жив и само чакаше някой да го взриви...

Премина на максимално увеличение и закова поглед в пурпурните петна. Едновременно с това слушаше съседката, която говореше за Хенри. Откъде знае, че Хенри е била нападната? Вестниците не бяха публикували нищо, а тя ѝ беше споменала за някакъв тип, който се навърта около къщата, нищо повече. Беше сигурна, че не е казала нито дума за някакво нападение.

— Хубаво маце, много хубаво... Русо, с красиво лице и отлична фигура — слаба и стройна... Типична за Холивуд... Що се отнася до него, не съм много сигурна... Имам чувството, че е гадже на другата, на Тина... Защо? Е, това е съвсем очевидно, скъпа... Ако беше гадже на русата красавица, би трябвало да си замине заедно с нея, не мислиш ли? А нея я няма от деня на проникването с взлом, когато наоколо се беше наводнило с полицейски коли, имаше и една линейка...

Проклетата линейка! Кейт я беше видяла, беше видяла и носилката... Едва ли ѝ е било трудно да стигне до заключението, че

Хенри е била нападната. Нещо не разсъждаваше както трябва, рече си Луси и усети как я обзема раздражение и смут, бавно приближаващи се до паниката. Хей, какво ти става? — запита се безгласно тя, приковала очи в куфарчето с магнетофона. Какво ти става, по дяволите? После си спомни как се беше държала във ферарито, докато онзи латиноамериканец караше по петите им...

— И аз си зададох същия въпрос... Защо в новините нямаше нищо? Обърнах им специално внимание, но нищо... — Гласът на Кейт стана още по-завален, явно питиетата тепърва я хващаха. — Ами да, всеки ще си го помисли... — изломоти тя. — Хем кинозвезда, хем нищо в новините... Точно това исках да ти кажа... Те са тайно тук, медиите просто не подозират за присъствието им... Да, това вече е друго. Ако се замислиш, ще видиш, че е друго, гъска такава!

— Кажи нещо важно, за Бога! — простена полугласно Луси.

„Трябва да се заловя за нещо — добави мислено тя. — Хайде, Луси, залови се за нещо! Мисли, мисли и пак мисли, да те вземат мътните!“

Смъкна слушалките и ги остави на масата пред себе си. Очите ѝ бавно пробягаха из помещението, докато магнетофонът продължаваше да записва монолога на съседката.

— Мамка му! — изруга на глас Луси, сетила се, че не знае нито телефонния номер на Кейт, нито фамилието ѝ име. Но в момента нямаше желание и енергия да се занимава с това. Освен това Кейт едва ли щеше да вдигне, ако я потърси...

Премести се пред компютъра, придърпа клавиатурата и създаде един прост документален файл. Изфабрикува два ВИП билета за премиерата на филма „Скачай!“, в който играеше една от главните роли. Тя щеше да се състои на 6 юни в Лос Анджелис, по време на частно парти за екипа и специалните гости. Отпечата билетите на лъскава фотохартия, изрязва ги с ножицата и ги тикна в плика заедно с една бележка, която гласеше: „Скъпа Кейт, много хубаво си поприказвахме! Предлагам ти една тривиална гатанка на тема кино: Коя е жената с тъмната къдрава коса? (Можеш ли да отгатнеш?)“ А отдолу изписа номера на клетъчния си телефон.

Изскочи навън и забърза към къщата на Кейт. Съседката обаче не отвори на позвъняването ѝ, нито пък включи домофона. Още е в

отвъдното, рече си Луси. И вероятно се е вцепенила напълно...
Поклати глава и пусна плика в пощенската кутия до вратата.

21.

Госпожа Полсън не знаеше как се е озовала в банята в другия край на коридора. Нямахме спомен да е тръгвала натам. Стара и занемарена, тази баня не беше ремонтирана поне петдесет години. Плочките на пода бяха подредени на синьо-бели квадратчета, а всичко останало беше бяло — старомодният умивалник, леко напуканата тоалетна чиния и вградената вана, над която имаше завеса на розови цветчета. Четката за зъби на Джили стърчеше от чашата над умивалника редом със смачкана, наполовина използвана паста. Изобщо не си спомняше как се е озовала в банята.

Погледна четката и пастата и сълзите отново рукнаха. Наплиска се със студена вода, но не изпита облекчение. Излезе от банята и се върна в стаята на Джили, където я очакваше онази италианска докторка от Маями. Изпита искрено съжаление, че не успява да запази самообладание. Едрият полицаи беше проявил достатъчно съобразителност и бе внесъл допълнителен стол в стаята. В момента седеше върху него и се потеше. Прозорецът беше отворен и в стаята беше доста хладно, но въпреки това лицето му беше зачервено и върху него блестяха ситни капчици пот.

— Малко да си почина — обясни облеченият в черно полицаи. Усмивката му би трябвало да бъде приятелска, но не беше. Въпреки това тя го хареса. Не знаеше защо, но й беше приятно да го гледа и да бъде близо до него. — Седнете, госпожо Полсън — добави той. — И направете опит да се отпуснете...

— Вие ли отворихте прозореца? — попита тя, отпусайки се предпазливо на ръба на стола и полагайки ръце в скута си.

— Питам се дали сте обърнали внимание в момента, в който се върнахте от аптеката — отвърна й с въпрос. — Отворен или затворен беше този прозорец, когато влязохте в спалнята?

— Тук става доста топло. В повечето стари къщи е така — отоплението трудно се регулира... — Жената вдигна глава към докторката и едрият полицаи. Не й беше удобно да седи до леглото и да

ги гледа отдолу нагоре. Чувстваше се дребна, незначителна и уплашена. — Джили постоянно го отваряше. Сигурно е бил отворен и тогава, когато се прибрах... Опитвам се да си спомня... — Пердето от прозрачен тюл леко помръдна. Сякаш призраците потръпнаха от студ. — Да, мисля, че беше отворен...

— А знаехте ли, че резето е счупено? — попита едрият полицай. Стоеше абсолютно неподвижен, а очите му бяха приковани в лицето ѝ. Не можеше да си спомни името му. Маринара или нещо подобно...

— Не — прошепна тя. Сърцето ѝ се сви под ледените пипала на страха.

Лекарката стана и затвори прозореца, без да сваля белите памучни ръкавици. Очите ѝ бързо пробягаха по задния двор.

— По това време на годината гледката не е нищо особено — рече с разтуптяно сърце госпожа Полсън. — Но трябва да я видите през пролетта!

— Мога да си представя — кимна жената. От нея се излъчваше нещо особено, може би малко плашещо, но въпреки това привлекателно. — Аз обичам да работя в градината, а вие?

— О, да.

— Мислите ли, че някой е влязъл през прозореца? — попита след кратка пауза госпожа Полсън, явно забелязала черния пращец по перваза и около рамката. Напрегна взор и успя да различи останките от пращец и лепенки по самите стъкла.

— Свалях известно количество отпечатъци — поясни едрият полицай. — Не знам защо ченгетата не са си направили този труд, но... Ще видим дали ще изскочи нещо. За целта ще ми трябват и вашите, за да ги изключим от останалите... Предполагам, че полицията не ви е взела отпечатъци, нали?

Тя поклати глава. Очите ѝ продължаваха да фиксират черния пращец по прозореца.

— Кой живее зад къщата ви, госпожо Полсън? — попита едрият полицай с черните дрехи. — Имам предвид онази стара постройка до оградата...

— Една възрастна жена. От доста време насам не съм я виждала... Може би от години. Всъщност, не знам дали все още живее там. За последен път видях жив човек в двора ѝ преди около шест месеца. Да, точно така... Трябва да е било преди шест месеца, защото

берях домати... Имам малка зеленчукова градинка там, до оградата. Това лято се родиха страшно много домати... Зърнах някакъв човек оттатък, но не знаех какво прави там... Останах с впечатление, че не е настроен особено приятелски... Мисля, че не беше жената, която живееше там през последните десетина години. Тя беше много стара, може би вече е умряла...

— Знаете ли дали полицията е разговаряла с нея — разбира се, ако все още е жива? — попита едрият полицай.

— Мислех, че вие сте от полицията...

— Да, но не от тези, които вече са ви посетили... Ние сме друга служба, госпожо.

— Ясно — промърмори тя, макар че изобщо не ѝ беше ясно. — Мисля, че онзи детектив, май беше Браун...

— Браунинг — поправи я полицаят с черните дрехи. Едва сега забеляза, че беше тикнал бейзболната шапка в задния джоб на широките си панталони. Главата му беше гладко избръсната. Изведнъж ѝ се прииска да плъзне пръст по лъскавата ѝ повърхност.

— Той ме разпита за съседите — рече. — Споменах му за старицата, която живее или е живяла в онази къща... Сигурна съм, че в момента там не живее никой. Струва ми се, че му го казах. Там винаги цари тишина, а през процепите в оградата се вижда, че тревата не е косена от години.

— Значи се върнахте от аптеката... — обади се жената доктор с очевидното намерение да се върнат на предишната тема. — Какво направихте след това? Моля ви, госпожо Полсън, опитайте се да ми опишете действията си стъпка по стъпка...

— Отнесох покупките в кухнята, а после отидох да погледна Джили. Стори ми се, че спи...

След кратка пауза лекарката зададе друг въпрос. Пожела да узнае защо госпожа Полсън си е помислила, че дъщеря ѝ спи, в каква поза е било момичето. Въпросите ѝ бяха обърквачи, всеки от тях беше болезнен и предизвикваше спазми дълбоко в душата ѝ. Защо е важно това? Кой лекар задава подобни въпроси? Безспорно е привлекателна жена и някак авторитетна — не особено едра, но изглежда много добре в тъмносиния си костюм с панталон и блузка, които подчертаваха красивите черти на лицето ѝ и русата, късо подстригана коса. Имаше силни ръце и не носеше пръстени. Госпожа Полсън се втренчи в

ръцете на докторката, представи си ги как се грижат за Джили и отново избухна в плач.

— Побутнах я. Направих опит да я събудя... — Чуваше се как повтаря едно и също, но не можеше да спре: „Защо пижамата ти е на пода, Джили? Какво е това?! О, Господи!“

— Опишете ми какво видяхте, като влязохте в стаята. — Жената зададе същия въпрос по друг начин. — Знам, че ще ви бъде трудно... Марино? Би ли донесъл чаша вода и няколко салфетки?

„Къде е Суити? О, Господи, къде е Суити?! Дано не е в леглото при теб!“

— Изглеждаше така, сякаш е заспала — чу се да казва госпожа Полсън.

— По гръб? По корем? Какво беше положението ѝ в леглото? Моля ви, опитайте да си спомните. Знам, че е трудно, но все пак...

— Спеше на една страна.

— Когато влязохте в стаята беше на една страна, така ли? — попита лекарката.

„О, Боже! Суити се е изпишкала в леглото! Суити, къде си? Под леглото ли се криеш, Суити? Пак си била в леглото, а? Не бива да го правиш, защото ако продължаваш, ще те подаря на някого! Не се опитвай да криеш разни работи от мен!“

— Не — отговори госпожа Полсън, продължавайки да плаче.

„Джиле, моля те, събуди се! Това не може да бъде, просто не може да бъде!“

Жената доктор клекна до стола ѝ и я погледна в очите. После хвана ръката ѝ и каза нещо...

— Не! — простена госпожа Полсън. — Тя беше без дрехи. Мили Боже! Джиле не би трябвало да лежи така, без дрехи... Дори не би трябвало да се облича, без да е заключила вратата!

— Всичко е наред — прошепна жената доктор, а в очите и докосването ѝ имаше състрадание. — Поемете си въздух. Хайде, напълнете дробовете си. Точно така, браво. Дишайте бавно и дълбоко...

— О, Боже, инфаркт ли ще получа? — с ужас изфъфли госпожа Полсън. — Взеха ми детето. Няма го. О, Господи, къде е малкото ми момиченце?

Едрото ченге с черните дрехи отново изпълни рамката на вратата. В ръцете му имаше салфетки и чаша с вода.

— Кой ви взе детето? — попита той.

— О, не! Тя не е умряла от грип, нали? О, не, не! Моето малко момиченце! То не е умряло от грип. Те ми го взеха...

— Кой са те? — отново попита Марино. — Мислите ли, че са замесени повече хора? — Той влезе в стаята и жената доктор пое чашата от ръката му.

Пристъпи към госпожа Полсън и ѝ помогна да отпие.

— Много добре. Не бързайте. Пийнете още малко и дишайте дълбоко. Опитайте да се успокоите. Имате ли близък, който би могъл да постои при вас? В този момент не бива да сте сама...

— Кой са те? — изкрещя госпожа Полсън, повтаряйки въпроса на полицая. — Кой са те? — Направи опит да стане от стола, но краката ѝ не се подчиниха. Сякаш бяха престанали да бъдат част от тялото ѝ. — Ще ви кажа кои са! — Мъката ѝ започна да се превръща в ярост. Толкова силна и необузdana, че самата тя се уплаши. — Онези хора, които той покани тук! Те са! Питайте Франк, той ги познава!

22.

В лабораторията за изследване на физически доказателства Джуниъс Ийс поднесе една волфрамова жичка към пламъка на спиртната лампа.

Гордееше се, че е продължител на класическата традиция в изработването на фини инструменти, на методите, използвани от майсторите миниатюристи в продължение на стотици години. Методите му на работа заедно с още няколко други неща го превръщаха в перфекционист и ренесансов човек, който обича науката, историята, красотата и жените. Стиснал с пинцетите тънката, но изключителна твърда жичка, Джуниъс гледаше как сивкавият метал бързо почервява, сякаш от гняв или някакви други бурни емоции. Отмести го от пламъка и потопа върхчето в разтвор на натриев нитрит — един акт, който го оксидира и изостри едновременно. После повтори упражнението с паничка вода и островърхата жичка се охлади с тихо съскане.

Завинти я в един иглодържател от неръждаема стомана, давайки си сметка, че този път беше отделил време за изработването на инструмента с единствената цел да протака. Това време му беше необходимо, за да се откъсне за малко от служебните задължения, да се концентрира върху нещо друго, да си възвърне чувството за контрол. Наведе се над двойния окуляр на микроскопа. Хаосът и загадките си бяха на мястото, но увеличени петдесетина пъти.

— Нищо не разбирам — промърмори той, без да се обръща конкретно към когото и да било.

Вкара в действие новия инструмент и върхчето на твърдата жичка докосна боята и парченцата стъкло, извадени от тялото на мъжа, прегазен от собствения си трактор само преди няколко часа. Човек би трябвало да е голям глупак, за да не си даде сметка, че главният патолог иска да се застрахова срещу евентуален съдебен иск от страна на близките. Нямаше друга причина за заповедта му за трасологически анализ^[1], което по правило не се прилагаше при смърт при злополука,

особено пък причинена от небрежността на самата жертва. Проблемът е там, че когато се търсят следи, такива винаги се намират. Но това, което бе открил Ийс, не се връзваше с нищо. В моменти като този той си спомняше, че е на шейсет и три, че още преди две години би могъл да се пенсионира и че на няколко пъти бе отказал да оглави секцията по трасология, в която работеше. Нежеланието му бе свързано с дълбокото му убеждение, че ще е най-полезен, ако си остане при микроскопа, без да се занимава с разните там бюджети и проблеми с персонала. Но най-голяма тежест имаше фактът, че отношенията му с главния патолог далеч не бяха перфектни.

Нагласи поляризираното осветление на микроскопа и внимателно започна да изследва микроскопичните частици боя и метал, поставени върху старателно подсушеното стъкло. Те бяха смесени с други отпадъци, сред които доминираше някакъв особен сиво-кафяв пращец. За втори път виждаше нещо подобно. Но първият му сблъсък с пращеца бе твърде странен. На същите улики се беше натъкнал преди две седмици, разследвайки съвсем друг случай. Нищо не можеше да го накара да повярва, че внезапната и тайнствена смърт на едно четиринайсетгодишно момиче е свързана по някакъв начин със смъртта на загинал при злополука тракторист.

Ийс почти не примигваше, а горната част на тялото му беше абсолютно неподвижна. Парченцата боя бяха в три цвята — червени, бели и сини, всички с големината на пращинки. Боята не беше автомобилна, нито пък от трактор. Парченцата боя и странният сиво-кафяв пращец бяха полепнали по ръбовете на една дълбока порезна рана на лицето. Подобни, а може би и идентични парченца боя и пращец бяха открити в устата на четиринайсетгодишното момиче, предимно по езика. Ийс се тревожеше най-вече от пращеца, който наистина беше странен. Никога не беше виждал такъв. Състоеше се от кристалчета с неправилна форма, наподобяващи изсъхнала кал. Но не беше кал. Във вътрешността на кристалчетата можеха да се видят миниатюрни пукнатини и мехурчета, които се редуваха с абсолютно гладки области, а краищата им бяха тънки и прозрачни — като релеф на непозната планета. Някои частици имаха почти невидими дупчици в средата.

— Какво е това, по дяволите? — промърмори той. — Никога не съм виждал подобно нещо. И как е възможно да присъства в два

напълно различни случая? Между тях няма абсолютно никаква връзка. Проклет да съм, ако знам какво става...

Въоръжи се с една миниатюрна пинцета и внимателно, отстрани няколко фибри памук от стъклото с изследваните частици. Пречупената през няколко лещи светлина попадна върху силно увеличените влакънца, които приличаха на усукан бял канап.

— Знаете ли колко мразя памучните влакънца? — обърна се към празната лаборатория Ийс. — Знаете ли какъв трън в задника са те?

Просторното правоъгълно помещение му отвърна с мълчание. По-голямата му част бе заета от рафтове в черен цвят, кутии за химикали, обособени работни места, десетки микроскопи и всякакви стъклени, метални и химически допълнения, необходими за работата.

Повечето от лаборантите не бяха на работните си места, но това означаваше само едно — че са някъде на етажа, заети с атомна абсорбция, газова хроматография, спектроскопия или рентгенова дефракция. По време на работата си тези хора използваха сложна апаратура, като трансформаторния инфрачервен спектрофотометър „Фурие“, сканиращия електронен микроскоп, специалния енергийно-дисперсионен рентгенов спектрометър. В един свят на безкрайни икономии и вечен недостиг учените се задоволяват с това, което им се отпуска, яхайки апаратурата като кон, на който искат да извадят душата...

— Всички знаят колко мразиш памучните влакънца — отбеляза Кит Томпсън, която тъкмо влизаше.

— Бих могъл да си изтъка престилка, ако събера всичките шибани памучни влакънца, които съм виждал през краткия си живот — промърмори той.

— Много ми се ще да я видя — усмихна се Кит. — Сигурно ще е огромна...

Ийс направи опит да отдели поредното влакно. Това съвсем не беше проста работа, тъй като и най-леката неточност в движението на миниатюрната пинцета или волфрамовата игла предизвикваше въздушно течение, което отнасяше влакното. Нагласи фокуса и завъртя копчето за увеличение на 40, изострайки дълбочината на изображението. Гледаше яркото кръгче светлина със затаен дъх, опитвайки се да открие нещо. Кой физичен закон гласи, че когато въздушното течение оказва влияние върху власинките, те винаги бягат

от пинцетата на изследователя, сякаш са живи? Защо не правят обратното, защо не се движат по посока на уреда?

Отдръпна обектива няколко милиметра назад и в окуляра изплуваха острият като игла щипки на пинцетата, гротескно големи от увеличението. Въпреки всичко, което беше видял тук, кръгчето светлина продължаваше да му напомня за осветена от прожекторите циркова арена. За миг си представи как по нея обикалят слонове, а клоуните правят номера. Светлината беше толкова ярка, че буквално режеше очите. Спомни си как седеше на простите дървени пейки и омаян зяпаше огромните розови топки захарен памук, които се носеха във въздуха около него. Пинцетата му внимателно хвана поредното памучно влакънце и го отместа. Деликатността му изчезна в момента, в който пинцетите проникнаха във вътрешността на малкото пликче от прозрачна пластмаса, което съдържаше и други такива влакънца. Всички те вероятно бяха напоени с някакъв химикал, което автоматично ги правеше негодни като доказателство.

А този доктор Маркърс е най-големият боклук от всичките! Наистина му имаше нещо! Ийс го беше засипал с докладни записки, в които настояваше уликите да бъдат снемани изключително от подготвените за целта лаборанти, а останалите специалисти в никакъв случай да не използват увити в памук пръчици, тъй като те съдържат милиарди влакна, които са по-леки дори от ангелска целувка и безнадеждно се смесват с уликите...

Приличат на козината на ангорските котки или на панталони, изработени от велур, беше му написал преди няколко месеца той, в отчаян опит да обясни за какво става въпрос. Работата с такива материали е безнадеждна — все едно да се опиташ да отделиш черния пипер от порция картофи огретен или да извадиш с лъжичка сметаната от кафето си. Към това беше прибавил още няколко примера, съдържащи тромави аналогии и още по-тромави преувеличения.

— Миналата седмица му изпратих две ролки тиксо с намалено съдържание на лепило, плюс пакет самозалепващи листчета — подхвърли Ийс. — Исках да му напомня, че те са най-доброто средство за събиране на косми и власинки, защото не ги разкъсват и не променят физическите им характеристики. Да не говорим, че не пречат на рентгеновата дифракция и други изследвания от подобен характер. Същевременно целях да му демонстрирам, че ние не сме никакви

маниаци, които няма какво да правят и затова по цял ден надничат в микроскопите си.

Кит му хвърли един намръщен поглед и разви капачката на шишенце с някакъв химикал.

— Да извадиш черния пипер от огретена? — попита с недоумение тя. — Изпратил си самозалепващи листчета на доктор Маркърс?

Когато беше развълнуван, Ийс винаги казваше това, което мисли. Вероятно изобщо не си даваше сметка, че изрича на глас всичко, което се върти в главата му.

— Искам да кажа, че Маркърс или онзи, който е вземал проби от устната кухня на момиченцето, не е трябвало да третира езика с памучни тампони. В никакъв случай! Нали и без това го е изрязал? Е, добре. Най-лесното нещо е било да го постави на плота и да види, че е покрит с някаква слуз. Би могъл да използва тиксо, за да вземе проба, но той отново предпочита проклетите памучни тампони. В резултат аз си губя времето вече цяла седмица, за да отстранявам власинки!

Когато човекът се превръща само в един език върху дисекционната маса, той губи името си и престава да бъде личност. За децата това важи с особена сила и изключения няма. Никой не казва: пъгнахме си ръцете в гърлото на Джили Полсън и използвахме скалпел, за да извадим органите, включително езика ѝ. По същия начин не казваме, че сме забили игла в лявото око на малкия Томи с цел изтегляне на течност за токсикологична проба, нито пък, че сме срязали горната част на черепа на госпожа Джоунс, извадили сме мозъка ѝ и сме открили аневризъм... Още по-рядко споменаваме, че сме срязали гръдно-ключичните мускули на господин Форд, тъй като той е бил изключително силно вкочанен, с много здраво стисната челюст и не сме имали друг начин да отворим устата му...

Беше настъпил един от онези мигове на изострена чувствителност, които прелитаха над съзнанието на Ийс като сянката на Черната птица. Така го наричаше. Ако вдигне глава — нищо, само усещането за приплъзване на сянката. Не отиваше по-далеч, защото знаеше, че няма смисъл да търси Черната птица, когато човешкият живот се превърне в отделни парчета и части от тялото и в крайна сметка свърши върху някое от неговите лабораторни стъкла. Достатъчно ужасна е и сянката ѝ...

— Мисля, че доктор Маркърс е прекалено зает и твърде важен, за да се занимава с аутопсии — обади се Кит. — На практика мога да изброя на пръстите на едната си ръка случаите, в които изобщо съм го мяркала...

— Няма значение. Той отговаря за дейността на този институт и определя политиката. Подписва всички поръчки за шибаните тампони или евтините им заместители. Затова е отговорен за всички пропуски и грешки!

— Е, все пак не той е извършил аутопсията на момичето — поклати глава Кит. — Нито пък тази на тракториста, който беше прегазен в двора на старата ни сграда. Няма начин да ги е направил. По-скоро е издал заповедта, тъй като е началник на всичко и на всички.

— А ти как си с „игличките на Ййс“? — попита той, стиснал в силната си ръка току-що наточения инструмент. Всички в лабораторията знаеха за слабостта му към ръчно изработените игли от волфрамова жичка, които по магически начин се появяваха и сред инструментите на колегите му.

— Винаги мога да използвам някоя — двусмислено отвърна Кит. Каза го така, сякаш не проявяваше особен интерес, но не му отказва направо, за да не го обиди. — Знаеш ли какво? Няма да ги качвам тия косми! — Пръстите й сърчно завинтиха капачката.

— Колко взе от Болното момиче?

— Три — каза Кит. — Ще бъда доволна, ако колегите от ДНК лабораторията най-сетне направят нещо с тях, макар че миналата седмица не бяха особено заинтригувани... Затова реших да не качвам тези косми при предишните. Напоследък всички се държат шантаво. Заварих Джеси в стаята за извличане на проби. Там са закарали всички чаршафи и завивки. Може би от ДНК искат да проверят дали не са пропуснали нещо, а Джеси почти ми отхапа главата, когато я попитах какво става... А става нещо наистина странно. И двамата знаем, че въпросното бельо е в стаята за извличане на проби вече цяла седмица. Откъде мислиш, че съм взела тези косми? Странно, много странно... Може би е заради празниците. Още не съм започнала да мисля за коледното пазаруване.

Заострените краища на форцепса й потънаха в малката прозрачна торбичка за веществени доказателства и внимателно измъкнаха поредния косъм. Беше дълъг някъде между петнайсет и

двайсет сантиметра, черен и леко накъдрен. Ийс гледаше как Кит сръчно го уви около стъклената плочка, добави една капка ксилин и го пъхна в малко пликче с етикет. Така безтегловното и почти невидимо веществено доказателство зае мястото си сред уликите, открити в леглото на мъртвото момиче, чиято уста беше пълна с онези странни сивкаво-кафяви частици.

— Е, доктор Маркъс със сигурност не е доктор Скарпета — подхвърли Кит.

— Браво — погледна я подигравателно Ийс. — Трябваше ти само една петилетка, за да откриеш разликата. Чакай да видим сега... Според теб доктор Скарпета е претърпяла пълна метаморфоза и се е превърнала в онзи дребосък, който заема ъгловия кабинет долу и се прави на началник. Установила си го в момент на просветление и вече си сигурна, че те са двама напълно различни хора. Господ да те благослови, че си го установила без ДНК проби. Толкова си умничка, че трябва да играеш в собствено телевизионно шоу!

— Ама ти си напълно откачен! — изкиска се Кит и побърза да се отмести от микроскопа, за да не издуха поредното веществено доказателство.

— Твърде дълго съм дишал ксилин, момиче. В резултат се сдобих с рак на личността...

— О, Боже! — простена лаборантката и направи опит да си поеме дъх. — Искях да кажа, че ако това разследване, а и всички останали, се водеха от доктор Скарпета, ти едва ли щеше да събираш памучни власинки от пробите си. А тя е тук, защото са я повикали специално заради онова болно момиче Полсън. Там е цялата работа.

— Стига бе! — зяпна Ийс.

— Ако не си тръгваше пръв и не беше такъв темерут, със сигурност щеше да си в течение на някои служебни тайни — подхвърли с усмивка тя.

— Йо-хо-хо и бутилка ром! — дрезгаво пропя Ийс. Той действително рядко оставаше в лабораторията след пет, но в замяна на това винаги идваше пръв, най-късно в шест и петнадесет. — Никога не бих допуснал, че някой ще потърси услугите на доктор Голяма работа!

— Това пък откъде ти хрумна? — облещи се Кит.

— От Галерията с прякорите.

— Ти би трябвало да я познаваш. Който я познава, не я нарича така... — Кит постави стъклената плочка под окуляра на микроскопа. — Ако зависеше от мен, щях да я повикам веднага, без да губя нито секунда. А не да се мотая цели две седмици. И този косъм е покрит с черна боя като предишните два. Хайде, действай. Забрави, че съм го обработвала. Не виждам пигментни гранули, което означава, че е напръскан с някой от онези спрейове, дето действат като антифриз. Бас държа, че ще решат да го подложат на митохондриална обработка. След което от ДНК изведнъж ще решат да изпратят трите ми скъпоценни косъмчета във всемогъщата централна лаборатория. Чакай... Това е странно, много странно. Може би доктор Скарпета допуска, че момиченцето е било убито. Може би точно в това е цялата работа...

— Не ги качвай тия косми — промърмори Ийс. Едно време ДНК беше част от криминологията, нищо повече. Но днес е сребърният куршум, платинената плоча, суперзвездата, която обира не само славата, но и цялото финансиране. Ийс никога не предлагаше своите „иглички“ на хората, които работят в ДНК лабораторията.

— Не се безпокой, няма — отвърна Кит и се наведе над окуляра. — Интересно, но няма демаркационна линия... Това е доста странно за един боядисан косъм, не мислиш ли? Означава, че след като е бил боядисан, не е пораснал дори с микрон...

Премести стъклената плочка към окуляра на Ийс, който заинтригувано се наведе да погледне.

— Защо няма корен? Паднал ли е, или някой го е изтръгнал, скъсал, повредил с гореща ютия, изгорил, или Бог знае още какво? Или пък е бил отрязан, или обръснат? Хайде, момиче, събуди ме!

— Абсолютно чист, без корен. Стволът му е срязан под ъгъл. И трите косъма са боядисани в черно, и трите са без корени. Това е доста странно. И трите са срязани от двете страни. Не само един, а и трите. Не са дърпани, скубани или изкоренени, били са отрязани. Но ще ми кажеш ли защо и от двете страни?

— Може би лицето току-що е било в бръснарницата и част от остриганата коса е останала по дрехите и по косата, а вероятно и на килима.

— Ако доктор Скарпета е в сградата, бих искала да я видя — намръщи се Кит. — Просто да я поздравя. Бях много нещастна, когато

ни напусна. По мое мнение тогава този проклет град претърпя голяма загуба, при това за втори път. А доктор Маркърс е един глупак! Не се чувствам много добре, знаеш... Събудих се с главоболие, болят ме и ставите...

— Тя може би е решила да се върне в Ричмънд — предположи Ийс. — И затова се е появила тук. Едно време, когато ни изпращаше проби, никога не бъркаше етикетите и бяхме наясно за какво става въпрос. Обичаше да обсъжда различните случаи и редовно се отбиваше тук. Не ни третираше като работи в „Дженерал Мотърс“, нито като велики и могъщи доктори-адвокати-индиански шамани. Скарпета действаше внимателно при обработката на уликите и когато беше възможно, винаги изпълняваше препоръките да използва тиксо със слабо лепило. Предполагам, че ти си права, а Галерията с прякорите греша...

— Какво всъщност е тази Галерия с прякори?

— Не знам.

— Неясно изразен повърхностен слой — промърмори Кит, заковала поглед в черния косъм, който под микроскопа приличаше на дебел дънер. — Все едно че някой го е потопил в черна мастилница. Не се вижда демаркационна линия, което означава, че или е бил боядисан наскоро, или е бил отрязан над небоядисаните корени.

Местеше стъклото под светлината и едновременно с това си водеше записки, опитвайки се да не пропуска нищо от това, което виждаше по боядисания косъм. А то не беше много. Отличителните характеристики на пигментацията бяха скрити под боята — така, както прекалено намастиленият печат се размазва по хартията. Боядисаните, изрусените и побелелите косми са почти безполезни за микроскопски изследвания, а поне половината от хората по света има такива коси. Но в днешно време съдебните заседатели са склонни да очакват от един косъм буквално всичко — кой, какво, кога, къде, защо и как...

Ийс ненавиждаше развлекателната индустрия, която беше нанесла тежки поражения на професията му. Хората обаче искрено му завидяха за интересната работа, мнозина изразяваха желание да бъдат на негово място. Което беше една огромна заблуда, нищо повече. Защото той не посещаваше местопрестъпления, не носеше пистолет. И никога не го беше правил. Не му се обаждаха по специалния телефон, не му се налагаше да облича специален комбинезон, да скача в

специализирания автомобил и да претърсва мястото на престъплението за власинки, пръстови отпечатьци, ДНК или марсианци. Това беше работа на ченгетата и криминалистите, на медицинските следователи и детективите. Преди години, когато животът е бил по-прост и работата на криминалистите не е била в центъра на вниманието, детективите като Пит Марино са се придвижвали до местопрестъплението кой както може, събирали са уликите сами, но въпреки това са знаели какво да вземат и какво да оставят на място.

Не е било нужно да минат с прахосмукачка целия паркинг, нито пък да натикат цялата спалня в огромни пластмасови пликосе и да ги замъкнат в лабораторията. Все едно златотърсачът да пренесе у дома цялото корито на потока, вместо да пресее пясъка на място... Голяма част от днешното безумие се дължи на мързела. Разбира се, има и други, не толкова очевидни проблеми, заради които Ийс често беше на крачка от подаването на оставка. Нямахме време за изследователска работа, нямаше време дори да изпита удоволствие от това, което върши. Беше затрупан с бумащина, рапортите му трябваше да бъдат толкова перфектни, колкото и самите анализи. Същевременно страдаше от безсъние и напрежение в очите. А и почти никога не му благодаряха за успешно приключен случай, след който виновникът си получаваше заслуженото. В какъв свят живеем, Господи? И става все по-лошо!

— Ако се видиш с доктор Скарпета, непременно я попитай за Марино — подхвърли Ийс. — Едно време бяхме доста близки. Работехме добре, а и удряхме по някоя биричка в кръчмата...

— Той е тук — осведоми го Кит. — Пристигнал е заедно с нея. Знаеш ли, чувствам се малко странно... Гърлото ми дращи, боли ме глава. Дано не съм пипнала шибания грип.

— Марино е тук, така ли? Пресвета Дево, веднага ще му се обадя на това момче! Значи и той работи по случая с Болното момиче...

Това беше името, с което повечето хора в патоанатомията наричаха Джили Полсън. Беше някак по-лесно, отколкото да се използва истинското й име — разбира се, ако някой изобщо го помнеше. Най-често жертвите приемаха името на мястото, където са били открити, или на това, което се е случило с тях. Дамата от куфара, Жената от канала, Бебето от изкопа, Мъжът от канализацията... Ийс

нямаше никаква представа за истинските имена на тези мъртъвци. И предпочиташе така да си остане.

— Ако Скарпета има мнение по въпроса защо в устата на Болното момиче има остатъци от червена, бяла и синя боя, плюс някакъв странен пращец, аз съм готов да го чуя — заяви той. — По всяка вероятност става въпрос за нещо метално, което е било боядисано в тези цветове. Плюс още нещо, за което обаче нямам никаква представа... — Пръстите му сърчно обработваха пробата върху стъклената плочка. — Мисля да прибягна до тест с дисперсионния рентгенов спектрометър, за да открия за какъв метал става въпрос. Намерили ли са нещо синьо, бяло и червено в къщата на Болното момиче? Мисля да издиря онова момченце Марино и да го почерпя с нещо леденостудено, скрито в бутилка. Господи, аз самият също бих се възползвал от него!

— Не ми говори за ледени неща, моля те! — потръпна Кит.

— Нали ти казах, че не се чувствам добре? Знаем, че не можем да се заразим от памучните тампони и лепенките, но въпреки това понякога се питам защо от моргата ни засипват с тях...

— Няма как да се заразиш — кимна Ййс. — Когато стигнат при нас, всички бактерии са безнадеждно умъртвени. Ако ги разгледаш поотблизо, положително ще видиш номерираните табелки на пръстите на краката им... — Вдигна глава да проследи ефекта от шегичката си и загрижено промърмори: — Хей момиче, изглеждаш ми доста бледа... — Никак не му се искаше да помага на внушенията ѝ, без нея тук беше адски самотно. Но Кит наистина не изглеждаше добре. Беше съвсем ясно и той нямаше право да го пренебрегва. — Защо не си починеш малко, момиче? Вземи нещо против грип... Аз никога не успявам да се вредя до такива илачи просто защото се сещам за тях, когато вече е късно...

— Аз също. Никога не знам къде мога да ги намеря... — Кит се смъкна от високия стол и тръгна към вратата. — Ще отида да си сваря един чай...

[1] Трасология — дял от криминалистиката, който изследва оставени от престъпника следи. — Б. пр. ↑

23.

Луси не обичаше да разчита на другите. С Руди нещата бяха по-различни, но и на него не възлагаше работата, която трябваше да свърши сама. Особено пък напоследък, когато ставаше въпрос за Хенри. Отлично знаеше отношението му към нея. Погледна към разпечатката от системата за идентификация на пръстови отпечатьци, която лежеше на масата. Слушалките бяха на главата ѝ, тъй като се беше заела да прослушва баналните телефонни разговори на съседката Кейт. Беше рано сутринта в четвъртък.

Кейт ѝ се обади късно снощи. Посланието ѝ беше кратко и ясно: „Целувам те за билетите. Коя е жената край басейна, може би някоя звезда?“ Луси действително викаше една жена да се грижи за басейна, но тя изобщо не приличаше на звезда. Брюнетка на около петдесет, която изглеждаше доста дребна за работата с кепчето за събиране на плаващи отпадъци. Не беше кинозвезда, но не беше и звярът. Малшансът продължаваше да преследва Луси, тъй като справката за отпечатьците не ѝ донесе нищо определено. Ала и не очакваше кой знае какво, добре знаеше, че сравнението между два комплекта отпечатьци е удар в тъмното, особено като единият от тях е непълен...

Всеки от десетте отпечатька на човешките пръсти е уникален. Така например отпечатькът от левия палец на един човек не съвпада с отпечатька на десния палец. Когато не разполага с картон, съдържащ десет пръстови отпечатька, системата за идентификация е в състояние единствено да включва в паметта си постъпилите отпечатьци. Идентификация ще се получи само ако нарушителят е оставил отпечатьк от десния си палец на повече от едно местопрестъпление и тези отпечатьци са вкарани в системата, където се доказва тяхната цялостна или частична идентичност.

Но мануалното и визуалното сравнение на латентните отпечатьци води до други изводи. В това отношение късметът на Луси беше проработил. Частичните отпечатьци, които беше свалила от рисунката на окото, съвпадаха с частичните отпечатьци, открити на

легло, на което беше нападната Хенри. Това не я изненада, но ѝ достави удоволствие. Звярът, който беше проникнал в дома ѝ, беше същият, който бе залепил рисунката на окото и бе издрал капака на ферарито — въпреки че там отпечатъци нямаше. Но колко зверове със слабост към рисунките на очи обикалят наоколо? Беше ясно, че това е работа на един и същи човек, макар че самоличността му продължаваше да е неизвестна. Луси беше наясно, че става въпрос за един и същ звяр, чиито отпечатъци липсват в системата за идентификация на пръстови отпечатъци и където и да било другаде. Той очевидно не е разбрал, че Хенри вече не е тук, и продължава да я дебне. Или пък очаква тя да се върне или поне да чуе за последните му подвизи.

Ако допуска, че Хенри е научила за рисунката, залепена на вратата, звярът вероятно си е дал сметка, че тя може и да не се върне никога, уплашена и разстроена от поведението му. За него е важно да я победи, да я смаже. И това е причината, поради която продължава да дебне наоколо. Смазването на друго човешко същество. В този смисъл нападателят превръща жертвата си в заложница, без дори да я докосне, а в някои случаи — дори и без да я е виждал. Доколкото Луси беше запозната, звярът никога не се беше срещал с Хенри. Доколкото беше запозната... Но дали информацията ѝ беше достатъчна? Едва ли...

Прелисти разпечатката от един друг компютър, която беше направила през нощта, колебаейки се дали да звънне на леля си. Не беше ѝ се обаждала от доста време и нищо не можеше да я извини. И двете прекарваха по-голямата част от времето си в Южна Флорида, делеше ги разстояние, което се вземаше за по-малко от час. Миналото лято Скарпета напусна Дел Рей и се премести в Лос Олас. Луси отиде да види новия ѝ дом, но това беше доста отдавна. Колкото повече време минаваше, толкова по-трудно ѝ беше да вдигне слушалката. Знаеше, че между тях ще увиснат куп незададени въпроси и със сигурност ще им стане неудобно, но при създадите се обстоятелства просто нямаше как да не ѝ се обади. Затова тръсна глава и взе слушалката.

— Служба „Събуждане“ — обяви тя в момента, в който отсреща се чу гласът на леля ѝ.

— Жалко, ако можеш само толкова — моментално я позна Скарпета.

— Какво означава това?

— Означава, че не звучиш като дежурна телефонистка, пък и не съм поръчвала събуждане. Я по-добре ми кажи как си и откъде се обаждаш...

— Още съм във Флорида — поясни Луси.

— Още? Това означава ли, че отново ще заминеш?

— Не знам. Сигурно.

— За къде?

— Още не знам — промърмори Луси.

— Добре. Върху какво работиш?

— Случай с дебнене и преследване.

— Тези не са от най-тежките — успокоително подхвърли Скарпета.

— Не и този — поклати глава Луси. — Но сега не мога да говоря за него...

— Все не можеш...

— И ти не обичаш да говориш за твоите случаи — изтъкна Луси.

— Обикновено е така.

— Какво друго ново?

— Нищо. Кога ще те видя? Не сме се срещали от септември...

— Знам — потвърди Луси. — А какво си правила в големия лош град Ричмънд? С какво се борят напоследък там? Да не са вдигнали нови паметници? Може би във връзка с последното наводнение?

— Опитвам се да открия причините за смъртта на едно малко момиче — отвърна с въздишка Скарпета. — Снощи трябваше да вечерям с доктор Филдинг, сигурно го помниш...

— Разбира се, че го помня. Как е той? Не знаех, че още е там...

— Не е особено добре — каза Скарпета.

— Помня, че ме водеше във фитнеса и вдигаше тежести заедно с мен...

— Вече не ходи на фитнес.

— Шокирана съм! Мамка му! Джак не ходи на фитнес? Това е... Това е... Всъщност, изобщо не знам какво е. Предполагам, че на нищо не прилича. Нямам думи. Ето какво става, когато човек си тръгне! Всичко се разпада!

— Тази сутрин не си много мила с мен — отбеляза Скарпета. — А и аз не съм в настроение.

Луси усети как я бодна чувството за вина. Но не беше виновна, че Скарпета не е успяла да стигне до Аспен.

— Чухте ли се с Бентън? — с преднамерена небрежност попита тя.

— Той си има работа.

— Кое то не означава, че не можеш да му се обадиш — възрази Луси, а чувството за вина бързо сви стомаха ѝ.

— В момента означава.

— Казал ти е да не се обаждаш? — попита Луси и си представи как Хенри подслушва в извънградската къща на Бентън. Нямаше начин да не го прави. Зави ѝ се свят, чувството на вина беше всеобхватно.

— Снощи отскочих до къщата на Джак, но той не отвори вратата — смени темата Скарпета. — Останах с чувството, че си е у дома, но не желае да ми отвори...

— И какво направи?

— Тръгнах си. Реших, че може да е забравил. По принцип е доста стресиран и това е напълно възможно...

— Ами, друг път! — възрази Луси. — Просто не е искал да те види. Може би за него е твърде късно да разговаряте. Може би нещата са прекалено прецакани. Направих си труда да поръчам едно малко проучване на доктор Джоел Маркъс. Знам, че не си ме молила, но вероятно нямаше и да го сториш, нали?

Скарпета не отговори.

— Виж какво, лельо Кей — леко повиши тон Луси. — Той положително знае много неща за теб, но и ти знаеш нещичко за него, нали? — Почувства се обидена и леко ядосана. Беше безсилна да прогони тези чувства.

— Добре — въздъхна Скарпета. — Не мисля, че е наложително, но можеше и да ме попиташ... Веднага щях да ти кажа, че не ми е лесно да работя с него.

— Най-интересното е, че този тип няма никакъв живот — посъзвзе се Луси. — Роден е в Шарлотсвил. Баща му е бил начален учител, а майка му е умряла при автомобилна катастрофа през 1965 г. Учил е медицина в университета на Вирджиния, там е карал и стажа си. Но никога не е работил в системата по съдебна медицина на този щат, преди да получи мястото ти...

— И аз можех да ти кажа, че не е работил в системата на Вирджиния — отвърна Скарпета. — Излишно си харчила пари за скъпи проучвания, които вероятно са стигнали чак до хакерско проникване в компютрите на Пентагона... Освен това не съм сигурна, че искам да чуя подробностите...

— Назначението му за началник на тази служба е странно, много странно — продължи без да я слуша Луси. — За известно време е работил като частен патолог в някаква малка болница в Мериленд, но без да проявява интерес към каквато и да е специализация. Едва на четирийсетгодишна възраст решава да специализира съдебна медицина...

— Къде?

— В Оклахома Сити.

— Пак ти повтарям, че не знам дали да слушам всичко това...

— За известно време е бил съдебен патолог в Ню Мексико. Не се знае какво е правил в периода 1993–1998, освен че се е развел с медицинската сестра, за която е бил женен. Няма деца. През 1999 г. се е преместил в Сейнт Луис и е работил в тамошната служба по съдебна медицина до преместването си в Ричмънд. Кара дванайсетгодишно волво и никога не е имал собствен дом. Може би ще ти е интересно да чуеш, че в момента живее под наем в квартала Хенрико, недалеч от търговски център „Уилоу Лоун“.

— Не желая да слушам повече — отсеке Скарпета. — Това ми беше достатъчно.

— Никога не е бил арестуван, ако това те интересува... Имал е няколко дребни пътни нарушения и нищо повече.

— Това не е честно! — изгуби търпение Скарпета. — Казах ти, че не желая да слушам!

— Добре, както искаш — отвърна обидено Луси. — И без това друго няма. Вероятно мога да изровя още куп неща за него, но като за предварителна проверка и това ти стига...

— Знам, че се опитваш да ми помогнеш, Луси — въздъхна Скарпета. — И го правиш по най-добрия начин! Не бих искала някога да разследваш мен. Но той не е добър човек. Един Господ знае какво е намислил, но аз не искам да се бъркам в личния му живот. Друга работа е, ако открием нещо, което засяга пряко неговия морал или

компетентност, или пък го прави опасен... Разбираш ли ме? Затова те моля да не се ровиш повече!

— Той и сега е опасен! — намусено заяви Луси. — Когато несретник като него заеме отговорен пост, винаги става опасен. Боже мили! Кой го е назначил? И защо? Не мога да си представя колко дълбоко те ненавижда!

— Не искам да говоря за това.

— Губернаторът е жена — продължи Луси. — Защо една жена губернатор ще назначи несретник като него?

— Не искам да говоря за това!

— Разбира се, политиците не винаги прибегват до личен подбор. Те просто подписват заповедта, подготвена от подчинените им. А госпожа губернаторката сигурно има на главата си и по-важни неща.

— За да ме разстроиш ли се обади, Луси? — най-сетне избухна Скарпета. — Защо го правиш? Моля те, и без това си имам достатъчно неприятности!

Луси млъкна.

— Хей, там ли си?

— Тук съм.

— Мразя тези телефони! — оплака се Скарпета. — Не съм те виждала от септември и започвам да си мисля, че ме отбягваш.

24.

Доктор Маркърс седеше в дневната, а разтвореният вестник беше паднал в скута му. Отвън долетя басовото боботене на камиона за събиране на боклука.

Дизеловият двигател забави ритъма си и камионът спря в края на алеята. Разнесе се свистенето на хидравликата, кофите за боклук изтропаха по металната стена на машината. После едрите мъже ги върнаха на мястото им и камионът бавно продължи пътя си.

Седеше в удобното кожено кресло в дневната и дишаше тежко. Беше замаян, сърцето му блъскаше като чук. Тук, в Уестъм Грийн — квартала на средната класа, боклукчийската кола минаваше два пъти седмично — в понеделник и четвъртък. В тези дни той винаги закъсняваше за оперативката, но и това можеше да се приеме за успех, тъй като доскоро изобщо не тръгваше за работа, когато пред прага на къщата му спираше големия камион с едрите черни мъже в него.

Те вече не се наричаха боклукчии, а отговорници по чистотата. Но за него нямаше никакво значение как е политически правилно да се наричат тези едри тъмни мъже в огромни тъмни дрехи и с грамадни кожени ръкавици. Доктор Маркърс изпитваше ужас от боклукчиите и техните камиони. За четирите месеца, през които живееше тук, фобията му рязко се влоши и в дните за събиране на боклука той изобщо не излизаше навън, преди да се увери, че камионът и обслужващите го работници не са отминали. От известно време насам посещаваше един психиатър в Шарлотсвил и състоянието му леко се бе подобрило.

Доктор Маркърс седеше в креслото и чакаше сърцето му да успокои ритъма си, световъртежът му да отmine и нервите му да се отпуснат. Когато това стана, той бавно се изправи. Все още беше по халат и чехли. Отдавна беше открил, че няма смисъл да се облича преди появата на боклукчийския камион, тъй като басовото боботене на двигателя и тракането на кофите му докарваше такова изобилно потене, че когато едрите мургави мъже най-сетне отминаваха, той

беше вир вода, трепереше от студ, а ноктите му бяха посинели. Доктор Маркърс закрачи по поизлъсканото дюшеме на дневната, насочвайки се към прозореца. Надникна по посока на големите зелени контейнери, оставени в началото на алеята, после напрегна слух. Искаше да се увери, че камионът е отминал и няма да се върне. Всяка сутрин правеше това, въпреки че познаваше много добре маршрута на работниците по чистотата.

По това време камионът се намираше на няколко пресечки оттук, а персоналът все така пъргаво изсипваше кофите за боклук в огромното му туловище. Това щеше да продължи, докато завият по авеню „Патерсън“ и грохотът на двигателя бавно заглъхнеше сред обичайните шумове. Доктор Маркърс не знаеше къде отиват след това, но и изобщо не се интересуваше. Важното беше да ги няма. Очите му внимателно опипаха небрежно оставените кофи. Постоя така още известно време, след което реши, че все още не бива да излиза навън.

Обърна се и тръгна към спалнята. Провери дали алармата е включена, след което смъкна халата и пижамата си, за да влезе под душа. Не остана дълго под топлите водни струи и завъртя крановете в момента, в който се почувства чист и затоплен. После се подсуши и започна да се облича за работа, благодарен на съдбата за отминалата атака. Избягваше да си представя какво би станало, ако атаката бъде осъществена внезапно, когато е на обществено място. Всъщност, това не можеше да се случи. Ако се придържа в близост до дома или кабинета си, винаги щеше да е в състояние да затвори вратата и да се изолира от приближаващата буря.

Влезе в кухнята и глътна едно оранжево хапче. По-рано сутринта вече беше взел един клонопин, заедно с капсула антидепресант, но за всеки случай глътваше и още половин милиграм от лекарството непосредствено преди да тръгне на работа. През последните няколко месеца беше достигнал дневна доза от три милиграма бензодиазепини и това съвсем не го правеше щастлив. Психиатърът в Шарлотсвил го успокояваше, че всичко ще е наред, стига да не злоупотребява с алкохол и други лекарствени препарати. Но доктор Маркърс изобщо не пиеше и нямаше никакви проблеми с клонопина. Беше по-добре да взема лекарството, отколкото да изпада в плен на паниката, да се затваря у дома и в крайна сметка да изгуби работата си. Не беше богат като Скарпета и по тази причина никога не би могъл да понесе

униженията, на които тя се излагаше всекидневно, но очевидно приемаше, без да ѝ мигне окото. Преди да я наследи на поста главен съдебен лекар на Вирджиния, той не се нуждаеше от клонопин или някакви други антидепресанти, но сега нещата се бяха променили. Според психиатъра, той страдеше от нарушено оросяване, което водеше до леки психически смущения. Докато беше в Сейнт Луис, просто пропускаше да отиде на работа и изобщо не пътуваше, но все някак се справяше. Животът преди да се срещне със Скарпета беше далеч по-поносим.

Върна се в дневната и отново надникна през прозореца. Големите зелени контейнери си бяха на мястото, камионът с едрите мъжаги не се чуваше. Облече старото си палто от сива вълна, намъкна кожените ръкавици и спря пред входната врата, за да види как се чувства. Изглежда всичко беше наред. Изключи алармата и отвори. Прекоси алеята с бърза крачка, огледа улицата в двете посоки и леко се отпусна. Камионът не се виждаше никъде. Вече можеше да премести кофите за боклук до стената на гаража, където им беше мястото.

Върна се в къщата, свали палтото и ръкавиците и отиде да се измие. Беше далеч по-спокоен, дори мъничко щастлив. Мислите му се върнаха към Скарпета. Почувства се освободен, настроението му рязко се подобри. Сега вече беше сигурен, че ще се справи с капаните, които му залага животът. През всичките тези месеци чуваше все едно и също: Скарпета направила това, Скарпета направила онова... Мълчеше и не се оплакваше, просто защото не я познаваше. Не каза нищо и когато комисарят по здравеопазването открито заяви, че ще му бъде много трудно да я замести, че винаги ще има хора, които няма да го уважават достатъчно само защото той не е тя... Пък и какво би могъл да каже? Дори не беше я виждал...

За съжаление, наложи се да откаже на новата губернаторка, проявила любезността да го покани на кафе в кабинета си веднага след назначаването му. Причината беше проста поканата беше за понеделник, осем и половина сутринта, когато в Уестъм Грийн събираха боклука. Разбира се, Маркът не можеше да разкрие истинските причини за отказа си. Още помнеше как седи в дневната си и се ослушва за големия камион, а в главата му се оформя една голяма въпросителна: как ще я кара на новата служба във Вирджиния, след като отказа да пие кафе с губернаторката, която за нещастие е жена и

със сигурност нямаше да го уважава, тъй като той не е жена и не е Скарпета.

Всъщност, нямаше сведения, че новата губернаторка е почитателка на Скарпета, но вероятно беше такава. Когато прие поканата да стане главен съдебен лекар тук, изобщо нямаше представа какво го очаква. Името на Скарпета беше добре познато на колегите му патолози в Сейнт Луис, а повечето от тях бяха жени. Всички бяха единодушни, че е извадил страхотен късмет с тази работа, тъй като благодарение на Скарпета службата по съдебна медицина във Вирджиния бе най-добрата в целите Съединени щати. Било много жалко, че тя не била в добри отношения с тогавашния губернатор — онзи, който я беше уволнил. Всички жени в предишната му служба бяха категорични, че трябва да заеме мястото на Скарпета.

На практика те искаха да се отърват от него и той прекрасно го знаеше. Изобщо нямаша представа защо от Вирджиния го поканиха. Според тях причината бе само една: доктор Маркърс е незабележим човек, не конфликтна личност, без политически ангажменти. Знаеше какво говорят жените в тогавашната му служба, които очевидно се тревожеха, че късметът ще му изневери и той ще остане при тях до края на дните си...

Това също спомогна за решението му да се премести във Вирджиния. Но само месец по-късно дойде поканата на губернатора и Маркърс изпадна в неудобно положение. Вината за това безспорно беше на службата по чистотата в района на Уестъм Грийн, но той я хвърли върху Скарпета. Тя беше виновна за проклятието, което се стовари върху него. По цял ден слушаше колко добра била тя и колко гаден е той — самото защото е наследил поста си от нея. Това го накара бързо да намрази не само Скарпета, но и всичко, което беше направила в името на добрата работа. Стана майстор в демонстрацията на тази омраза, дори и в дребните неща. Пренебрегваше всичко, което имаше някаква връзка със Скарпета, независимо дали ставаше въпрос за картина, цвете или книга, или пък за чисто професионални неща — например за патолог или мъртъв пациент, които щели да бъдат много по-добре при Скарпета. Постепенно бе обзет от манията да доказва, че тази жена е мит, че не е направила кой знае какво и на практика се е провалила, но му беше трудно да унищожи човек, когото изобщо не познаваше. Нямаше как да каже дори една лоша дума срещу нея...

Тогава умря Джили Полсън. Баща ѝ се бе обадил на комисаря по здравеопазването, който на свой ред алармирал губернаторката. Тя пък потърсила директора на ФБР, тъй като заемала и поста председател на Националната комисия за борба с тероризма, а Франк Полсън бил член на същата комисия и имал добри контакти с Департамента за вътрешна сигурност. Следователно било напълно възможно малката Джили да е убита от някой враг на американското правителство!

ФБР бързо приело, че случаят заслужава една по-задълбочена проверка, и веднага влязло във връзка с местната полиция. Но контактите спрели дотук и никой не знаел какво върши другият. Част от веществените доказателства били изпратени в местната криминалогична лаборатория, друга част заминала за лабораториите на ФБР, а трета изобщо не била събрана. Доктор Полсън забранил тялото на Джили да бъде освободено, преди да се изяснят всички обстоятелства около смъртта ѝ. Непълноценните отношения с бившата му съпруга утежнява нещата още повече и в крайна сметка смъртта на горкото момиче се превърна в политически въпрос. Оставен без избор, доктор Маркърс бе принуден да се обърне за помощ към комисаря по здравеопазването.

— Трябва ни авторитетен консултант, при това още преди нещата да се влошат! — отсече комисарят.

— Те вече са се влошили — отвърна доктор Маркърс. — Полицията на Ричмънд се оттегли в момента, в който научи за намесата на ФБР. Буквално избяга. А на всичкото отгоре ние все още не знаем от какво е умряло момичето. Според мен тази смърт е подозрителна, но не можем да установим причината за нея.

— Трябва ни консултант. Незабавно. Външен човек, който да поеме евентуалните негативи. Глави ще хвърчат, ако заради този случай губернаторката стане обект на критики в национален мащаб! И можеш да бъдеш сигурен, Джоел, че и твоята ще бъде между тях.

— Какво ще кажете за доктор Скарпета? — попита Маркърс и сам се учуди на лекотата, с която се сети за предшественичката си.

— Отлична идея — кимна комисарят по здравеопазването. — Познаваш ли я?

— Скоро ще се опознаем — отвърна доктор Маркърс, все още смаян от стратегическите си умения.

До този момент не беше подозирал, че е такъв гениален стратег. Фактът, че не познаваше Скарпета, напълно оправдаваше ентузиазирания начин, по който я беше препоръчал за консултант. Можеше и лично да я потърси, защото не беше казал нито една лоша дума за нея. И завчера го беше направил. Но скоро щеше да има определено мнение за Скарпета, щеше да я подложи на критика и унижения, щеше да я прави каквото пожелае...

Възнамеряваше да я обвини за всички неблагоприятия по случая „Джили Полсън“, за безпорядъка в службата — изобщо за всичко, за което се сети. И в крайна сметка губернаторката със сигурност щеше да забрави, че доктор Маркърс е отказал да пие кафе с нея. А ако отново го покани, той вече ще има готов отговор — в понеделник и четвъртък в осем и половина има оперативка с личния състав, на която трябва да присъства на всяка цена. Но ако госпожа губернаторката му отправи покана за по-късен час, той с удоволствие ще приеме. Не беше сигурен какво му е попречило да ѝ предложи това извинение още първия път, но за следващия щеше да го използва.

Вдигна слушалката на телефонния апарат в хола и за пореден път огледа пустата улица. Испита огромно облекчение, тъй като през следващите три дни нямаше да има проблеми с боклука. Пръстите му бързо започнаха да прелистват малкото орфано теджерче, което имаше толкова отдавна, че половината телефони вътре бяха зачеркнати. Набра един номер, а очите му механично проследиха един стар шевролет импала, който се плъзна по улицата. Спомни си как майка му винаги закъсваше със своята бяла импала в долния край на заснежената им улица в Шарлотсвил, въпреки заканите да си сложи зимни гуми.

— Скарпета — прозвуча женски глас в слушалката.

— Обажда се доктор Маркърс — представи се той, използвайки авторитетния, но все пак любезен тон, с който разговаряше с подчинените си.

— Добро утро — поздрави тя. — Надявам се, че доктор Филдинг ви е запознал с резултатите от повторното изследване на Джили Полсън...

— За съжаление да — отвърна той. — От него научих за мнението ви... — Изрече „мнението ви“ с нескрита наслада и съжали, че не може да види реакцията ѝ. Подобен израз би употребил всеки

предпазлив адвокат, докато прокурорът би казал „заключението ви“ — един израз на уважение към опита и дългогодишния ѝ стаж. „Мнението ви“ звучеше като скрита обида...

— Питам се дали сте чули за лабораторните резултати. Открити са някои улики — подхвърли след кратката пауза той, сетил се за имейла на вечно нетактичния Джуниъс Ийс.

— Не — каза Скарпета.

— Бих казал, че са доста необикновени — продължи Маркъс с многозначителен тон. — Това е причината да насрочим спешно заседание... — Пропусна да ѝ каже, че заседанието беше насрочено още вчера. — Бих искал да се отбиете в кабинета ми в девет и половина... — Старата импала в син цвят отби в алеята две къщи по-нататък. Запита се защо спира там и кой е собственикът ѝ.

Скарпета се поколеба за миг, сякаш часът не ѝ беше много удобен, после рече:

— Добре, няма проблем. След половин час ще бъда там.

— Мога ли да попитам какво правихте вчера следобед? Не ви видях в службата...

От синята импала слезе чернокожа старица.

— Занимавах се с документацията, проведох няколко телефонни разговора... Защо, трябвах ли ви?

Доктор Маркъс усети как му се завива свят, но очите му продължаваха да следят възрастната негърка и старата импала. Великата Скарпета го питаше дали му е трябвала, сякаш му беше подчинена. В момента наистина му беше подчинена, защото работеше за него. Не беше за вярване, но си беше чистата истина.

— В момента не ми трябват — отговори на глас той. — Ще се видим на съвещанието.

Прекъсна разговора с особено удоволствие, защото имаше чувството, че е треснал телефона на великата Скарпета.

Токовете на старомодните му кафяви обувки с връзки затракаха по дъбовото дюшеме към кухнята. Изправи се пред масата и си направи втора порция кафе без кофеин. По-голямата част от първата му чаша беше отишла на вятъра, защото беше прекалено разтревожен от боклукчийския камион и чернокожите му придружители. А когато опасността отмина, кафето беше изстинало, придобивайки вкус на престоляла супа. Затова го изля в умивалника. Сега зареди кафеварката

наново, след което се върна в хола и надникна през прозореца за импалата.

Обикновено надничаше през един и същи прозорец — онзи, който беше разположен срещу любимото му кожено кресло. Възрастната негърка вадеше торбички с хранителни продукти от багажника. Вероятно е икономката, рече си той. Стори му се доста странно, че една чернокожа икономка може да кара същата кола, която караше майка му в детството му. Тогава тези коли бяха модерни. Не всеки можеше да си позволи бяла импала със сини странични ленти по корпуса. Той много се гордееше с нея, ако не се броят случаите, при които майка му буксуваше в снега, струпал се в подножието на хълма. Не я биваше като шофьор и не би трябвало да ѝ позволят да кара онази кола. Импала е името на мъжка африканска антилопа, известна с бързината и плашливостта си. А майка му беше достатъчно нервна и на собствените си два крака, за да ѝ поверяват управлението на автомобил, кръстен на бързоногото и плашливо африканско животно.

Възрастната икономка се движеше бавно около колата, събирайки разноцветните пластмасови торбички, пръснати по седалките. Наложил ѝ да направи няколко курса между колата и страничната врата на къщата, за да пренесе покупките си. Накрая тласна задната врата с бедрото си и уморено се прибра. Някога тази кола е била доста хубава, рече си доктор Маркърс. Импалата на икономката беше поне четиридесетгодишна — производство шейсет и трета или шейсет и четвърта, но въпреки това беше доста запазена. Маркърс не помнеше кога за последен път беше виждал този модел. Сви рамене и се върна в кухнята, изпитал странното чувство, че синята импала има някакво особено значение. Пресметна, че ако се забави още двадесетина минути, подчинените му лекари ще се заловят с аутопсиите за деня и няма да му се наложи да разговаря с когото и да било. Пулсът му отново започна да се ускорява, нервите му се опънаха. Така ставаше винаги, когато си налагаше да изчаква.

Отначало реши, че виновни за ускорения пулс, треперенето и опънатите нерви са останките от кофеин в чашата му, но после съобрази, че беше отпил едва няколко глътки, следователно причината беше друга. Помисли си за импалата на улицата и нервността му нарасна. Съжали, че възрастната жена изобщо се беше появила с тази кола, особено пък в утро като днешното — когато вече беше преживял

събирането на боклука. Върна се в хола и седна в любимото си кожено кресло, опитвайки да се отпусне. Но сърцето му блъскаше с такава сила, че предницата на бялата му риза леко трепереше. Затвори очи и направи няколко дълбоки вдишвания и издишвания.

Вече четири месеца живееше тук, но никога не беше виждал тази импала. Представи си тънкото синьо кръгче на кормилото без въздушна възглавница, синьото табло от дясната страна, което не беше обезопасено като днешните автомобили. Предпазните колани се стягаха около кръста, тъй като по онова време още не бяха изобретили автоматичните им наследници, минаващи през рамото... Представи си вътрешността на импалата, но не на тази отсреща, а на бялата със сините ланси, която караше майка му. Кафето изстина на масичката до коженото кресло, но Маркъл беше затворил очи и не го виждаше. Няколко пъти се надигаше да провери дали синята импала е там. Накрая, когато се увери, че колата е изчезнала, стана, включи алармата, заключи входната врата и се насочи към гаража. Сърцето му пропусна един удар при мисълта, че импалата не съществува и всичко е било плод на въображението му. Глупости, разтърси глава той. Разбира се, че съществува, преди малко беше там!

Няколко минути по-късно колата му напусна гаража и бавно се плъзна към къщата, където доскоро беше паркирана синята импала. Остана седнал зад волана на волвото си, което се радваше на най-високия възможен стандарт на сигурност. Очите му гледаха към празната алея, пръстите му нерешително почукваха по кормилото. После изведнъж се реши, подкара колата по алеята и слезе. Изглеждаше много добре въпреки старомодния балтон и шапката от сива вълна, въпреки протърканите ръкавици от свинска кожа, които носеше в студено време още в Сейнт Луис. Натисна звънеца на входната врата, убеден, че изглежда като уважаван гражданин. Изчака няколко секунди, после натисна бутона за втори път.

Вратата се отвори и на прага се появи жена към петдесетте, облечена в спортен анцуг и маратонки.

— Какво обичате? — попита с приветлив, но не особено дружелюбен глас.

— Аз съм Джоел Маркъл — представи се той. — Живея ей там, отсреща... Направи ми впечатление една много стара импала в син цвят, която беше паркирана в алеята ви преди малко... — Беше готов

да се извини и да каже, че е сбъркал къщата, в момента, в който жената отрецеше да има нещо общо със стара синя импала.

— О, това е колата на госпожа Уокър — усмихна се за негово огромно облекчение съседката. — Притежава я цяла вечност и не би я сменила, дори за чисто нов кадилак...

— Разбирам — кимна доктор Маркър. — Любопитен съм, тъй като колекционирам стари коли...

Не колекционираше никакви коли, разбира се. Нито стари, нито нови. Важното беше, че няма халюцинации и не си представя нереални неща. И слава Богу!

— Тази едва ли ще влезе в колекцията ви — жизнерадостно каза жената. — Защото госпожа Уокър много я обича... Не сме се запознавали официално, но аз знам кой сте — новият съдебен лекар, нали? Сменихте онази известна патоложка, как ѝ беше името... Бях шокирана и разочарована, когато разбрах, че е напуснала Вирджиния. Между другото, какво стана с нея? Господи, ама и аз съм една! Държа ви тук, на студа! Моля, влезте... Беше много хубава жена, но не мога да си спомня името ѝ...

— Съжалявам, но трябва да вървя — отказа поканата Маркър, като този път гласът му прозвуча сухо и студено. — Страхувам се, че вече закъснявам за една среща в резиденцията на губернатора.

Лъжата му прозвуча също така студено, и вероятно по тази причина — достоверно.

25.

Увиснало наред унилото сиво небе, слънцето излъчваше бледа и студена светлина. Скарпета вървеше през паркинга, полите на дългото ѝ тъмно палто се развяваха около краката ѝ. Крачеше бързо към официалния вход на сградата, в която беше работила някога. Сбърчи вежди при гледката на празното място за паркиране № 1, запазено за главния съдебен лекар. По всичко личеше, че доктор Маркърс отново закъснява.

— Добро утро, Брус — поздрави тя дежурния на рецепцията.

Човекът се усмихна и ѝ махна с ръка.

— Ще отбележа пристигането ви — подвижна и натисна копчето, което отваряше вратата, водеща към секцията по съдебна медицина.

— Марино появи ли се? — попита, без да намалява ход, тя.

— Не съм го виждал — сви рамене Брус.

Снощи, след като Филдинг не отвори вратата на дома си, тя направи опит да го потърси по телефона, но номерът, който помнеше, се оказа сменен. След което набра Марино, чийто глас едва се чуваше на фона на някакви разговори на висок глас, примесени със смях. Вероятно беше в някой бар, но тя не го попита къде е, а само съобщи, че възнамерява да се прибере в хотела, тъй като Филдинг не си е у дома. Марино не прояви особен интерес, подхвърляйки само „окей, докторке“, „ще се видим по-късно, докторке“, „обади се, ако има нещо“...

Скарпета прекъсна разговора, слезе от верандата на Филдинг и опита задната врата на къщата, но и тя се оказа заключена. Натисна още веднъж звънеца, а след това започна да чука. Притеснението ѝ нарастваше. Колата на някогашния ѝ заместник, дясна ръка и близък приятел беше под навеса, грижливо покрита с платнище. Не се съмняваше, че това е любимият му червен мустанг, но все пак повдигна крайчеца на платнището, за да се увери. Сутринта го беше видяла на място за паркиране № 6, което означаваше, че Филдинг продължава да кара старата си кола. Разбира се, фактът, че мустангът е

под навеса, изобщо не доказваше, че собственикът му си е у дома и не иска да отвори вратата. По всяка вероятност имаше и друга кола. Това би било разумно от негова страна, предвид почтената възраст на мустанга. Може би е някъде навън, може би изобщо е забравил, че беше я поканил на вечеря.

Изчака още малко пред вратата, обмисляйки всички тези възможности. След което започна наистина да се тревожи. Може би му се е случило нещо, може би се е наранил. Би могло да го сполети какво ли не — алергична криза, хипертонична криза, дори желание за самоубийство. Може би го е планирал така, че да съвпадне с нейната поява, разчитайки ма помощта ѝ. Всички разчитаха на помощта ѝ, всички бяха уверени, че може да се справи с всякакви ситуации. А когато човек планира да отнеме живота си, той винаги си представя кой ще открие тялото му и ще се заеме с тъжните формалности. Тъй че имаше голяма вероятност да ѝ се наложи да изпълнява и тази ужасна роля — да открие колегата си с куршум в главата или с цяло шишенце хапчета в стомаха... Само Луси беше наясно, че и нейните сили си имат граници, но тя пък никога нищо не казваше. Освен това не се бяха виждали от септември. Нещо ставаше и Луси явно беше на мнение, че това нещо не е по силите на Скарпета.

— Не мога да открия Марино — обърна се към Брус тя. — Ако случайно го видиш, моля те да му предадеш, че го търся, защото трябва да присъства на едно заседание...

— Може би Джуниъс Ийс от секцията по трасология знае къде е — подхвърли Брус. — Предполагам, че го помните... Снощи двамата се готвеха да гаврътнат по някое и друго питие... По всяка вероятност в „Орденът на полицейското братство“...

Скарпета си спомни, че само преди час доктор Маркъс спомена за някакви нови улики, които вероятно са причина за свикването на предстоящото заседание. А Марино беше изчезнал след снощния си запой в клуба на „Орденът на полицейското братство“ — по всяка вероятност точно с господин откривателя им... Нямаше представа какво става и защо Марино не отговаря на телефона си. Бутна вратата от опушено стъкло и влезе в някогашната си чакалня.

С изненада установи, че на един от диваните седи госпожа Полсън. Ръцете ѝ стискаха някакво тефтерче, очите ѝ бяха втренчени в стената.

— Госпожо Полсън? — загрижено промълви Скарпета и пристъпи към дивана. — Има ли някой с вас?

— Казаха ми да съм тук рано сутринта, още в началото на работното време — отвърна госпожа Полсън. — А като дойдох, ми казаха да чакам, защото шефа още го нямало...

Скарпета не беше информирана, че на заседанието при доктор Маркъс ще присъства и госпожа Полсън.

— Елате, ще влезем заедно — предложи тя. — Имате среща с доктор Маркъс, така ли?

— Мисля, че да.

— Аз също — усмихна се Скарпета. — Предполагам, че ще бъдем заедно. Хайде, елате...

Госпожа Полсън бавно се надигна от дивана. Сякаш беше уморена или пък нещо я болеше. Скарпета огледа чакалнята, сърцето ѝ се сви. Биха могли да сложат няколко саксии, рече си тя. Малко цветя несъмнено ще променят атмосферата, ще ѝ вдъхнат живот... Зеленината помага на хората да се чувстват по-малко самотни, а моргата е най-самотното място на света. Никой не би трябвало да посещава това място, а още по-малко пък да чака, за да го посети... Скарпета протегна ръка към един бутон до прозореца. Отвъд стъклото се издигаше елегантно гише, зад което се виждаше отсечка, покрита със сиво-синкав мокет. Това беше входът за офисите на администрацията.

— Какво обичате? — обади се металически женски глас откъм решетката на интеркома.

— Казвам се доктор Скарпета.

— Моля, заповядайте — рече гласът и стъклената врата се отвори с тихо щракане.

Скарпета я задържа за госпожа Полсън и тихо каза:

— Надявам се, че не сте чакала дълго... Съжалявам за това. Ако знаех, че ще идвате, щях да дойда да ви посрещна и настаня...

— Казаха ми, че трябва да дойда рано, ако искам да си намеря място за паркиране — отвърна госпожа Полсън, оглеждайки с интерес общия офис, в който хората работеха зад своите компютри. Ясно беше, че за пръв път идва тук.

Скарпета не беше изненадана, тъй като доктор Маркъс не беше от хората, които ще си губят времето с близките на починалите, а

доктор Филдинг беше прекалено зает, за да го прави. Подозираше, че госпожа Полсън е тук по чисто политически причини и нейното присъствие със сигурност ще донесе неприятности на нея, на Скарпета. Една от служителките вдигна глава от клавиатурата си и ги посъветва да влязат в заседателната зала, тъй като доктор Маркъс щял да закъснее. Скарпета забеляза, че нито една от чиновничките не мърда от работното си място. Испита чувството, че се намира във фабрика.

— Елате — докосна рамото на госпожа Полсън. — Искате ли едно кафе? Ще идем да си вземем кафе, а след това ще видим къде ще се настаним...

— Джили още е тук — прошепна жената, оглеждайки с трепет обстановката. — Не ми дават да си я прибера. — Очите ѝ се насълзиха, пръстите ѝ се вкопчиха в кориците на тефтерчето. — Не е хубаво, че все още е тук!

— Какви причини ви изтъкнаха? — попита Скарпета, докато двете бавно вървиха към заседателната зала.

— Всичко е заради Франк... Тя беше много привързана към него. Беше ѝ споменал, че може да живее при него, и тя се запали по идеята... — По бузите ѝ се търкулнаха няколко едри сълзи. Скарпета спря пред машината за кафе и напълни две пластмасови чаши. — Джили заяви в съда, че след края на учебната година иска да се премести в Чарлстън. Той я искаше там, в Чарлстън...

Скарпета внесе кафетата в заседателната зала и седна край дългата, полирана до блясък маса, но този път предпочете да е в средата. Госпожа Полсън се втренчи в манекена с оголените вътрешни органи, а след това премести поглед към скелета, окачен в ъгъла. После поднесе чашата с кафе към устните си. Ръката ѝ видимо трепереше.

— Близките на Франк са погребани в Чарлстън — поясни малко по-късно тя. — Поколения наред. Докато моето семейство почива главно тук, в гробището на Холивуд, където и аз си имам парцел. Но защо трябва да е толкова трудно да се разберем? Нима мъките ни бяха малко? Той иска Джили с единствената цел да ме уязви, да ми върне за нещо, да ме орезали... Постоянно повтаряше, че ще ме вкара в лудница, и този път май е на път да успее...

— Вие двамата говорите ли си? — попита Скарпета.

— Той не иска. Само ми възлага задачи и ме командва. Иска да направи впечатление на прекрасен баща, но всъщност никога не е обичал детето ни както съм го обичала аз. И е виновен за смъртта му...

— Вече го казахте веднъж — кимна Скарпета. — Бихте ли ми обяснили защо?

— Знам, че ѝ е направил нещо, защото иска да ме унищожи. Първо искаше да вземе Джили да живее при него, а сега се кани да ми я отнеме завинаги. Целта му е да се побъркам. Защо никой не може да разбере, че той всъщност е бил лош съпруг и баща? Никой не вижда истината, макар че тя е пред очите на всички. Смятат, че аз съм луда, а него го съжаляват. Но истината е друга...

Вратата на заседателната зала се отвори и на прага застана една добре облечена жена. Беше някъде към четиридесетте и имаше свежия вид на човек, който разполага с достатъчно време за сън, здравословна диета и физически упражнения. Русата ѝ коса бе подредена в безупречна фризура. Тя остави коженото си куфарче на масата, усмихна се и им кимна с глава. Ключалките на куфарчето щракнаха и на бял свят се появиха папка с тънки корици и адвокатски бележник.

— Аз съм специален агент на ФБР Уебър, Карин Уебър — представи се жената, а очите се спряха върху лицето на Скарпета: — А вие трябва да сте доктор Скарпета. Предупредиха ме, че ще бъдете тук... Здравейте, госпожо Полсън, как сте днес? Не очаквах да ви срещна тук...

Госпожа Полсън измъкна книжна кърпичка и избърса очите си.

— Добро утро — поздрави тя.

Скарпета с мъка потисна импулсивното си желание да попита направо защо ФБР е проявило интерес към този случай. Спря я присъствието на майката на Джили. Пред нея не би си позволила никакви професионални въпроси, затова опита един по-заобиколен подход.

— Вие от Бюрото в Ричмънд ли сте? — попита.

— От Куонтико — отговори специален агент Уебър. — От екипа за поведенчески отклонения. Може би сте имали възможност да посетите новите ни лаборатории там?

— За съжаление не.

— Страхотни са.

— Убедена съм, че е така.

— Госпожо Полсън, какво ви води тук? — попита агент Уебър?

— Не знам. Дойдох за доклада. Трябва да ми предадат и бижутата на Джили. Чифт обици и една гривничка. Кожена гривничка, с която не се разделяше никога. Казаха, че главният патолог искал да ме види...

— Ще присъствате на съвещанието, така ли? — попита агентката, а на красивото ѝ добре поддържано лице се изписа искрено учудване.

— Не знам.

— Тук сте за официалното заключение и вещите на Джили? — попита Скарпета и едва сега започна да си дава сметка, че най-вероятно е станало недоразумение.

— Да — кимна жената. — Казаха ми да бъда тук в девет, но се забавих, тъй като трябваше да напиша чек... — Очите ѝ уплашено пробягаха по стените на залата. — Може би изобщо не трябва да съм тук. Никой не ми е казал, че трябва да присъствам на някакво съвещание...

— Е, тъй и тъй сте тук, нека ви задам един въпрос, госпожо Полсън — усмихна се агент Уебър. — Помните ли какво си говорихме преди два дни? Споменахте, че бившият ви съпруг е пилот, нали така?

— Не е пилот — поклати глава госпожа Полсън. — Казах, че не е пилот...

— Аха — кимна агент Уебър. — Едва сега ми става ясно защо не открих никакво разрешително за пилотиране, издадено на негово име... Станало е недоразумение.

— Много хора го вземат за пилот — обади се госпожа Полсън.

— Напълно разбираемо — съгласи се Уебър.

— Обича да е сред пилоти, особено военни... А най-много си пада по жените пилоти... — Госпожа Полсън замълча, поклати глава и добави: — Човек трябва да е глух и сляп, за да не го разбере...

— Бихте ли обяснили по-подробно? — помоли агент Уебър.

— Ами, всичко идва оттам, че той им издава медицинските... Никой не може да лети без медицинско свидетелство. И това е движещата сила... — Госпожа Полсън въздъхна и продължи: — Представяте си какво става, когато в кабинета му се появи някоя мадама с пилотски комбинезон...

— Чувала сте лично, че е упражнявал сексуално насилие над жени пилоти? — втренчено я погледна агент Уебър.

— Никога не го е признавал — въздъхна госпожа Полсън. — Сестра му служи във военновъздушните сили, знаете... Винаги съм се чудила дали причината не е в това. Тя е доста по-възрастна от него.

В този момент в залата се появи доктор Маркъс. Беше облечен в бяла памучна риза, под която си личеше потника. Тъмносинята му вратовръзка беше прекалено тясна. Очите му се плъзнаха по Скарпета и спряха върху госпожа Полсън.

— Мисля, че не се познаваме — промърмори той с авторитетен, но едновременно с това дружелюбен глас.

— Госпожо Полсън, това е главният съдебен лекар, доктор Маркъс...

— Някоя от вас ли покани госпожа Полсън тук? — попита Маркъс, оглеждайки последователно Скарпета и агент Уебър. — Признавам, че съм изненадан...

Госпожа Полсън стана от масата и започна да се отдалечава. Краката ѝ стъпваха странно, сякаш изгубили всякаква координация помежду си.

— Не знам какво става — смотолели я. — Дойдох за документа и личните ѝ вещи — комплект златни обички във формата на сърца и една гривничка...

— Страхувам се, че грешката е моя — промърмори Скарпета и също стана. — Видях я в чакалнята и си направих погрешно заключение. Моля да бъда извинена.

— Няма нищо — кимна доктор Маркъс и се обърна към госпожа Полсън: — Казаха ми, че ще се отбиете... Моля да приемете най-дълбоките ми съболезнования. — В усмивката му се долови някакво снизхождение: — Вашата дъщеря е един от основните ни приоритети тук.

— О!

Това беше всичко, което госпожа Полсън успя да изрече.

— Ще ви изпратя — предложи Скарпета и отвори вратата пред нея. — Страшно много съжалявам — добави тя вече навън, когато тръгнаха по сивия мокет. — Дано не съм ви разстроила...

— Кажете ми къде е Джели — прекъсна я госпожа Полсън и спря наскре коридора. — Трябва да зная това. Моля ви, кажете ми къде

точно се намира тя!

Скарпета се поколеба. Подобни въпроси не бяха необичайни за нея, но отговорите им съвсем не бяха лесни.

— Джили е отвъд онези врати насреща — каза тя и махна с ръка към дъното на коридора. Там се виждаше обикновена; дървена врата, зад която имаше още една, а през нея се слизаше в моргата и помещението с фризерите.

— Предполагам, че е в ковчег. Чух, че на места като това има хубави чамови ковчези... — Очите на госпожа Полсън отново се насълзиха.

— Не е в ковчег — поклати глава Скарпета. — Тук изобщо няма ковчези. Тялото на дъщеря ви се съхранява във фризер.

— Боже, горкото ми момиченце сигурно умира от студ! — проплака жената.

— Джили не усеща студа, госпожо Полсън — погледна я съчувствено Скарпета. — Уверявам ви, че не усеща нито неудобство, нито болка...

— Вие видяхте ли я?

— Да — кимна Скарпета. — И я изследвах.

— Кажете, че не е страдала, моля ви!

Но Скарпета не можеше да каже такова нещо, защото то би било лъжа.

— Трябва да ѝ се направят още много тестове — рече с въздишка тя. — А за това е нужно време. Всички наши лаборатории работят упорито, за да открием какво точно се е случило с Джили.

Разплаканата госпожа Полсън позволи да бъде отведена обратно към административната част на сградата. Там Скарпета се обърна към една от служителките с молба да донесе копие от заключението на патолозите, а също така и личните вещи на Джили Полсън, които се изчерпват само с чифт малки златни обици и една кожена гривна. Пижамата, чаршафите, завивките и всичко останало, което полицията беше прибрала, щяха да останат тук в качеството на веществени доказателства. Марино се появи в момента, в който изпрати госпожа Полсън и тръгна обратно към заседателната зала. Крачеше бързо, с наведена глава и зачервено лице.

— До този момент утрото не е добро — отбеляза Скарпета, изчакала го да се приближи. — Като те гледам, и за теб е такова... От

снощи се опитвам да те хвана. Предполагам, че си получил съобщенията ми...

— Какво прави тук тази жена? — изръмжа Марино, имайки предвид госпожа Полсън. Беше видимо разстроен.

— Дошла е да прибере личните вещи и заключението за Джили.

— Как така ще ги прибере, след като още не е решено на кого да дадат тялото?

— Тя е близка кръвна роднина на жертвата. Не съм сигурна какво заключение ще ѝ бъде връчено, продължавам да не разбирам какво става тук — поклати глава Скарпета. — На заседанието ще присъства и представител на ФБР, но за другите участници не съм много сигурна. Според последни данни, Франк Полсън е упражнявал сексуален тормоз над жени пилоти...

— Хм — изръмжа Марино. Вонеше на кръчма и изглеждаше ужасно.

— Хей, добре ли си? — погледна го загрижено Скарпета, после поклати глава: — Ама и аз задавам едни въпроси... Разбира се, че не си добре!

— Голяма работа! — процеди в отговор той.

26.

Марино изсипа захарницата в кафето си. Явно беше в много лоша форма, щом използваше бяла рафинирана захар, която по принцип беше напълно изключена от диетата му, а и в момента не му беше от полза.

— Сигурен ли си, че искаш да си причиниш това? — попита Скарпета. — После да не съжالياваш!

— Защо тя беше тук, по дяволите? — изръмжа той и постави поредната лъжичка захар в чашата си. — Влизам в моргата и кого срещам в коридора? Майката на детето! Не ми казвай, че е дошла да види Джили, просто защото Джили отдавна не е за гледане. Затова искам да знам какво, по дяволите, прави тук тази жена!

Беше облечен в същите черни торбести панталони и черно яке, а на главата му отново се мъдреше шапката с надпис „Полицейско управление на Лос Анджелис“. Беше небръснат, а уморените му очи гледаха свирепо. След клуба вероятно бе отскочил да види някоя от приятелките си — една от онези жени, с които се запознаваше в залата за боулинг, а след това пиеше и спеше с тях...

— Ако ще се държиш по този начин, по-добре изобщо не идвай на съвещанието — погледна го с тревога Скарпета. — И без това не си поканен. Няма смисъл да се появявам в твоя компания, особено когато си в такова настроение. Знаеш какво ти става, като се тъпчеш с толкова захар!

— Хм — изсумтя той и хвърли поглед към затворената врата на заседателната зала. — Май наистина трябва да демонстрирам настроение пред тези задници!

— Какво се е случило?

— Носят се разни слухове — неохотно отвърна Марино. — За теб...

— Къде по-точно се носят? — свъси вежди тя. По принцип не обичаше подобни разговори и рядко им обръщаше внимание.

— Говори се, че искаш да се върнеш тук и това е причината за внезапната ти поява... — Марино отпи глътка от отровно сладкото си кафе и обвинително я погледна. — Криеш ли нещо от мен?

— Не искам да се връщам тук и се чудя защо обръщаш внимание на безпочвени клюки — отвърна тя.

— Аз няма да се върна тук! — отсече той. Сякаш обсъждаха неговото положение, а не нейното. — В никакъв случай! Хич не си го и помисляй!

— Няма — обеща тя. — Но ти предлагам и двамата да не си го помисляме, особено пък в момента... — Тръгна към боядисаната в тъмен цвят врата на заседателната зала и със замах я отвори.

Марино получи правото на избор — можеше да я последва в залата, можеше и да си остане при кафе-машината и да продължи да се тъпче със захар. Тя нямаше да го убеждава. Разбира се, по някое време щеше да разбере какво го измъчва, но това време все още не беше настъпило. Сега ѝ предстоеше заседание с доктор Маркъс, ФБР и Джек Филдинг, който снощи избяга от нея, а днес кожата на лицето му изглеждаше още по-възпалена от вчера. Никой не каза нищо, докато придърпваше един от столовете около дългата заседателна маса. Никой не каза нищо и на Марино, който се настани до нея. Ами да, това все пак е някаква инквизиция, рече си тя.

— Да започваме — поде доктор Маркъс. — Предполагам, че вече познавате специален агент Уебър от отряда за профилиране към ФБР... — забележката му беше предназначена за Скарпета, а името на федералното подразделение беше сбъркано. То се наричаше Отдел за поведенчески науки, а не отряд за профилиране. — Предстои ни да разрешим един сериозен проблем, който доста утежнява нашата работа. — Лицето му беше смръщено, очичките му гледаха студено иззад очилата. — Доктор Скарпета, вие направихте повторна аутопсия на Джили Полсън, но доколкото съм осведомен, сте прегледала и господин Уитби, нали?

Филдинг мълчеше и гледаше в папката пред себе си, цялото му лице гореше.

— Не бих казала, че съм го прегледала — каза Скарпета, хвърляйки кос поглед на Филдинг. — И нямам представа за какво става въпрос...

— Пипахте ли го? — попита специален агент Карин Уебър.

— Извинете, но нима ФБР разследва и смъртта на този тракторист? — отвърна с въпрос Скарпета.

— Възможно е да го поемем — заяви Уебър. — Надявам се, че това няма да стане, но все пак е възможно... — Говореше така, сякаш разпитът на бившата началничка на службата ѝ доставяше удоволствие.

— Пипахте ли го?

Този път въпросът беше зададен от доктор Маркъс.

— Да — кимна Скарпета. — Пипах го.

— И вие също, разбира се — подхвърли към Филдинг той. — Направили сте външен оглед и сте започнали аутопсията, а по някое време сте се прехвърлили при нея в декомпозиционната камера и сте се включили в повторния преглед на момичето Полсън.

— Ами да — вдигна глава Филдинг, но очите му не гледаха никого. — Това са пълни глупости...

— Какво казахте? — втренчи се в него доктор Маркъс.

— Чухте ме добре: това са пълни глупости! — натъртено, повтори Филдинг. — Още вчера ви го казах. Нямам никакво намерение да бъда разпъван на кръст пред ФБР или когото и да било!

— Страхувам се, че не са глупости, доктор Филдинг. Имаме сериозен проблем с уликите. Миниатюрните частици, открити по тялото на Джили Полсън, са напълно идентични с тези, които намерихме по тялото на господин Уитби, пострадалия тракторист. Но аз не виждам как е възможно това, освен ако нещо не се е объркало. Тук му е мястото да попитам защо изобщо сте търсили улики по случая „Уитби“. Той е жертва на инцидент, а не на убийство. Поправете ме, ако греша...

— Не мога да се закълна — отвърна Филдинг. Ръцете и лицето му бяха толкова червени, че просто бяха страшни за гледане. — Бил е премазан, но все още не е доказано как точно е станало това. Не съм бил свидетел на смъртта му, затова взех проба от раната на лицето му, с цел да проверя дали има следи от определени вещества — например грес... Целта беше да разполагаме с някакви конкретни улики, ако някой изведнъж заяви, че господин Уитби не е станал жертва на нещастен случай, а е бил нападнат и ударен с нещо тежко...

— За какво говорите? — изръмжа Марино. — Какви улики? — Гласът му прозвуча изненадващо спокойно за човек, който току-що бе

задръстил организма си с опасни количества захар.

— Ако трябва да бъда честен, бих казал, че това не е ваша работа — заяви доктор Маркълс. — Примирявам се с присъствието ви тук, защото колежката ви явно държи да ви мъкне навсякъде... В замяна обаче искам да обещаете, че чулото в тази стая ще си остане тук...

— Искането ви се отхвърля — отвърна Марино, после се обърна към специален агент Уебър и на лицето му се появи усмивка: — На какво дължим удоволствието? Едно време познавах командира на морските пехотинци, разположени при вас... Странно, но много хора забравят, че базата в Куонтико е била създадена не за ФБР, а за специалните части на морската пехота. Познато ли ви е името Бентън Уесли?

— Разбира се.

— А да сте чели глупостите, които е написал за изготвянето на профил?

— Познавам отблизо неговото творчество — отговори агент Уебър и опипа адвокатския бележник пред себе си. Ноктите ѝ бяха добре поддържани, с отличен кървавочервен маникюр.

— Много добре. Значи сте запозната с мнението му, че правенето на профил е толкова достоверно, колкото и гледането на кафе...

Специален агент Уебър се извърна към доктор Маркълс.

— Не съм тук, за да бъда обиждана! — рече тя с тих, но решителен глас.

— В никакъв случай не съм имал намерение да го правя! — размаха ръце Марино. — Убеден съм, че един експерт по криминологични профили от ФБР има какво да ни каже за новооткритите улики!

— Достатъчно! — почервения доктор Маркълс. — Ако не се държите като професионалист, ще бъда принуден да ви помоля да напуснете!

— Не, не, в никакъв случай! Не ми обръщайте внимание. Ще си седя на задните части и ще бъда добре момче, обещавам!

Джак Филдинг бавно поклати глава и отново заби поглед в папката пред себе си.

— Нека продължа аз — намеси се Скарпета, зарязала опитите си да бъде любезна и дипломатична. — Доктор Маркълс, вие за пръв път споменавате за улики по случая „Джилс Полсън“. Повикахте ме в

Ричмънд, за да ви помогна при разрешаването тъкмо на този случай, но пропускате да ми съобщите за наличието на улики? — очите ѝ се спряха върху лицето на главния съдебен лекар, а след това бавно се преместиха върху Филдинг.

— Не питай мен — поклати глава той. — Аз направих първичната обработка, но това беше всичко. От лабораторията не ме потърсиха повече. Чух за тези улики вчера следобед, когато той — ръката му махна по посока на доктор Маркърс — подхвърли нещо, докато се качвах в колата си...

— И аз разбрах за тях едва вчера следобед — остро отвърна доктор Маркърс. — Благодарение на поредната шантава бележка на онзи, как му беше името... Айс, или Ййс, който все ме учи как да си върша работата... До този момент лабораторията не беше открила кой знае какво. Няколко косъма, известно количество отпадъци, сред които и люспи боя, които биха могли да са отвсякъде, включително и от автомобил. Или пък от вътрешността на къщата на Полсън, включително от детски велосипед или някаква играчка...

— Автомобилната боя се различава лесно — намеси се Скарпета. — А сравнението с вещи от вътрешността на къщата не би трябвало да ги затрудни...

— Работата е там, че няма ДНК — каза доктор Маркърс. — Взетите проби не носят такава информация. А ако подозираме убийство, ДНК пробите от вагината и устната кухина биха били от решаващо значение. Самият аз насочих вниманието си към евентуалното наличие на чужда ДНК, а не към появилите се Бог знае откъде люспи боя. Вчера следобед обаче получих имейл от секцията по трасология и благодарение на него се запознах със смайващата новина, че премазаният тракторист е носител на същите улики като Джили Полсън... — Очите му отново се спряха на доктор Филдинг.

— А как по-точно е станало това смесване на улики? — пожела да узнае Скарпета.

— Вие ми кажете — въздъхна доктор Маркърс и театрално вдигна ръце.

— Аз не виждам начин — отвърна тя. — Ние сменихме ръкавиците си, но това е без значение, тъй като не сме вземали повторни проби от Джили Полсън. Това би било чиста загуба на време,

тъй като тялото ѝ е било измито, аутопсирано и складирано във фризер за две седмици. Едва тогава е направена повторната аутопсия.

— Разбира се, че не е било необходимо да повтаряте изследването — кимна с пренебрежение доктор Маркъс. — Но доколкото разбирам, вие сте се върнали при тялото на Полсън още преди да сте приключили аутопсията на господин Уитби...

— Първо приключих с огледа на господин Уитби, а след това работих върху момичето — обади се Филдинг. — Не съм вземал проби, но дори и да го бях направил, по тялото ѝ едва ли е имало някакви улики, които да бъдат прехвърлени на Уитби или някой друг...

— Нямам обяснение за всичко това — поклати глава доктор Маркъс. — Не знам какво, по дяволите, е станало, но нещо се е случило. Трябва да разгледаме всички възможни сценарии, защото ако не го сторим ние, ще го направят адвокатите. Разбира се, ако някой от случаите стигне до съда...

— Смъртта на Джили Полсън непременно ще стигне там — намеси се специален агент Уебър. Каза го така, сякаш беше роднина на мъртвото четиринайсетгодишно момиче. — Може би в лабораторията са объркали нещо — погрешно залепен етикет или заразена проба. Един и същ човек ли е обработвал двете проби?

— Да, обработил ги е Ийс или както там му беше името — промърмори доктор Маркъс. — Но без космите...

— Вече два пъти споменавате тези косми — отбеляза Скарпета. — Обяснете за какво става въпрос...

— Няколко косъма от жилището на Джили Полсън. Мисля, че са открити по чаршафите.

— Да се надяваме, че няма да се окажат на тракториста — изръмжа Марино. — А може би вие се надявате именно на това... Той е убил момичето, а после, обзет от чувство за вина, е легнал пред трактора си... Би било изключително добро изясняване на случая, всъщност и на двата.

Никой не се усмихна.

— Помолих чаршафите и завивките на Джили да бъдат проверени за епителни клетки от дихателните органи — рече Скарпета и впи поглед във Филдинг.

— И възглавницата — добави той. — Отговорът е да, те бяха проверени.

Скарпета замълча. Би трябвало да изпита облекчение. Наличието на биологични улики подкрепяше теорията, че Джили е била удушена, но тя се почувства дълбоко наранена от тази истина.

— Каква ужасна смърт! — прошепна. — Наистина ужасна!

— Извинете, но не пропускам ли нещо? — обади се специален агент Уебър.

— Детето е било убито — отговори Марино. — Не виждам какво друго бихте могли да изпуснете, да ви вземат мътните...

— Знаете ли, наистина не мога да понасям всичко това! — процеди Уебър, обръщайки се към доктор Маркърс.

— Така е — подкрепи я едрият полицаи и пренебрежително огледа дребничкия Маркърс. — Но ако не ме изхвърлите оттук лично, възнамерявам да си стоя на стола и да приказвам каквото ми скимне, мамка му!

— Позволете ми да се възползвам от откровената посока, в която пое разговорът — намеси се Скарпета, обръщайки се към Уебър. — Бих искала да чуя директно от вас защо ФБР проявява интерес към случая „Джили Полсън“...

— Много просто — отвърна жената. — Полицията на Ричмънд потърси помощта ни.

— Но защо?

— Мисля, че би трябвало да попитате тях...

— Но аз питам вас — спокойно рече Скарпета. — Ако не получа откровен отговор, просто ще стана и ще си тръгна!

— Това не е толкова просто — обади се доктор Маркърс, дарявайки я с тежкия поглед на отегчен гущер. — Вече сте замесена. Изследвали сте премазания тракторист, след което възникват съмнения за смесване и заразяване на пробите. Страхувам се, че няма да можете да си тръгнете ей така. Просто защото вече нямате избор...

— Това са пълни глупости! — изломоти Филдинг, без да отделя поглед от зачервените си мазолести длани.

— Аз ще ти кажа защо се е забъркало ФБР — обади се Марино. — Или по-скоро ще ти разясня гледната точка на тукашната полиция, стига да желаш да я чуеш... — Обърна се към специален агент Уебър и добави: — Това също би могло да нарани чувствата ви... Между другото, казах ли ви, че имате чудесно костюмче? Да не говорим за червените обувки, които страшно ми харесват! Само не мога да си

представя как ще се оправите, ако ви се наложи да преследвате някого пеша...

— Мисля, че прекалявате! — изгледа го намръщено специален агент Уебър.

— Изобщо не прекалява! — внезапно извика Филдинг и стовари юмрука си върху масата. После стана от мястото си и се огледа с блеснали от гняв очи. — Майната ви на всичките! Аз напускам! — Потърси с поглед доктор Маркърс и заплашително изръмжа: — Чу ли ме, тъп и дребен задник? Майната ти и на теб! — Показалецът му прониза въздуха по посока на специален агент Уебър: — Това важи за теб и за всичките тъпи федерални ченгета, които хабер си нямате от криминалистика! В леглото ви да стане убийство, пак няма да го разкриете! — Обърна се и тръгна към вратата, после забави крачка и се втренчи в Марино: — Само ти си в час, Пит. Кажи й истината, чуваш ли? Скарпета все трябва да я чуе от някого...

След тези думи излезе навън и затръшна вратата зад гърба си.

Изтече цяла минута в смаяно мълчание.

— Нервна криза — смотолеве доктор Маркърс и се обърна към специален агент Уебър: — Моля за извинение...

— Често ли ги прави? — пожела да узнае тя.

Скарпета закова мрачен поглед в лицето на Марино. Не й стана никак приятно, че й беше спестил някакви факти. Не можеше да разбере как е могъл да пие цяла нощ, без да й предаде информация, от която може би зависеше всичко.

— Искаш ли да ми кажеш нещо?

— От това, което чувам, стигнах до заключението, че федералните проявяват интерес към малката Джили само защото баща й е доносник на Департамента за вътрешна сигурност — неохотно отвърна Марино. — Живее в Чарлстън и вероятно души дали сред пилотите няма такива с терористични наклонности. Проблемът там е сериозен, тъй като в местната база домува най-голямата в страната флотилия от товаро-транспортни машини С-17, всяка от които струва сто осемдесет и пет милиона долара. Няма да е добре, ако някой откачен пилот терорист се забие със самолета си насред базата, нали?

— Нито пък за вас ще е добре, ако продължавате да плямпате глупости! — сръза го специален агент Уебър, продължавайки да мачка

с пръсти корицата на адвокатския си бележник. — Не ви съветвам да се бъркате в тези неща!

— О, аз вече се забърках — каза Марино, свали бейзболната си шапка и разтърка пясъчнорусата четина, набола около съвършено голото му теме. — Съжалявам, че не съм бръснат, но тази сутрин се успах... — Пръстите му се преместиха на брадичката, която откликна като гласпапир. — Снощи отскочих до полицейския клуб в компанията на старши криминолог Ййс и детектив Браунинг, а след това проведох още няколко поверителни разговора, които ще ми позволите да ви спестя...

— Спрете веднага! — предупреди го специален агент Уебър. Каза го така, сякаш се готвеше да го арестува — явно бърбивостта бе издигната в ранг на федерално престъпление.

— Аз пък предпочитам да не спираш — настоя Скарпета.

— Между ФБР и Департамента за вътрешна сигурност не съществуват кой знае колко топли чувства — невъзмутимо поясни Марино. — Поради напълно прозаични причини — хората от вътрешната сигурност отхапаха голям залък от бюджета на Министерството на правосъдието, а всички знаем, че ФБР много обича тлъстите бюджети... И какво се чува напоследък? — очите му хладно опипаха зачервеното от възмущение лице на специален агент Уебър: — Над седемдесет лобисти са се струпали на Капитолия да се молят за пари, докато вашата банда кухи костюми шета из страната, отнема юрисдикцията на правоохранителните органи и си пъха гагата навсякъде!

— Защо трябва да седим тук и да слушаме всичко това? — попита с негодувание специален агент Уебър, обръщайки се към доктор Маркълс.

— Работата е там, че от известно време насам Бюрото души около Франк Полсън — продължи Марино. — И ти си съвсем права, за него наистина се носят различни слухове. По всичко личи, че е превишил правата си като медицински консултант на военновъздушните сили — нещо, което е особено страшно предвид факта, че е доносник на Департамента за вътрешна сигурност. Това го прави податлив на натиск и вече никой не може да бъде сигурен на кой пилот е отказал разрешително за полет и кого е пробутал вместо него... А Бюрото с особено удоволствие би компрометирало

Департамента, показвайки служителите му в неблагоприятна светлина, като идиоти. Разбира се, тази информация се пази в тайна до момента, в който губернаторката получава тревожни сигнали и търси помощта на ФБР... — Очите му не се отделяха от лицето на специалния агент: — Но аз дълбоко се съмнявам, че уважаемата госпожа има представа за каква помощ става въпрос... Едва ли допуска, че под помощ ФБР разбира очернянето на друга федерална агенция. Казано иначе, тук става въпрос за власт и пари, както винаги...

— Не е както винаги! — обади се с твърд глас Скарпета, решила, че е чула повече от достатъчно. — Тук става въпрос за едно четиринайсетгодишно момиче, умряло от болезнена и мъчителна смърт. Става въпрос за убийството на Джили Полсън! — След тези думи стана на крака, щракна капака на коженото си куфарче и огледа последователно доктор Маркълс и специален агент Уебър: — За това и за нищо друго!

27.

Още преди да стигнат Брод Стрийт, Скарпета беше сигурна, че Марино ще изплюе камъчето, колкото и неприятно да му е това...

— Снощи си направил нещо — подхвърли тя, наблюдавайки го внимателно. — Веднага ще добавя, че нямам предвид какви си ги вършил в клуба с хората, с които си пил...

— Не знам за какво намекваш — промърмори Марино. Беше мрачен, а козирката на шапката почти скриваше лицето му.

— Напротив, знаеш — тръсна глава Скарпета. — Ходил си й на гости.

— Е, сега вече съм сигурен, че не знам за какво говориш! — отрече енергично той, но главата му продължаваше да е извърната към страничното стъкло.

— Знаеш, знаеш — рече Скарпета, докато прекосяваше Брод Стрийт с доста по-висока скорост от позволената. Беше настояла да шофира, тъй като в момента не можеше да допусне до волана нито Марино, нито който и да било друг. — Познавам те! Тоя номер вече си го правил! Затова можеше само да ме предупредиш, нищо повече. Видях как те гледаше, когато бяхме пред къщата й. Ти също го забеляза и беше дяволски щастлив, нали? А аз не съм чак толкова глупава...

Той не отговори. Главата му продължаваше да е извита на една страна, шапката хвърляше сянка върху лицето.

— Хайде, Марино, признай си! Отби се да видиш госпожа Полсън, нали? Или се срещнахте някъде навън? Кажи ми истината. Знаеш, че рано или късно ще я измъкна от теб — Скарпета млъкна и натисна спирачката. Колата се люшна и спря на червения светофар, а тя се обърна да го погледне. — Добре. Мълчанието ти е многозначително. Това е причина за странното ти поведение сутринта, след като се сблъска с нея в моргата, нали? Снощи сте били заедно, а нещата вероятно не са се развили точно според очакванията ти. А днес най-неочаквано я засичаш в службата!

— Не е така.

— Тогава кажи как е.

— Сузи искаше да си поговори с някого, а аз имах нужда от информация — каза, извърнат към страничното стъкло. — И си помогнахме взаимно...

— Сузи?

— Тя ми помогна, нали? — с видимо притеснение продължи той. — Аз получих доста конкретна представа за този Департамент по вътрешната сигурност, за това какъв задник е бившият ѝ съпруг, за гадните му номера, вероятно накарали ФБР да тръгне подире му...

— Вероятно? — Скарпета направи ляв завой по Франклин Стрийт, насочвайки се към първата си месторабота в Ричмънд — онази стара сграда, която в момента събаряха. — По време на заседанието беше доста по-категоричен — разбира се, ако това изобщо може да се нарече заседание. Нима изказваше само предположение? Какво искаш да кажеш с това „вероятно“?

— Снощи тя ме потърси на мобилния — обясни Марино. — Много неща са били унищожени преди нашата поява. При това не само в буквалния смисъл... — Очите му се насочиха към полуразрушената сграда, която бавно изплува пред очите им.

Гледката беше още по-жалка от преди. Всичко им изглеждаше някак смалено, уморено и незначително. Вероятно защото бяха свикнали с разрухата. Скарпета излезе на Четиринайсета улица, намали скоростта и започна да търси място за паркиране.

— Май ще се наложи да стигнем чак горе, до Кери — каза найсетне тя. — На пресечка или две оттам има платен паркинг, разбира се, ако още е там...

— Зарежи паркинга — предложи Марино. — Прекарай колата срещу сградата и отбий встрани. Аз ще имам грижата да не ни закачат... — Пръстите му сръчно дръпнаха ципа на брезентовата чанта и измъкнаха червена табела с надпис „Главен съдебен лекар“, която кацна на челното стъкло.

— Как успя, за Бога? — ахна Скарпета. — Откъде я взе?

— Всичко може да се уреди, стига да отделиш малко време за приказки с момичетата от офиса — ухили се Марино.

— Адски си коварен — поклати глава Скарпета. — Никога не би ми минало през ума да потърся някоя от тези табели... — После си даде сметка, че преди години паркирането изобщо не беше такъв

проблем и никога не им създаваше неудобства. Обикновено спираше колата където пожелае и никой не ѝ правеше забележка, особено пък ако ставаше въпрос за присъствието ѝ на някое местопрестъпление. Не я закачаха дори когато качваше колата си на тротоара пред съда, за да бъде навреме за поредното насрочено дело. Разбира се, и тогава имаше една малка червена табела с надпис „Главен съдебен лекар“, но тя беше постоянно прикрепена към бронята ѝ. — Защо ти се обади госпожа Полсън снощи? — Езикът ѝ не можа да се обърне и да нарече жената Сузи.

— Искаше да поговорим — отвърна Марино и отвори вратата. — Хайде, нека приключим с това... Но ти май трябваше да си obuеш ботуши...

28.

От предната вечер насам Марино не спираше да мисли за Сузи. Допадаше му начинът, по който носеше косата си — дълга точно толкова, че едва-едва да докосва раменете, харесваше и русия ѝ цвят. Винаги си беше падал по блондинките.

Когато я видя за пръв път в къщата, му направиха впечатление извивката на бузата и сочните ѝ устни. Както и начинът, по който го гледаше. Караше го да се чувства значим, важен и силен, от погледа ѝ усещаше, че тя вярва в способността му да решава проблемите, въпреки че както и да се погледне, нейните проблеми бяха нерешими. Оставаше ѝ да се обърне направо към Господ Бог, но и той едва ли би си мръднал пръста просто защото Господ Бог рядко се вълнува от това, което вълнува мъжете като Марино.

Най-много го привлече начинът, по който го гледаше. А после, когато заедно претърсваха стаята на Джили, усети топлината на тялото ѝ и моментално разбра, че го чакат неприятности. Тежко му и горко, ако Скарпета надушеше какво става...

Двамата със Скарпета газеха през дълбоката червеникава кал. Той отново се учуди на способността ѝ да се придвижва по тежки терени с най-обикновени, а понякога и елегантни обувки, без дори да ги изцапа и без да се оплаква. Червената кал жвакаше под тежките му черни ботуши, краката му непрекъснато се подхлъзваха, а тя дори не забелязваше, че няма ботуши. Носеше черни обувки с връзки и ниско токче, които отиваха на костюма ѝ. Или доскоро бяха отивали, тъй като в момента бяха доста оплескани с червеникава кал, която бе успяла да изпръска маншетите на панталона и полите на дългото ѝ палто. Но калта не можеше да ги спре и те бързо се приближаваха към полусрутената сграда.

Придвижването им не остана незабелязано и работниците постепенно спряха работа, наблюдавайки с учудване как двамата странници газят калта и се насочват право към центъра на разрушенията. Едър мъжага с каска се изпречи на пътя им. В ръцете

му имаше някакви архитектурни планове, а след него бързаше още един мъж с каска. Този с чертежите размахна ръце към Марино и Скарпета, очевидно взел ги за заблудени туристи. Марино му направи знак да се приближи. Мъжът го стори, забеляза черната шапка с инициалите на лосанджелиската полиция и вниманието му моментално се изостри. Тая шапка май ще се окаже по-добра от всякакви пропуски и идентификационни табелки, помисли си Марино. Тя имаше грижата да го представя, при това толкова убедително, че изобщо не му се налагаше да показва фалшивите си документи. Освен това вършеше и много други неща.

— Следовател Марино — представи се той на едрия мъж. — А това е доктор Скарпета, съдебен патолог.

— О, вероятно сте тук заради Тед Уитби — сети се мъжът и поклати глава. — Още не мога да повярвам! Сигурно вече знаете за семейството му...

— Какво за семейството му? — погледна го с любопитство Марино.

— Жена му е бременна с първото им дете. За Тед това е втори брак... Както и да е... Виждате ли онзи тип там? — Посочи с ръка строителния кран, монтиран в непосредствена близост до сградата. От кабината му излизаше някакъв човек със сиви работни дрехи. — Това е Сам Стайлс, двамата с Тед имаха известни... хм... да ги наречем търкания... Съпругата на Тед твърди, че Сам е пуснал гюлето за разбиване на стени твърде близо до трактора на Тед и че това е причината той да падне и да бъде прегазен...

— Какво ви кара да мислите, че е паднал? — намеси се Скарпета.

Пита се какво всъщност е видяла, веднага позна Марино. Тя все още е убедена, че е видяла Тед Уитби непосредствено преди да бъде прегазен, но тогава той стоеше прав до трактора и човъркаше нещо в мотора... И може би щеше да се окаже абсолютно права. Марино я познаваше и беше сигурен, че наблюденията ѝ са точни.

— Не го мисля аз, госпожо — отговори мъжът с чертежите. Беше горе-долу на възрастта на Марино, но с буйна коса и множество бръчици. Кожата му имаше здрав каубойски загар, а очите му бяха яркосини. — Това го твърди съпругата... всъщност вдовицата на Тед... Защото иска пари, разбира се. Тези неща винаги опират до пари. Не че

не ѝ съчувствам, но... Струва ми се гадно, когато някой умре, непременно да се търси виновен...

— А вие бяхте ли тук по време на инцидента? — попита Скарпета.

— Бях, при това само на стотина метра от мястото — кимна мъжът и посочи към десния ъгъл на постройката, или по-скоро към това, което беше останало от него.

— И видяхте всичко?

— Не, госпожо. Мисля, че никой не го е видял... Тед беше на паркинга отзад и човъркаше мотора, който често гаснеше. Предполагам, че го е запалил, без да иска, машината е тръгнала и точка по въпроса... И аз, като всички останали, видях как тракторът си върви, а в кабината няма никой. Спря се чак на портала, блъскайки се в онзи стълб, жълтия... А Тед лежеше на земята, зле премазан и облян в кръв. Положението му беше тежко...

— Беше ли в съзнание, когато стигнахте до него? — попита Скарпета, записвайки информацията в бележника си. На дълга каишка от рамото ѝ висеше увит в найлон пластмасов планшет, който съдържаше специален скицник за маркиране на местопрестъпленията.

— Не го чух да казва нищо — отговори мъжът и лицето му се изкриви в болезнена гримаса. Преглътна един-два пъти и се извърна встрани. — Очите му бяха отворени, опитваше се да диша. Това ми се запечата в съзнанието и вероятно дълго ще остане там. Опитваше се да диша, а лицето му посиняваше. После свърши. Ей така, изведнъж, без агония. Полицията дойде, разбира се, линейката също. Но нищо не можеше да се направи...

Марино стоеше в калта, мълчеше и слушаше. Това не продължи дълго, защото винаги му се струваше глупаво да стои и да мълчи. Напъна се да измисли някакви въпроси. Скарпета го караше да се чувства като идиот. Без да иска и без изобщо да се сеща за него. И именно това беше най-лошото.

— Тоя Сам Стайлс — обади се той, кимайки с полицейската си шапка към неподвижния кран с гюлето за разбиване, което се поклащаше на дългото си въже. — Къде се намираше той, когато тракторът прегази Тед? Беше ли някъде наблизо?

— Не — поклати глава мъжът. — И точно там е работата... Идеята, че Тед е бил улучен от гюлето и е паднал под колелата на

трактора, е толкова абсурдна, че ако не беше станало това нещастие, положително щеше да е смешна! Имате ли представа на какво ще заприлича човек, улучен от гюле за разбиване на стени?

— Едва ли ще е красива гледка — кимна Марино.

— Ще му изхвъркне мозъкът, господине, ще бъде смазан на пихтия! И изобщо няма да е необходим трактор, който да го газии...

Скарпета си записа думите му, а после продължи да се оглежда и да си води бележки. Веднъж се беше случило Марино да се озове сам в кабинета ѝ, а бележките ѝ лежах на бюрото. Обзет от любопитство, той побърза да ги прегледа. Със съжаление установи, че може да прочете само една дума, която по случайност беше името му, Марино. Това не се дължеше единствено на невъзможния ѝ почерк, а на някакъв тайнствен език, който използваше специално за записките. Приличаше на стенография, но не съвсем. Единствено Роуз, личната ѝ секретарка, беше в състояние да го разчете.

Скарпета поиска да узнае името на мъжа с чертежите, който ѝ се представи като Бъд Лайт — едно име, което Марино без проблеми щеше да запомни, въпреки че не си падаше много по „Бъд Лайт“, „Милър Лайт“ и всички останали светли бири^[1]. Патоложката поясни, че иска да установи с максимална точност местоположението на тялото, тъй като трябва да вземе проби от почвата. Бъд го прие съвсем спокойно, без дори да се учуди. Вероятно смяташе вземането на проби от почвата за нормално при всеки случай с прегазен работник, особено когато го искат красиви съдебни лекарки, придружавани от едри ченгета от Лос Анджелис. В резултат отново тръгнаха да газят дълбоката кал, приближавайки се към сградата. През цялото време на придвижването Марино си мислеше за Сузи.

Снощи тя го потърси на мобилния точно когато останаха само двамата със Задника Ййс — както Марино наричаше приятеля си от доста години насам, и подеха откровен и приятелски разговор пред поредната чаша уиски. Малко преди това Браунинг ги остави с обяснението, че му е време да се прибере у дома. Чувстваше се много добре, беше спокоен и отпуснат. По това време на денонощието обикновено изключваше мобилния си телефон, но тази вечер не го направи, защото бе предложил на Скарпета да му се обади, ако има нужда от него. Малко преди това тя му позвъни с оплакването, че Филдинг не ѝ отваря. Това беше истинската причина да отговори на

позвъняването, макар че по принцип след няколко чашки сам търсеше партньори за разговор — често направо на улицата...

— Марино — рече в мембраната той, опитвайки се да надвика глъчката в клуб „Орденът на полицейското братство“.

— Обажда се Сузана Полсън — представи се тя. — Моля да ме извините за безпокойството...

А после заплака.

Казаното след това беше без значение. Направи опит да си го припомни, докато крачеше редом със Скарпета, която извади от чантата си комплект стерилни дървени пръчици, към които прибави и няколко пластмасови торбички за фризер. Не можеше да си спомни най-важното от това, което се беше случило снощи, просто защото Сузи извади бутилка уиски — някакъв много лют бърбън с билки, от който се оказа, че разполага със значителни запаси. Носеше дънки и розов пуловер от мека вълна. Покани го в хола, дръпна пердетата и се настани на дивана до него, след което започна да разказва за съпруга си боклук, Департамента по вътрешна сигурност, жените пилоти и някакви двойки, които обичал да кани у дома. Непрекъснато споменаваше тези двойки, сякаш бяха особено важни за достоверността на разказа й... Марино се досети, че именно тях е имала предвид домакинята при първия им разговор в присъствието на Скарпета, когато ги наричаше с безличното те. През цялото време Сузи избягваше да отговаря директно на въпросите му, непрекъснато повтаряйки своето „Питайте Франк“...

— Но аз питам вас — беше настоял той.

— Питайте Франк, питайте Франк — държеше на своето тя. — Мъкнеше тук всякакви, затова питайте него...

— С някаква цел ли ги е мъкнал тук?

— Сам ще разберете това — отвърна тя.

Марино изостана на крачка-две от партньорката си. Скарпета нахлузи чифт тънки гумени ръкавици и разпечата едно бяло хартиено пликче. На мястото, на което беше загинал трактористът, имаше само кален асфалт. Той покриваше цялата отсечка до големия портал, от който се влизаше в халето. Скарпета клекна и започна да оглежда калната настилка, а Марино си спомни как вчера сутринта седяха в купето на бавно движещата се кола под наем и си спомняха за миналото. Би дал всичко, ако можеше да върне тези мигове. Стомахът

му се сви, стана му лошо. Главата му пулсираше в такт с ударите на сърцето. Студеният въздух бе напоен с миризмата на бетон и стара зидария.

— Ако позволите, бихте ли ми казали какво точно търсите? — обади се Бъд.

Скарпета внимателно изстърга малко кал и пясък с върха на една стерилна пръчица. Надяваше се, че това количество ще съдържа някакви органични останки, включително и кръв.

— Просто проверявам какво има тук — обясни тя.

— Понякога гледам крими сериалите по телевизията — каза Бъд. — Не винаги и не целите, а само тези, които гледа жена ми...

— Не вярвайте на всичко, което виждате — вдигна поглед към него Скарпета, след което пусна пробата в найлоново пликче, прибави към нея и клечката, а после го запечата. Етикетът бързо се покри с неразбираемите ѝ йероглифи, а самото пликче бе внимателно прибрано в брезентовата чанта, оставена права на асфалта.

— Значи няма да пуснете тази кал в някоя от онези магически машини — пошегува се Бъд.

— Няма магически машини — поклати глава Скарпета, отвори второ бяло пакетче и клекна близо до вратата, през която някога беше пристигала на работа.

Тази сутрин тъмната неизвестност в душата на Марино бе пронизана от няколко последователни прозрения. Приличаха на електрически импулси, на пробягваща картина по екрана на повреден телевизор, която изчезва толкова бързо, колкото и се появява — без да му дава възможност да огледа и прецени хората и предметите, съдържащи се в нея. Устни и език, фрагменти от ръце и очи със стиснати клепачи... Собствените му устни, докосващи тялото ѝ. Със сигурност знаеше, че в пет часа и седем минути сутринта се беше събудил чисто гол в леглото ѝ...

Скарпета работеше като археолог, помисли си Марино, разбира се, доколкото той познаваше работата на археолозите. Ръцете ѝ внимателно остъргваха повърхността на онези части от настилката, по които очакваше да открие кръв. Палтото ѝ се влачеше по земята и събираше мръсотииите, но тя не обръщаше внимание. Светът щеше да е съвсем различно място, ако повече жени обръщаха внимание на важните неща по начина, по който го правеше тя. Марино бе уверен, че

Скарпета ще разбере какво означава тази злополучна нощ за него. Със сигурност щеше да направи кафе и да го изслуша, без да си позволява обичайните женски реакции — заключване в банята, сълзи и клетви, последвани от заповедта да се маха по дяволите, далеч от нейния дом...

Завъртя се и тръгна по обратния път. Големите му ботуши зашляпаха в рядката кал. В един момент се подхлъзна и успя да запази равновесие с цената на огромни усилия. Но от извъртането му прилоша толкова много, че се наложи да повърне, наведен на една страна. Горчивата кафеникава течност плисна върху ботушите му. Стана му лошо, тялото му се разтърси от конвулсии. Имаше чувството, че умира. В следващия миг усети пръстите ѝ върху лакътя си. Би познал тази ръка навсякъде, сред хиляди подобни. Беше силна, сигурна и най-главното — позната ръка...

— Ела — тихо го подкани тя. — Всичко е наред, ей сега ще се върнем в колата... Прегърни ме през раменете, но гледай къде стъпваш, моля те! Иначе и двамата ще се плъоснем в калта!

Марино избърса уста в ръкава на якето си. От очите му течаха сълзи, краката му се движеха едва-едва, с цената на огромни усилия. Вкопчил се в Скарпета, той бавно тръгна да пресича калното бойно поле, на което преди време се бяха запознали.

— Хей, докторке, ами ако съм я изнасилил? — изпъшка той, изпитвайки чувството, че всеки момент ще припадне. — Какво ще стане, ако съм я изнасилил?

[1] Игра на думи: името на героя звучи като марка бира; light в случая означава светло пиво. — Б. пр. ↑

29.

В хотелската стая беше прекалено топло въпреки опитите на Скарпета да внесе някакви корекции в показанията на термостата. Седеше на стола до прозореца и наблюдаваше проснатия върху леглото Марино. Беше легнал по гръб, без да си прави труда да съблече черните си дрехи. Шапката за бейзбол лежеше самотна върху нощното шкафче, а черните му ботуши бяха строени до таблата на леглото и изглеждаха странно самотни.

— Трябва да хапнеш малко — обади се от мястото си до прозореца тя.

Върху килима до нея лежеше опръсканият с кал полеви криминологичен комплект, а на стола в съседство съхнеше палтото ѝ. Навсякъде в стаята се виждаха капчици червеникава кал и на Скарпета ѝ се стори, че огледът продължава... После си помисли за спалнята на Сузана Полсън и за престъплението, което може би е било извършено там.

— В момента не мога да поема нищо — отвърна Марино, без да променя хоризонталното си положение. — Ами какво ще стане, ако вземе да отиде в полицията?

Скарпета нямаше намерение да му дава фалшиви надежди. Всъщност, не можеше да му даде каквито и да било надежди, просто защото не знаеше какво е станало.

— Можеш ли да седнеш, Марино? — попита. — Мисля, че така ще се почувстваш по-добре. А аз ще поръчам нещо...

Стана и тръгна към телефона, оставяйки след себе си нови кални капчици. Измъкна очилата за четене от джоба на жакета и ги окачи на върха на носа си, след което се залови да разглежда телефона. Не откри номер на румсървиса и се принуди да го потърси чрез нулата на телефонната централа.

— Три големи бутилки минерална вода, две канички горещ чай „Ърл Грей“, една затоплена кифличка и купа овесена каша — рече в

слушалката тя, поръчвайки гладко, като че всичко беше предварително обмислено. — Не, благодаря. Това е достатъчно.

Марино с мъка се надигна до седнало положение и побърза да тикне зад гърба си всички налични възглавници. Тя усети погледа му върху себе си, докато се връщаше обратно на мястото си. Почувства се уморена, в главата ѝ сякаш галопираха диви коне, всеки от които теглеше в различна посока. Мислеше си за люспите боя и останалите миниатюрни частици, за почвените проби в найлоновата торба, за Джили и тракториста, за Луси и Бентън, за Марино в ролята на пиян изнасилвач. И друг път му се беше случвало да се държи като глупак по отношение на жените. Неведнъж беше смесвал работата с личните си емоции, бе имал сексуални контакти както със свидетелки, така и с жертви на престъпления. И си беше плащал, разбира се, но винаги толкова, колкото можеше да си позволи... Никога досега не го бяха обвинявали в изнасилване, никога досега самият той не се беше притеснявал, че е извършил нещо подобно...

— Трябва да направим всичко възможно, за да излезем от тази бъркотия — поде Скарпета. — Ще започна с твърдото си убеждение, че ти не си изнасилвил Сузана Полсън. Въпросът е дали тя в действителност мисли така, или иска да повярваш, че си го направил. Ако последното се окаже вярно, ще се наложи да търсим мотив. Но нека започнем с това, което си спомняш. Или по-скоро с последното, което си спомняш...

— Помълча малко, после вдигна глава: — Хей, Марино, няма страшно... Ще се справим, дори и да се окаже, че наистина си я изнасилвил...

Марино мълчеше и я гледаше. Лицето му беше зачервено, в оцъклените му очи се четяха болка и страх, на дясното му слепоочие пулсираше изскочила веничка, която непрекъснато опипваше с пръст.

— Знам, че едва ли изгаряш от желание да ме запознаеш в подробности с това, което си вършил снощи, но без тях не мога да ти помогна... — Помълча малко, после добави: — Знаеш, че не съм гнуслива...

След всичко, което бяха преживели заедно, тази забележка прозвуча наистина смешно, но ситуацията беше такава, че и на двамата не им беше до смях.

— Не съм сигурен, че ще мога — смотолеви Марино и отмести поглед.

— Това, което рисува въображението ми, със сигурност е далеч по-лошо от онова, което си направил — отвърна тя с тих и убедителен глас.

— Сигурно — изпъшка той. — Нали не си расла в саксия...

— Не съм — кимна тя. — Ако от това ще ти стане по-леко, съм готова да призная, че и аз съм вършила доста гадости... — На лицето ѝ се появи нещо като усмивка: — При това такива, които трудно би могъл да си представиш...

30.

Не му беше трудно да си го представи. През всичките тези години предпочиташе да не си представя какво е вършила с други мъже, особено с Бентън.

Гледаше покрай нея, към прозореца. Скромната му единична стая беше на третия етаж и оттам не виждаше улицата, а само сивото небе над главата ѝ. Чувстваше се дребен и незначителен, изпитваше детинското желание да се скрие под завивките, а когато се събуди, да открие, че нищо не се е променило. Искаше да се събуди и да установи, че е тук, в Ричмънд, с докторката, двамата работят по поредния случай, а инциденти няма. Странно, колко много пъти беше отварял очи в разни хотелски стаи с желанието тя да е там и да го гледа. А сега наистина беше в хотелската му стая и го гледаше. Опита се да започне отнякъде, но детинското желание го сграбчи отново и изведнъж установи, че си е загубил гласа. Беше потънал някъде между сърцето и устата, беше се стопил като светулка в нощния мрак.

От години мислеше за нея, при това по точно определен начин. Ако трябваше да бъде честен, мислеше за нея още от момента, в който се запознаха. Еротичните му фантазии бяха в посока на най-умелия, изобретателен и невероятен секс, който някога беше правил. Разбира се, не можеше да говори за това, нито да ѝ го обясни, тъй като това би означавало да спре да се надява... А той продължаваше да се надява, че ще стане нещо и тя изведнъж ще се промени. Освен това, ако започнеш да ѝ разказва всичко, което помнеш от предишната нощ, тя вероятно щеше да получи някаква представа за нещата, които би имала, ако е с него. И това щеше да ликвидира всичките му шансове, колкото и незначителни да бяха те. Да изповяда пред нея малкото, което си спомняше, означаваше дай покаже какво би могъл да ѝ предложи, а това би сложило край на всичко. Фантазиите му също нямаше да оцелеят и едва ли някога щяха да се появят отново. Потиснат от всичко това, Марино се замисли как да я излъже.

— Да започнем от появата ви в клуба — каза Скарпета, приковала очи в лицето му. — В колко часа отидохте?

Добре. За клуба „Орденът на полицейското братство“ можеше да говори.

— Към седем — заяви. — С Ййс и Браунинг се видяхме направо там и си поръчахме нещо за хапване.

— Подробности — отсече, без да помръдва, тя. Очите ѝ продължаваха да не се отместват от неговите. — Какво ядохте там, ти какво беше ял през деня?

— Нали щяхме да започнем от полицейския клуб, а не какво съм ял през деня? — втренчи се в нея той.

— Ти вчера закусва ли? — настоя Скарпета със същия спокоен и търпелив глас, с който разговаряше с хората, оцелели случайно или по волята на Бога след набега на някой жесток убиец.

— Пих кафе в стаята си — отвърна Марино.

— А не хапна ли някакъв сандвич, не обядва ли?

— Не.

— Някой път ще ти изнеса лекция на темата редовно хранене — поклати глава тя. — Значи си изкарал цял ден на кафе, без храна, чак до седем вечерта, когато си отишъл в клуба. Вероятно си ударил едно-две на празен стомах, а?

— Започнах с две бири. После си поръчах пържола и салатата.

— Без картофи или хляб, нали така? Без въглехидрати, защото си на диета...

— Аха... Това май беше единственото здравословно нещо, което направих снощи...

Тя замълча, а Марино веднага усети, че няма особено добро мнение за диетите и едва ли ги смята за здравословен навик. Разбира се, нямаше да започне да го инструктира относно здравословното хранене сега — докато седеше на леглото, страдащ от тежък махмурлук, главоболие и силни опасения, че може би е извършил престъпление, за което ще му бъдат повдигнати съответните обвинения. Които може би вече бяха повдигнати... Погледна сивото небе през прозореца и си представи как полицейска кола „Краун Виктория“ без отличителни знаци тихо обикаля из улиците и го търси. По дяволите! В нея би могъл да седи дори самият детектив Браунинг, готов да изпълни заповедта за арестуването му.

— А после какво стана? — попита Скарпета.

Марино си представи как го вкарват на задната седалка на крауна и се запита дали Браунинг ще му сложи белезници. Би могъл да го остави без тях в израз на професионално уважение, но би могъл да забрави за уважението и да ги щракне около китките му. Май второто е по-вероятно, реши след кратък размисъл Марино.

— Изпи няколко бири и вечеря с пържола и салатата, като всичко това започва в седем, така ли? — Скарпета го подхвана по своя особен, общо взето приятен, но неотстъпно настъпателен начин. — Колко точно бяха бирите?

— Мисля, че четири...

— Не ме интересува какво мислиш, а колко точно?

— Шест — отвърна той.

— Чаши, бутилки, кутии? Големи, малки? С други думи, искам да знам количеството...

— Шест нормални бутилки „Бъдуаизър“. За мен това количество не е голямо, понасям го спокойно. Шест бири за мен са като половин бира за теб...

— Едва ли — поклати глава Скарпета. — Но за тая математика ще говорим след малко...

— Хич не ми трябват лекции — стрелна я косо с очи, след което най-сетне се реши да срещне погледа ѝ.

— Шест бири, една пържола и една салатата в полицейския клуб в компанията на Джуниъс Ийс и детектив Браунинг — направи рекапитулация Скарпета. — А по кое време чу новината, че се връщам в Ричмънд? Може би докато още вечеряше?

— Ама ти наистина се захвана да смяташ колко е две и две! — недоволно промърмори Марино.

Ийс и Браунинг се настаниха в сепарето срещу него, на масата между тях гореше свещ, поставена в глобус от червено стъкло. И тримата си поръчаха бира. Ийс го попита какво мисли за Скарпета, но честно, без да го увърта. Дали е само една началничка, или я бива и като човек? Тя е голяма работа, но изобщо не се надува, отвърна Марино. Тези думи помнеше абсолютно ясно, както и последвалите догадки и предположения на Ийс и Браунинг за евентуалното ѝ завръщане на предишната работа в Ричмънд. Самата тя не му беше споменала нищо подобно, не беше направила дори най-далечен намек.

По тази причина той се почувства обиден, унижен и бесен. И мина на бърбън.

Винаги съм си мислил, че мадамата си я бива, беше казал онзи идиот Ййс в момента, в който Марино премина на бърбън. Има страхотни очи, беше добавил малко по-късно той, очертавайки с шепи пред гърдите си какви очи има предвид. Нямам нищо против да се мушне в лабораторната манта заедно с тях. Хей, ти цял живот си работил с нея и вероятно по тази причина вече си престанал да забелязваш атрибутите й... Браунинг добави, че само е чувал за нея, и на лицето му изплува многозначителна усмивка.

Марино не знаеше какво да каже, затова глътна на екс първия бърбън и побърза да си поръча още един. Само представата за лъстивите очички на Ййс, плъзгащи се по тялото й, го накара да свие юмруци. Разбира се, не посегна да го удари, а се облегна назад и отново опразни чашата си. После се опита да си представи как тя сваля лаборантската си манта и отива да я закачи на куката зад вратата. Направи всичко възможно да прогони едно друго видение — как сваля жакета си, навива ръкавите на блузката и започва обичайните за всяко местопрестъпление процедури. Скарпета винаги се държеше непринудено и не забелязваше мъжките погледи, които съпровождаха разкопчаването и закопчаването на връхните й дрехи. Защото имаше работа, а на мъртвите изобщо не им пукаше дали е съблечена или не. Те просто са мъртви. За разлика от Марино, който не е мъртъв, но тя по всяка вероятност го мисли за такъв...

— Отново ще повторя: нямам никакви планове да се връщам в Ричмънд — обади се тя. Седеше с кръстосани крака, маншетите на тъмносините й панталони бяха оплескани с кал, а обувките й бяха толкова изцапани, че човек трябваше да има въображение, за да си представи блестящо черната им кожа от сутринта. — Освен това не вярвам да допускаш, че бих кроила подобни планове, без да ти кажа...

— Човек никога не знае — промърмори той.

— Но ти знаеш.

— Аз няма да се върна тук. Особено пък сега...

Някой почука на вратата и сърцето на Марино пропусна един удар. Пред очите му изплуваха картини на полицейския участък отвътре, на затворническата килия и съдебната зала.

— Румсървис — обади се един глас от коридора и той облекчено затвори очи.

— Аз ще отворя — надигна се Скарпета.

Останал в седнало положение на леглото, Марино проследи с очи стройната ѝ фигура как прекосява тясната стая и се насочва към вратата. Ако го нямаше тук, тя вероятно би попитала кой е и би погледнала през шпионката. Но присъствието му очевидно я успокояваше. Както и наличието на полуавтоматичния колт 28-и калибър, прикрепен към глезена му. Между другото, той едва ли би използвал оръжието, но нямаше нищо против да поступа някого — ей така, за сваляне на напрежението. Огромните лапи буквално го сърбяха от желанието да ги забие в нечия челюст или слънчев сплит — както правеше някога като боксьор...

— Здравейте, как сте? — поздрави ги пъпчивият младеж в униформа, който тикаше количката.

— Много добре — отвърна Скарпета, бръкна в джоба си и измъкна една акуратно сгъната банкнота от десет долара. — Оставете всичко тук, благодаря...

— И аз благодаря, госпожо, желая ви един наистина хубав ден — поклони се младежът, прибра банкнотата и внимателно затвори след себе си.

Марино остана напълно неподвижен на леглото, само очите му мърдаха. Проследи я как сваля опаковката на кифличката и капака на овесената каша, разпечатва маслото и смесва част от него с кашата. Добави малко сол, после намаза кифлата с останалата част от маслото и напълни двете чаши с горещ чай. Не сложи захар, вероятно защото на количката изобщо нямаше такава.

— Ето, заповядай — рече и постави овесената каша и чашата силен чай на масичката до леглото. — Яж... — Върна се до количката и взе кифлата. — Колкото повече храна приемеш, толкова по-добре. А когато започнеш да се чувстваш по-добре, може би ще се върне и паметта ѝ...

Гледката на овесената каша предизвика силен спазъм на протест в свития му стомах, но въпреки това Марино взе купата и натопи лъжицата в нея. Бавното потъване на прибора в сгъстяващата се каша му напомни за начина, по който Скарпета вземаше проба от калта с помощта на дървените пръчици за секрет. После на мястото на калта

се появи нещо друго, също така гъсто, което предизвика нов пристъп на гадене. Ех, ако не беше толкова пъян! Но вече беше късно. Овесената каша го убеди напълно в реалността на това, което беше извършил снощи. Надеждата, че само го беше започнал, бързо се изпари. Беше го довършил докрай...

— Не мога да ям — изломоти той.

— Можеш — отвърна тя и отново седна на стола си. Държеше се като съдия, с изправен гръб и строг поглед, втренчен право в очите му.

Марино неохотно поднесе лъжицата към устата си и с изненада установи, че овесената каша съвсем не е лоша. Плъзгаше се към стомаха му леко и без усилия. След броени минути осъзна, че е омел цялата купа и ръката му посяга към кифличката. Едновременно с това усети погледа ѝ върху себе си. Тя мълчеше, а той прекрасно знаеше защо не му говори и предпочита да го наблюдава. Защото все още не ѝ беше казал истината. Защото запазваше за себе си онези детайли, които със сигурност щяха да убият фантазиите му. Чуе ли ги веднъж, край на шансовете му. От тази мисъл изведнъж му приседна и кифлата остана непрегълтната в гърлото му.

— По-добре ли си? — попита Скарпета. — Пийни си малко чай... — Сега наистина приличаше на съдия в черна тога, изправен вдървено на банката си под сивия правоъгълник на прозореца. — Изяж цялата кифла и изпий поне една чаша чай. Имаш нужда от храна, а и си силно обезводнен. Накрая ще ти дам и алвил...

— О, да, алвилът ще ми дойде много добре — кимна Марино и отново задъвка.

Тя бръкна в найлоновата торба и измъкна шишенце с алвил. Изпитал внезапен глад, Марино задъвка с удвоено усърдие, поливайки кифлата с обилни порции горещ чай. Не отделяше поглед от Скарпета, която пристъпи към леглото и ловко завъртя капачката на шишенцето, направена така, че да не може да се отваря от деца. Изтръска две хапчета в дланта му. Пръстите ѝ бяха сръчни и силни, но някак прекалено малки на фона на огромната му лапа. Докосването им беше едно от най-приятните неща, които беше изпитвал напоследък.

— Благодаря — изграчи Марино, когато тя затвори шишенцето и се върна на мястото си.

Ако трябва, ще седи на тоя стол и цял месец, помисли си той. Може би точно това трябва да направи — да я накара цял месец да не

мърда оттук. Това няма да е трудно, особено ако откаже да сподели подробностите от изтеклата нощ. Господи, няма ли да престане да го гледа по този начин?!

— Как е паметта ти? — подхвърли Скарпета.

— Някои неща са изгубени безвъзвратно — промърмори той, пресуши чашата и насочи вниманието си към хапчетата. Страхуваше се да не заседнат някъде в гърлото му.

— Така е — съгласи се тя. — Не се завръщат в съзнанието ни, вероятно защото не желаем да говорим за тях... Е, хубаво. Пи бърбън в компанията на Ийс и Браунинг, а после какво стана? Горедолу в колко часа мина на бърбън?

— Някъде към осем и половина-девет... После Сузи ми звънна на мобилния... Беше разстроена и каза, че иска да говори с мен. Помоли ме да се отбия в дома й... — Направи пауза, очаквайки някаква реакция от страна на Скарпета. Не беше нужно да му казва какво мисли, достатъчно беше, че го мисли...

— Продължавай, моля те — промълви тя.

— Знам какво си мислиш — че не трябваше да ходя там след толкова питиета...

— Изобщо не знаеш какво мисля — поклати глава тя.

— Но в онзи момент се чувствах съвсем добре...

— Дай ми точната бройка на питиетата.

— Бирата плюс два бърбъна. — Два?

— Най-много три.

— Шест бири отговарят на около двеста грама твърд алкохол. Три бърбъна са горедолу още толкова — в зависимост от личните ти отношения с бармана... — Скарпета замълча за момент, колкото да направи изчисленията си: — Да речем, че си ги изпил за около три часа, като приемем, че твърдят алкохол в организма ти е бил минимум триста грама. При нормален метаболизъм си преработвал по около трийсет грама на час, което означава, че на излизане от полицейския клуб неусвоеното количество е било най-малко двеста грама концентрат.

— Стига бе! — изръмжа той. — Излишно е да ми правиш тези изчисления, защото се чувствах абсолютно нормално! Казвам ти го откровено и се надявам да ми повярваш.

— Понасял си го добре, но от юридическа гледна точка си бил пиян, даже много пиян! — отсече Скарпета — нали имаше и медицинско, и юридическо образование. — По приблизителните ми изчисления нивото на алкохола в кръвта ти е било над един промил. То изобщо не ти е попречило да стигнеш до къщата ѝ по нормален начин... Между другото, в колко часа стана това?

— Някъде към десет и половина. Не мога да бъда сигурен, защото не съм си гледал непрекъснато шибания часовник! — Впери яростен поглед в лицето ѝ, изпитвайки неприятното усещане, че тялото му е влажно и плъзгаво и не може да се задържи върху завивките. Онова, което се случи после, тъмнееше в душата му като черен облак, в който не искаше да навлиза.

— Слушам те — промълви Скарпета. — Как се чувстваш? Искаш ли още чай? Или храна?

Марино мълчаливо поклати глава и отново опипа гърлото си. Имаше чувството, че проклетите хапчета са някъде там — две малки огнени язви, които отказват да се спуснат в стомаха му.

— Мина ли ти главата? — попита след кратка пауза Скарпета.

— Някога била ли си на психоаналитик? — изведнъж изтърси той. — Защото имам чувството, че съм на сеанс... Разбира се, никога не съм бил на психоаналитик, затова не знам какво точно изпитвам... Може би ти ще ми обясниш...

Не беше сигурен защо ѝ казва всичко това, то просто се изля от него. Гледаше я с поглед, в който се четеше безпомощен гняв и отчаяние. Беше готов на всичко, за да се отдалечи от тъмния облак.

— Няма смисъл да говорим за мен — поклати глава Скарпета. Не съм психоаналитик и ти прекрасно го знаеш. Тук не става въпрос защо си направил това или онова, нито пък защо не си го направил. Тук става въпрос какво си направил. Именно там се крият евентуалните неприятности. Докато психиатрите обикновено не се интересуват от такива неща...

— Знам. Точно в това е работата, там е проблемът... Но аз не знам какво съм направил, докторке — излъга той. — И това е голата истина...

— Добре, нека започнем малко по-отдалеч — кимна Скарпета. — Ти тръгна към дома ѝ. Как? Наетата кола не беше при теб...

— С такси.

— Пазиш ли фактурата?

— Може би, в джоба на самото ми...

— Ще бъде добре, ако не си я загубил.

— Мисля, че е в някой от джобовете ми.

— Добре, по-късно ще я потърсиш. Какво стана после?

— Слязох и се насочих към входната врата. Позвъних и тя ми отвори. — Тъмният облак се появи на сантиметри от лицето му, сякаш всеки момент щеше да го връхлети ураган. Пое си дълбоко въздух, главата му започна да пулсира.

— Всичко е наред, Марино — кротко рече Скарпета. — Можеш да ми кажеш. Нека открием за какво става въпрос. Ама точно. След което ще приемем, че сме изчерпали въпроса...

— Ами тя... Беше с ботуши. От онези като на морските пехотинци — кожени, с железни налчета. Типично военни ботуши. А отгоре си беше сложила една прекалено голяма тениска в камуфлажни цветове... — Облакът започна да го поглъща. Потъна в него бързо и без остатък, много по-бързо, отколкото си беше представял. — Нищо повече... Бях шокиран. Нямах представа защо се е облякла така. Не си помислих абсолютно нищо от това, което ти вероятно си мислиш в момента... После тя затвори вратата зад гърба ми, вдигна ръце и ме докосна...

— Къде точно те докосна?

— Каза, че ме е пожелала в мига, в който ме е видяла онази сутрин — промърмори той, използвайки не съвсем точно думите на Сузи, но при всички случаи това, което излетя от устата ѝ, носеше този смисъл. Тя го желаше. Беше го пожелала в мига, в който го беше зърнала — когато двамата със Скарпета се бяха появили в дома ѝ да я разпитват за Джили.

— Каза, че те е докоснала. Къде? По коя част на тялото?

— Джобовете. Докосна ме по джобовете...

— Предните или задните?

— Предните. — Очите му се сведоха към огромните джобове на черните работни панталони.

— С тези ли беше? — попита Скарпета, без да отделя очи от лицето му.

— Аха. С тези бях. Не си направих труда да ги сменя. Сутринта просто не стигнах до хотела. Взех едно такси и тръгнах за моргата...

— Ще стигнем и дотам — прекъсна го тя. — Какво стана, след като тя пъкна ръце в джобовете ти?

— Защо питаш? Защо са ти всичките тези подробности?

— Знаеш защо. Знаеш абсолютно точно.

Гласът ѝ беше все така равен и спокоен, а очите ѝ продължаваха да го фиксират.

Той си спомни как ръцете на Сузи потънаха дълбоко в джобовете му, как се засмя и го дръпна навътре в антрето, затваряйки с крак входната врата. В главата му се стелеше мъгла — същата като онази, която блокираше фаровете на таксито, отвеждащо го към дома ѝ. В онзи момент си даваше съвсем ясна сметка, че пътува към неизвестността, но въпреки това не направи нищо. Възбуди се в момента, в който Сузи пъкна ръцете си в джобовете му и го придърпа навътре в хола, облечена само с една камуфлажна тениска, под която нямаше нищо. Тя веднага го усети и се притисна към него.

— Отиде в кухнята и донесе бутилка бърбън...

Вслуша се в собствения си глас, стараяйки се да не гледа към Скарпета. Постепенно изпадаше в нещо като транс, но продължаваше да говори:

— Наля по едно, но аз ѝ казах, че не бива да пия повече. А може и да не съм го казал. Не знам. Тя вече ме беше подкарала... Какво мога да ти кажа? Беше ме подкарала и толкоз. Попитах я защо е навлякла тая камуфлажна тениска, а тя отвърна, че Франк така я бил свикнал. Да облича разни униформи, а след това да си играят...

— Джили била ли е свидетел на тези игри в униформи?

— Какво?

— Добре, по-късно ще говорим за Джили — въздъхна Скарпета.

— На какво са си играли Франк и Сузи?

— На разни игри.

— Тя поиска ли да си играе с теб? — продължи с въпросите Скарпета.

В стаята беше тъмно и той не можеше да види изражението ѝ. При всички случаи беше гадно. Опитвайки се да бъде искрен, мислеше само за едно — как ще умрат всичките му прекрасни фантазии. Тя ще използва въображението си и те ще загинат. Безвъзвратно и завинаги. Нямаше да му остане никаква надежда, просто защото тя ще знае какво може да очаква, ако бъде с него.

— Това е важно, Марино — тихо рече тя. — Разкажи ми за игрите...

Той с мъка преглътна, въобразявайки си, че хапчетата продължават да са заседнали в гърлото му и предизвикват неприятно възпаление. Искаше още чай, но не можеше да помръдне. В същото време не искаше да я моли за каквото и да било. Скарпета седеше изправена, но без да излъчва напрежение, силните ѝ ръце почиваха върху облегалките на стола. Изцапаният с кал костюм не разваляше излъчването ѝ. Очите ѝ гледаха внимателно.

— Каза да я подгоня — започна той. — Аз продължавах да си пия. Попитах я какво има предвид, като казва да я подгоня. Нареди ми да отида в спалнята — в нейната спалня, където да се скрия зад вратата и да чакам. Каза, че трябва да чакам в продължение на пет минути, точно пет... А след това да започна да я търся, като че ли... Като че ли искам да я убия... Казах ѝ, че това не е хубаво. Всъщност, не ѝ го казах в буквалния смисъл на понятието... — Въздухът излетя от гърдите му с тихо свистене: — Не ѝ го казах, защото вече ме беше подкарала...

— Колко беше часът?

— Трябва да съм бил там от около час.

— Значи е пъкнала ръце в джобовете ти в момента, в който ти е отворила. Това е станало приблизително в десет и половина. Искаш да кажеш, че от този момент нататък е изтекъл един час, така ли? Нищо ли не се случи през този един час?

— Пиехме. В хола, на дивана... — Вече не я гледаше. И едва ли щеше да я погледне.

— На включено осветление? При спуснати пердетата?

— Тя запали камината. Лампата беше загасена. За пердетата не си спомням. — Замисли се за момент, после добави: — Май бяха спуснати...

— Какво правехте на дивана?

— Разговаряхме. Предполагам, че се опознавахме.

— Без предположения. Какво значи *опознавахме* се? Не те разбирам... Целувахте се, прегръщахте се? Ти съблече ли дрехите си? Имахте ли сексуален контакт, например орален секс?

Той усети как лицето му пламва.

— Не! Всъщност, първата част от предположението ти е вярна... Най-вече по отношение на целувките. На това му викам опознаване. Повечето хора го правят. Седяхме на дивана и си приказвахме за играта... — Лицето му продължаваше да пламти. Знаеше, че тя ще го забележи и не вдигаше глава да я погледне.

Лампите бяха загасени. Отблясъците от огъня мърдаха по голата ѝ, неестествено бледа плът. Тя го сграбчи и възбудата му рязко нарасна. Болеше го, но беше приятно. После остана само болката. Каза ѝ да внимава, защото боли, а тя се засмя и отвърна, че обича грубостите. Колкото повече грубости, толкова по-добре. Попита го дали ще я захапее, но той отказа. Ще ти хареса, обеща му тя. Особено ако хапеш силно. Не знаеш какво изпускаш... През цялото време отблясъците от камината играеха по голото ѝ тяло. Той задържа езика си в устата ѝ, но премести тялото си така, че да се предпази от грубите ѝ ласки. „Не се прави на монахиня“, шепнеше тя, докато се опитваше да го свали по гръб и да дръпне ципа му. Но той съумяваше да се предпази от алчните ѝ пръсти. Мислеше за зъбите ѝ, които проблясваха на светлината на огъня, потръпваше при представата, че те се забиват в плътта му.

— Играта започна на дивана, така ли? — обади се от далечния край на стаята Скарпета.

— По-скоро там я обсъждахме. После аз станах, а тя ме заведе в спалнята и ме накара да се скрия зад вратата, където трябваше да чакам пет минути.

— Продължавахте ли да пиете?

— Тя май ми сипа още едно...

— Стига с това май. Големи ли бяха питиетата? Малки? Колко станаха?

— Тая жена не признава малките неща. Питиетата бяха големи. Изпих най-малко три, преди да ме скрие зад вратата. Спомням си, че започвах да се замайвам... А когато играта започна, пред очите ми падна перде... И слава Богу.

— Опитай да си спомниш. Трябва да знаем какво е станало. Не защо, а *какво*. Не ме интересува защо, Марино. Повярвай ми, няма да се изненадам от нищо, което би ми разказал. Не се шокирам лесно...

— Да, докторке, знам, че е така... Но може би аз се шокирам. Не знам... Спомням си, че направих опит да видя колко е часът, но ми

беше трудно да хвана на фокус стрелките на часовника си. Е, зрението ми не е каквото беше, но снощи наистина ми беше паднало перде. Работата беше сериозна. Честно казано, не знам защо се съгласих на игрите й...

Скрит зад вратата на спалнята и облян в пот, правеше отчаяни опити да види циферблата на часовника си. В един момент се отказа и започна да брои наум. Стигна до шейсет, започна отново и изведнъж обърка сметките. Остана зад вратата, докато не се увери, че са изтекли пет минути. Възбудата му беше различна и нямаше нищо общо с възбудата, която го обземаше при контактите с други жени. Нищо общо. Напусна скривалището си зад вратата и едва тогава си даде сметка, че цялата къща тъне в мрак. Не виждаше дори ръцете си, освен ако не ги вдигнеше на сантиметър от очите си. Тръгна напред, опипвайки стената. В един момент се досети, че тя го чува. В мъглата на пияното му съзнание се появи пролука и той изведнъж забеляза, че диша тежко и сърцето му блъска като лудо в гърдите. Беше възбуден и уплашен. Не искаше Скарпета да знае колко е уплашен. Наведе се и протегна ръка към глезена си, изгуби равновесие и се озова на пода. Опипа кобура, но пистолета го нямаше там. Не знаеше кога е изчезнал. Не знаеше колко дълго беше лежал в коридора. Вероятно беше задрямал...

Когато се свести, пистолетът му беше изчезнал, а сърцето се бе качило в гърлото му. Надигна се и седна на излъсканото дюшеме. Потта се стичаше в очите му, дишаше с цената на огромни усилия. Напрягаше слух, за да долови някаква следа от онази мръсница. Отвсякъде го обгръщаше непрогледен, задушлив мрак. Сякаш някой беше пристегнал очите му с плътна черна превръзка. Направи опит да се изправи на крака, но без да вдига шум, за да не разкрие позицията си. Кучката беше някъде тук, а той беше без пистолета си. Тръгна напред с протегнати като гребла ръце, готов за светкавичен удар. Даваше си сметка, че ако не успее да изненада мръсницата, най-вероятно ще бъде застрелян.

Движеше се бавно и безшумно, като котка. В главата му продължаваха да се блъскат объркани мисли. Как, по дяволите, се беше озовал в този дом? Защо позволи да бъде подмамен тук, без никакви подкрепления? Къде, по дяволите, са всички? О, Господи, може би вече са ликвидирани! Може би той е последният оцелял, който също

ще бъде убит, защото няма пистолет, затрил е радиостанцията си и не знае къде се намира. Нещо го блъсна и тялото му започна да се гмурка и изплува от непрогледния мрак. Горещият въздух го оставяше без дъх, прониза го болка. Мракът се приближи и го сграбчи, след което започна да издава ужасни жвакащи звуци.

— Не знам какво се случи — прозвуча някъде отдалеч гласът му. Остана изненадан от разумния му тон, просто защото отвътре усещаше как полудява. — Просто не знам... В един момент се събудих в леглото й...

— С дрехи?

— Не.

— Къде бяха дрехите и вещите ти?

— На един стол.

— На стол? Акуратно сгънати?

— Да, доста акуратно. А върху тях лежеше пистолетът ми. Надигнах се в леглото и установих, че съм сам в стаята.

— А как изглеждаше нейната част от леглото? Оправена, разхвърляна? Спала ли беше на нея?

— Завивките бяха смачкани на топка и почти паднали на пода. Но в леглото нямаше никой. Огледах се, без да разбирам къде съм попаднал. Постепенно си спомних, че бях взел такси до дома й, спомних си и с какви дрехи ме беше посрещнала... На нощното шкафче имаше чаша бърбън и някаква кърпа. Видях кръв по нея и почти припаднах от страх. Опитах се да стана, но не се получи. Останах седнал и не знаех какво да правя...

В същия момент видях, че чашата му е пълна с чай и изведнъж млъкна. Испита истински ужас при мисълта, че няма спомен Скарпета да е ставала, за да му налее втора порция. Изведнъж реши, че отново е в онова легло, неспособен да помръдне. После очите му се спряха на часовника. С изненада установи, че от началото на разговора в хотелската му стая бяха изтекли повече от три часа.

— Възможно ли е да те е дрогирала? — попита Скарпета. — За съжаление си на етап, когато тестът за наркотици няма да свърши работа. Изтекло е твърде много време. Разбира се, зависи и от наркотика...

— О, това ще е страхотно! Ако се подложа на тест за наркотици, след него спокойно мога и да извикам полицията разбира се, ако тя

вече не идва сама насам!

— Кажи ми още нещо за окървавената кърпа — прекъсна го Скарпета.

— Не знам чия беше кръвта. Може да е била и моята, от устата...
— Докосна устните си и добави: — По едно време устата адски ме заболя. Предполагам, че и това беше нейна работа, явно си падаше по болката. Но мога да кажа само, че... Всъщност, не знам какво съм направил, защото не я видях. Искях да разбера къде е и я повиках по име. Оказа се, че е в банята, откъдето започна да ми крещи като луда. Искаше моментално да напусна дома ѝ, наричаше ме какво ли не...

— Предполагам, не ти е хрумвало да вземеш окървавената кърпа със себе си — подхвърли Скарпета.

— Не, разбира се — поклати глава той. — Дори не знам как си повиках такси, за да се махна. На практика изобщо не помня да съм го правил, но явно се е случило, тъй като таксито дойде... А за проклетата кърпа дори и през ум не ми мина!

— Ти дойде направо в моргата — промърмори Скарпета и на лицето ѝ се появи леко недоумение.

— Отбих се да изпия едно кафе в „Седем-Единадесет“, а после накарах шофьора да ме свали на няколко пресечки от службата, за да походя пеша. Надявах се, че това ще проясни главата ми. Малко се освежих, започнах да приличам на човек. После влязох в службата и хоп — налетях право на нея!

— Прослуша ли си гласовата поща, преди да дойдеш в службата по съдебна медицина?

— О, не знам. Може би.

— Направил си го, защото иначе не би научил за съвещанието.

— Не, аз вече знаех за съвещанието — поклати глава Марино. —
Още в кръчмата Ийс ми каза, че изпратил някаква информация на Маркърс по имейл... — Помълча малко, напъвайки паметта си, после добави: — Да, точно така... Маркърс се обади в момента, в който получи имейла. Съобщи на Ийс, че на следващата сутрин свиква спешно заседание и той трябва да се навърта наоколо, ако му потрябва за някакви обяснения...

— Значи си знаел за съвещанието още снощи, така ли? — попита Скарпета.

— Да. Снощи чух за пръв път, че ще има някакво съвещание. Останах с впечатлението, че Ййс спомена нещо и за теб, в смисъл, че ще присъстваш... Това ме накара да стигна до заключението, че и аз трябва да съм там...

— Знаеше ли, че съвещанието е насрочено за девет и половина?

— Сигурно — сви рамене Марино. — Извинявай, докторке, но мъглата все още е в главата ми. Явно съм знаел за началния час на съвещанието... — Очите му пробягаха по лицето ѝ с надеждата, че ще отгатне какво мисли. — Защо питаш? Какво му е толкова важното на това съвещание?

— Той ми съобщи за него едва тази сутрин, в осем и половина — отвърна Скарпета.

— Копелето стреля в краката ти, за да те накара да танцуваш — мрачно каза Марино. В момента дълбоко ненавиждаше доктор Маркъс. — Дай да си вземем самолета за Флорида! Зарежи го този гад!

— Госпожа Полсън разговаря ли с теб тази сутрин, когато се видяхте в службата?

— Само ме погледна и отмина. Все едно че не ме позна. Не разбирам какво става, докторке. Само знам, че се случи нещо лошо, и умирам от страх, защото имам предчувствието, че този път съм загазил здравата. След всичките гадости, които съм вършил в този живот, най-сетне ще си го получа! Това е положението.

Скарпета бавно се изправи. Изглеждаше уморена, но напрегната. В очите ѝ се четеше тревога, но едновременно с това си личеше, че мисли задълбочено и прави такива асоциации, които на него със сигурност изобщо не му бяха хрумнали. Замислените ѝ очи се извърнаха към прозореца, после краката ѝ се насочиха към количката на румсървиса, където подложи чашата си под последните капки чай в каничката.

— Тя те нарани, нали? — попита и застана до леглото. — Покажи ми!

— Не, в никакъв случай! — извика Марино. Гласът му внезапно изтъня като на старец. — В никакъв случай!

— Искаш ли да ти помогна или не? Нима си въобразяваш, че ще ми покажеш нещо, което никога не съм виждала?

— Не мога! — простена той и покри лицето си с длани.

— В такъв случай да извикаме полиция. Ще те закарат в управлението и ще ти направят съответните снимки. Така ще бъдеш готов за евентуалното дело. Може би точно това искаш, а? Планът ти не е лош, особено ако приемем, че тя вече е позвънила в полицията. Ала подозирам, че не го е направила...

— Марино свали ръцете си и вдигна глава: — Защо?

— Защо подозирам подобно нещо? Много просто. Хората знаят, че сме отседнали тук. Нима детектив Браунинг не знае къде да те намери? Нима не разполага с телефоните ти? Защо полицията все още не се е появила тук, за да те арестува? Нима си въобразяваш, че ще ти простят, ако майката на Джили Полсън е набрала 911 и се е оплакала, че си я изнасилвил? А и защо не ти се разкрещя в службата? Току-що си я изнасилвил, а тя нито ти вдига скандал, нито вика полицията...

— Няма начин аз да повикам полицията! — дрезгаво изпъшка Марино.

— В такъв случай можеш да разчиташ само на мен — засече го Скарпета, върна се на стола и вдигна найлоновата торбичка с инструментите за полево изследване. Дръпна ципа и извади цифровия фотоапарат.

— Пресвета Дево! — простена той, втренчил се в обектива с такова смайване, сякаш виждаше насочен в гърдите си пистолет.

— Започвам да мисля, че единствената жертва си ти — каза Скарпета. — Тя иска да ти внуши, че си й направил нещо... Защо?

— Проклет да съм, ако знам! Но не мога да го направя...

— Ти не си глупак, а само махмурлия, Марино!

Той вдигна глава да я погледне, после премести очи към фотоапарата. Скарпета стоеше в средата на скапаната му хотелска стая, облечена в строг тъмен костюм с окаляни маншети на панталоните.

— Ние сме тук, за да разследваме смъртта на дъщеря ѝ, Марино — тихо промълви тя. — Майката със сигурност иска нещо в замяна — внимание, пари или нещо друго, а аз съм твърдо решена да разбера какво е то. О, да, можеш да ми повярваш — ще разбера! А сега сваляй ризата, панталоните и всичко останало, за да видя какво е направила с теб тази жена по време на снощните ви налудничави игрички!

— Господи, какво ще си помислиш за мен! — изстена Марино, но все пак започна да съблича черното си поло. Вършеше го

внимателно, за да не раздразни многобройните осмукани и ухапани до кръв места, с които бяха покрити гърдите му.

— Исусе! Не мърдай, моля те! Защо не ми ги показва по-рано? Трябва незабавно да ги обработим, иначе рискуваш тежка инфекция! И на всичкото отгоре се плашиш, че ще се оплаче в полицията! Трябва наистина да си превъртял! — Докато говореше, апаратът влезе в действие. Снима го в общ план, после се наведе над леглото и започна да запечатва всяко нараняване поотделно.

— Работата е там, че не видях какво аз съм й причинил — промърмори той, вече видимо по-спокоен. В крайна сметка щеше да се окаже, че прегледът от докторката няма да е толкова срамен, колкото си беше представял.

— Ако си хапал наполовина на това, което виждам, зъбите със сигурност ще те болят — отбеляза тя.

Това го накара да опипа зъбите си, но те бяха съвсем наред. Чувстваше ги напълно нормално. Слава на Господа, че поне зъбите му са наред!

— Как е гърбът ти? — изправи се над него тя.

— Не ме боли.

— Наведи се напред и ми дай възможност да го погледна.

Той се подчини и усети как ръцете й внимателно отдръпват възглавниците от гърба му. Топлите й пръсти се плъзнаха между лопатките му, леко докосвайки голата кожа. Едновременно с това го побутваха напред, за да разкрият нови площи. А той направи опит да си спомни дали някога го беше пипала по гърба. Не беше. Или не помнеше.

— В какво състояние са гениталиите ти? — зададе следващия си въпрос Скарпета. Зададе го така, сякаш питаше за времето. Не получи отговор и поклати глава: — Марино, тя нарани ли гениталиите ти? Има ли нещо, което трябва да фотографирам или — не дай Боже — да подложам на медицинска обработка? Или ще продължаваме да се преструваме, че аз изобщо не подозирам за твоите мъжки гениталии, с каквито, между другото, са обзаведени половината жители на планетата? От поведението ти стигам до заключението, че и там си понесъл някакви наранявания. Нали така? Иначе просто щеше да отговориш отрицателно...

— Така е — промърмори той и покри слабините си с ръце. — И ме боли, разбира се. Но според мен вече получи достатъчно доказателства, че тя ми е причинила наранявания — независимо дали аз съм сторил същото с нея или не...

Скарпета седна на леглото, разстоянието между двамата едва ли надминаваше половин метър.

— Какво ще кажеш за словесно описание? — попита, поглеждайки го право в очите. — А след това ще решим дали ще сваляш гащите...

— Хапеше ме. Навсякъде. Получих наранявания.

— Аз съм лекар — напомни му Скарпета.

— Знам. Но не си моят лекар.

— Ако умреш, вероятно ще бъда. Ако тая те беше гръмнала, кой според теб щеше да те огледа на масата, отбелязвайки всичките ти шибани рани? Но ти не си умрял и аз съм изключително благодарна на Господ за това. За съжаление си бил обект на нападение и имаш същите рани, които би имал и мъртъв... Всичко това звучи абсолютно абсурдно, дори и за мен. Включително и в момента, в който говоря за него. Ще ми позволиш ли да хвърля един поглед, за да проверя дали имаш нужда от медицинска помощ, или от още снимки?

— Каква медицинска помощ по-точно?

— Вероятно нищо повече от малко бетадин, с който да намажем раните. Ще отида да купя една тубичка от аптеката.

Марино направи опит да си представи какво ще стане, ако тя го види. Никога не го беше виждала. Не знаеше какво се крие под бельото му, а то всъщност едва ли беше нещо особено. Малко над или малко под нормата, в зависимост от това, какво човек приема за норма. И най-вече жената. Кей едва ли ще има кураж да му свали слиповете сама. Почти едновременно с тази мисъл си представи как го превозват на задната седалка на полицейски автомобил без отличителни знаци, как го затварят в една килия и му правят нужните снимки, а след това го изправят в съдебната зала и съдията му разпорежда да дръпне ципа си.

— Ако се смееш, ще те намразя за цял живот! — прошепна той. Лицето му гореше, по челото му избиха ситни капчици пот. Потни бяха и пръстите, с които докосваше възпалените си рани.

— Бедното момче! — прошепна Скарпета. — Оная кучка трябва да е наистина луда!

31.

Скарпета отби колата от уличното платно и спря пред къщата на Сузана Полсън. Валеше ситен и студен дъжд. Остана на мястото си и погледна към неравната тухлена пътечка, която свършваше пред верандата. Моторът работеше, чистачките ритмично се движеха наляво-надясно. Представи си как Марино беше минал по тази пътечка, а за другото предпочиташе да не мисли.

Беше ѝ разказал повече, отколкото си мислеше. А това, която тя видя, беше по-лошо от онова, което той знаеше. Марино по всяка вероятност беше останал с впечатлението, че е успял да спести доста подробности, но на практика не беше така. Изключи чистачките. Дъждовните капки обляха стъклото и започнаха да се стичат на вадички. После дъждът се усили и капките оглушително забарабаниха по покрива на колата. Сузана Полсън си беше у дома. Миниванът ѝ беше паркиран до тротоара, а в къщата светеше. Очевидно не ѝ се излизаше в това лошо време.

Във взетата под наем кола на Скарпета нямаше чадър, а тя не носеше шапка. Изскочи навън и се втурна по хлъзгавите тухли към къщата. Вятърът и дъждът бързо намокриха лицето ѝ. Тичаше към дома на мъртвото момиче, чиято майка се оказа психопат със сериозни сексуални отклонения. Не беше сигурна, че трябва да я нарича така, но в душата ѝ кипеше гняв, който остана скрит за Марино. Той по всяка вероятност изобщо не го усети, но на госпожа Полсън със сигурност ѝ предстоеше да се запознае с него. Вдигна ръка и решително почука по вратата с месинговия ананас. Изведнъж се запита какво ще прави, в случай че жената откаже да ѝ отвори, или пък се престори, че не си е у дома, както беше сторил Филдинг. Почука за втори път, този път — бавно и по-силно.

Нощта бързо встъпваше в правата си, подпомагана от черните облаци, изливащи съдържанието си над града. Скарпета продължи да чука, твърдо решена да остане на верандата толкова, колкото е необходимо. „Няма да се измъкнеш — безгласно се закани тя. —

Изобщо не си мисли, че ще се обърна и ще си тръгна.“ Извади мобилния си телефон и разгъна листчето хартия, на което беше записала номера. Това беше вчера, когато бе проявила внимание и загриженост, когато искрено беше съчувствала на тази жена. Набра цифрите и чу звъненето вътре в къщата. Едновременно с това хвана ананаса и с всичка сила заблъска по вратата. Пет пари не даваше, че може да го счупи.

Изтекоха още две минути и тя отново набра номера. Отвътре се чува няколко последователни позвънявания. Прекъсна връзката миг преди да се включи телефонния секретар. „Вкъщи си — каза си Скарпета. — Не се преструвай, че те няма. И вероятно знаеш, че аз стоя пред вратата ти.“ Отстъпи крачка назад и огледа осветените прозорци в предната част на малката тухлена къща. Полупрозрачните пердета бяха спуснати, но все пак пропускаха меката светлина. Някаква сянка пресече прозореца вдясно. За миг ѝ се мярна неясен профил, после фигурата изчезна във вътрешността на къщата.

Скарпета отново почука, изчака малко и набра номера. Този път не прекъсна линията при включването на телефонния секретар, а приближи апаратчето до устата си и отчетливо каза:

— Госпожо Полсън, аз съм доктор Кей Скарпета. Моля, отворете вратата. Много е важно. Намирам се пред входната ви врата и знам, че сте си у дома.

Прекъсна връзката и отново почука. Сянката се раздвижи отново, но този път в прозореца, който се падаше отляво на входната врата. После резетата изщракаха и вратата се отвори.

— Пресвети Боже! — неубедително се направи на изненадана госпожа Полсън. — Нямах представа кой може да бъде! Каква буря, а? Моля, влезте на сухо... Когато не знам кой ме търси, аз не отварям вратата.

Скарпета влезе в хола и свали дългото си мокро палто. От косата ѝ капеше студена вода и тя я отметна назад. Имаше чувството, че току-що е била под душа.

— Като нищо ще пипнете някоя пневмония — промърмори госпожа Полсън, после сепнато добави: — Ама и аз съм една! Нали вие сте докторката? Елате в кухнята, ще ви направя нещо топло...

Очите на Скарпета пробягаха по малката дневна, полуизгорелите пънове в камината и плюшеното канапе под прозореца. Задържаха се

малко по-дълго на вратите, които водеха към другите помещения в къщата. Госпожа Полсън забеляза това и лицето ѝ се изпъна. Макар правилни и почти красиви, чертите ѝ изведнъж станаха груби.

— Защо сте тук? — попита с променен глас тя. — Какво сте намислила? Първоначално помислих, че идвате заради Джили, но сега виждам, че не е така.

— Не съм сигурна, че някой изобщо е бил тук заради Джили — отговори Скарпета и демонстративно продължи да се оглежда, без да обръща внимание на локвичката, образувала се пред краката ѝ.

— Нямате право да ми говорите по този начин! — остро отвърна госпожа Полсън. — Моля, напуснете дома ми! Веднага! Не искам тук хора като вас!

— Няма да напусна — поклати глава Скарпета. — Ако искате, можете да извикате полиция. Но аз няма да мръдна оттук, преди да си поговорим за това, което се е случило снощи.

— Ако трябва да си спомням действията на онова чудовище, май наистина трябва да повикам полиция! Той не се поколеба да се възползва от мен, въпреки всичко преживяно. Как е възможно да се нахвърлиш на душевно наранена жена като мен? Но аз сама съм си виновна, то просто му е изписано на челото!

— Хайде, извикайте полиция — подкани я Скарпета. — Аз също съм им приготвила една история, при това доста пикантна! Мисля да се поогледам, ако нямате нищо против... Знам къде е кухнята, знам къде е и стаята на Джили. Предполагам, че вляво от тази врата насреща трябва да е вашата спалня... — Думите ѝ бяха придружени от съответните действия.

— Не можете да се разхождате из дома ми! — извика госпожа Полсън. — Настоявам незабавно да напуснете! Нямате право да душите наоколо!

Спалнята се оказа малко по-голяма от стаята на Джили. Двойно легло със старинни нощни шкафчета, два плътно долепени един до друг гардероба. През едната от двете врати се влизаше в малка баня, а другата беше на просторен вграден гардероб, пред който се мъдреше чифт военни ботуши от черна кожа. Скарпета бръкна в джоба на jakета си и извади памучни ръкавици. Намъкна ги и пристъпи към ботушите, огледа дрехите във вътрешността на гардероба, след което

рязко се завъртя и влезе в банята. Върху ръба на ваната беше праметната мокра тениска с камуфлажна окраска.

— Той ви се оплака, нали? — обади се госпожа Полсън, изправила се до леглото. — А вие сте му повярвали. Ще видим на какво ще повярва полицията. Според мен нито той, нито вие имате никакви шансове...

— Често ли си играехте на войници в присъствието на дъщеря си? — попита Скарпета и прикова очи в лицето ѝ. — Франк обичаше тази игра, а? От него ли я научихте, или я измислихте сама? Каква част демонстрирахте пред Джили и кой я играеше с вас, когато тя беше тук? Групов секс, може би? Това ли имахте предвид, когато споменахте тях? Други хора, които играеха играта заедно с вас и Франк?

— Как смееете да ми отправяте такива обвинения! — озъби се госпожа Полсън. Лицето ѝ почервения и се разкриви от злоба. — Нямам идея за какви игри говорите!

— О, това е само началото — увери я Скарпета, пристъпи към леглото и отметна покривката. — Обвинения тепърва ще има... Май не сте си направила труда да смените чаршафите, а? Това е хубаво. Виждате ли тези кървави петна? Искате ли да се обзаложим, че става въпрос за кръвта на Марино, а не за вашата? — Дари я с един продължителен поглед и добави: — Той е кървял, вие не. Това вече е изненада. Предполагам, че някъде тук ще открием и окървавен пешкир... — Завъртя се на точета, очите ѝ се насочиха към банята: — Може би сте го изпрала, но това е без значение. Имаме начин да изследваме и прана материя.

— Ама вие сте по-лоша и от него! — извика госпожа Полсън, но физиономията ѝ се промени. — Мисля, че като жена би трябвало да проявите поне мъничко състрадание!

— Към кого? Към жена, която обезобразява един мъж, а след това го обвинява в сексуално насилие? Мисля, че в целия свят няма да се намери нормална жена, която да ви съчувства, госпожо Полсън!

Скарпета се наведе и започна да дърпа чаршафите.

— Хей, какво правите? Недейте!

— Ще ги взема, ще направя и други неща. Само гледайте! Смъкна чаршафите и сръчно ги натика в една от калъфките на леглото.

— Нямате право! Вие дори не сте полицай!

— О, аз съм много по-лоша от полицаите! — озъби ѝ се Скарпета и пусна издутата калъфка върху голия матрак. — Какво още? — Очите ѝ пробягаха по вещите в спалнята. — Сутринта, когато се сблъскахте с Марино в службата по съдебна медицина, може би не обърнахте внимание, че той беше с панталоните, които е носил и снощи. И със същото бельо. На практика ги е носил през целия ден. Вероятно знаете, че когато един мъж е правил секс, той винаги оставя някакви следи по бельото, а в някои случаи и по панталоните си. Но в случая с Марино това не беше така. По бельото и панталоните му нямаше никакви следи, освен следите от кръв, която сте му пуснали вие. Може би не сте наясно, че пердетата ви са полупрозрачни и случайният минувач може да види какво става в къщата ви — дали имате гост, дали се карате, или сте увлечени в романтичен разговор — разбира се, ако изобщо сте на крака. Да не говорим какво виждат съседите ви, когато лампите ви светят или сте запалили камината...

— Може би в началото всичко между двама ни беше нормално — подхвана госпожа Полсън с тона на човек, който е взел своето решение. — Обикновен контакт между мъж и жена, които взаимно се харесват. Може би съм била малко отнесена, тъй като той ме смущаваше. Нахвърли ми се директно, както си бяхме с дрехите. Но не успя да го направи. Голям мъж, но въпреки това не направи нищо...

— Как да го направи, след като вие непрекъснато сте пълнили чашата му с бърбън? — попита Скарпета, вече напълно убедена, че Марино не е правил секс с тази жена. Просто не би могъл да го направи. Но той продължаваше да се опасява, че е било точно обратното, като този страх е примесен и с едно друго опасение — че не е успял...

Приблужи се до вратата на гардероба и клекна пред ботушите. Пренесе ги до леглото и ги остави редом със завързаното бельо. Бяха големи и изглеждаха доста солидни.

— На Франк са — поясни госпожа Полсън.

— Ако сте ги обувала, вътре ще има следи от вашето ДНК — предупреди я Скарпета.

— Твърде големи са за мен — поклати глава жената.

— Чухте ме. Една ДНК проба ще ни разкрие много неща. — Скарпета влезе в банята и вдигна камуфлажната тениска. — Предполагам, че и тази фланелка принадлежи на Франк...

Госпожа Полсън не отговори.

— Сега вече можем да се прехвърлим в кухнята — добави Скарпета. — Няма да откажа нещо топло за пиене. Може би чаша кафе... Каква марка бърбън пихте снощи? Би трябвало и вие да не сте много добре, освен ако не сте била заета да пълните единствено неговата чаша... Защото днес Марино си е направо зле и има нужда от лечение... — С тези думи Скарпета се обърна и бързо се насочи към кухнята.

— Какво искате да кажете?

— Искам да кажа, че се нуждаеше от лекар.

— И отиде на преглед, така ли?

— Беше изследван и фотографиран, сантиметър по сантиметър. Не е в добра форма. — Скарпета се огледа и видя кафеарката. Беше поставена до умивалника, съвсем близо до мястото, където вчера беше оставено шишенцето със сиропа. Днес обаче него го нямаше, не се виждаше и никъде наблизко. Тя свали памучните ръкавици и ги натика обратно в джоба на жакета си.

— Нищо чудно — сви рамене домакинята. — След това, което направи...

— Вече можете да я забравите тая история! — сбърчи нос Скарпета, докато пълнеше стъклената каничка с вода от чешмата. — Тя е лъжа отначало докрай, затова по-добре си мълчете! Ако имате някакви наранявания, дайте да ги видим!

— Ако ги покажа на някого, това ще бъде полицията — отсече госпожа Полсън.

— Къде си държите кафето?

— Не знам какво си мислите, но то явно не е истина — каза госпожа Полсън, отвори фризера и сложи пликче с кафе до машината. От шкафа извади кутийка филтри и остави Скарпета сама да се оправя.

— В днешно време не е лесно да стигнем до истината — кимна Скарпета, отвори пликчето и сложи филтър на машината. После започна да я зарежда с кафе, използвайки за мярка малката пластмасова лъжичка, която откри в пакета.

— Питам се защо е така. Изпитваме големи трудности да открием истината за инцидента с Джили. Сега ни се изплъзва и истината за това, което се е случило снощи. Много бих искала да чуя

какво мислите за истината, госпожо Полсън. Затова реших да се отбия...

— Нямах намерение да казвам за Пит на когото и да било — горчиво рече домакинята. — Ако съм имала, досега щях да съм го направила, нали? Ако трябва да бъда откровена, ще ви кажа, че снощи той прекара много добре...

— Прекарал е добре? — вдигна вежди Скарпета, облегна се на плота и скръсти ръце пред гърдите си. Кафето започна да се процежда, ароматът му изпълни цялата кухня. — Значи и вие сте прекарали добре, стига да сте обезобразена като него!

— Всъщност, не знам точно как изглеждам в момента...

— Нищо не ви боли, доколкото разбирам от свободните ви движения — отбеляза Скарпета. — На практика той едва ли ви е сторил нещо по-съществено след толкова много бърбън. Преди малко сама го признахте...

— А вие май сте доста близка с него и затова сте тук! — изглежда я госпожа Полсън и в очите ѝ проблесна нескрит интерес.

— Да, аз съм близка с него, но по начин, който едва ли ще разберете! Споменах ли ви, че освен патолог, аз съм и юрист? Искате ли да научите какво ви чака за фалшиво обвинение в сексуално насилие? Някога била ли сте в затвора?

— Ясно, ревнувате — кимна госпожа Полсън и устните ѝ се разтеглиха в победоносна усмивка.

— Мислете каквото искате, но не забравяйте и за затвора, госпожо Полсън! — отсече с леден глас Скарпета. — Представете си какво ще стане, като ревнете, че сте била изнасилена, а уликите ви обвинят в лъжа!

— Успокойте се, няма да ревна — отговори госпожа Полсън и чертите ѝ видимо се втвърдиха. — Всъщност, никой не ме е изнасилвал. А вашият приятел е едно голямо бебе, това мога да ви кажа. Мислех, че ще ми бъде приятно с него, но явно сбърках. Така че можете да си го приберете обратно, госпожице доктор, адвокат и всичко останало!...

Кафето се свари и Скарпета попита къде има чаши. Госпожа Полсън извади две от бюфета и сложи по една лъжичка в тях. Започнаха да пият прави, внезапно госпожа Полсън заплака. Прехапа долната си устна, сълзите се затъркаляха по бузите ѝ.

— Няма да отида в затвора — поклати глава тя.

— Аз също не бих искала да ви видя там — каза Скарпета и отпи глътка кафе. — Защо го направихте?

— Това са лични неща — отвърна, без да я гледа, жената.

— Дори когато причинявате болка на партньора си, когато го наранявате до кръв? Това не са лични неща, а престъпление. Отдавна ли практикувате грубия секс?

— А вие вероятно сте някаква пуританка — ядоса се госпожа Полсън и отиде да седне на масата. — Вероятно има доста неща, за които никога не сте чувала.

— Може би — съгласи се Скарпета. — Разкажете ми за играта.

— Накарайте него.

— Вече чух всичко, което Марино знае за играта ви — поне за онази, която сте играли снощи с него — каза Скарпета и отпи нова глътка от чашата си. — Но вие играете от доста време, нали? И вероятно сте започнали с Франк, бившия ви съпруг...

— Не съм длъжна да ви отговарям — сви устни госпожа Полсън. — А и не виждам причина да го правя...

— Нали помните розата, която открихме в скрина на Джили? — мина в настъпление Скарпета. — Споменахте, че Франк може би знае нещо за нея. Какво искахте да кажете?

Домакинята не отговори. Седеше зад масата, стискаше чашата с две ръце и мълчеше, а в очите ѝ се четеше омраза.

— Мислите ли, че Франк би могъл да направи нещо лошо с Джили, госпожо Полсън?

— Не знам кой е оставил тази роза — промърмори жената, забила поглед в същото място на стената, в което гледаше и по време на вчерашния им разговор. — Не съм аз. Не съм я виждала преди, нито в стаята ѝ, нито някъде другаде в къщата. Имайте предвид, че редовно преглеждах чекмеджетата ѝ. Бях го направила само ден по-рано, когато подреждах изпраното ѝ бельо. Джили не обичаше да си подрежда нещата и аз най-редовно го правех вместо нея. Но не съм виждала никакви рози... — Млъкна и изпусна въздуха от гърдите си, без да отмества очи от стената.

Скарпета изчака, тъй като не искаше да пропусне нищо. В стаята се възцари тежка тишина.

— Най-зле беше в кухнята — продължи най-сетне госпожа Полсън. — Оставяше храната където завари, не прибираше дори сладоледа в камерата. Не мога да ви опиша колко храна съм изхвърлила! — Лицето ѝ се сгърчи от мъка: — И с млякото беше същото... Редовно го изливах в умивалника, защото тя го оставяше да се кисне. — Гласът ѝ видимо трепереше: — Знаете ли какво е да ходиш непрекъснато подир някого и да му прибиращ натурията?

— О, да — кимна Скарпета. — Това беше една от причините за развода ми.

— И Франк беше същата стока — добави госпожа Полсън, продължавайки да гледа в стената. — И на него му слугувах...

— Ако допуснем, че Франк е направил нещо на Джили, какво според вас би могло да е то? — попита Скарпета, формулирайки въпроса си така, че да избегне едносричен отговор.

Госпожа Полсън продължаваше да се взира в стената, без да мигне.

— Направил ѝ е нещо, макар и по свой начин...

— Имам предвид физически — уточни Скарпета. — Джили е мъртва...

Очите на домакинята бързо се наляха и тя ги избърса с юмрук.

— Когато това се случи, него го нямаше. Става въпрос за нещо друго, извън къщата...

— Какво по-точно? Кога се е случило?

— Във времето, когато отскочих до аптеката. Тогава се е случило... — Отново вдигна ръка да избърше насълзените си очи. — Като се прибрах, прозорецът беше отворен... Абсолютно сигурна съм, че на излизане беше затворен. Не знам дали Джили го е отворила. И не казвам, че това е работа на Франк, макар да съм убедена, че е забъркан по някакъв начин... Докосне ли се до нещо, то се чупи или умира. Странно е да го казвам за човек, който по професия е лекар, но искам да го знаете...

— Сега трябва да тръгвам, госпожо Полсън. Разговорът ни не беше лесен. Имате номера на мобилния ми телефон, обадете се, в случай че си спомните нещо важно.

Домакинята кимна. Сълзите продължаваха да се стичат по бузите ѝ.

— Тук може би е идвал и някой друг, за когото нищо не знаем — подхвърли Скарпета. — Имам предвид, освен Франк. Може би човек, когото Франк е поканил и който си е падал по същите игри...

Тръгна към вратата, но госпожа Полсън не помръдна от мястото си.

— Опитайте да си спомните — добави патоложката. — Джили не е починала от грип, а ние искаме да разберем какво точно се е случило с нея. И ще разберем, рано или късно ще разберем. Но вие бихте желали това да стане час по-скоро, нали?

Госпожа Полсън продължаваше да гледа в стената.

— Можете да ми звъните по всяко време — увери я Скарпета, излезе в коридора и се огледа: — Много ще ви бъда благодарна, ако ми намерите едно-две по-големи чувалчета за боклук...

— Под мивката — глухо се обади госпожа Полсън. — Но мисля, че няма да ви трябват...

Скарпета отвори шкафа под умивалника и извади четири чувалчета от една картонена кутия.

— Ще ги взема — рече тя. — Надявам се, че наистина няма да ми трябват.

Отби се в спалнята и натика торбата с чаршафите, ботушите и тениската в чувалчетата. Влезе в дневната да облече палтото си и побърза да напусне къщата. Две от чувалчетата тежаха от чаршафите и завивките, а другите две бяха значително по-леки, тъй като съдържаха само тениската и чифт ботуши. Обувките ѝ бързо се намокриха в локвите, прониза я студ. Дъждът постепенно преминаваше в сняг.

32.

Вътрешността на бара „Другият начин“ тънеше в мрак. Жените, работещи тук, отдавна бяха престанали да обръщат внимание на Едгар Алан Пог. В началото му хвърляха коси, изпълнени с интерес погледи, после в очите им се появи презрение, бързо сменено от безразличие. Той извади черешката от чашата си с мараскин и бавно започна да върти дългата ѝ дръжка.

В „Другият начин“ обикновено пиеше специалитета на заведението — коктейл на име „Кървав залез“, който представляваше смес от водка и *разни други работи*, които неизбежно присъстваха в коктейлите. Неговите имаха оранжево-червен цвят и се разстилаха неравномерно над дъното на чашата. „Кървавият залез“ прилича на залез само преди разклащането на чашата, водещо до объркване и смесване на течностите, сиропите и разните други работи. След подобно действие коктейлът придобива един тривиален оранжев цвят. А след разтопяването на леда това, което бе останало в чашата му, приличаше на портокаловия сок, който пиеше като дете. Помнеше, че най-много му харесваше сокът в пластмасовите портокали, който пиеше с помощта на дълги зелени сламки, направени така, че да приличат на стебла. Самият сок беше доста разреден и гаден, но пластмасовият портокал неизменно създаваше илюзията за свеж и натурален нектар. При всяко посещение в Южна Флорида той молеше майка си да му купи пластмасов портокал, но винаги оставаше разочарован.

Хората са като тези пластмасови портокали и тяхното съдържание — винаги има разлика между вида и вкуса им. Пог вдигна чашата си и ритмично я разклати. Оранжевата течност на дъното стана малко по-хомогенна. Помисли дали да си поръча още един „Кървав залез“, но преди това пресметна колко пари са му останали и прецени степента на алкохолното си опиянение. Изобщо не беше пияница, дори напротив — не беше се напивал нито веднъж в живота си. Адски го беше страх от алкохолното опиянение и не можеше да поеме дори

глътка от „Кървавия залез“ или друг коктейл, без да подложи на анализ моментното си състояние. Освен това беше загрижен за теглото си, а всеки знае, че от алкохола седебелее. Майка му бешедебела. Разбира се, това нестана изведнъж, а с течение на годините. Много жалко, тъй като на времето беше истинска хубавица. Това си е семейна черта, обичаше да повтаря тя. Продължавай да се тъпчеш и ще разбереш какво имам предвид. Винаги се започва с едно невинно закръгляне на талията.

— Моля, още едно — поръча Едгар Алан Пог, без да е сигурен дали са го чули.

„Другият начин“ беше малък клуб, чиито дървени маси бяха застлани с черни покривки. Върху тях имаше свещи, но той нито веднъж не беше видял някоя от тях да гори. В ъгъла беше монтирана маса за билиард, на която не беше виждал да се играе. В душата му постепенно се промъкна убеждението, че клиентите на заведението не проявяват интерес към билиарда, а масата с поизносеното покритие от червено кадифе вероятно бе останала от предишните собственици. Също като „Другият начин“, който преди време е бил нещо съвсем друго. Някога всичко е било нещо друго...

— Мисля, че ще изпия още едно — рече той.

Жените, които работеха тук, не бяха келнерки, а компаньонки и очакваха да бъдат третирани като такива. Джентълмените, които посещаваха „Другият начин“, никога не им щракаха с пръсти, защото те бяха компаньонки и изискваха уважение. Голямо уважение. На моменти Пог оставаше с впечатлението, че допускаяки го тук и позволяваяки му да си харчи парите за гадните „Кървави залези“, те му правят огромна услуга. Очите му се напрегнаха в здрача и бързо откриха червенокосата. Тя беше облечена с прекалено къс черен джемпър, под който би трябвало да има и блузка, но такава липсваше. Джемпърът покриваше само това, което тя искаше да покрие. Пог не я беше виждал да се навежда, освен ако не го правеше нарочно — уж за да почисти покривката или да поднесе нечие питие. Навеждаше се само за специални клиенти, които даваха щедри бакшиши и умееха да водят светски разговор. Деколтетото на джемпъра беше ограничено от парче черен плат, което не беше по-голямо от носна кърпичка, закачено на две тънки презрамки. На всичкото отгоре парчето беше доста хлабаво. Когато тя се навеждаше да вдигне празна чаша, зад него се

разлюляваше една загадъчна стихия, която всеки миг заплашваше да се разлее навън. Разбира се, всякакви разговори на масата моментално се прекратяваха... Но в заведението беше тъмно, много тъмно. От мястото си не можеше да вижда добре, а червенокосата нито веднъж не се наведе над неговата маса.

Стана от мястото си близо до вратата, главно защото не изпитваше желание да креци за поредния си „Кървав залез“, а и вече не беше сигурен, че го иска. Продължаваше да мисли за яркия изкуствен портокал със зелената сламка. Колкото по-ясно го виждаше в съзнанието си, толкова по-голямо беше разочарованието, което изпитваше. Това изобщо не беше честно. Остана прав до масата. Ръката му се плъзна в джоба и измъкна една двайсетачка. Тук, в „Другият начин“, парите са това, което е кокалът за кучето, помисли си. Червенокосата мадама моментално се запъти към него, почуквайки по пода с токчетата на остриите си обувки, чиито върхове бяха леко вирнати нагоре. Материята зад черното парче плат отново се развълнува, изпъвайки до крайност и без това тясната дреха. Отблизо ѝ личеше, че е стара. Петдесет и шест-седем, а може би и шейсет.

— Тръгваш ли си, миличък? — попита тя и прибра двайсетачката от масата, без дори да го погледне.

На дясната ѝ буза имаше бенка, която беше тромаво уголемена с козметичен молив. Той би се справил далеч по-добре.

— Искях още едно — промърмори Пог.

— Всички сме така, миличък — засмя се жената. Смехът ѝ приличаше на уплашено котешко мяукане. — Задръж за момент, веднага го нося...

— Вече е късно — поклати глава той.

— Беси, къде ми е уискито, бе момиче? — обади се един кротък мъж от съседната маса.

Пог го беше виждал и друг път, включително и извън заведението. Караше огромен, чисто нов кадилак, сребрист на цвят. Беше много възрастен, със сигурност над осемдесетте, облечен в елегантен бледосин костюм и вратовръзка в същия цвят. Беси побърза да му поднесе разлюляното си малеби, а Пог изведнъж се почувства далеч оттук, въпреки че все още не беше мръднал от мястото си. Не съм тук, значи мога да си тръгна, рече си той, обърна се и отвори тежката врата от тъмно дърво. Озова се на паркинга, покрит със ситен

чакъл. В далечния му край тъмнееха палми и маслинови дръвчета. Спря в сянката им и отправи поглед към бензиностанцията на „Шел“, намираща се отгатък платното на авеню „Норт“, номер двайсет и шест. В същия момент светна огромната, яркожълта мида, окачена на висок пилон над извитата козирка. Полъхна топъл бриз и Пог с удоволствие се изложи на гальовното му докосване. Остана на мястото си, решил да позяпа малко.

Ярко осветената мида отново му напомни за пластмасовите портокали. Не знаеше защо, но се досещаше — може би майка му ги беше купувала главно от бензиностанциите, на които спираха да зареждат. В това имаше логика, особено ако ги беше купувала инцидентно — вероятно за пет цента парчето, по време на пътуването между Вирджиния и Флорида. Всяко лято ходеха във Виро Бийч, където живееше майката на майка му — една много богата жена. Той и майка му винаги отсядаха в един хотел на име „Дрифтууд Ин“, който не беше нищо особено и май наистина беше построен от отломки^[1]. Нощем спеше в надуваемата си лодка, с която не се разделяше на плажа.

Лодката не беше голяма и крайниците му висяха навън в позицията, в която през деня ги използваше за борба с вълните. Спеше в хола, докато майка му се заключваше в спалнята. Там беше и единственият климатик, който тихо потракуваше от мястото си под прозореца. Помнеше как му ставаше горещо и се обливаше в пот. Кожата му беше изгоряла от слънцето и всяко движение върху пластмасовата лодка му причиняваше болка като от рязко дръпната лепенка върху прясна рана. Това се повтаряше всяка вечер, в продължение на седмици. Това беше тяхната ваканция. Единствената за годината, винаги през лятото, винаги през август...

Пог гледаше прииждащите насреща фарове, но същевременно успяваше да обхване и червения поток от стоп-светлини, който бягаше в обратна посока. Ярки бели и червени очи, носещи се в безбрежния мрак на нощта. Изви глава нагоре и вляво, очаквайки светофарът да се смени. Когато това стана, потокът от коли спря и Пог тръгна да пресича опразненото платно, което водеше на изток. Скоро стигна до другото, запълнено от пътуващите на запад коли, и започна да се промушва сред тях. Добра се до бензиностанцията на „Шел“ и вдигна глава към яркожълтата мида, увиснала високо над главата му. Един

старец с торбести панталони зареждаше на близката колонка, а пред тази в дъното се беше изправил друг, също на почтена възраст. Пог напусна сянката и безшумно се насочи към стъклената врата. Влизането му беше отбелязано от малко звънче над вратата. Тръгна право към автоматите за напитки в дъното. Жената на касата не му обърна внимание, заета да маркира пакетче чипс, опаковка от шест бири и неизвестно количество бензин.

Автоматът за газирана вода беше редом с кафе-машината. Той взе пет от най-големите пластмасови чаши с капачета и ги понесе към касата. Чашите бяха изрисувани с анимационни герои, а капачетата бяха снабдени с къси сламки за пиене. Постави ги на тезгяха и вдигна глава към жената зад него.

— Имате ли пластмасови портокали със зелени сламки? Пълни с портокалов сок?

— Какво? — намръщи се жената и вдигна една от чашите. — Вътре няма нищо. Ще си купувате ли голяма сода или не?

— Не — отвърна Пог. — Искam само чашите и капачетата.

— Не продаваме само чаши.

— Това ми трябва — рече той.

Жената вдигна очилата на челото си и се втренчи в него. Какво ли пък толкова ще види? — запита се Пог.

— Казах ви, че не продаваме празни чаши.

— Ако имахте портокалов сок, щях да си купя — отвърна Пог.

— Какъв портокалов сок? — нетърпеливо попита продавачката. — Виждате ли го онзи големия хладилник в дъното? Вътре има всичко, което продаваме!

— Имам предвид едни пластмасови портокали, които приличат на истински и вървят в комплект със зелени сламки.

Върху намръщаното ѝ лице бавно изплува удивление, а яркочервените ѝ устни се разтеглиха в усмивка. Изведнъж му заприлича на онези китайски фенери, дето ги правят от издълбана диня.

— Май се сещам за какво говориш, мамка му! — рече жената. — Едни шибани изкуствени портокали, които ги продаваха пълни със сок! Миличък, тях не ги правят от години! Господи, за нищо на света не бих се сетила!

— В такъв случай ще взема само чашите и капачетата — настоя той.

— Боже, предавам се. Единственото хубаво нещо е, че смяната ми свършва.

— Дълга нощ, а? — подхвърли той.

— Която току-що стана още по-дълга... — Жената се разсмя. — Онези шибани портокали със сламките! — Очите ѝ се извъртяха към вратата, откъдето се появи старецът с торбестите панталони, за да си плати бензина.

Пог дори не го погледна, защото вниманието му беше изцяло ангажирано от жената. Гледаше перхидроленорусата ѝ коса, която блестеше като навито на ролка рибарско влакно, гледаше напудрената ѝ кожа, която приличаше на мека набръчкана кърпичка. Беше сигурен, че ако я пипне, ще получи усещането, че пипа крилцата на пеперуда, от която ще се посипе пудрата. На табелката с името ѝ пишеше ЕДИТ.

— Ще ти кажа какво ще направим — свойски подхвърли Едит. — Ще ти хвана чашите по петдесет цента едната, а капачите ти ги давам даром. Не мога цяла вечер да се занимавам с теб, защото имам и други клиенти... — Пръстът ѝ чукна касовия апарат, чекмеджето се отвори.

Пог ѝ подаде банкнота от пет долара и протегна ръка за рестото. Пръстите ѝ леко се докоснаха до неговите и той веднага ги усети — хладни, пъргави и меки, с леко отпусната кожа. Такива бяха пръстите на всички жени на нейната възраст. Излезе навън и отново се потопи във влажния нощен въздух. Изчака зеленото на светофара и прекоси улицата по същия начин, по който го беше направил преди малко. Мушна се под същите палми и маслинови дръвчета и отправи поглед към вратата на „Другият начин“. Уверил се, че никой няма да излезе от нея, той пъргаво се насочи към колата си и скочи зад кормилото.

[1] Наименованието може да се преведе и като „Хотел от плаващи отломки“ — Driftwood Inn. — Б.пр. ↑

33.

— Трябва да му кажеш — промърмори Марино. — Той трябва да знае, дори ако нещата не се развият както очакваш...

— Хората се плъзгат по наклонената плоскост именно по този начин — отвърна Скарпета.

— Или получават начален тласък — добави той.

— Не и в този случай.

— Ти си шефът, докторке, ти решаваш — сви рамене Марино и се протегна. Намираше се в леглото си в хотел „Мариот“ на Брод Стрийт, а Скарпета седеше на същия стол, на който беше седяла и преди, само че този път го беше придърпала по-близо. Той изглеждаше огромен, но не толкова заплашителен в бялата памучна пижама, която Скарпета му беше купила в някакъв супермаркет до реката. Раните му под меката материя бяха обилно намазани с бетадин и изглеждаха тъмнооранжеви. Той упорито твърдеше, че вече не го болят или по-скоро не го болят чак толкова много... Скарпета беше свалила окаляния тъмен костюм и вместо него носеше кафяв панталон, тъмносиньо поло с висока яка и леки мокасини. Намираха се в неговата стая, защото тя не го искаше в нейната. Хапнаха сандвичите, които поръчаха да им донесат горе, и в момента просто си говореха.

— Все пак не виждам защо да не опиташ — подхвърли Марино. Говореха за нейната връзка с Бентън и той беше обзет от обичайното си, някак лепкаво любопитство. Тя постоянно го усещаше и се дразнеше, но вече беше разбрала, че няма как да се отърве от него.

— Първата ми работа утре сутринта ще бъде да занеса почвените проби в лабораторията — обясни тя на Марино. — Така най-бързо ще разберем дали е станала някаква грешка. Ако наистина се окаже така, няма смисъл да занимавам Бентън. Грешката няма да има връзка със случая. Ще бъде просто грешка, при това сериозна.

— Но ти не вярваш в това, нали? — погледна я Марино от купчината възглавници, които беше натикала зад гърба му. Цветът му беше по-добър, очите — по-бистри.

— Не знам в какво да вярвам — каза тя. — И двете вероятности ми се струват абсурдни. Как да си обясним наличието на микроскопичните частици по тракториста, ако се окаже, че не са грешка? От къде на къде същите улики изскачат и в случая с Джили Полсън? Готова съм да чуя теорията ти, ако имаш такава...

Марино се замисли, насочил поглед към тъмния прозорец, зад който блестяха светлините на градския център.

— Не знам — призна в крайна сметка той. — Господ ми е свидетел, че нямам друго обяснение, освен това, което дадох на заседанието. А то си беше чисто изхвърляне...

— От твоя страна, така ли? — язвително подхвърли Скарпета.

— Не, говоря сериозно. Как е възможно онзи, Уитби ли беше, да има по себе си същите улики като момичето? Първо на първо, тя е умряла две седмици преди него, нали? Как е възможно да има такива улики по неговото тяло? Не мога да намеря отговор и това си е!

Настроението ѝ помръкна, прилоша ѝ. Но тя прекрасно знаеше за какво става въпрос — прилошаването беше само маскировка на едно друго чувство, което се наричаше страх. Единственото смислено обяснение в момента беше нарушение на стерилността на пробите или погрешно етикетирание. И двете могат да се случат, при това далеч по-лесно, отколкото си представят повечето хора. Достатъчно е торбичката с пробите или тестовата епруветка да бъдат поставени в погрешния плик или кутия, а след това да им бъде лепнат и погрешен етикет. За цялата операция са достатъчни и пет секунди, след които улуките изведнъж изскачат от неподозрян източник, което или няма смисъл, или — още по-лошо — дава отговор на въпрос, от който зависи съдбата на заподозрения: да бъде ли освободен, да влезе ли в затвора, да стигне ли до газовата камера... Спомни си за ченето, което войничето от Форт Ли се опитваше да натика в устата на онази дебелана. Толкова трябва — един миг на разсеяност, нищо повече...

— Все още не разбирам защо не искаш да ангажираш Бентън — каза Марино и посегна към чашата с вода до леглото. — Какво пък чак толкова ще стане, ако дръпна няколко бири?

— Ти сам ще прецениш — отвърна тя, докато прелистваше копията на съдебномедицинските заключения, струпани в скута ѝ. Продължаваше да се надява, че сред тях ще открие нещо, което ще направи логична връзката между Джили и тракториста. — Алкохолът

пречи на оздравителния процес, освен това не ти е най-добрият приятел, нали?

— Снощи не беше — съгласи се с гримаса Марино.

— Поръчай си каквото искаш. Нямам никакво намерение да ти се налагам...

— Той се поколеба, а Скарпета усети, че желанието му е именно това — да му се наложи, да му каже какво трябва да прави. Но знаеше, че няма смисъл. Вече го беше правила. Не искаше да бъде втори пилот по време на безумния му полет над джунглата на живота. Марино погледна към телефона, но ръцете му останаха скръстени в скута. Миг по-късно отново посегна към чашата с вода.

— Как се чувстваш? — попита тя, прелиствайки поредната страница. — Искаш ли още адвил?

— Добре съм. Но ако ударя една-две бирички, ще се почувствам още по-добре.

— Това сам ще го решиш — каза му, обърна следващата страница и се втренчи в дългия списък на контузените и разкъсани органи на господин Уитби.

— Сигурна ли си, че тя няма да се оплаче в полицията? — попита Марино.

Скарпета усети очите му върху себе си. Светеха като фенери и излъчваха страх. Това беше напълно разбираемо. Евентуалното обвинение в сексуално насилие щеше да го срине окончателно. Почти сигурно щяха да го изхвърлят от органите на реда, а имаше голяма вероятност съдебните заседатели на „любимия“ Ричмънд да го обявят за виновен само защото е мъж, при това едър мъж, а госпожа Полсън владееше добре ролята на безпомощна жертва. Мисълта за нея пробуди гняв в душата на Скарпета.

— Няма, не се бой — отговори на глас тя. — Хванах блъфа ѝ. Тази нощ положително ще сънува тоновете улики, които изнесох от къщата ѝ. Ще сънува и играта, разбира се. Тя не иска ченгетата да научат за играта или игрите, които са ставали в дома ѝ. Чакай да те питам нещо... — Вдигна глава от документите в скута си: — Ако Джили беше жива и си беше у дома, дали твоята Сузи щеше да направи това, което ти е направила снощи? Позволявам ти да импровизираш... Какво говорят инстинктите ти?

— Мисля, че щеше да извърши точно това, което си е намислила — мрачно отвърна Марино. В гласа му се долавяше презрение и гняв, но най-вече срам.

— Как мислиш, дали е била пияна?

— Беше адски възбудена, направо хвърчеше...

— Благодарение на алкохола или на нещо друго?

— Не я видях да гълта хапчета или да смърка — поклати глава той. — Но вероятно не съм видял и куп други неща.

— Някой трябва да поговори с Франк Полсън — заключи Скарпета, разгръщайки поредния доклад. — Може би ще се наложи да поискаме помощ от Луси, но това ще зависи от разкритията, които ще направим утре.

Марино се усмихна, за пръв път от доста време насам.

— Каква идея, Господи! Тя е пилот, когото ще пуснем на перверзника!

— Точно така — кимна Скарпета, въздъхна и продължи да прелиства доклада. — Нищо... Абсолютно нищо, което да хвърли някаква допълнителна светлина върху случая с Джили. Била е задушена, а в устата ѝ са открили парченца боя и метал. Нараняванията на Уитби съответстват на факта, че е бил прегазен от трактора. Но сме длъжни да потърсим някаква връзка между него и семейство Полсън, просто защото такава ни е проклетата професия...

— Тя сигурно ще знае — подхвърли Марино.

— Никакви контакти с нея! — отсече Скарпета, абсолютно убедена, че Марино не бива да се обажда на Сузана Полсън. — Не си насилвай късмета!

— Не съм казал, че ще ѝ се обадя. Може би познава тракториста, може би той е участвал в игричките ѝ! Ами ако са си организирали клуб на перверзниците?

— Не са съседни — промърмори Скарпета, разтвори досието на Уитби. — Не че има някакво значение, но той живее близо до летището. Може би утре ще отскочиш дотам, защото аз тъй и тъй трябва да остана в лабораторията...

Марино не каза нищо. Нямаше желание да разговаря с никое от ричмъндските ченгета.

— Ще трябва да отидеш — въздъхна тя и затвори папката.

— Къде по-точно? — Очите му се преместиха на телефона до леглото. Вероятно пак се беше сетил за бира.

— Знаеш къде.

— Хич не обичам, когато ми говориш по този начин — сбърчи вежди той. — Сякаш от една-две твои думи съм длъжен да отгатна какво си мислиш... Предполагам, че куп мъже ще останат възхитени, ако познават лаконична жена като тебе!

Скарпета скръсти ръце върху папката в скута си, в очите ѝ се появи весело пламъче. Той винаги се наежва, когато е права. Замълча, за да види какво още ще изтърси.

— Добре — изръмжа Марино, неспособен да понася мълчанието. — Къде точно трябва да отида? Кажу къде, по дяволите, трябва да се набутам, освен в лудницата, разбира се... Защото в момента наистина съм почти превъртял!

— Трябва да осъществиш контакт с нещо, от което те е страх. Тоест с полицията. А те е страх от нея, защото продължаваш да се опасяваш, че госпожа Полсън ще направи официално оплакване. Няма да го направи, бъди спокоен. Иди да свършиш тая работа и страхът ще те напусне.

— Не става въпрос за страх — изпъшка той. — Става въпрос за собствената ми глупост.

— Добре. В такъв случай се обади на детектив Браунинг или на някой друг, защото ако не го направиш, наистина ще демонстрираш глупостта си. А аз се прибирам в стаята си... — Тя стана и премести стола до прозореца. — Ще се видим във фойето, точно в осем сутринта...

34.

Скарпета изпи чаша вино в леглото. Не беше много добро вино — някакво каберне, след което в устата оставаше остър, леко кисел вкус. Въпреки това го изпи до последната капка, вероятно защото беше съвсем сама в хотелската си стая. В Аспен беше с два часа по-рано и Бентън най-вероятно бе на вечеря или на някоя делова среща, зает със случая си — с онзи същия тайнствен случай, който отказа да дискутира с нея.

Нагласи възглавниците зад гърба си, надигна се и остави чашата на масичката до леглото, непосредствено до телефона. Погледна го нерешително, после премести очи към телевизора, питайки се дали да го включи. Реши, че няма смисъл, след което отново насочи вниманието си към телефона. След минута колебание взе слушалката и набра мобилния телефон на Бентън. Не беше забравила, че той не иска обаждания на домашния му телефон.

— Не ми звъни в къщата — категорично отсече той. — Изобщо няма да вдигам слушалката.

— Не виждам нищо разумно в това решение — беше отговорила тя по време на последния им разговор, от който сякаш бяха изтекли няколко месеца. — Защо няма да отговаряш на домашния си телефон?

— Не искам да се разсейвам — отговори той. — Затова няма да вдигам обикновения телефон. Ако наистина трябва да говориш с мен, ще ме търсиш на мобилния. Моля те да не го приемаш лично, обстоятелствата са такива.

Мобилният му телефон звънна два пъти и той вдигна.

— Какво правиш? — попита тя, заковала поглед в празния телевизионен екран срещу леглото.

— Здравсти — меко, но някак разсеяно отвърна той. — В офиса съм.

Тя си представи спалнята на третия етаж на къщата в Аспен, която Бентън беше превърнал в кабинет. Представи си го зад бюрото, с

отворен документ на екрана на монитора. Стана ѝ по-добре, като разбра, че си е у дома и работи по случая си.

— Имах доста тежък ден — рече. — Как беше при теб?

— Каж ми какво става.

Започна да му разказва за доктор Маркъс, но в един момент усети, че не ѝ се говори за този тип. Прехвърли се на приключенията на Марино, но думите отказаха да напуснат свитото ѝ гърло. Мислеше някак лениво и по неизвестни причини се чувстваше обидена на Бентън. Копнееше за него, сърдеше му се, а едновременно с това не изпитваше желание да му разказва подробности от изминалия ден.

— Защо не ми кажеш как мина твоят ден — подхвърли тя. — Ходи ли на ски?

— Не.

— Вали ли сняг?

— В момента да — отвърна той. — А ти къде си?

— Къде съм? — ядоса се не на шега тя. Нямах значение какво ѝ беше казал преди няколко дни, нямах значение какво знае тя. Беше обидена и ядосана. — Питаш, тъй като си забравил, така ли? Намирам се в Ричмънд!

— Знаем. Нямах предвид това.

— Има ли някой при теб? Да не би да прекъсвам някаква среща?

— Нещо такова — каза той.

Очевидно не можеше да говори и тя съжали, че се е обадила. Знаеше какво е поведението му, когато се чувства притеснен, и се ядоса на себе си. Представи си го в офиса, питайки се какво още би могъл да прави. Може би се страхува, че е обект на електронно наблюдение и затова не иска да му се обаждат. Може би е само обезпокоен, но тя предпочиташе да си мисли, че е предпазлив и това е единствената причина да не желае да говори с нея.

— Добре — рече. — Извинявай, че те обезпокоих. Не бяхме се чували от два дни. Извинявай, че прекъснах това, с което се занимаваш. Уморена съм...

— Обади се, защото си уморена? — подхвърли той.

Закачаше я, разбира се. Съвсем невинно, една малка шега. Изобщо не допускаше, че му се е обадила, защото е уморена. Тя се усмихна и притисна слушалката до ухото си:

— Нали знаеш каква съм, когато съм уморена? Направо не мога да се контролирам! — До слуха ѝ достигна някакъв шум. Не, по-скоро глас. Женски глас. — Има ли някой при теб? — попита тя, но вече не се шегуваше.

Паузата се проточи, приглушеният глас отново достигна до слушалката. Може би е включил радиото или телевизора. После настъпи пълна тишина.

— Бентън? Там ли си? Ало, Бентън? По дяволите! — извика тя и затръшна слушалката.

35.

Универсалният магазин „Пъбликс“ на площад „Холивуд“ беше претъпкан с народ. Едгар Алан Пог пресичаше паркинга, натоварен с найлонови торби, а очите му шареха във всички посоки. Никой не му обръщаше внимание. Но дори да беше обратното, пак нямаше да има значение. Както винаги, никой нямаше да си спомни за него. Освен това постъпката му беше добра. Една услуга на света. С такива мисли в главата той се плъзна покрай яркия кръг светлина, идващ от централния пилон в средата на паркинга. Предпочиташе да остане в сянка, крачеше бързо, но не напрегнато.

Бялата му кола не се различаваше по нищо от още поне двайсет хиляди бели коли в Южна Флорида. Нарочно я беше паркирал в далечния край на паркинга, между две други бели коли. Тази отляво беше линкълн, беше там преди неговото пристигане. Сега видя, че тя е изчезнала, но по волята на съдбата, мястото ѝ беше заето от друга бяла кола — някакъв крайслер. В подобни магически мигове Пог усещаше с всяка пора на тялото си, че е наблюдаван, че някаква висша сила ръководи действията му. Окото го гледаше. Окото го насочваше. То принадлежеше на тайнствената висша сила, то беше върховен Бог — онзи, който живее на планината Олимп и е най-великият сред всички богове. Той е безпределен, необятен и могъщ, той е нещо хиляди пъти по-велико от някаква разглезена кинозвезда, която си въобразява, че се е превърнала в полубогиня. Като онази. Като Голямата риба.

Отключи колата с дистанционното, отвори багажника и извади друга торбичка, върху която личеше логото на „Ол Сийзънс Пул“. После се настани на предната седалка на бялата си кола, отпусна се в топлия мрак и направи опит да прецени дали зрението му е достатъчно добро за предстоящата задача. Лампите в центъра на паркинга почти не осветяваха периферията, където беше колата му. Наложиха му се да изчака малко, за да свикнат очите му с мрака. Завъртя стартерния ключ на контакт, за да може да слуша музика, после натисна едно копче встрани на седалката, за да я плъзне максимално назад. Нуждаеше се

от възможно най-голямо пространство за това, което трябваше да свърши. Разтвори пластмасовата торбичка и извади чифт дебели гумени ръкавици. Сърцето му сладостно се сви. Към ръкавиците прибави кутия гранулирана захар, бутилка газирана вода, ролка скоч и руло алуминиево фолио. На дъното на торбичката останаха няколко големи неизтриваеми маркери и пакет дъвка „Пепърминт“. Напусна апартамента си някъде към шест следобед и оттогава насам в устата му имаше вкус на застоял дим от пури. Сега обаче не можеше да пуши. Запалвайки нова пура, щеше да прогони застоялия вкус на долнопробен тютюн, но в момента не можеше да направи това. Обели опаковката на плочка дъвка, нави я на стегнато рулце и я пъкна в устата си. Повтори операцията с още две плочки, изчака известно време и бавно заби зъби в омекналата дъвка. Слюнчените му жлези се свиха в болезнена контракция, имаше чувството, че в челюстите му се забиват остри игли. Започна да дъвче. Бавно и леко, като постепенно увеличаваше захапката.

Седеше в мрака и дъвчеше. Рап музиката бързо му омръзна и той протегна ръка да потърси друга. След кратко сърфиране по каналите откри това, което в днешно време наричаха „рок за зрялата възраст“. Остави радиото и отвори жабката, откъдето извади пластмасова кесия с цип. От вътрешната страна на прозрачната пластмаса бяха полепнали черни човешки коси, които странно наподобяваха скалп. Внимателно измъкна меката къдрава перука, положи я до алхимията на предната седалка и запали мотора.

Пастелните цветове на холивудския център прелитаха край него като фантастични видения. Малките бели лампички, окачени по палмите, приличаха на непознати галактики, през които минаваше без никакви усилия, вдъхновен и възбуден от енергията, който лежеше на съседната седалка. Зави на изток по булевард „Холивуд“ и пое с пет километра в час — максимално разрешената скорост в този участък, по посока на магистралата А-1 А. От едната страна на пътя се издигаха солидните и скъпи имения на Холивуд Бийч Ризорт, с розови стени и покрити с теракота алеи, а от другата му страна тъмнееше океанът.

36.

Утрото бавно настъпваше. Мъгливосивият хоризонт се очерта от оранжево-розово сияние, от което всеки момент щеше да надникне слънцето, жълто като сурово яйце. Руди Мюзъл вкара матовозеления военен хамър в алеята на Луси и натисна бутона на дистанционното. Главата му инстинктивно се въртеше във всички посоки, очите му подозрително опипваха околността. Нямаше обяснение за нервността, която го беше обзела рано сутринта и която го накара да скочи от леглото и да тръгне за къщата на Луси.

Черните пръчки на металния портал бавно се плъзгаха встрани, леко потрепвайки на извивките. Порталът също беше извит, но явно не обичаше завоите. Един от многобройните пропуски на строителите, помисли си Руди, докато насочваше джипа към розовата фасада на къщата. Но най-голямата грешка беше покупката на тази проклетата къща, добави мислено той. Защо ѝ е това чудо? Защо иска да живее като някой длънопробен наркодилър? Виж, фераритата са нещо друго. Можеше да разбере всеки, който иска да притежава най-добрата кола и най-добрия хеликоптер на света. По тази причина и той беше избрал своя хамър, но едно е да искаш ракета или танк, а съвсем друго — да си вържеш тежка котва на шията. Една огромна, псевдоаристократична котва, боядисана в розово.

Забеляза го още докато отбиваше в алеята, но не му обърна внимание, зает да вкара големия хамър през портала. Обърна се и тръгна обратно едва след като слезе от колата. Вдигна вестника от тревата и чак тогава видя вдигнатото флагче на пощенската кутия. По принцип Луси не получаваше пощата си тук, а и не беше в къщата, за да вдигне флагчето. Разбира се, тя нямаше да го вдигне, дори да беше тук. Всички доставки и изходяща кореспонденция се обработваха в тренировъчния лагер и офиса, които се намираха на половин час път южно от Холивуд.

Странна работа, рече си Руди и тръгна към пощенската кутия. Спря на метър от нея. В едната си ръка държеше вестника, а с другата

се опитваше да приглади непокорната си коса, стърчаща на всички страни след скорошното ставане от леглото. Не беше се избръснал, не беше взел и душ, а имаше нужда и от двете. Цяла нощ се беше мятал в леглото, облян в лепкава пот. Огледа се, умът му напрегнато работеше. Наоколо беше пусто. Нямаше бягащи за здраве, нямаше съвестни собственици на кучета, станали рано да ги разходят. Отдавна му беше направило впечатление, че обитателите на този квартал са затворени хора, не се радват на богатите си домове, не използват удобствата им. Рядко можеше да се види човек, изтегнал се на верандата или плуващ в басейна, а онези, които притежаваха яхти, почти никога не ги изкарваха в открито море. Шантаво място, рече си той и в гърдите му се надигна гняв. Особено, враждебно и неприятно място!

А тя реши да се нанесе точно тук! Защо тук, Луси? Защо, по дяволите? Защо искаш да живееш в компанията на гадняри? Наруши всички свои основни правила и най-вече едно от тях, Луси! — гневно си помисли той, докато отваряше вратичката на пощенската кутия. В следващия момент отскочи встрани и се оттегли на три-четири метра назад. Без да мисли, без да съобразява, изцяло подчинен на действието на адреналина.

— Мамка му! — прошепна. — Мамка му мръсна!

37.

Движението в центъра беше оживено, както винаги. Караше Скарпета, тъй като рефлексите на Марино все още бяха забавени. По всичко личеше, че най-много го мъчат раните на местата, за които и двамата не искаха да говорят. Това стана ясно преди малко, когато се видя, че ходи трудно, а още по-трудно се качи в доста високия автомобил. Скарпета беше наясно със състоянието му — пурпурночервената кожичка върху откритите рани със сигурност беше болезнена, но далеч по-страшни бяха онези места, които оставаха скрити под дрехите му. За известно време Марино просто няма да е на себе си.

— Как се чувстваш? — попита отново. — Надявам се да ми кажеш... — Имаше предвид нещата, за които едва ли щяха да говорят открито втори път. Нямах да поиска от него пак да се съблече, но ако той пожелаеше това, щеше да го прегледа, разбира се. Едновременно с това се надяваше, че Марино няма да поиска — което всъщност изобщо не подлежеше на съмнение.

— Мисля, че съм по-добре — отвърна той, насочил поглед към сградата на стария полицейски участък на Девета улица. От години изглеждаше зле, с олющена фасада и липсващи керемиди на покрива. Но сега беше направо отчайваща, вероятно защото беше тиха и празна. — Не мога да повярвам, че съм изгубил толкова много години от живота си между тези стени...

— О, я стига! — сръза го Скарпета и включи аварийните светлини. От таблото се разнесе равномерно почукване, като от стар будилник. — Не се говори така. Дай да не започваме деня с такива настроения. Разчитам да ми кажеш, ако отоците ти се влошат. Много е важно да ми кажеш истината.

— По-добре съм.

— Хубаво, вярвам ти.

— Сутринта сам се намазах с йод.

— Хубаво — повтори тя. — Продължавай да го правиш след всеки душ, който вземаш.

— Вече не ме щипе. Наистина. Ами ако тя е болна от нещо, например СПИН? Какво ще стане тогава? Как да разбера дали е здрава?

— За съжаление няма начин — каза Скарпета, придвижвайки се бавно по Клей Стрийт. В средата на пустите паркинги от лявата им страна се издигаше огромната кафява постройка на Колизеума. — Все пак мога да те успокоя, че докато оглеждах къщата ѝ, не открих никакви лекарства или рецепти, които да са свързани със СПИН или други предавани по полов път заболявания. Разбира се, това не означава, че не е ХИВ позитивна. Може да е носител на вируса, без да го знае. Но същото важи за всички жени, с които си бил в интимни отношения. Тъй че, ако си решил да се тревожиш, можеш направо да се побъркаш...

— Не искам да се тревожа, повярвай ми — погледна я умолително той. — Но когато някоя те е захапала, няма как да си сложиш презерватив, нали? Няма как да се предпазиш. Как да правиш безопасен секс, когато мадамата те е захапала!

— Изявлението на деня! — процеди през зъби тя, докато завиваше по Четвърта улица. В същия момент звънна джиесема и тя механично погледна екранчето. Разпозна номера на Руди и в душата ѝ пропълзя тревогата. Руди ѝ се обаждаше изключително рядко — или да я поздрави за рождения ден, или да ѝ съобщи някоя неприятна новина.

— Здравсти, Руди — рече в мембраната, докато бавно насочваше колата към паркинга зад сградата. — Какво има?

— Не мога да открия Луси! — екна стресираният му глас в ухото ѝ. — Или е извън обхват, или си е изключила джиесема. Сутринта тръгна с хеликоптер за Чарлстън.

Скарпета хвърли кос поглед към Марино. По всяка вероятност се беше свързал с Луси още снощи, след като тя се беше прибрала в стаята си.

— Страшен късмет — добави Руди. — Нямах представа какъв късмет!

— Хей, какви ги дрънкаш? — наостри уши Скарпета и усети как душата ѝ се стяга.

— Някой е заложил бомба в пощенската й кутия! — почти изкрещя Руди. — Засега мога да ти кажа само толкова. Тя трябва да ти разкаже останалото.

Скарпета инстинктивно натисна спирачката и завъртя кормилото към местата за посетители.

— Кога и какво? — попита тя.

— Току-що я открих. Няма и час. Дойдох да хвърля едно око на къщата и видях, че флагчето на пощенската кутия е вдигнато — нещо, което нямаше никакъв смисъл. Отворих я и видях една голяма пластмасова чаша, оцветена в оранжево с нещо като маркер. Капачето беше залепено със зелено тиксо, което покриваше и малката тръбичка за пиене. Нямаше начин да видя какво има вътре, затова измъкнах от гаража един от онези дълги прътове, дето не им знам името... На горния му край има приспособление — за смяна на високо поставени електрически крушки и други подобни неща. С него улових шибаната пластмасова чаша, отнесох я в задния двор и там се погрижих за нея.

Скарпета паркираше с безкрайно внимание, колата едва-едва помръдваше.

— Как точно се погрижи? — попита. — Не ми е приятно да ти задавам този въпрос, но...

— Прострелях я. Спокойно, използвах халосен патрон. Оказа се химическа бомба, по-известна като „бомба в бутилка“... Вътре имаше парченца медно фолио, натикани доста нагъсто...

— Метал за ускоряване на реакцията — промълви Скарпета, опитвайки да си изгради представа на бомбата. — Типично за бомбите в бутилки е използването на домашни почистващи препарати, съдържащи хлорна киселина. Такива са различните видове ароматизатори за тоалетни чинии, които се продават във всеки супермаркет, а рецептите за приготвяне на бомба се намират свободно в интернет...

— Тази наистина излъчваше миризма на хлор. Но тъй като я гръмнах близо до басейна, реших, че миризмата може би идва от него.

— Вероятната комбинация е гранулиран хлор и някаква подсладена газирана напитка. Тя също е доста популярна. Ще се разбере само след съответния химически анализ.

— Бъди спокойна, ще направим такъв.

— Остана ли нещо в чашата? — попита Скарпета.

— Ще я проверим за отпечатъци, а всичко, което открием, ще бъде предадено за детайлно изследване в лабораторията.

— На теория ДНК може да се свали и от отпечатъци, стига да са пресни. Струва си да опиташ...

— Добре, ще поръсим с прах чашата, ще използваме и специалното тиксо. Не се безпокой...

Колкото повече ѝ казваше да не се безпокои, толкова по-силно ставаше притеснението ѝ.

— Не съм се обаждал в полицията — добави Руди.

— Не аз съм тази, която ще ти дава съвети по този въпрос. — Скарпета отдавна се беше отказала да го съветва и по всякакви други въпроси. Правилата на Луси и нейните хора бяха различни — творчески и рискови, и често се отклоняваха от понятието законност. Затова беше престанала да се интересува от подробностите, които положително щяха да прогонят съня ѝ.

— Бомбата може да се свърже и с други неща — подхвърли Руди. — Луси ще ти обясни по-подробно. Ако случайно я чуеш преди мен, кажи ѝ веднага да ми се обади!

— Руди, ти несъмнено ще направиш каквото сметнеш за необходимо. Аз искам само да изразя надежда, че това е единственото взривно устройство наоколо и онзи, който го е поставил там, не е заложил и други капани... Имала съм смъртни случаи от взривяването на подобни химикали, които или са избухнали в ръцете на жертвите, или са проникнали в дробовете им. Киселината е толкова силна, че устройството се взривява още преди края на химическата реакция.

— Знам, знам...

— Моля те, направи необходимото да разбереш дали наоколо няма и други потенциални жертви. Единствено това ме тревожи, когато ти се занимаваш с подобни случаи... — По този начин искаше да го предупреди, че ако не възнамерява да извика полиция, трябва да поеме отговорността и да направи всичко възможно за безопасността на мирните граждани.

— Бъди спокойна, знам какво да правя — отвърна той.

— Исусе! — въздъхна Скарпета, изключи джиесема си и погледна към Марино. — Какво става там, в името на всемогъщия Господ Бог? Снощи трябваше да се свържеш с Луси. Тя не ти ли каза

какво става? Не съм я виждала от септември и нямам никаква представа какво прави...

— Киселинна бомба, а? — подхвърли Марино. Беше се изправил в седалката и изглеждаше готов всеки момент да се втурне в защита на Луси.

— По-скоро бомба, която експлодира след протичането на определена химическа реакция — коригира го тя. — Като онези в околностите на Феърфакс, с които доста се изпотихме. Помниш ли какво стана преди няколко години в северната част на Вирджиния? Банда хлапаци с прекалено много свободно време, които се забавляваха да взривяват пощенски кутии... Една жена почина.

— Мамка му — изруга той.

— Лесно достъпни и изключително опасни. С рН единица или под единица, което означава извънредно висока киселинност. Би могла да гръмне право в лицето на Луси. Благодаря на Бога, че не е била там, за да тръгне да я отстранява сама... С нея човек никога не може да е сигурен.

— У дома ѝ, а? — попита Марино с натезжал от гняв глас. — Бомбата е била заложена в къщата ѝ във Флорида?

— Какво ти каза снощи?

— Разказах ѝ за Франк Полсън и за развоя на събитията тук. И това беше всичко. Отговори ми, че ще има грижата. В онази огромна къща, която се охранява от камери и всякакви други електронни чудеса? Бомбата е била там, така ли?

— Хайде, ела да влезем — рече Скарпета и отвори вратата. — Ще говорим по пътя...

38.

Поставена в близост до прозореца, масата с компютъра беше приятно огряна от слънчевите лъчи. Руди докосваше няколко клавиша, изчакваше известно време, после набираше някакъв текст и отново изчакваше. По този начин сърфираше из интернет, търсейки нещо, което беше сигурен, че е там. Нещото, което беше задействало проклетия психопат. Вече беше сигурен, че бомбата не е поставена случайно.

Намираше се в офиса на тренировъчния лагер и си запълваше времето с интернет, тъй като чакаше резултатите от изследването на отпечатъците — частични и пълни, които беше предал в една криминалогическа лаборатория наблизо. Вече имаше новини и душата на Руди пицеше като някое от фераритата на Луси на шеста скорост. Набра номера и тикна слушалката под брадичката си. Пръстите му продължаваха да тичат по клавиатурата, а очите му не се отделяха от плоския екран на монитора.

— Хей, Фил... Голяма пластмасова чаша, изрисувана с „котка в шапката“. От онези с тръбичките, в които закусвалните предлагат газирана вода или наливна кола. Да, точно те — има ги и по бензиностанциите, и по магазините на самообслужване. Става въпрос именно за „котка в шапката“. Необичайно, нали? Можем ли да я проследим? Не се шегувам. Става въпрос за авторски права, нали? Но филмът е доста стар. Излезе някъде около миналата Коледа. Не съм ходил да го гледам, а ти престани да се правиш на умник. Сериозно те питам, възможно ли е тези чаши с „котка в шапката“ все още да не са се изчерпали? В най-лошия случай той си ги е имал от известно време насам, но все пак сме длъжни да опитаме. Да, свалихме отпечатъци. Този тип дори не се опитва... Пет пари не дава дали оставя отпечатъци навсякъде. Върху рисунката, която залепи на вратата на шефката. Вътре в спалнята, където бе нападната Хенри, сега и върху бомбата. Най-накрая обаче стигнахме и до съвпадение в системата за идентификация на отпечатъците. Не е за вярване, нали? Не, все още

нямаме име. Може и да не получим такава... Съвпадението е получено при съпоставянето на отпечатъци от два случая. Проверяваме. Това е всичко, с което разполагам засега...

Прекъсна разговора и отново се обърна към компютъра. Информационните канали на Луси в интернет със сигурност бяха повече от реактивните турбини, произведени от „Прат & Уитни“, но тя никога не се беше вълнувала от вероятността световната мрежа да излъчва информация, която я засяга лично. И доскоро беше така. Обикновено специалните оперативни работници не търсят публични изяви — с изключение на случаите, при които са замразени и жадни за славата на Холивуд. Но Луси не попадеше в тази категория, тъй като беше пряко свързана с Холивуд, с Хенри и всичките неприятни последици, произтичащи от това. Проклетата Хенри, помисли си той, докато пръстите му тичаха по клавиатурата. Проклетата провалена актриса Хенри, която беше решила да се прави на ченге! Проклетата Луси, която пък беше налапала въдицата и я беше наела!

Стартира ново търсене, набирайки името „Кей Скарпета“, след което добави „племенница“. Хоп, започна да става интересно...

Взе един молив и го завъртя между пръстите си, а очите му пробягваха по материал, излъчен от АП през септември. Беше кратък материал, съдържащ само новината, че във Вирджиния е бил назначен нов главен съдебен лекар — доктор Джоел Маркъл от Сейнт Луис, който заема мястото на Скарпета след цели пет години без титуляр на поста и произтичащия от този факт хаос. Споменаваха се и името на Луси — след като напуснала Вирджиния, доктор Скарпета работела като консултант на частната детективска кантора „Последният участък“, основана от нейната племенница Луси Фаринели, бивш агент на ФБР.

Това не е съвсем вярно, рече си Руди. Скарпета не работи директно за Луси, което обаче не им пречи да обединяват усилията си при определени случаи. По принцип е изключено Скарпета да стане подчинена на Луси — той прекрасно разбираше това. След което в главата му възникваше неизбежният въпрос: как тогава самият той продължаваше да го прави? Беше забравил за статията, но в един момент се сети и ѝ вдигна скандал. Не можеше да си обясни как, по дяволите, нейното име и това на „Последният участък“ се оказаха замесени в материала за доктор Джоел Маркъл. Рекламната

шумотевица е последното нещо, което би могла да иска фирма като тяхната. И такава нямаше, докато Луси не навлезе в развлекателната индустрия. То не бяха слухове, то не бяха клюки, които по неведоми пътища достигаха до таблоидите и магазинните телевизионни предавания.

Стартира нова търсачка, присви очи и се опита да открие нещо изненадващо, нещо, за което не беше се сетил до този момент. Пръстите му чукаха по клавиатурата механично, сякаш без участие на съзнанието. На екрана се изписа името „Хенриета Уолдън“. Чиста загуба на време, рече си в първия момент Руди. Когато е била второразрядна актриса, най-често безработна, тя се е казвала Джен Томас или нещо друго ненатрапчиво от този сорт. Посегна към кутийката пепси, без да гледа, тъй като очите му останаха заковани в екрана, изненадани от неочаквания успех. Търсачката бе открила три информации под зададеното име.

— Хайде, бъди нещо значително! — помоли се Руди и гласът му отекна ясно в празното помещение. Пръстът му кликна на първата информация.

Оказа се, че една Хенриета Тафт Уолдън от Линчбърг, Вирджиния, починала преди сто години, е била богатата привърженица на аболиционизма. Уф, това трябва да е било истинска сензация, рече си Руди. Привърженица на аболиционизма по времето на Гражданската война, при това дама, при това във Вирджиния! Госпожа Хенриета трябва да е била наистина коравя жена! Кликна на втората информация. Другата Хенриета Уолдън се оказа жива, но на преклонна възраст. Обитаваше ферма във Вирджиния и се занимаваше с отглеждане на расови коне. Наскоро беше дарила един милион долара на НААКП, каквото и да означаваше това. Вероятно бе наследница на първата Хенриета Уолдън, помисли си Руди, след което се запита дали Джен Томас не си е харесала псевдонима заради тези забележителни привърженички на аболиционизма — едната отдавна мъртва, а другата мъждукаща... И ако е така, защо? Представи си привлекателната външност на русокосата Хенри, най-вече надменно изпъчената ѝ осанка. Какво би я привлякло към целомъдрено възпитаните жени, превърнали правата на черните в кауза на живота си? Най-вероятно се беше повлияла от либералните настроения в Холивуд, цинично заключи той, кликвайки на последната информация.

Оказа се, че това е кратка статия от „Холивудски репортер“, публикувана в средата на октомври:

ТАЗИ РОЛЯ Е ИСТИНСКА

Бившата актриса и настоящ служител от Градското полицейско управление на Лос Анджелис Хенри Уолдън подписа договор с престижната международна агенция за лична охрана „Последният участък“, собственост на бившата специална агентка и любителка на хеликоптери и ферарита Луси Фаринели, която пък се пада племенница на известната патоложка Кей Скарпета. Агенцията е със седалище в по-малкия Холивуд — този, който се намира във Флорида, и наскоро откри офис и в Лос Анджелис, предлагайки охрана на известни личности. Имената на тези личности се пазят в тайна, но „Холивудски репортер“ все пак успя да научи, че част от тях са топ звезди от шоу бизнеса, сред които личат имена като актрисата Глория Ръстик и рапъра Рет Ридли.

„Това е най-вълнуващата и най-предизвикателната роля в живота ми — обяви Уолдън. — Кой би могъл да я върши по-добре от човек, който някога е работил в областта на шоу бизнеса?“

Работил е силно казано, тъй като русокосата хубавица се е радвала на дълги паузи между епизодичните си артистични изяви. Вероятно за нея парите не са проблем, защото семейството ѝ разполага с купища от тях. Уолдън е известна с второстепенните си роли в скъпи филмови продукции като „Бърза смърт“ и „Не бъди там“. Ако внимавате, може и да не я пропуснете — тя е онази с големия патлак...

Руди разпечата статията и остана на мястото си, отправил поглед в осветения екран. Питаше се дали Луси знае за този материал.

Питаше се защо не е побесняла, ако го е прочела, и защо в такъв случай не е уволнила Хенри още преди месеци. И защо не беше споделила с него? Подобно нарушение на протокола е нещо твърде необичайно. Той остана шокиран от факта, че Луси изобщо го е допуснала. Не можеше да си представи, че някой, който работи за агенцията, дава интервю за медиите — освен ако това не е била специално планирана операция. Имаше само един начин да разбере истината, рече си той и посегна към телефона.

— Хей, къде си? — попита, когато гласът на Луси прозвуча в слушалката.

— В Сейнт Огъстин, чакам да заредя с гориво — отвърна тя. Гласът ѝ беше угрижен. — Вече знам за шибаната бомба.

— Не се обаждам заради нея. Предполагам, че вече си разговаряла с леля си...

— С Марино. Нямах време за подробности — ядосано добави тя. — Има и нещо друго, така ли?

— Знаеш ли, че твоята приятелка е дала интервю за медиите във връзка с постъпването си при нас?

— Не я наричай моя приятелка!

— Добре, за това ще говорим по-късно — каза с престорено спокойствие Руди. — Сега отговори на въпроса ми: знаеше ли?

— Не знам нищо за никакво интервю! — отсече Луси. — За какво става въпрос?

Руди ѝ прочете материала, а след това зачака реакцията ѝ. Знаеше, че такава ще има, и съжаляваше, че не може да я види. В крайна сметка това беше една доста непочтена ситуация и Луси би трябвало да признае, че е така. Но тя мълчеше и той притисна слушалката до ухото си:

— Там ли си още?

— Да — рязко отвърна тя, помълча малко и добави: — Не знаех...

— Е, сега вече знаеш. Смятам, че се налага да направим оглед на разкрилата се пред нас друга слънчева система — богатото ѝ семейство, да установим има ли някаква връзка с истинските Уолдън и кой, по дяволите, знае за тези подробности. Но най-важното е да разберем дали онзи психопат е прочел материала и ако да — защо действа по този начин? Любопитен е и фактът, че творческият ѝ

псевдоним съвпада с една стара вирджинска фамилия, чиито представители от женски пол са демонстрирали топли чувства към правата на цветнокожите. Може би ще се окаже, че срещата между теб и нея не е била напълно случайна.

— Това е смешно! — ядоса се Луси. — Ти май наистина си превъртял! Името ѝ беше в списъка на служителите от полицията в Лос Анджелис, които имаха опит и в охранителния бизнес...

— О, я стига глупости! — кипна и Руди. — Майната му на списъка! Ти си водила разговори с местната полиция и тя се е оказала там. Била си съвсем наясно, че няма опит в личната охрана, но въпреки това си я наела!

— Не желая да говоря по този въпрос по мобилен телефон! — отсече Луси. — Дори когато става въпрос за телефони като нашите!

— И аз — съгласи се Руди. — Иди при своя психоаналитик... — Това беше кодовото име на Бентън Уесли. — Сериозно ти говоря, защо не му звънеш? Той сигурно ще има някакви идеи. Кажу му, че му пращам статията по електронната поща. Имаме отпечатъци. Става въпрос за същия перка, който е автор на твоята малка скица... Бомбата в пощенската кутия е негово дело...

— Голяма изненада, няма що! — Замълча за момент, после добави: — Вече говорих с психоаналитика си. Той ще направи мониторинг на цялата ми дейност тук...

— Добра идея. О, щях да забравя! Открих един косъм, залепнал на тиксото. Онова, което е използвано за химическата бомба...

— Опиши го.

— Дълъг е около двацет сантиметра, черен и къдрав. Очевидно е от коса. По-късно можеш да ми звънеш на другия телефон, сега имам много работа... Може би твоята приятелка знае нещо, стига да я накараш поне веднъж да каже истината...

— Не я наричай моя приятелка! — троснато отвърна Луси. — И хайде вече да не се караме на тази тема, става ли?

39.

Кей Скарпета влезе през главния вход на службата по съдебна медицина, следвана по петите от Марино, който правеше всичко възможно, за да ходи нормално. Изправен зад гишето на охраната, Брус се намръщи.

— Извинете, имам заповед да не допускам посетители — изпречи се на пътя им той. — Но шефът може би не е имал пред вид точно вас... Вероятно ви очаква?

— Не — отвърна спокойно Скарпета. На този етап нищо не можеше да я изненада. — И вероятно е имал предвид именно мен.

— Много съжалявам — поруменя човекът, който наистина беше смутен. — Как я караш, Пит?

Марино се облегна на гишето с разкрячени крака. Панталонът му висеше доста по-ниско от обичайното. Толкова ниско, че ако в този момент му се наложеше да се впусне в преследване, със сигурност щеше да го изгуби.

— Бил съм и по-добре — промърмори той. — Значи онова джудже се прави на великан и не иска да ни пусне в сградата, а? Това ли искаш да ни кажеш, Брус?

— Да, ако имаш предвид директора — кимна пазачът. И той, като повечето хора, искаше да запази работата си, хубавата синя униформа и пищова на кръста, да охранява една хубава сграда. Това все пак беше за предпочитане, ако и да не понасяше доктор Маркърс.

— Хм — изръмжа Марино и направи крачка назад. — Мъчно ми е да разочаровам джуджето шеф, но и ние нямаме работа с него. Дошли сме да оставим малко веществени доказателства за изследване, главно в трасологията. Все пак ми е любопитно да чуя как точно звучи заповедта, която си получил. Много ми се ще да я чуя!

— А бе, нали го знаеш директора — поклати глава Брус, после се осъзна и млъкна. Все пак си харесваше работата.

— Спокойно — вдигна ръка Скарпета. — Приех посланието. Благодаря, че ме уведомихте. Благодаря, че някой изобщо се е сетил...

— Той би трябвало да го стори — поклати глава Брус, огледа се и поверително добави: — А иначе трябва да ви кажа, че всички се радваме да ви видим сред нас, доктор Скарпета!

— Почти всички — усмихна се патоложката. — Но няма проблем. Би ли уведомил господин Ййс, че сме тук? Той ни очаква... — Ударението ѝ беше поставено на *ни*...

— Да, госпожо — просветна лицето на Брус. Свали слушалката на стенния телефон, набра един вътрешен номер и предаде посланието.

За минута-две останаха мълчаливи пред вратата на асансьора, очаквайки появата на кабината. Това не беше толкова невинна операция, колкото изглеждаше, тъй като за повикването му трябваше специална магнитна карта. Без нея човек можеше да си натиска копчето цял ден, но кабината щеше да се появи само ако някой друг я свали. В крайна сметка вратата се отвори и двамата побързаха да влязат. Скарпета натисна бутона за третия етаж и прехвърли на другото си рамо черната чантичка със специалните инструменти.

— Предполагам, че копелето е решило да те замрази — промърмори Марино, докато асансьорът се издигаше с леко поклащане.

— Тъй трябва да е — съгласи се Скарпета.

— Как ще реагираш? Не можеш да го оставиш да си разиграва коня, нали? Моли те да дойдеш в Ричмънд, а след това сменя плочата! На твоето място бих се оплакал където трябва, за да го уволнят!

— Това при всички случаи ще му се случи, при това съвсем скоро — отвърна тя, въздъхна и поклати глава: — Но аз имам по-важна работа.

Вратата от неръждаема стомана се плъзна встрани и те излязоха в коридора с бели стени, където ги чакаше Джуниъс Ййс.

— Много ти благодаря, Джуниъс — усмихна се Скарпета и му подаде ръка. — Радвам се да те видя.

— О, за мен беше удоволствие — промърмори леко зачервеният Ййс.

Беше странен мъж с бледи очи. Средата на горната му устна беше пресечена от белег, който стигаше чак до носа. Типична следа от некачествена родилна манипулация, дължаща се на изваждане на детето с помощта на форцепс. Скарпета беше виждала много такива

хора. Но и да оставим външния вид настрана, той пак си е странен тип, помисли си тя. Това впечатление беше придобила преди години, когато ѝ се налагаше да осъществява инцидентни контакти с него — всичките служебни и свързани с конкретни случаи. Когато беше главен съдебен лекар, тя беше изключително любезна със сътрудниците в лабораториите. Демонстрираше им своето дълбоко уважение, но все пак запазваше дистанцията. Следвайки Ийс из лабиринта от коридори, Скарпета хвърляше по едно око към лабораториите, покрай които минаваха. Едва сега си даде сметка, че за учените тук вероятно е изглеждала студена и заплашителна, натоварена с бремето на административната власт. В качеството си на шеф тя получаваше уважение, но почти никога привързаност. Беше ѝ трудно да живее по този начин, но той си вървеше в комплект с поста — друг просто нямаше. Слава Богу, че днес не ѝ се налагаше да се придържа към него.

— Как вървят нещата, Джуниъс? — попита тя. — Чух, че двамата с Марино сте изкарали една нощна смяна в полицейския клуб... Надявам се, че не си прекалено стресиран от странните неща, които стават напоследък с трасологическите улики. Ако някой може да каже какво става, това несъмнено си ти...

Ийс я дари с един подозрителен поглед.

— Да се надяваме — промърмори. — За момента мога да кажа, че лично аз нищо не съм обърнал. Не ми пука какво се говори, защото съм абсолютно сигурен в себе си!

— Ти си последният човек, който ще смеси или обърка пробите — кимна тя.

— Благодаря. Когато го казваш ти, това наистина означава много. — Ийс повдигна магнитната карта, която висеше на тънък шнур на шията му, доближи я до сензора на стената и ключалката на лабораторията по трасология меко изщрака. — Не е моя работа да давам оценки, но знам, че при нас случайната подмяна на етикети е просто изключена. Никога не се е случвало подобно нещо. Имало е инцидентни грешки, но съм ги хващал веднага...

— Разбирам.

— Помниш ли Кит? — подхвърли Ийс. — Днес я няма, защото е болна. Тоя грип натръшка половината град. Много искаше да ти каже здрасти и наистина ще съжалява, че те е изпуснала...

— Кажи й, че и аз съжалявам — отвърна Скарпета, докато се насочваше към дългата маса с черен плот — обичайното работно място на Ийс.

— Хей, имаш ли тук някое тихо местенце с телефон? — обади се Марино.

— Че как да нямам — кимна Ийс. — Кабинетът на началника на секцията е първата врата зад ъгъла. Днес тя е в съда, така че можеш да действаш спокойно...

— В такъв случай ви оставям да си играете в калта — каза Марино, огледа ги за миг и бавно се отдалечи. Приличаше на каубой, току-що слязъл от коня след тежък преход.

Ийс покри част от плота с голям лист хартия и Скарпета изсипа върху него калните проби, които извади от чантата си. Той придърпа още един стол пред микроскопа и й направи знак да седне, подавайки й чифт памучни ръкавици. Първата фаза при обработката на повечето такива проби обикновено е и най-простата. Ийс взе малка стоманена шпатула, потопи я в едно от пликчетата и избърса полепналите по нея миниатюрни песъчинки и частици червеникава глина върху стерилно стъкло, което ловко мушна под окуляра на микроскопа. Нагласи фокуса и бавно завъртя поставката. Скарпета гледеше отстрани, неспособна да види нищо друго, освен няколко червеникави пращинки. Ръцете на Ийс работеха сръчно и уверено, подготвяйки още няколко идентични стъкла.

Откриха нещо едва след като обработиха пробите от второто пликче, които Скарпета беше взела от строителната площадка.

— Ако не го виждах с очите си, изобщо нямаше да повярвам — заяви Ийс, докато се отдръпваше от окуляра и отместваше стола си встрани. — Заповядай...

Тя се надвеси над микроскопа и надникна. Върху стъклото се виждаха песъчинки и различни минерали, фрагменти от растения и насекоми, ситни късчета тютюн — неща, които могат да се открият на всеки недостатъчно чист паркинг. Между тях мътно проблясваха няколко миниатюрни метални люспици. Това вече не беше типично. Огледа се за някакъв инструмент с остър връх и откри няколко, при това съвсем близо. Внимателно докосна металните люспи, опитвайки се да ги отдели от останалите частици. Оказа се, че върху това стъкло те са точно три, малко по-големи от песъчинките и останалите

частици. Две червени и една бяла. Иглоподобният накрайник потъна малко по-дълбоко в пробата и откри още една люспица, която веднага привлече вниманието на Скарпета. Позна я веднага, но си наложи да я огледа внимателно, преди да го каже на глас. Искаше да е абсолютно сигурна.

Люспицата беше с размера на най-малките частици от боя, които вече познаваше. Жълто-сива на цвят, с особена форма, която не беше нито като на кристал, нито направена от човешка ръка. На практика приличаше на някаква праисторическа птица с чукообразна глава, око, тънък врат и издуто тяло.

— Повърхността е покрита с концентрични кръгове, представляващи отделни пластове костна тъкан — каза тя, намествайки частицата под по-подходящ ъгъл. — Подобно на дървесните кръгове, по които се определя възрастта на дървото... Забелязва се и нещо като резба, като тънка капилярна мрежа. Това са миниатюрните канали за преминаване на кръвоносните съдове. Ако разгледаме тази проба с увеличение, ще видим нещо като тънък воал с доста голяма плътност. Спектралният анализ ще покаже, че това е калциев фосфат, или казано иначе — костен прах. Не бих казала, че съм изненадана, тъй като в старата сграда със сигурност могат да се открият наличности от костен прах...

— Проклет да съм! — доволно възкликна Ийс. — По тоя въпрос си блъсках главата като луд и все не стигах до логично обяснение... Същото проклето нещо открих и в случая с Болното момиче, или случая „Полсън“ — разбира се, ако сме на една и съща вълна... Ще ми позволиш ли да хвърля едно око?

Скарпета се плъзна назад заедно със стола си. Изпитваше облекчение, но объркването ѝ не намаля. Люспиците боя и костният прах се връзваха със смъртта на тракториста, но нямаха нищо общо със случая „Джили Полсън“. Как е възможно същите микроскопични частици да бъдат открити и в устата ѝ?

— Абсолютно същата проклета гадост! — отсече категорично Ийс. — Сега ще ти покажа проби от Болното момиче. Няма да повярваш! — Той издърпа един дебел плик от купчината на бюрото си и измъкна от него картонена папка, съдържаща стъкълца с проби. — Държа нейните проби да са ми подръка, тъй като непрекъснато се връщам на тях... — Едно от стъклата зае мястото под окуляра: — Ето,

гледай... Червени, бели и сини люспи боя, някои от тях залепнали за метални частици, други — не... — Завъртя плочката и я нагласи на фокус: — Боята е еднопластова, епоксиден емайллак, което означава, че може да бъде променена. В смисъл, че първоначалният цвят може би е бил бял, но след това са го оцветили, най-вече с червено и синьо. Ето, виж...

Ийс си беше направил труда да отдели всички частици от материалите, които му бяха възложили да изследва по случая „Полсън“. В резултат на стъклото се виждаха единствено миниатюрните люспици боя, оцветени в червено, бяло и синьо. Изглеждаха големи и блестящи като детски кубчета, но за разлика от тях имаха неправилна форма. Някои бяха залепнали за мътно проблясващи метални частици, други бяха само боя. Цветът и съставът на боята бяха абсолютно идентични с тези, които току-що бе открила в своите почвени проби. Недоверието ѝ бавно се превръщаше в смайване. Не беше в състояние да мисли. Мозъкът ѝ забави дейността си като компютър с прекалено задръстена памет. Беше абсолютна неспособна да открие някакво логично обяснение.

— А това са другите частици — тези, които наричаш костен прах — продължи Ийс, извади първото стъкло и го замени с ново.

— Открихте ги при изследването на тялото ѝ, така ли? — попита Скарпета, все още неспособна да повярва на очите си.

— В това няма никакво съмнение. Гледаш това, което е открито при първоначалния микробиологически тест на трупа.

— Същият проклет прах!

— Представи си какви количества от него трябва да има там, на площадката! — възкликна Ийс. — Повече от звездите във вселената!

— Няколко частици изглеждат износени и стари, като част от естествения процес на люспене и обелване — отбеляза Скарпета. — Виждаш ли колко изтънени и закръглени са краищата им? Подобен прах очаквам да откроя при скелети или изкопани отделни кости, намерени някъде в гората. Ако не е травмирана, костта ще отделя и нетравмирани пращинки. Но няколко частици от тези... — Тя сръчно изолира миниатюрно късче костен прах, което беше по-светло на цвят и с назъбени краища. — На мен лично ми изглеждат доста пулверизирани...

Ийс се наведе да погледне през окуляра, после отново се отдръпна, за да ѝ направи място.

— Според мен тази частица тук е обгорена — каза след кратка пауза тя. — Забеляза ли колко е фина? Виждам лек затъмнен оттенък, който се дължи на карбонизация, причинена от изгаряне. Но ако я докосна с пръст, тя положително ще се залепи за мазната ми кожа — за разлика от обикновените костни люспици... — В гласа ѝ се долови неподправен интерес. — Мисля, че това, което разглеждаме, представлява част от кремирани кости... — Нагласи микроскопа и ярката светлина попадна точно върху синьо-бялата частица с карбонизирани краища: — Изглежда тебеширена и напукана, но не е задължително фрактурите да са причинени от висока температура. Не знам... Никога досега не съм имала причини да се задълбочавам върху костен прах... Елементният анализ ще покаже за какво става въпрос. При изгорелите кости трябва да очакваме определени количества калций и високо фосфорно ниво... — Говореше, без да вдига глава от окуляра. — Между другото, очаквам да открием костен прах и в развалините на старата сграда, където имаше малък крематориум. Един Господ знае колко трупа са изгорени там през годините. Но признавам, че съм доста озадачена от наличието на такъв прах тук, в тези проби, които са взети на значително разстояние от някогашния крематориум — дори определено от настилката пред задния вход... Тази част на сградата все още не е разрушена, паркингът изобщо не е пипан, същото важи и за някогашното анатомично отделение. Помниш ли задния вход на старата сграда?

— Разбира се.

— Оттам взех пробите. Но защо прах от крематориума ще стигне чак до паркинга, при това в най-далечния му край? Според мен няма начин да стигне дотам, освен ако не е бил пренесен...

— Искаш да кажеш, че някой е стъпил върху такъв прах в анатомията, а след това го пренесъл на паркинга, така ли?

— Не знам, може би. Но по всичко личи, че окървавеното лице на господин Уитби е опирало в настилката, в калната и мръсна настилка, откъдето по него са полепнали въпросните частици.

— Я повтори още веднъж онази част с фрактуризацията на праха — озадачено промълви Ийс. — Намерила си остатъци от изгорени

кости, но как са били натрошени те при липсата на високата температура?

— Вече казах, че не знам със сигурност, но прах от крематориума се е смесил по някакъв начин с мръсотията на настилката, върху него вероятно са минавали коли, трактори и дори хора. Въпросът е може ли изложения на такъв натиск костен прах да изглежда травмиран? Лично аз не мога да му отговоря...

— Но защо, по дяволите, се натъкваме на костен прах от крематориума в случая с Болното момиче? — възкликна Ййс.

— Точно там е работата — кимна Скарпета, опитвайки се да проясни съзнанието си. — Точно там. Този прах не е от случая „Уитби“. Този на пръв поглед изгорен и натрошен на ситно прах не е от неговия случай. В момента аз гледам нейните проби.

— Прах от кремация в устата на Болното момиче? Пресвета Майко! Това не мога да го обясня! Твърдо не мога! Ти да имаш някакво обяснение?

— Преди всичко нямам идея защо в нейния случай изобщо се появява костен прах — поклати глава Скарпета. — Какво друго откри? Доколкото знам, донесли са ви и лични вещи на Джили, а също така и вещи от къщата на семейство Полсън...

— Само от леглото й. Взех Кит и двамата прекарахме повече от десет часа в стаята за трасологическо изследване, а след това използвах половината от живота си да почиствам пробите от памучни влакна, тъй като доктор Маркъл много си пада по памучните тампони. Вероятно има акции в производството им — оплака се Ййс. — Естествено, ДНК лабораторията също изследва чаршафите...

— Това го знам — кимна Скарпета. — Търсеха респираторен епител и откриха такъв.

— Открихме и косми. На чаршафите имаше дълги, боядисани в черно косми. Знаем това, защото Кит им обърна специално внимание.

— Човешки, предполагам. ДНК?

— Да, човешки. Изпратихме ги за спектрална обработка.

— А имаше ли някакви косми на домашни любимци? По-специално кучешки?

— Не.

— Нито на пижамата и чаршафите й, нито на другите вещи, които сте взели от дома й?

— Не. Какво мислиш за костен прах, пренесен от трион за аутопсии? — Мислите на Ийс явно продължаваха да се въртят около загадката с костния прах. — В старата сграда това също би било възможно...

— Нищо от това, което виждам, не ми навява подобни мисли — поклати глава Скарпета, седна на стола и се обърна да го погледне. — Прахът от триона би трябвало да бъде във формата на фини гранули, смесени с микроскопични костни парченца и частици метал...

— Добре, ясно. Може ли да поговорим за нещо, което ми е ясно, защото иначе има опасност да ми се пръсне главата?

— Да, разбира се.

— Благодаря ти, Господи. Ще започна с признанието, че ти си експерт по костите — пръстите му сръчно върнаха няколко стъклени плочки в картонената папка с пробите на Джили Полсън. — Аз обаче съм експерт по боите. И в двата случая — става въпрос за Болното момиче и Тракториста — няма следи нито от повърхностен лак, нито от разредител. Следователно не става въпрос за автомобилна боя. А микроскопичните метални частици отдолу не реагират на магнит, което означава, че не са железни. Още през първия ден извърших съответните опити, но няма да те занимавам с подробности. Накратко казано, металните частици се оказаха алуминий.

— Значи нещо, направено от алуминий и боядисано в бяло, синьо и червено, е било смесено с костен прах — направи заключението си Скарпета.

— Е, предавам се! — вдигна ръце Ийс.

— И аз, поне за момента — въздъхна Скарпета.

— А този костен прах човешки ли е?

— Можем да разберем само ако е съвсем пресен...

— Какво означава съвсем пресен?

— От няколко години. Другото се измерва с десетилетия. При положение че пробата не е много стара или увредена, от нея могат да бъдат снети пръстови отпечатъци, могат да се направят и още ред други изследвания. Но при ДНК пробите не е така — там качеството се противопоставя на количеството. Не бих се обзаложила, че ще имаме особен късмет. Първо, защото при кремиран материал шансовете за ДНК са нула. А дори не е горял, този, който гледам в момента, ми се струва много стар. Ерозирал и стар. Разбира се, ти можеш да изпратиш

част от този прах за изследване в „Лаборатории Боден“, където вероятно ще опитат да извлекат всичко възможно от него. Но и техните шансове са малки, просто защото количеството е крайно недостатъчно. Въпросът е дали да рискуваме да изгубим и това малко количество, при положение че няма да разполагаме с други проби?

— ДНК лабораторията не е в моя отдел. Ако беше, щях да имам далеч по-щедър бюджет.

— Всъщност, решението тъй и тъй не зависи от мен — въздъхна Скарпета и се надигна от мястото си. — Ако зависеше, най-вероятно щях да гласувам за съхранение на пробите за евентуална по-късна употреба. Важното е, че костният прах се появява в два случая, които нямат абсолютно никаква връзка помежду си.

— Наистина е така — кимна Ййс.

— Ще оставя на теб да предадеш добрата новина на доктор Маркълс — погледна го с лека усмивка Скарпета.

— Май си пада по имейлите, затова мисля да му изпратя още един — широко се ухили Ййс. — Много ми се искаше да имам добри новини и за теб, доктор Скарпета. Но всичките тези пликчета с прах и кал ще ми отнемат известно време. Няколко дни. Ще ги разпределя по лабораторните стъкла, ще ги оставя хубавичко да изсъхнат, след което ще ги пресея и ще се заема с фрагментацията. Това е доста неблагоприятна работа, тъй като непрекъснато трябва да блъскам ситото в плота, да фрагментирам на ръка и да ги пускам в рисийвър. Отдавна съм се отказал да моля за сепаратор с автоматични шейкърри, тъй като ме отрязаха с типичното „Абе ти луд ли си? Тая джаджа струва над пет бона!“, тъй че сушенето и пресяването ще отнемат няколко дни. След това идва моят ред. Сам-самичък, наведен над микроскопа. Чак когато свърша, идва ред на останалите формалности. Между другото, подарявал ли съм ти някой от своите оригинални работни инструменти? На този етаж те са популярни с наименованието „игличките на Ййс“.

Откри няколко на плота пред себе си, избра една и я вдигна пред очите си. Искеше да е сигурен, че волфрамовото острие е право и не се нуждае от подостряне. После стана и ѝ го поднесе с тържествен поклон, сякаш подаряваше свежа роза.

— Много мило от твоя страна, Джуниъс — усмихна се тя. — Благодаря ти. Отговорът ми е не, никога не си ми подарявал такава

нещо...

40.

Неспособна да разгледа проблема от ъгъл, който би внесъл някаква яснота, Скарпета престана да мисли за боядисания алуминий и костния прах. Беше сигурна, че ще стигне до пълно изтощение, ако съзнанието ѝ продължава да е заето с червените, белите и сините люспи боя и микроскопичните частици от човешки кости, по-дребни и от котешки пърхот.

Ранното утро беше сиво, а въздухът беше толкова тежък, че сякаш всеки момент щеше да рухне като подгизнал от влага таван. Двамата с Марино слязоха от автомобила и затръшнаха вратите, а звукът прозвуча странно и някак глухо. Скарпета обезкуражено поклати глава, не успяла да открие никаква светлинка в тухлената къщичка с мъх по покрива, която беше залепена за задния двор на семейство Полсън.

— Сигурен ли си, че ще е тук? — попита тя.

— Обеща. Аз знам къде държи ключа. Сам ми го каза, значи не му пука...

— Никакво незаконно проникване, ако това имаш предвид — предупреди Скарпета, отправила поглед към алуминиевата рамка, която предпазваше истинската врата от капризите на времето. Прозорците бяха два — по един от всяка страна, абсолютно тъмни. Къщата беше малка и стара, олющената ѝ фасада издаваше запуснатост. Край стените бяха избуяли еднометрови магнолии и отдавна неподстригвани храсти, а клоните на високите борове се бяха разпрострели над целия парцел. Тревата на някогашната ливада почти не се виждаше под дебелия килим иглички и шишарки, а задръстените отводнителни канавки я бяха превърнали в нещо като блато.

— Нищо подобно не съм имал предвид — отвърна Марино, оглеждайки тихата уличка в двете посоки. — Просто ти предавам какво ми каза... Нямало и алармена инсталация. А ти ми кажи защо го е направил...

— Няма значение — промърмори тя, но вътре в себе си знаеше, че не е точно така. Значение имаше. И вече можеше да си представи какво ги чака.

Представителят на агенцията за недвижими имоти явно не искаше да се появява, за да не бъде замесен. В същото време бе проявил достатъчно любезност, за да им даде възможност да огледат къщата и околностите ѝ. Натика ръцете си дълбоко в джобовете на палтото и намести на рамото си чантичката с полевия комплект, която беше доста по-лека, опразнена от пликчетата с почвените проби, оставени да съхнат в трасологическата лаборатория.

— Нека поне хвърлим едно око през прозорците — предложи Марино и тръгна по пътеката. Вървеше бавно, с леко разкрячени крака, и внимаваше къде стъпва. — Идваш ли, или ще останеш да ме чакаш в колата?

Оскъдната информация, до която успяха да се доберат, дължаха изцяло на телефонния указател. Чрез него Марино стигна до агенцията за недвижими имоти, която не беше имала клиент за къщичката от години и очевидно не разчиташе да намери такъв. Собственик се оказва жена на име Бърнис Тоул, която живеела в Южна Каролина и категорично отказвала да харчи пари за ремонт или да намали цената. Това правело имота абсолютно непродваем. Според служителя, който движеше преписката, къщата била обитавана рядко — само когато госпожа Тоул пускала там свои гости, но никой не бил в състояние да каже кога и как практически е ставало това. Полицията на Ричмънд не е искала сведения за къщата и нейната история, тъй като в нея не живее никой и тя няма как да бъде свързана със случая „Джили Полсън“. По същите причини и ФБР не е проявило интерес към съборетината на госпожа Тоул. А Марино и Скарпета се сетиха за нея просто защото в случай на насилствена смърт всичко наблизко трябва да представлява интерес...

Скарпета въздъхна и тръгна към къщата. Бетонът под краката ѝ беше хлъзгав от зеленикавата слуз, получила се от дългогодишната комбинация между дъжда и гниещата листна маса. Ако това беше нейната пътека, тя със сигурност щеше да я изтърка с белина или някакъв друг препарат. Ускори крачка, за да настигне Марино, който вече се беше изкачил на малката, леко наклонена веранда и се взираше през стъклото, сложил длан над очите си.

— След като сме тръгнали да ставаме нарушители, по-добре да извършим и следващото престъпление — каза Скарпета. — Къде е ключът?

— Онази саксия до храстите, виждаш ли я? — обърна се той. Ръката му сочеше към избуял чимшир, под който смътно се очертаваше някаква кална саксия. — Ключът е под нея...

Тя слезе от верандата и започна да си пробива път към храста, отмествайки клоните с ръце. Оказа се, че саксията е пълна с няколко сантиметра зеления сала дъждовна вода, която миришеше на блато. Отмести съда и видя квадратче от алуминиево фолио, покрито с мръсотия и паяжини. В него беше увит един месингов ключ, изтъркан като дълго употребявано пени. Никой не го е пипал от дълго време насам, рече си тя. Месеци, а може би и повече. Върна се на верандата и подаде ключа на Марино, тъй като не искаше да бъде тази, която ще отключи чуждия дом.

Вратата изскърца и се отвори. Отвътре ги лъхна студ и влага. Стори ѝ се, че долавя лека миризма на пури. Марино потърси електрическия ключ, но ефект нямаше.

— Дръж — подаде му чифт памучни ръкавици Скарпета. — Случайно разполагам с твоя размер.

— Хм... — Той натика огромните си лапи в ръкавиците и я изчака да стори същото с втория чифт, изваден от полевия комплект.

На масичката до стената имаше малка лампа, която се оказа, че работи.

— Слава Богу, че не са спрели електричеството — каза Скарпета. — Но с телефона едва ли ще е така... — Вдигна слушалката на един старомоден апарат марка „Принсес“ и я долепи до ухото си: — Няма сигнал... Не знам защо ми се струва, че подушвам нещо като дим от пура...

— Трябва да поддържаш системата, иначе инсталацията ти замръзва — промърмори Марино, подуши въздуха и се огледа. — Не подушвам пури, а само прах и влага. Но ти винаги си имала по-добро обоняние...

В негово присъствие дневната сякаш се беше смалила.

Скарпета остана в близост до лампата и бавно огледа малкото помещение с диван на цветя под прозореца и син стол в стил „Кралица

Ана“, тикнат в ъгъла. Върху ниската масичка бяха струпани стари списания. Тя се приближи и вдигна няколко от тях.

— Е, това вече не го очаквах — каза, докато прелистваше един брой на „Върайъти“.

— Какво? — попита Марино, обърна се и заби поглед в черно-бялото седмично издание.

— Реклама за развлекателната индустрия — отвърна Скарпета. — Много странно. Датата е ноември миналата година. И въпреки това е странно. Питам се дали тази госпожа Тоул има някакво отношение към киното...

— Най-вероятно е почитателка на разните холивудски звезди, като половината свят — сви рамене Марино.

— Половината свят чете „Пийпъл“, „Ентъртейнмънт Уикли“ и други подобни, но не и „Върайъти“, което е твърде професионално... — Свали още няколко издания от купчината: — Ето, „Холивудски репортер“, „Върайъти“, „Върайъти“, „Холивудски репортер“... Почти всички екземпляри от две години насам. Последните шест месеца обаче ги няма, вероятно защото абонаментът е приключил. Ето и пощенския етикет. Списанията са идвали на този адрес, но на името на някоя си г-жа Едит Арнет. Говори ли ти нещо това име?

— Тц.

— От агенцията казаха ли ти кой е живял тук? Дали е била госпожа Тоул?

— Не знам, нищо не ми казаха. Но останах с впечатлението, че е била госпожа Тоул.

— Май не бива да разчитаме само на впечатление — промърмори Скарпета. — Защо не звънеш на човека? — Дръпна ципа на черната чантичка с полевия комплект и извади от него дебел найлонов чувал за отпадъци. Отвори го с рязко движение и пусна вътре няколко броя от „Върайъти“ и „Холивудски репортер“.

— Защо са ти? — попита без да се обръща Марино. Беше застанал на прага на някаква врата, с гръб към нея.

— Не е излишно да ги проверим за отпечатьци — отговори Скарпета.

— Кражба — определи той, разгъна лист хартия и провери цифрата, изписана върху него.

— Незаконно проникване, взлом, може би и кражба — допълни Скарпета.

— Ако излезе нещо такова, нямаме заповед — закачливо подхвърли той.

— Искаш ли да ги върна обратно? — предизвика го тя.

Раменете му в рамката на вратата леко се присвиха.

— Нали знам къде е ключът... Ако открием нещо, ще ги върна обратно, а след това ще отидем да си извадим заповед... Правил съм го и преди.

— На твое място не бих го признала публично — промърмори тя, пусна чувалчето със списанията на прашното дюшеме и се приближи до малката масичка вляво от дивана. Отново ѝ се стори, че долавя миризма на пури.

— Много неща не признавам публично — заяви той и започна да набира някакъв номер на джиесема си.

— Това място не е под твоята юрисдикция, което означава, че не можеш да извадиш заповед... — добави тя.

— Не бери грижа, Браунинг ми е аверче — усмихна се Марино, после се оцъкли и напрегна слух. От изражението му пролича, че е попаднал на гласова поща. — Хей, Джим, Марино те безпокои... Питам се кой последен е живял в тази къща. Познато ли ти е името Едит Арнет? Моля те, звъни ми по най-бързия начин! — продиктува номера си и се обърна към Скарпета: — Старият Джимбо явно няма желание да ни срещне тук. Лично аз не го обвинявам, защото дупката е наистина гадна!

— Гадна е, няма спор — съгласи се Скарпета и издърпа чекмеджето на малката масичка до дивана, което се оказа пълно с монети. — Но не съм сигурна, че не дойде по тази причина. Откога стана гъст с детектив Браунинг? До вчера умираше от страх, че може да те арестува!

— Това си беше за вчера — отвърна Марино и пристъпи в тъмния коридор. — Той си е пич и няма от какво да се тревожиш. Ако ни трябва заповед, ще я получим. Дотогава можеш да си четеш разни историйки за Холивуд. Къде е тоя електрически ключ, мамка му?

— Тук трябва да има петдесетак в монети по четвърт долар — промърмори Скарпета и зарови пръсти в купчината, която издаде тих звън. — Само по четвърт долар. Няма по един цент, няма по пет, нито

пък по десет... Какво се плаща с монета от четвърт долар? Може би вестник?

— Тц — поклати глава Марино. — „Боклук-диспеч“ струва петдесет цента. — Явно имаше предвид местното издание „Таймс-Диспеч“. — Вчера си купих един от машината пред хотела, която ми глътна две монети по четвърт долар. Парцалът се оказа два пъти по-скъп от „Вашингтон Пост“!

— Необичайно е да се оставят пари в къща, в която никой не живее — каза Скарпета и затвори чекмеджето.

Осветлението в коридора не работеше, но тя последва Марино в кухнята. Веднага ѝ направи впечатление, че умивалникът е пълен с мръсни чинии, покрити с отвратителна на вид мазна и зеления сала вода. Отиде да отвори хладилника с нарастващото убеждение, че някой е живял тук, при това съвсем доскоро. На рафтовете имаше картонени кутии с портокалов сок и соево мляко, чийто срок на годност изтичаше в края на този месец, а етикетите на месото във фризера сочеха, че е купено преди около три седмици. Колкото повече храна откриваше из разни шкафове и в килера, толкова по-силно ставаше възнението ѝ. Интуицията ѝ очевидно препускаше преди логичната мисъл. Прекоси коридора към спалнята в задната част на къщата. Вече беше сигурна, че надушва миризмата на пури и веднага усети приток на адреналин.

Двойното легло беше постлано с евтина тъмносиня кувертюра, чаршафите под която се оказаха влажни и измачкани, покрити с къси косъмчета. Част от тях бяха червеникави, вероятно от скалпа, други — по-тъмни и къдрави, очевидно бяха генитални. Веднага забеляза втвърдените петна, предусещащи от какво са. Леглото беше срещу прозореца, от който се виждаше дървената ограда на Полсънови, а отвъд нея и тъмният прозорец на Джили. На масичката до леглото имаше жълто-черен керамичен пепелник, който беше изненадващо чист — прахта по мебелите беше доста повече от тази, която покриваше вътрешността му.

Съсредоточена до крайност, тя се зае с необходимите манипулации. Не обръщаше внимание на хода на времето, на удължените сенки и на дъжда, който монотонно почукваше по покрива. Прегледа общата част на гардероба, а след това отвори и чекмеджетата, едно по едно. Откри една червена роза, изсъхнала в целофана си, видя мъжки палта и костюми — всичките старомодни, но

акуратно закопчани и увесени на телени закачалки. Намери купчини старателно сгънати мъжки панталони и ризи в убити тонове, мъжко бельо и чорапи — в по-голямата си част старо и евтино, а също десетки употребявани носни кърпички, сгънати на перфектни квадрати.

В един момент се озова седнала на пода, заобиколена от няколко претъпкани кашона, които беше издърпала изпод леглото. Те бяха пълни с печатни материали, свързани с балсамирането, очерци за управители на погребални агенции, различни месечни издания със снимки на ковчези и дрехи за погребение, урни за кремация и оборудване за балсамиране. Списанията бяха на осем и повече години, пощенският им адрес липсваше, само тук-там можеха да се видят по няколко букви и части от пощенски код. Все неща, които не й вършеха работа...

Методично прехвърляше съдържанието на кашоните, преглеждайки всяко списание поотделно с надеждата да открие някой забравен етикет с адреса на получателя. И старанието й беше възнаградено — на дъното на един кашон намери няколко списания с напълно запазени етикети. Изчете съдържанието на един от тях и с недоумение поклати глава. Вероятно е станала някаква грешка, рече си. Защото логично обяснение нямаше... Вдигна глава и извика Марино. После се изправи, а очите й продължаваха да фиксират списанието, върху чиято корица се мъдреше ковчег във формата на състезателен автомобил.

— Марино, къде си?

Излезе в коридора и се огледа. Дишаше тежко, сърцето й блъскаше в гърдите.

— Мамка му! — недоволно изръмжа тя и тръгна напред. — Къде изчезна, по дяволите? Марино?

Откри го да говори по джиесема си на верандата. В момента, в който срещна погледа му, й стана ясно, че и той е открил нещо важно. Вдигна списанието с ковчеза и го приближи към лицето му.

— Да, добре. Ще бъдем тук — рече в мембраната той. — Имам предчувствието, че цяла нощ ще бъдем тук...

Прекъсна разговора. Очите му придобиха онова особено, леко изцъклено изражение, което свидетелстваше, че е надушил врага и

тръгва по петите му. Без да се съобразява с нищо, без никакво колебание. Пое списанието и мълчаливо го разгледа.

— Браунинг е на път — уведоми я след известно време той. — Хванах го в прокуратурата, ще вземе и заповед... — Обърна списанието и потърси адреса на получателя. — Мамка му! Исусе Христе! Та това е старият ти офис! Исусе!

— Нямам представа за какво става въпрос — промълви Скарпета, заслушана в ритмичното почукване на дъждовните капки върху старите керемиди. — Освен ако абонатът не е бил някой от бившите ми служители...

— Или приятел на някой от бившите ти служители — добави Марино. — Адресът е на службата по съдебна медицина... — Сведе поглед да го прочете още веднъж и кимна с глава: — Да, точно така. Не е на никоя от лабораториите. Юни деветдесет и шеста, значи по времето, когато все още си била директор... Което означава, че службата е била абонирана за това списание... — Влезе обратно в дневната, наведе се към настолната лампа и започна да го прелиства. — Значи не може да не знаеш кой го е поръчал...

— Никога не съм давала разрешение за абонамент на това списание! — отсече Скарпета. — Нито пък на такива, които рекламират погребални агенции. Никога! По всяка вероятност някой се е абониран зад гърба ми, без да иска разрешение...

— Имаш ли идея кой може да е този някой? — попита Марино и пусна списанието върху прашната масичка.

Скарпета си помисли за тихия червенокос младеж, който работеше в анатомичното отделение — един срамежлив и слабичък младеж, който по-късно напусна заради влошено здравословно състояние. И когото забрави буквално още на следващия ден.

— Имам — мрачно отвърна тя. — Казва се Едгар Алан Пог...

41.

— В къщата с розовата фасада нямаше никого и той с разочарование разбра, че плановете му по някакъв начин са се провалили. А не би трябвало да е така. Тук трябваше да цари оживление или да има следи от отминала суматоха — останки от полицейски заграждения, шумотевица в медиите и други подобни неща. Но когато колата му се плъзна покрай къщата на Голямата риба, всичко изглеждаше наред. Малкото желязно флагче на пощенската кутия беше свалено, а къщата изглеждаше напълно необитаема.

Направи един пълен кръг на квартала и излезе на А-1А, поколеба се за миг, след което не устоя на изкушението и тръгна на втора обиколка. Мислите му бяха насочени към пощенската кутия. Когато постави вътре Големия портокал, флагчето беше вдигнато. Беше абсолютно сигурен в това. Във възбуденото му съзнание се мярна мисълта, че хлорната бомба може би е още вътре, издута от газове и готова да експлодира всеки момент. Ами ако наистина е така? Трябваше да провери. Беше убеден, че не би могъл да сложи дори един залък в уста, преди да разбере какво е станало, не би могъл да мигне. Гневът помръдна в дълбокото си леговище, познатият до болка гняв, който се появяваше заедно с плиткото разпокъсано дишане. На Бей Драйв, малко встрани от А-1А, имаше няколко ниски жилищни блокчета, боядисани в бяло. Отби на паркинга и слезе от бялата си кола. Отметна от лицето си дългите кичури на черната перука и тръгна по улицата, право срещу залязващото слънце.

От време на време миризмата на перуката нахлуваше в ноздрите му — обикновено когато беше зает или мислеше за нещо друго. Беше много особена, неподлежаща на описание миризма. Напомняше малко миризмата на пластмаса и това беше странно, тъй като беше направена от човешка коса, а не от синтетика. Вероятно беше обработена с някакъв химикал. Палмите размахваха криле на фона на потъмняващото небе, а около устремения към хоризонта диск на залязващото слънце се появиха гирлянди от нежни оранжеви облачета.

Пог крачеше по тротоара с наведена глава, а очите му не пропускаха нито една пукнатина и тревичка между плочите. Умишлено не гледаше към красивите къщи, покрай които минаваше. Тук хората са много чувствителни на тема престъпления и не пропускат да отбележат появата на всеки странник.

Малко преди да стигне до резиденцията с розовата фасада, той се изравни с голяма бяла къща, която закриваше гледката към залеза. Запита се какво ли е станало с жената, която живее там. Беше я виждал три пъти и това беше достатъчно, за да се увери, че заслужава да бъде унищожена.

Първият път беше в малките часове на нощта, когато беше заел позиция на вълнолома срещу розовата резиденция. Жената стоеше пред прозореца на третия етаж. Щорите бяха вдигнати и от мястото си той виждаше леглото, част от мебелите и един огромен телевизор с плосък екран, по който се мяркаха кадри с бягащи хора и фучаха спортни мотоциклети. Жената беше чисто гола, а гърдите ѝ изглеждаха гротескно размазани в дебелилото стъкло. Проточен навън, езикът ѝ изпълняваше еротичен и едновременно с това отблъскващо неморален танц по повърхността на стъклото. В първия момент той се уплаши, че го е видяла, но после си даде сметка, че тя изглежда полузаспала и сякаш упоена, а изпълнението ѝ вероятно е предназначено за собствениците на яхти на близкия пристан или за екипажите на бреговата охрана. Поклати глава. Много му се искаше да научи името ѝ.

Запита се дали оставя задната врата отключена, когато отива да поплува в басейна, дали забравя да я залости, когато се прибира. Всъщност, тя може би не плува в басейна, каза си той. Никога не я беше виждал да напуска къщата, да излиза на терасата или да се качва на яхтата. Това усложняваше задачата му. Напипа бялата кърпичка в джоба на панталоните си, извади я и избърса лицето си. Очите му бързо сканираха околността, а краката го понесоха към алеята и пощенската кутия на розовия дом. Крачеше спокойно и отпуснато, като тукашен човек. В същото време си даваше сметка, че дългите черни кичури са неподходящи за района. Те предполагаха местен или ямайски негър — индивиди, на които белите жители на този квартал винаги гледаха с подозрение.

И друг път беше минавал по тази улица, пак с перуката на главата. Душата му се сви при мисълта, че някой може да го е запомнил. Но нямаше друг избор — по-добре с нея, отколкото със собствената си коса... Отвори пощенската кутия на Голямата риба и установи, че е празна. Не изпита нито облекчение, нито разочарование. Не подуши химикали, не забеляза щети. Дори черната боя от вътрешната страна на кутията изглеждаше непокътната, без следи от обезцветяване. Бомбата най-вероятно изобщо не е избухнала. Стана му приятно, че я няма, което означаваше, че е била открита от някого. Значи тя знае за нея, а това все пак е по-добре от нищо...

Стана шест следобед. Къщата на голата мадама блестеше в лъчите на залеза, релефно открояваща се на фона на потъмнялото небе. Пог хвърли бегъл поглед към алеята от розов бетон, която свързваше изцяло остъклената входна врата с портала от ковано желязо. Пое натам с нарочно забавена крачка, а пред очите му отново изплува фигурата на жената, притиснала се в дебелото стъкло. Стана му гадно, защото и фигурата, и сплесканото ѝ лице бяха грозни, дори гротескни. Хората като нея си въобразяват, че управляват света и правят услуга на такива като него, когато решат да изложат на показ гадната си плът или да отправят още по-гадните си предложения. А собственичката на тази къща беше наистина противна. Една кухня фасада, която на всичкото отгоре беше прогнила...

Досада... Така майката на Пог наричаше такива като голата мадама. Майка му също беше досада, огромна досада... Очевидно и баща му се беше убедил в това, преди да вземе фаталното решение да се напие до смърт и да се обеси на гредата в гаража. Но Пог знаеше всичко за досадата, владееше отделните ѝ елементи до съвършенство. Беше дълбоко убеден, че ако на вратата на голата мадама звънне един мъж с работен комбинезон и куфарче с инструменти в ръка и пожелае да довърши започнатото от нея, тя ще се развика до Бога и моментално ще позвъни в полицията. Така постъпват хората като голата мадама. Правят го всеки ден, без изобщо да се замислят...

Оттогава бяха изтекли много дни, а работата му все още не беше свършена. Това вече беше прекалено. Преди тези дни бяха седмиците, а също и месеците, три на брой. Разбира се, ако в тях се включваха специалните операции — като например изкопаването на някой, който вече е сдал багажа. Или времето, за което пренасяше изкопаните

мъртъвци във влажните им прогнили сандъци от дупката в земята до анатомичното отделение; изкачването им нагоре по стълбите до тъмното му царство, мъкненето на сдалите багажа по двама-трима наведнъж с пламнали дробове и затруднено дишане, натикването им в кашони или големи чували за боклук... Но всичко това свърши още през септември, когато научи ужасната новина за предстоящото събаряне на неговата сграда.

Все пак, изкопаните кости и прашните кашони са различни неща, твърде различни. Всички тези хора са вече свършили курса, сдали багажа... Друго е сам да свършиш един човек. Пог беше усетил разликата, при това много добре. Макар и за кратко време беше изпитал приятното чувство за могъщество и слава. Седна зад кормилото на колата и побърза да смъкне перуката от рижавата си глава. Напусна паркинга и бързо се загуби из пустите вечерни улици на Южна Флорида. Мислите му бяха насочени към заведението, носещо странното име „Другият начин“...

42.

Лъчите на фенерчетата приличаха на дълги жълти моливи, пронизващи тъмния заден двор. Скарпета стоеше изправена до прозореца и хапеше устни. Надяваше се полицията да има късмет в този късен час, но едва ли щеше да открие нещо. Вероятно поради натрупаната умора предложението ѝ прозвуча, меко казано, малко странно.

— Значи не си спомняте той да е живял с госпожа Арнет, така ли? — попита детектив Браунинг и почука с химикалката си по служебния бележник. Беше седнал на един обикновен дървен стол в спалнята и дъвчеше дъвка.

— Не го познавах — отвърна тя, продължавайки да следи сноповете светлина навън. От рамката на прозореца духаше, въздухът беше доста хладен. Шансовете да открият нещо бяха минимални и тя смяташе, че търсенето ще е безплодно. Мислеше си за костния прах в устата на Джили и по лицето на тракториста. — Не съм имала никаква възможност да зная с кого живее, ако изобщо е живял с някого. Не си спомням дори да съм разговаряла с него като хората...

— И едва ли бихте имали какво да си кажете с тип като него...

— За съжаление хората, които работеха в анатомичното отделение, изглеждаха доста странни в очите на останалите. Заниманията им бяха противни за повечето от другите ми служители. Не пропускахме да ги каним на купони, пикници и на тържеството по случай Четвърти юли, което аз по традиция организирах у дома, но никога не се знаеше дали ще се появят или не...

— А той появяваше ли се?

Браунинг продължаваше да дъвче. И без да се обръща, можеше да чуе енергичната работа на челюстите му.

— Честно казано, не помня. Едгар Алан беше от хората, които могат да дойдат и да си тръгнат, без никой да ги забележи. Може да прозвучи обидно, но той беше най-незабележимото същество, което

съм срещала в живота си. Трудно ми е да си спомня дори как изглеждаше...

— В случая външният му вид е от изключително значение — рече Браунинг и отвори бележника си. — Но ние все още нямаме идея как изглежда в момента... Казахте, че по онова време е бил дребен, с червена коса. Но колко дребен? Метър и седемдесет? Метър и седемдесет и пет?

— По-скоро под метър и седемдесет — отвърна Скарпета. — Може би един и шейсет и пет, с тегло около шейсет килограма. Не помня какъв цвят бяха очите му.

— Според шофьорската му книжка трябва да са кафяви, но може и да лъже — промърмори Браунинг. — Защото за височината и теглото си определено е излъгал — изкарал се е метър и седемдесет и седем, тежък осемдесет килограма.

— В такъв случай защо ме разпитвате? — обърна се да го погледне Скарпета.

За да ви дам възможност да си припомните, преди да ви засипя с информация, която вероятно е фалшива. — Браунинг приятелски намигна, устата му продължаваше своята работа, а пръстът му леко почука бележника: — Освен това се е писал с кестенява коса... И така, колко изкарваше този човек долу, в анатомичното отделение, зает да балсамира трупове и разни други такива дейности?

— Преди осем, може би десет години... — промълви Скарпета и отново извърна очи към прозореца. В къщата на Джили Полсън отвъд оградата също светеше. Полицайте претърсваха и нейния двор, бяха и в спалнята ѝ. Зад прозореца със спуснати пердета се движеха сенки. Същият прозорец, в който е заничал Едгар Алан Пог, когато е имал възможност; същият, зад който може би са се разигравали онези игри, след които е цапал чаршафите си. — Бих казала, не повече от двайсет-двайсет и две хиляди долара годишно...

— Но в един момент той подава молба и напуска, изтъквайки някакви здравословни причини. Това не е ли твърде обща формулировка?

— Не. Като основна причина е посочен постоянният му контакт с формалдехид и това е самата истина. Наложил се да прегледам медицинския му картон и вероятно тогава съм разговаряла с него... Беше развил респираторни проблеми, дължащи се на формалдехида,

имаше и фиброза на белите дробове, която се потвърждаваше от рентгенови снимки и биопсия. Доколкото си спомням, бяха му правени тестове за концентрацията на кислород в кръвта, които показаха значителни отклонения. А последвалата спирометрия категорично посочи намалена респираторна функция.

— Спиро... какво?

— Спирометрия. Дишаш и издишаш в една машина и тя ти мери респираторната функция...

— Разбрах. Едно време, когато пуших, вероятно бих я повредил, нали?

— Да, при пушачите това е твърде вероятно — кимна Скарпета.

— Ясно. Значи Едгар Алан Пог наистина е имал проблем. Трябва ли да разбирам, че все още го има?

— Как да кажа... При положение че вече не се излага на въздействието на формалдехид и други дразнители от същия вид, заболяването му би трябвало да не прогресира. Това обаче не означава, че се е възстановил, защото тази болест е свързана с някои необратими увреждания, най-вече върху кожата. Белезите остават завинаги. Бих отговорила на въпроса ви положително — да, той все още има проблем... Не мога да кажа доколко този проблем е сериозен.

— Значи би трябвало да ходи на лекар. Мислите ли, че можем да открием името на личния му лекар от старите медицински картони?

— Ако все още са запазени, те трябва да се намират в централния щатски архив. Но на този въпрос трябва да ви отговори доктор Маркърс, тъй като аз нямам никакви пълномощия тук.

— Аха. Доктор Скарпета, вие вероятно разбирате, че търся експертното ви мнение с цел да разбера какво е сегашното здравословно състояние на този човек. Дали е все още толкова болен, че се нуждае от пряка медицинска, а може би и болнична помощ, или се поддържа с лекарства?

— Разбира се, че може да се поддържа с лекарства. Но обратното също е възможно. Ако наистина се грижи за здравето си, той би трябвало да се държи далеч от болни хора, да избягва онези, които имат грип или простудни заболявания и съответно са заразени. Не бива да допуска никакви възпаления на горните дихателни пътища, тъй като белите му дробове вече са увредени и нямат капацитета, който имат, да речем, моите или вашите... В този смисъл той е под заплахата да се

разболее сериозно, най-вече от пневмония. Или от астма, ако организмът му е податлив към нея. Твърде вероятно е да ползва лекарства с рецепта, например стероиди. Може да приема и антиалергични и други препарати, но може и да не взема нищо...

— Ясно, ясно — размаха ръце Браунинг, а челюстите му усилиха яростната си дейност. — Ако случайно му се наложи да влезе във физическа схватка с някого, най-вероятно ще остане без дъх...

— Възможно е — кимна Скарпета. Това продължаваше вече повече от час и тя се почувства смъртно уморена. Цял ден не беше хапнала почти нищо, енергията ѝ се изчерпваше. — Но той може и да е достатъчно силен, стига да ограничава физическите си усилия. В смисъл да не прави кросове и да не играе тенис. Ако е приемал стероиди за по-продължителен срок, най-вероятно е с наднормено тегло. Оттам и издръжливостта му ще е по-малка. — Дългите оранжеви снопове започнаха да шетат под навеса за дърва зад къщата. Миг по-късно се обединиха в едно светло кълбо, концентрирано върху вратата. Там едър униформен полицай беше вдигнал тежките клещи за рязане на болтове и ги насочваше към катинар на масивни куки.

— В такъв случай не ви ли се струва странно, че е направил нещо на Джили Полсън, без да се опасява, че може да пипне нейния грип? — попита Браунинг.

— Не — поклати глава Скарпета, приковала очи в полицая с клещите, който срязва катинара и вратата отскочи на пантите си. Зад нея зейна черната дупка на неосветената барака.

— Как така? — учудено попита Браунинг в момента, в който телефонът ѝ се включи на вибрация.

— Когато изпаднат в наркотичен глад, наркоманите не мислят за хепатит или СПИН — отвърна Скарпета, докато вадеше апарата от джоба си. — Също както серийните убийци и изнасилвачи не мислят за венерически болести, когато са в настроение да насилват и убиват... Убедена съм, че ако е бил обзет от манията да убие това момиченце, Едгар Алан изобщо не е помислил за грипа... — Натисна копчето за включване и промърмори: — Извинете...

— Аз съм — рече Руди. — Случва се нещо, което трябва да знаеш. Случаят, върху който работиш в Ричмънд, има пряка връзка със случая във Флорида, по който работим ние. Доказва го системата за

идентификация на пръстови отпечатьци. Отпечатьците са неизвестни, но съвпадат напълно...

— Кой сте вие?

— Аз и Луси. Работим по един случай, за който не сме те уведомили. Но в момента нямам време за обяснения. Луси не искаше да те занимаваме...

Скарпета не можеше да повярва на ушите си. Цялата омекна. Очите ѝ проследиха една едра фигура с тъмни дрехи и фенерче в ръце, която се отдалечаваше от бараката за дърва. Марино се обърна и тръгна към къщата.

— За какъв случай става въпрос? — попита тя.

— Нямам право да говоря за него — отвърна Руди, замълча за момент, после добави: — Но не мога да открия Луси. Не знам какво прави, но пак не отговаря на проклетия си джиесем! Вече два часа се опитвам да се свържа с нея... Става въпрос за опит за убийство на една от нашите сътруднички. Беше нападната в къщата на Луси...

— О, Господи! — простена Скарпета и за миг затвори очи.

— Абсолютно шантава история. Отначало реших, че се прави на интересна, за да привлече вниманието ни. Но отпечатьците върху бомбата са същите като онези, които снемехме в спалнята, идентични са и с отпечатьците от твоя случай в Ричмънд — убийството на онова момиче...

— А какво точно е станало с жената от вашия случай? — попита Скарпета. В коридора се разнесоха тежките стъпки на Марино и Браунинг стана да му отвори.

— Беше на легло, болна от грип. Не сме много сигурни какво се е случило след това, но човекът явно се е промъкнал през някоя не заключена врата, а завръщането на Луси го е уплашило. Жертвата беше в безсъзнание, шок или Бог знае какво. Не помни какво е станало, но е лежала в леглото чисто гола, по корем. Завивките са били на пода...

— Наранявания?

До слуха ѝ достигнаха приглушените гласове на двамата мъже, които разговаряха в коридора. Стори ѝ се, че долови думата *кости*...

— Нищо сериозно, само няколко охлузвания. Според Бентън те са главно по ръцете, гръдния кош и гърба...

— Значи Бентън е в течение, така ли? — започна да се ядосва тя. — С изключение на мен, всички са в течение! Защо Луси реши да не

ми казва нищо?

Руди се поколеба за момент, после неохотно отговори:

— По лични причини, предполагам...

— Ясно.

— Съжалявам, но ти настоя. Не би трябвало изобщо да говорим на тази тема, но нещата са свързани и реших, че трябва да знаеш. Не ме питай как точно са свързани. Господ ми е свидетел, че никога през живота си не съм се натъквал на нещо подобно! С що за тип си имаме работа? С някой изрод?

Марино влезе в стаята, очите му възбудено блестяха.

— Именно с изрод — потвърди тя, а главата ѝ се извърна към едрия полицаи. — По всяка вероятност става въпрос за бял индивид от мъжки пол на име Едгар Алан Пог, някъде около тридесетте или малко над тях. Надявам се да го засечем по различни аптечни бази данни, тъй като има респираторни проблеми и вероятно взема стероиди. Това е всичко, което мога да ти кажа...

— Предостатъчно ми е — заяви Руди и в гласа му се долови надежда.

Скарпета прекъсна разговора и се загледа в Марино. Как се променят възгледите за правилата, каза си с въздишка тя. Като светлината, която се променя в съответствие с годишните сезони. Нещата изглеждаха по един начин преди години, днес изглеждат по друг, а след известно време ще изглеждат по трети. Малко са базите данни на света, в които „Последният участък“ не може да проникне. В момента нещата опираха до преследване на чудовища. Майната им на правилата. Майната им на съмненията и на чувството за вина, което я беше обзело тук, насред спалнята, с джиесем в ръка.

— От спалнята си е гледал директно в нейния прозорец — каза тя на Марино и Браунинг. — А ако госпожа Полсън е играла игрите си у дома, вероятно е станал свидетел и на тях. И на това, което евентуално се е случило в стаята на Джили...

— Докторке! — прекъсна я Марино с гневен блясък в очите.

— Исках да кажа, че човешката природа е странно нещо, особено когато е увредена — добави тя. — Гледката на човек, който става жертва, може да накара наблюдателя да я нападне още веднъж. Наблюдението на сексуално насилие през прозореца може да провокира всеки с маргинално...

— Какви игри? — намеси се Браунинг.

— Докторке! — В очите на Марино гореше мрачният бяс на подгонено животно. — В бараката има цяла компания мъртъвци. Мисля, че не е зле да ги видиш...

— За някакъв друг случай ли говорихте? — попита Браунинг, докато крачеха по тесния и тъмен коридор. Миризмата на прах и влага изведнъж ѝ се стори задушаваша. Направи опит да не мисли за Луси и за онова, което според нея беше лично и неподлежащо на коментар. После тръсна глава и разказа на Браунинг и Марино всичко, което току-що беше научила от Руди. Браунинг почти заподскача от възбуда, а Марино запази мълчание.

— Значи Пог трябва да е във Флорида! — извика полицаят. — Ако наистина е така, ще му скоча като бълха на бездомен пес! — Изглеждаше леко объркан от мислите, които се блъскаха в главата му. Спря в средата на кухнята, извади мобилния си телефон от калъфа и промърмори: — Извинете ме, след малко ще ви настигна...

В близост до вратата един техник от оперативния екип ръсеше пудра около ключа за осветлението. Скарпета долови движение и в другия край на малката къща — вероятно в потискащия хол, където също шетаха ченгетата. До задната врата бяха струпани големи черни чували за боклук, завързани и етикетирани като веществени доказателства. Това я накара да си помисли за Джуниъс Ийс. Предстоеше му доста да се порови в боклука на един ненормалник, носещ името Едгар Алан Пог...

— Тоя тип работил ли е за някоя погребална агенция? — попита я Марино, докато излизаха в задния двор — едно запуснато парче земя, покрито с избуяли храсталаци и дебел килим полуизгнили листа. — Бараката е пълна до покрива с кашони, в които по всяка вероятност има човешка пепел. Били са доста време тук, но едва ли от години. Сякаш нещо наскоро го е накарало да ги подреди вътре...

Скарпета предпочете да замълчи. Когато стигнаха до навеса, поиска назаем фенерчето на един от полицаите и насочи силния лъч във вътрешността на бараката. В кръга се появиха няколко големи чувала за боклук, които ченгетата бяха отворили. От тях се беше изсипал бял прах, виждаха се парченца кости, наподобяващи тебешир. Имаше и множество метални кутии от пури и бонбони, също покрити

с прах. Някои от тях бяха пробити. Един от полицаите до вратата разгъна палката си и предпазливо я протегна към близкия чувал.

— Мислите ли, че сам е изгорил всичките тези хора? — попита той, очевидно обръщайки се към Скарпета. Тя леко се плъзна през вратата и влезе в малкото помещение. Краката ѝ се заковаха на сантиметри от няколко дълги бедрени кости и един череп с цвят на стар пергамент.

— Не — отвърна. — За тази цел би трябвало да разполага с частен крематориум... — Премести лъча на фенерчето към тенекиените кутии и добави: — Това е типично за кремирането. Прахът на изгорените покойници се връща на близките в подобни евтини кутии. А те могат да я преместят в каквото пожелаят... — Лъчът се върна върху неизгорелите дълги кости и черепа, който я гледаше с огромните си очни ями и сякаш се хилеше насреща ѝ. — За пълното изгаряне на човешкото тяло са нужни температури от порядъка на хиляда и осемстотин-две хиляди градуса...

— А защо не са изгорели тези? — попита полицаят и побутна бедрените кости и черепа с върха на палката си. Очевидно се владееше добре, тъй като ръката му дори не потрепна.

— На ваше място бих проверила дали напоследък не е имало разкопаване и ограбване на гробове — каза Скарпета. — Тези кости ми се струват доста стари. Абсолютно сигурно е, че не са скорошни, тъй като не надушвам никаква миризма. Ако бяха пресни, толкова човешки останки на едно място със сигурност щяха да вонят на разложено... — Очите ѝ останаха приковани в черепа, който продължаваше да ѝ се блещи.

— Некрофилия — произнесе се Марино и лъчът на фенерчето му пробяга из вътрешността на бараката. Тук имаше пепел от десетки мъртъвци, които вероятно бяха лежали в гробовете си дълги, дълги години.

— Не знам — каза Скарпета, изгаси фенерчето и излезе навън. — Твърде възможно е да става въпрос за някаква далавера... Може би е изнасял пепелта срещу заплащане, изпълнявайки желанието на някой нещастник останките му да бъдат разхвърляни над планината, морето, градината или любимото му място за риболов край реката... Вземал е парите и е изхвърлял пепелта където му падне, вероятно и тук. И никой нищо не подозира. Случвало се е и преди. Може би е започнал

тази дейност още докато е работил при мен. Ще проверя и другите крематориуми в района, за да видя дали не се е навъртал край тях в очакване на клиенти... Разбира се, малко вероятно е някой да признае подобно нещо...

Поклати глава и закрачи по дебелия килим от влажни мъртви листа.

— Значи всичко е било за пари, така ли? — промърмори с удивление в гласа ченгето с палката и тръгна след нея.

— Може би смъртта го е привличала толкова силно, че в крайна сметка е започнал да я причинява — отвърна тя, без да се обръща. Дъждът беше спрял. Вятърът също утихна, а иззад облаците надникна тънкият сърп на луната. Беше неестествено блед и много приличаше на къс счупено стъкло, увиснало над покритите с влажен мъх керемиди на къщата, в която бе живял Едгар Алан Пог...

43.

Светлината от уличната лампа с мъка пробиваше мъглата и сянката на Скарпета оставаше почти незабележима върху мокрия асфалт. Тя стоеше неподвижна и продължаваше да гледа към двата осветени прозореца отгатък запуснатата, покрита с влажни листа градина.

Прибирайки се от работа, съседите би трябвало да са забелязали светлината в тези прозорци, а по всяка вероятност и червенокосия мъж, който влиза и излиза от къщата. Сигурно е имал и кола, въпреки че само преди минута Браунинг ѝ съобщи, че никъде не е открита регистрация на кола на името на Пог. Това беше странно, разбира се. И означаваше, че ако разполага с кола, номерът ѝ не е регистриран на негово име. Или колата не е негова, или номерата са крадени... Но беше напълно възможно да се окаже, че той наистина няма кола...

Джииесемът тежеше в джоба ѝ, въпреки че беше с почти миниатюрни размери. Всъщност, тежаха мислите ѝ, свързани с Луси. Не знаеше дали да ѝ се обади, защото се страхуваше да научи подробности за душевното ѝ състояние. От опит знаеше, че то рядко биваше добро, като част от съзнанието ѝ отдавна я обвиняваше за влошаването на отношенията помежду им. Луси със сигурност знаеше, че Бентън е в Аспен, както вероятно бе наясно, че отношенията му със Скарпета са доста обтегнати — може би най-обтегнати след повторното им събиране.

Набра номера ѝ в момента, в който Марино излезе на тъмната веранда и затвори вратата след себе си. Беше ѝ странно да го види как излиза с празни ръце от място, където е било извършено престъпление. Докато беше детектив в Ричмънд, винаги си тръгваше от местопрестъплението натоварен като Дядо Коледа с най-различни торбички, кутийки и пликчета — обикновено толкова, колкото можеше да побере багажникът на колата му. Сега обаче Ричмънд беше извън юрисдикцията му и по тази причина ръцете му бяха празни. Същевременно беше постъпил съвсем правилно, оставяйки полицията

да събере веществените доказателства и да ги предаде срещу разписка за изследване в криминологическите лаборатории. Ченгетата по всяка вероятност щяха да си свършат съвестно работата и нямаше да вземат ненужни боклуци... Очите ѝ проследиха как Марино бавно тръгва покрай тухлената стена на къщата, сърцето ѝ не издържа. Прекъсна връзката още преди да се включи гласовата поща на Луси и тихо подвикна:

— Какво си намислил?

— Бих искал да запаля една цигара — промърмори Марино, оглеждайки пустия тротоар в двете посоки. — Току-що ми се обади Джимбо, храбрият брокер на недвижими имоти. Успял да се свърже с Бърнис Тоул, която се оказала дъщерята...

— Дъщерята на тайнствената госпожа Арнет?

— Точно така. Госпожа Тоул си нямала и хабер, че някой живее в къщата. Мислела, че е празна от години. Имало нещо сбъркано около някакво завещание... Семейството нямало право да продава къщата под определена сума, но Джим им казал, че тази сума е една безумна мечта. Горедолу това е... Адски ми се пуши една цигара... Може би защото вътре мирише на пури и това пробуди желанието ми...

— Нещо по отношение на гостите? Пускала ли е гости в къщата си госпожа Тоул?

— Никой не си спомня кога за последен път е имало гости в тая съборетина. Предполагам, че нашият човек е възприел тактиката на скитниците, заселващи се в разни изоставени сгради. Възползва се безплатно от всичко, което може, бяга в момента, в който надушва, че могат да го разкрият... Казва ли ти някой? Не знам какво мислиш да правим...

— Май трябва да се приберем в хотела — отвърна тя, отключи колата и се обърна да погледне осветените прозорци на къщата. — Тук вече нямаме работа.

— Дано барът на хотела да е още отворен — промърмори Марино и отвори дясната врата. Старателно повдигна крачолите на панталона си, преди да се отпусне на седалката. — Ококорил съм се и едва ли ще мога да заспя. Все така става, мамка му... Нямам нищо против и една цигарка, след като ударя няколко бирички... Сетне може и да заспя...

Скарпета затръшна вратата и завъртя стартерния ключ.

— Надявам се барът да е затворен — каза. — Ако изпия едно питие, няма да мога да мисля. Какво е станало, Марино? — Натисна газта и светлините на къщата на Едгар Алан Пог бавно се плъзнаха назад. — Живял е тук без никой да му обръща внимание. Напълнил е бараката за дърва с човешки останки, но никой не го е забелязал дори да излиза на двора. Как е възможно това? Нима госпожа Полсън никога не го е виждала да шета нагоре-надолу? Ами Джили?

— Защо не се отбием да я попитаме? — внезапно предложи Марино и инстинктивно положи ръце в скута си. Сякаш искаше да се предпази.

— Наближава полунощ — възрази Скарпета.

— Вярно — изсмя се иронично Марино. — Нека бъдем възпитани.

— Добре — внезапно се съгласи тя и зави наляво по Грейс Стрийт. — Но бъди нащрек. Не знаем как ще реагира, като те види...

— Тя трябва да бъде нащрек заради това, което имам да кажа, а не обратното — изръмжа едрият мъж.

Скарпета направи обратен завой и паркира пред малката тухлена къща, непосредствено зад тъмносиния миниван. Светеше само в дневната, но пердетата бяха спуснати. Опита се да открие повод за късното посещение, тъй като изобщо не беше сигурно, че госпожа Полсън ще отвори. В крайна сметка реши, че е по-разумно да ѝ позвъни по телефона. Прегледа последните набирания, запаметени в джиесема, надявайки се номерът на Полсън да е все още между тях. За съжаление го нямаше. Наложил се да рови из чантата си за листчето хартия, на което го беше записала след първата си среща със Сузана Полсън. Откри го, прехвърли го в апаратчето и зачака, опитвайки да си представи сложния път, по който обаждането ѝ щеше да стигне до телефона, монтиран до леглото на госпожа Полсън.

— Ало?

Гласът прозвуча вяло и уморено.

— Обажда се Кей Скарпета. Намирам се пред къщата ви. Нещо се случи и трябва да поговорим. Моля, отворете вратата.

— Колко е часът? — попита жената, а в гласа ѝ се появи объркване и страх.

— Моля ви, отворете — повтори Скарпета и излезе от колата. — Намирам се точно пред вратата ви.

— Добре, добре — съгласи се Сузана Полсън и прекъсна връзката.

— Стой в колата — заповяда Скарпета, навеждайки се към тъмното купе. — Излез чак след като отвори. Ако те види през прозореца, вероятно изобщо няма да се покаже...

Затръшна вратата и тръгна към верандата. Една сянка се плъзна зад пердето в хола, после светна и лампата в антрето. Скарпета стоеше и чакаше. Миг по-късно вратата се отвори. Госпожа Полсън беше облечена в памучна роба с вдигнат догоре цип, косата ѝ беше сплескана от възглавницата, а очите ѝ подути.

— Какво има, за Бога? — възропта тя, пропускайки Скарпета в къщата. — Защо сте тук? Какво е станало?

— Искам да разбера дали познавате мъжа, който живее в къщата отзад — рече Скарпета.

— Какъв мъж? — объркано я погледна домакинята. — Каква къща?

— Онази отзад — посочи с пръст Скарпета, очаквайки Марино всеки момент да се появи. — Там е живял един мъж. Хайде, госпожо Полсън! Не може да не сте го виждала!

Марино почука, а госпожа Полсън подскочи и се хвана за сърцето.

— Господи! Кой ли пък е сега?

Скарпета мълчаливо отвори вратата и Марино влезе. Лицето му беше зачервено, очите му избягваха домакинята. Затвори след себе си и тръгна към дневната.

— О, не! — простена госпожа Полсън, после изведнъж се ядоса: — Не го искам тук! Моля ви, накарайте го да излезе!

— Кажете за мъжа отгатък оградата — настоя Скарпета. — Не може да не сте видяла светлините!

— Като Едгар Алан ли се представи, или с някакво друго име? — намеси се Марино, а чертите на лицето му издаваха решителност. — И не ни разигравай, Сузи, защото нямаме настроение за игри. Как се представи този тип? Бас държа, че вие двамата сте се харесали!

— Казвам ти, че не знам за никакъв мъж — сопна се госпожа Полсън, после лицето ѝ изведнъж започна да губи цвета си: — Нима мислите, че... О, Господи! — Във влажните ѝ очи проблесна страх, а

думите ѝ прозвучаха убедително — разбира се, дотолкова, доколкото са убедителни думите на всеки лъжец. Скарпета изобщо не ѝ повярва.

— Той идвал ли е тук? — попита Марино.

— Не! — поклати глава жената и склочи ръце пред себе си.

— Наистина? — изгледа я саркастично едрият полицай. — Откъде си толкова сигурна, след като нямаш представа за кого говорим? Може би е млекарят. Може би се е отбивал да поиграете на твоите игри... Не знаеш за кого говорим, но бързаш да заявиш, че никога не е идвал в дома ти!

— Няма да позволя подобно отношение! — извика госпожа Полсън и се обърна към Скарпета.

— Отговорете на въпроса, моля! — отсече патоложката и прикова тежкия си поглед в лицето на домакинята.

— Вече ви казах, че...

— Аз пък ще ти кажа, че шибаните му отпечатъци бяха в стаята на Джили! — кресна Марино и заплашително пристъпи към нея. — Ти ли покани малкото червенокосо копеленце за някоя от твоите игрички? Така ли беше, Сузи?

— Не! — изкрещя тя и сълзите ѝ рунунаха. — Там не живее никой! Имаше някаква бабичка, но нея отдавна я няма. Може би са се мяркали разни хора, но никой не е живял там, заклевам се! Неговите отпечатъци? О, Боже! Моето малко момиченце! Господи! — Риданията я задавиха, устата ѝ се разкриви и се показаха долните ѝ зъби. Дланите притиснаха бузите, ръцете ѝ трепереха. — Какво е направил на моето малко момиченце?

— Убил я е, ето какво — сопна се Марино. — Хайде, Сузи, разкажи ни за него.

— О, не! — простена тя. — Не, Джили!

— Седни, Сузи.

Тя остана на място, скрила лице в дланите си.

— Седни, казах! — гневно изръмжа Марино.

Скарпета моментално усети, че играе, но го остави да довърши това, което си беше наумил.

— Седни там — повтори той и махна по посока на дивана. — И кажи истината! Поне веднъж в шибания си живот кажи истината! Направи го заради Джили.

Госпожа Полсън се строполи на плюшения диван под прозореца. Сълзите се стичаха между пръстите ѝ и попиваха в предницата на робата. Скарпета се изправи с лице към нея, на крачка от студената камина.

— Разкажи ми за Едгар Алан Пог — бавно и отчетливо произнесе Марино. — Чуваш ли, Сузи? Хей, Сузи? Чуваш ли ме? Той е убил твоето малко момиченце! Нима това не те засяга? Тя си беше истински трън в задника, твоята малка Джили... Чух, че била адски глезена. Трябвало е само да...

— Стига! — изкрещя госпожа Полсън. Зачервените ѝ оцъкдени очи се впиха в лицето на Марино с бясна злоба. — Стига! Мръсно, шибано копеле... Как смееш?! — Вдигна трепереща ръка да избърше носа си, после отново простена: — Господи, моята Джили!

Марино седна на плетения стол. И двамата сякаш бяха забравили, че Скарпета е в стаята. Но Марино само се правеше, че е така.

— Искаш ли да го хванем, Сузи? — тихо попита той, сякаш внезапно овладял се. Наведе се напред, яките му ръце опряха в коленете. — Каж ми искаш ли, Сузи...

— Да — изхлипа тя. — Да...

— Тогава ни помогни.

Жената само поклати глава и продължи да плаче.

— Няма да ни помогнеш, така ли? — Той се облегна назад и хвърли бърз поглед към Скарпета, която продължаваше да стои права до камината. — Тя няма да ни помогне, докторке. Тя не иска да го хванем.

— Не, не — изхлипа госпожа Полсън. — Аз... Аз просто не знам... Видях го, но нищо повече... Беше една вечер. Излязох на двора и се приближих до оградата. Искях да прибера Суити... Оттатък имаше един мъж...

— В двора зад неговата къща — уточни Марино. — Оттатък твоята ограда...

— Той беше оттатък оградата. Беше пъхнал ръка между дъските и галеше Суити. Аз му казах добър вечер... О, Господи! Това му казах... — Гласът ѝ почти заглъхна: — Точно така... Той галеше Суити.

— И какво ти отвърна той? — все така спокойно попита Марино.
— Изобщо каза ли нещо?

— Каза... — кимна тя и гласът ѝ отново заглъхна. — Каза: „Харесвам Суити“...

— Откъде е знаел името на кученцето?

— Това каза... „Харесвам Суити“...

— Откъде е знаел, че името на кученцето е Суити? — повтори Марино.

Госпожа Полсън дишаше тежко, приковала очи в пода. Сълзите ѝ почти спряха.

— Предполагам, че е видял сметката и на кученцето — подхвърли след кратка пауза Марино. — Не си го виждала оттогава, нали?

— Убил е Суити! — прошепна тя и преплете пръстите си. — И нея, и всичко!

— Какво си помисли онази вечер, когато си го видяла да гали Суити през оградата?

— Говореше тихо, знаете... Говореше бавно и отчетливо — нито приятелски, нито враждебно. Ох, не знам...

— А ти нищо не му каза, така ли?

Очите ѝ останаха заковани в пода.

— Май му казах: „Здравейте, аз съм Сузи“... — отвърна. — После го попитах дали живее тук, а той каза, че е само на гости... Това беше всичко. Вдигнах Суити и тръгнах обратно към къщата. Като влизах през кухненската врата, зърнах Джили, която надничаше през прозореца. Втурна се да ме посрещне. Тя много обичаше кученцето... — Устните ѝ видимо потрепнаха, а очите ѝ останаха вперени в пода. — Щеше да е много разстроена...

— Бяха ли дръпнати пердетата в момента, в който Джили погледна навън? — попита Марино.

Госпожа Полсън сякаш се вцепени, замръзна. Ноктите ѝ бяха забити дълбоко в дланите.

Марино стрелна Скарпета, която едва забележимо кимна с глава.

— Всичко е наред, госпожо Полсън — каза успокоително тя. — Опитайте малко да се отпуснете... Колко време преди смъртта на Джили стана тази случка с галенето на кучето през оградата?

Госпожа Полсън избърса очите си, но не отговори.

— Дни? Седмици? Месеци?

— Не знам защо пак се връщате тук — най-сетне вдигна поглед домакинята. — Помолих ви да не го правите...

— Заради Джили — отвърна Скарпета, опитвайки се да я върне към неприятните спомени. — Трябва да знаем всичко за мъжа, когото сте видяла през оградата — онзи, който е галил кучето...

— Не можете да се връщате просто ей така, след като съм ви казала да ме оставите на мира...

— Съжалявам, че не ме искате тук — тихо рече Скарпета, внимавайки да не променя позицията си до камината. — Може и да не вярвате, но аз се опитвам да ви помогна. Всички искаме да разберем какво се е случило с дъщеря ви. Със Суити също...

— Не — промълви с вече сухи очи жената. — Настоявам веднага да напуснете! — С нищо не показва, че тази подкана се отнася и за Марино, който седеше на стола до дивана. — Ако не се махнете, ще потърся помощ! Ще извикам полиция!

„Искаш да останеш насаме с него — добави мислено Скарпета. — Пак искаш да си поиграете, защото игрите са по-лесни и по-приятни от реалния живот.“

— Помните ли, че полицията прибра някои неща от стаята на Джили? — попита на глас тя. — Върху чаршафите ѝ открихме доста интересни следи...

— Не ви искам тук! — изръмжа госпожа Полсън. Красивите черти на лицето ѝ бяха сгърчени, очите ѝ гледаха студено.

— Нашите специалисти търсеха улики. Върху чаршафите на Джили, върху пижамата и всичко друго, което беше взето от стаята ѝ... Върху нея също. Аз лично я прегледах... — Очите ѝ не се отделяха от красивото, но някак блудкаво лице на домакинята. — Не бяха открити никакви кучешки косми. Нито един!

В безжизнените очи на госпожа Полсън се стрелна някаква мисъл. Като дребна рибка в плитка вода.

— Нито един кучешки косъм — повтори Скарпета от позицията си до камината. — Никаква следа от басет. Ясно е, че Суити е изчезнала... Но причината за това е друга — тя просто не е съществувала. Не е имало никакво кученце...

Госпожа Полсън се извърна към Марино, но не потърси погледа му.

— Кажи ѝ да се маха!

Каза му го като на съюзник, като на брачен партньор. След това се обърна към Скарпета и добави:

— Вие, докторите, сте свикнали да правите каквото си поискате!

— Защо излъга за кучето? — попита я Марино.

— Суити я няма — отвърна тя. — Просто изчезна.

— Щяхме да разберем, ако в къщата ти е имало куче — предупредително я изгледа Марино.

— Джили постоянно гледаше през прозореца, все се надяваше да види Суити... Отваряше го и я викаше по име...

— Никога не сте имали куче, Сузи — меко каза Марино. — Така беше, нали?

— Тя оставяше прозореца си отворен заради Суити. Когато Суити беше на двора, тя я викаше през прозореца и се смееше. Затова и се счупи резето... — Госпожа Полсън бавно разтвори длани и се загледа в кървавите полумесеци върху тях, оставени от ноктите ѝ. — Трябваше да извикам някой да го поправи...

44.

В десет на следващата сутрин Луси нервно крачеше напред-назад из чакалнята, демонстрирайки нервност. Вземаше в ръце разни списания, след което бързо ги захвърляше. Надяваше се пилотът на хеликоптер, когото завари тук, да бъде извикан в кабинета за преглед или пък да получи спешно повикване и да се надигне от стола срещу телевизора. Обикаляше хола на апартамента в близост до болничния комплекс, като час по час спираше да надникне през старомодните прозорци, които гледаха към Бар Стрийт и старите сгради по нея, повечето от които паметници на културата. Тротоарите бяха почти пусти, тъй като туристите в Чарлстън щяха да се появят чак през пролетта.

Беше натиснала звънеца преди петнадесетина минути. Отвори ѝ възрастна жена със сбръчкано лице, която я въведе в рецепцията, намираща се вдясно от вратата. В по-добри времена помещението вероятно е било домашен параклис. Жената ѝ подаде един празен формуляр на Федералната администрация по въздухоплаване — същия Луси попълваше веднъж на две години вече цяло десетилетие, след което изчезна към горния етаж по извитото, полирано до блясък стълбище. Формулярът лежеше на ниската масичка в хола. Луси започна да го попълва, после спря. Взе поредното списание от лавицата, прелисти го набързо и го върна обратно. Хеликоптерният пилот усърдно попълваше своя формуляр, като от време на време вдигаше глава да я погледне.

— Не ми е работа, но все пак искам да ви предупредя, че доктор Полсън много държи формулярите да бъдат правилно попълнени — обади се с приятелски глас той.

— Значи сте наясно как става това — въздъхна Луси и седна на масата. — Мен обаче хич ме няма. В гимназията явно съм пропуснала уроците за работа с формуляри.

— И аз ги мразя — рече пилотът. Беше млад мъж с отлично телосложение и късо подстригана черна коса. Преди малко ѝ се беше

представил като боен пилот на „Блек Хоук“ в Националната гвардия. — Последния път забравих да попълня раздела за алергии и компютърът не прие формуляра. Бях забравил, че вземам хапчета против алергия, защото жена ми държи котка, знаете...

— Гадно — съгласи се Луси. — Един пропуск и компютърът зачерква живота ви за месеци напред.

— Този път си нося копие от един стар формуляр — усмихна се пилотът и вдигна лист жълта хартия, навита на руло. — По този начин отговорите ми винаги са едни и същи. Това е ключът, друг няма. Но на ваше място щях да си попълня съвестно формуляра. Той никак не обича пациенти, които не са готови с документите си.

— Направих една грешка — каза Луси и посочи своя формуляр. — Написах града в погрешна графа. Май ще се наложи да го попълня наново.

— Несъмнено — съчувствено я погледна пилотът.

— Ако онази жена се появи, ще ѝ поискам нов формуляр.

— Онази възрастната ли? — попита пилотът. — Тя е тук от цяла вечност!

— Откъде знаете? — погледна го с интерес Луси. — Не сте ли твърде млад, за да твърдите подобни неща?

Младежът се усмихна и веднага пролича, че няма нищо против да пофлиртува.

— Ще се изненадате, ако ви кажа колко време вече летя — гордо заяви той. — А вие от кое летище сте? Не съм ви срещал наоколо. Пък и летателният ви комбинезон е доста странен, за пръв път виждам такъв. Със сигурност не е военен, нали?

Луси носеше черен летателен комбинезон с американското знаме на едното рамо и доста необичайна нашивка на другото — орел, заобиколен от звезди, върху основа от синьо и златно, която беше нейно собствено изобретение. На ревера ѝ имаше кожен калъф за идентификационна карта, на който пишеше „П. У. Уинстън“. Табелката беше залепена с прозрачно тиксо и лесно можеше да се подменя. Баща ѝ беше кубинец и поради този факт минаваше за латиноамериканка, италианка или португалка, без дори да се докосне до грим. Днес беше в Чарлстън, Северна Каролина, където без проблеми я приемаха като хубава бяла жена с няколко капчици южняшка кръв, която говореше с едва доловима, но много очарователна мекота.

— Деветдесет и първи полигон — отговори Луси. — Човекът, за когото летя, притежава 430...

— Завиждам му — каза с въздишка пилотът. — Трябва да е фрашкан с пари, но 430 е страхотна птичка! Как намирате страничната видимост? На повечето пилоти им трябва известно време, за да свикнат...

— Влюбена съм в нея — отвърна Луси, а мислено се помоли на Бога да затвори устата на тоя тип. Не се притесняваше от никакви въпроси, тъй като беше в състояние да говори за хеликоптери наистина цял ден, но в момента предпочиташе да мисли за монтажа на тайните предаватели, които искаше да остави някъде из къщата на Франк Полсън.

За щастие в чакалнята отново се появи възрастната жена, която съобщи на пилота, че доктор Полсън е готов да го приеме — разбира се, ако е попълнил формуляра и е сигурен в отговорите си.

— Ако ви се случи път към „Мъркюри Еър“, непременно се отбийте — покани той Луси. — Имаме офис до хангарите, вижда се от паркинга. Ще го познаете по един лъскав „Харли“, който държа отпред...

— Ние с вас имаме еднакви вкусове — похвали го Луси, после се обърна към жената и добави: — Моля ви за още един формуляр, защото този го обърках...

— Чакайте да видим какво мога да направя — отвърна секретарката и я дари с подозрителен поглед. — Този не го хвърляйте, защото ще объркаме входящите номера...

— Добре, госпожо. Ето го тук, на масата... — Обърна се към пилота и добави: — Съвсем наскоро размених своя „Спортстър“ за един „Ви-Род“. Чисто нов, още не е разработен...

— Господи! Четиристотин и трийсет, плюс „Ви-Род“! — възхитено промълви младият пилот. — Сякаш копирате моя живот преди време!

— Някой ден можем да покараме заедно — усмихна се Луси. — Желая ви успех с онази котка...

Младежът се засмя и последва възрастната жена нагоре по стълбите. Започна да ѝ разправя как жена му отказала да се раздели с котката си, която и след брака продължавала да спи в леглото им. Луси въздъхна с нескрито облекчение. За известно време — вероятно

кратко, долният етаж беше изцяло на нейно разположение. То можеше да се измери със секундите или минутите, необходими на възрастната дама да вземе нов формуляр и да го свали в чакалнята. Луси сръчно намъкна чифт памучни ръкавици и направи светкавична обиколка из помещението. В резултат отпечатъците ѝ изчезнаха от всички списания, до които се беше докосвала.

Първият бръмбар беше с размер на цигарен филтър и представляваше безжичен микрофон предавател, натикан във водоустойчива пластмасова тръбичка, която не приличаше на нищо. Повечето подслушвателни устройства задължително се маскират с цел да приличат на нещо друго, но от време на време се използват и такива, които просто не трябва да приличат на нищо. Тикна тръбичката в средата на голямата керамична саксия с някакво сиво-зелено цвете, поставена в средата на масата, после с бърза крачка се насочи към задната част на къщата, безпогрешно откри кухнята и натика още една зелена тръбичка в подобна саксия, поставена на нещо като висок бар плот. Върна се в чакалнята точно навреме, за да чуе приближаващите се стъпки на жената по стълбите.

45.

Бентън седеше пред включения лаптоп в спалнята, превърната в кабинет, на третия етаж на къщата си в Аспен. Очакваше Луси да активира скритата видеокамера, маскирана като писалка и свързана с клетъчен интерфейс, който пък имаше външния вид на пейджър. Очакваше също така и активирането на високочувствителния аудиотрансмитер, изглеждащ като молив. На бюрото вдясно от лаптопа беше поставена модулна система за аудиопрослушване, вградена в обикновено куфарче. Капакът му беше вдигнат, а магнетофонът и рисийвърите вътре бяха в положение стенд бай.

В момента в Чарлстън беше десет и двадесет и осем минути — с два часа по-рано от Аспен. Бентън гледаше в тъмния екран на лаптопа и търпеливо чакаше. На ушите му имаше слушалки. В тази позиция беше вече почти час. Луси му се обади късно снощи, веднага след като бе кацнала в Чарлстън. Съобщи му, че е успяла да си уреди преглед при доктор Полсън, който се оказал изключително ангажиран. Успяла да убеди жената, която вдигнала телефона, че става въпрос за спешен случай — разрешителното за летене ѝ трябвало веднага, тъй като след два дни изтичал срока на медицинския ѝ сертификат. Секретарката на доктор Полсън ѝ зададе логичния въпрос защо е чакала до последния момент...

Луси описа пред Бентън всички подробности на ролята, която ѝ се беше наложило да изиграе, и очевидно се гордееше с изпълнението си. На въпроса на жената леко се запънала, каза нещо от сорта, че просто не ѝ стигнало времето, защото собственикът на хеликоптера, който пилотирала, непрекъснато я изстрелвал насам-натам. На всичкото отгоре имала и лични проблеми... Споделила част от тях с жената, признала, че много се страхува да не загуби работата си. Явно успяла да пробуди съчувствието на служителката, която ѝ каза да почака на телефона. След няколко минути ѝ съобщила, че доктор Полсън ще я приеме на следващата сутрин в десет нула-нула — тоест днес... Това било огромен жест от негова страна, тъй като трябвало да

отмени обичайната си седмична игра на тенис по двойки. Дано Луси не промени решението си в последния момент, тъй като изключително заетият доктор ѝ прави огромна услуга.

До този момент всичко вървеше по план. Луси винаги беше точна и вероятно вече беше в дома на лекаря. Бентън седеше зад бюрото и чакаше, извърнал очи към сивото небе навън, от което всеки момент щеше да завали сняг. Според прогнозите валежите щяха да започнат всеки момент и да продължат през цялото денонощие. Усети, че започва да се уморява от всичкия този сняг, от този дом, от Аспен. От момента, в който Хенри нахлу в живота му, започна да се уморява от всичко...

Хенри Уолдън беше социопат, нарцистична, потайна личност. Хенри Уолдън наистина му губеше времето, приемайки с насмешка неговата антистресова терапия. Ако не беше толкова бесен на Луси, която беше допуснала всичките пакости на Хенри Уолдън, той вероятно щеше да изпитва съжаление към нея. Хенри я беше подмамила, беше я използвала, беше получила всичко, което иска. Е, може би не е планирала нападението във флоридския дом на Луси, както и ред други неща, които ѝ се бяха случили, но в крайна сметка тя беше потърсила и намерила Луси, беше взела от нея каквото ѝ трябваше, а сега се подиграваше с него. Беше жертвал своята и на Скарпета зимна ваканция в Аспен заради провалената актриса и още по-провалената разследваща агентка със социопатни отклонения, на име Хенри, която в замяна на всичко това го иронизираше и вбесяваше. Пожертва няколко дни, които може би щяха да му помогнат да изглади отношенията си със Скарпета, да спаси онова, което беше останало от връзката им. Но сега предстоеше краят. Тежко му беше да си го признае, но истината беше такава. И не можеше да обвинява нея.

Бентън взе предавателя, който приличаше на малка полицейска радиостанция.

— Готова ли си?

Този напълно безсмислен въпрос беше предназначен за Луси, която не би могла да му отговори, ако не е готова — тоест, ако не е вкарала миниатюрния приемник в ушната си мида. Беше толкова малък, че на практика не се виждаше, но тя въпреки всичко трябваше да внимава. Естествено, не би могла да го включи, докато доктор Полсън ѝ проверява слуха. Би трябвало да действа бързо и умно.

Бентън я беше предупредил, че използването на еднопосочен приемник е много рисковано и лично той предпочита да имат двустранна връзка. На което тя отговори, че това просто не може да стане, защото няма как докторът да не долови статиката и другите паразитни шумове.

— Луси, готова ли си? — повтори той. — Не те чувам и виждам, затова проверявам...

— В същия момент се включи видеото. Екранът на лаптопа се запълни с картина, до слуха му достигнаха стъпките на Луси. Камерата подскочаше нагоре-надолу в такт с движенията на тялото ѝ, показвайки някакви дървени стълби. Слушалките улавяха стъпките и дори дишането ѝ.

— Чувам те високо и ясно — каза в предавателя той, доближавайки го до устните си. Червените лампички в куфарчето свидетелстваха за задействаната апаратура. Всичко се записваше — и картина, и звук...

Внезапно в кадъра влезе юмрукът на Луси, който почука на някаква врата. Бентън седеше, без да мърда, и чакаше. Вратата се отвори и екранът се запълни от бялата престилка на доктор Полсън, който поздрави Луси и се дръпна назад, за да ѝ направи път. Тя се насочи към стола, а камерата писалка за миг обхвана вътрешността на малката и гола стаичка за прегледи, в която имаше кушетка, застлана с бял хартиен чаршаф.

— Това е старият формуляр, а това — новият, който току-що попълних — долетя гласът на Луси. — Съжалявам, дано не съм ви объркала номерацията. Хич ме няма с тези формуляри, още от гимназията съм си такава... — Доктор Полсън пое двата листа хартия и се зае да ги изучава, а от устата на Луси излетя нервен кикот.

— Високо и ясно — прошепна в предавателя Бентън. Ръката ѝ закри компютърния екран. Плъзгайки я пред камерата писалка, тя му показваше, че го чува през миниатюрния приемник в ухото си.

— Учила ли сте в колеж? — попита доктор Полсън.

— Не, сър. Исках, но...

— Лошо — рече той и ѝ хвърли мрачен поглед през леките си очила без рамки. Беше изключително привлекателен мъж, мнозина биха го нарекли дори красив. С няколко сантиметра по-висок от Луси, което означаваше над метър и осемдесет. От това, което Бентън беше в

състояние да види, личеше, че има стегната и добре тренирана фигура. А той беше в състояние да види само това, което обхващаше камерата писалка, тикната в джобчето на летателния комбинезон на Луси.

— Защо? — попита с добре изиграна несигурност тя. — Това не ми пречи да управлявам хеликоптер!

Справяше се наистина добре. Гледана отстрани, тя беше само едно стреснато и несигурно в себе си момиче, доста очукано от живота.

— От секретарката си разбрах, че имате и лични проблеми — подхвърли доктор Полсън, без да вдига очи от формулярите.

— Да, донякъде...

— Разкажете ми за какво става въпрос.

— Ами... Обичайните проблеми с приятеля ми... — Отговорът ѝ прозвуча едновременно нервно и тъпо. — Щяхме да се женим, но нещата се разсъхнаха в последния момент... Заради претоварената ми летателна програма, знаете... Ако взема да пресмятам, положително ще се окаже, че за последните шест месеца най-малко пет не съм била налице...

— И на приятеля ви му е дошло до гуша от тези отсъствия, така ли?

Доктор Полсън се обърна и остави формулярите на масата, където беше компютърът. Луси се извъртя така, че камерата писалка да обхване и тази част от кабинета.

— Отлично — одобри в микрофона Бентън и хвърли поглед към заключената врата на кабинета си. Хенри беше излязла на разходка, но той предпочете да превърти ключа, просто защото не искаше никакви изненади. Тя не зачиташе никакви граници, тъй като приемаше, че всичко е в границите на нормалното.

— Скъсахме — отговори Луси. — Чувствам се нормално, въпреки че като се насъберат някои неща...

— Затова ли чакахте до последния момент, за да се явите на контролен преглед? — попита доктор Полсън и пристъпи към нея.

— Предполагам...

— Поведението ви не е много разумно. Не можете да летите без заверка в медицинския картон. Навсякъде из страната има медицински контрол, трябвало е да се обърнете към някой от колегите навреме... Какво щеше да стане, ако днес не бях ви приел? Тази сутрин се наложи

по спешност да прегледам момчето на един приятел, но направих изключение заради вас. Ами ако ви бях отказал? Ако тази дата тук е вярна, значи срокът на разрешителното ви изтича утре...

— Така е, сър. Знам, че се получи глупаво. Нямам думи да изразя благодарността си...

— Времето ми е разчетено до минута — заяви навъсено той. — Затова дайте да вършим работа! — Вдигна от масата един апарат за кръвно налягане, накара я да навие десния си ръкав и сърчно го постави. — Имате много добри мускули... Редовно ли тренирате?

— Опитвам се — отвърна с леко потрепващ глас Луси. Ръката му уж случайно докосна гърдите ѝ и Бентън моментално засече отклонението, независимо от факта, че се намираше на хиляда и петстотин километра оттам, чак в Аспен, Колорадо. Страничният наблюдател обаче не би забелязал нищо необичайно в реакцията му. Нито блясък в очите, нито свиване на устните, нищо... Въпреки това усети нарушението толкова ясно, колкото и самата Луси.

— Докосва те — включи микрофона той, тъй като фактът трябваше да бъде регистриран. — Започва да те докосва...

— Да...

Това прозвуча като отговор на някакъв въпрос на доктора, но Бентън знаеше, че тя отговаря на него. Миг по-късно ръката ѝ се плъзна пред камерата, за да му даде и визуално потвърждение.

— Да, тренирам много редовно...

46.

— Сто и тридесет на осемдесет — обяви доктор Полсън и отново докосна бюста ѝ, докато сваляше маншета на за кръвно налягане. — Винаги ли ви е толкова високо?

— Не, всъщност никога! — направи се на смаяна и уплашена Луси. — Наистина ли е толкова? Всъщност, не се съмнявам, защото вие сте специалистът... Но обикновено ми е ниско, някъде около сто и десет на седемдесет...

— Нервна ли сте?

— Никога не съм обичала да ходя на лекар — призна тя. Положението ѝ на кушетката за прегледи беше такова, че трябваше да извие тялото си леко назад, за да може да го вижда. Освен това искаше да осигури по-добра видимост за Бентън, който получи възможност да наблюдава лицето на Полсън в действие. — Може би съм малко нервна...

Той положи длани на врата ѝ, високо над челюстта и в близост до ушите. Там кожата ѝ беше мека и топла, особено под косата. От тази позиция едва ли щеше да открие скрития приемник. Накара я да преглътне, опипвайки лимфните ѝ възли. Тя остана с изправен гръб, с очевидното желание да изглежда нервна. Даваше си сметка, че докторът със сигурност усеща колко бързо пулсира сънната ѝ артерия.

— Преглътнете — отново се разпореди той, опипвайки в бърза последователност щитовидната жлеза и трахеята. А тя си спомни за първия си медицински преглед, извършен, разбира се, от леля ѝ Кей. Спомни си как я беше затрупала с въпроси и не миряса, докато не получи обяснение за всяко докосване и манипулация, извършена от лекаря, в случая — самата Скарпета.

Доктор Полсън отново опипа лимфните ѝ възли, като едновременно с това леко я притисна към себе си. Дъхът му опари темето ѝ.

— Не виждам нищо, освен престилката му — осведоми я с тих, но ясен глас Бентън.

„Не мога да ти помогна“ — отговори му мислено тя.

— Напоследък да сте се чувствала уморена, неразположена? — попита доктор Полсън с характерния си хладен и малко заплашителен тон.

— Не. Всъщност... Работех прекалено много, непрекъснато пътувах... Може би съм мъничко уморена... — Запъваше се нарочно, за да прозвучи максимално смутена. Същевременно усещаше тялото му, което притискаше коленете ѝ все по-плътно. Втвърдената му мъжественост се опря в едното, а след това и в другото ѝ коляно — един акт, който за съжаление камерата нямаше как да улови.

— Извинете, но трябва да отида до тоалетната — промърмори тя. — Бързо ще се върна...

Докторът се отдръпна и стаята изведнъж се появи на фокус. Сякаш някой беше дръпнал капака на дупка, пробита в земята, позволявайки ѝ да се изкатери навън. Плъзна се от кушетката на пода и бързо тръгна към вратата. Той се приближи до компютъра и взе формуляра ѝ — онзи, който беше попълнила правилно.

— На умивалника има чаша в найлоново пликче — подвикна подире ѝ той.

— Да, сър.

— Като свършите, оставете я върху тоалетната чиния.

Но тя изобщо не се възползва от неговата тоалетна, а само пусна водата. След което отправи едно тихо „съжалявам“, предназначено за Бентън. И това беше всичко. Измъкна приемника от ухото си и го прибра в джоба на пилотския си комбинезон. Не остави чашата с урина върху капака на тоалетната чиния, просто защото нямаше намерение да оставя тук нищо, свързано с нейната биология. Не допускаше, че нейната ДНК може да присъства в нечия база данни, но действаше така, сякаш това е абсолютно възможно. С течение на годините се беше научила да взема всички предпазни мерки и никога не оставяше отпечатъци или ДНК следи — нито у дома, нито в чужбина. Но свикнала да допуска най-лошите сценарии, тя се въздържа да остави урината си на този доктор, който явно нямаше търпение да скочи на П.У. Уинстън — мадамата от картончето на ревера ѝ. Бе се постарала да избърше всички предмети, които бе докосвала в тази къща. Никой не би могъл да открие отпечатъци, които да я идентифицират като Луси Фаринели, бивш агент на ФБР.

Върна се обратно в кабинета, готова и за най-лошия сценарий. Но това личеше единствено по пулса ѝ.

— Лимфните ви възли са леко увеличени — обяви доктор Полсън, а тя моментално усети, че лъже. — Кога за последен път... Всъщност, вече споменахте, че не обичате да ходите на лекар. По всяка вероятност отдавна не сте си правила основен преглед и пълна кръвна картина, нали?

— Увеличени ли са?! — реагира с добре изиграна паника Луси.

— Добре ли се чувствате напоследък? Не изпитвате ли силна умора? Имали ли сте треска? — Той отново пристъпи към нея и натика отоскопа си в лявото ѝ ухо. Лицето му се оказа на сантиметър от бузата ѝ.

— Не съм била болна — отговори тя, а той премести уреда в другото ѝ ухо.

Отдръпна се за момент, остави отоскопа и взе друг подобен уред, наречен офталмоскоп. С него прегледа очите ѝ, приближавайки се съвсем близо до нея. После дойде ред на стетоскопа. Луси направи всичко възможно да изглежда уплашена, макар че гневът беше единственото чувство, което я вълнуваше в момента. „На практика изобщо не се страхувам“ — помисли си тя, докато се отпускате върху шумолящата хартия на ръба на кушетката.

— Моля дръпнете ципа на комбинезона и го съблечете до кръста — заповяда с предишния си безпристрастен глас докторът.

Луси му хвърли един кос поглед, помълча за миг, после рече:

— Съжалявам, но май се налага отново да отскоча до тоалетната...

— Вървете — кимна Полсън и в гласа му се долови някаква сянка на нетърпение. — Но имайте предвид, че закъснявам!

Този път престоят ѝ в банята продължи по-малко от минута. Водата беше пусната в момента, в който приемникът отново зае място в ухото ѝ.

— Моля да ме извините, но точно преди да тръгна насам, изпих една голяма диетична кола — обясни тя. — Това беше голяма грешка!

— Смъкнете комбинезона — заповяда той.

Луси се поколеба. Беше на прага на истинското предизвикателство, но знаеше какво трябва да направи. Дръпна ципа и смъкна пилотския комбинезон около кръста си. Направи го така, че

писалката да се извърти надясно, а жичката за връзка с клетъчния интерфейс, залепена от вътрешната страна на плата, да си остане скрита.

— Не толкова вертикално! — ечна в ухото ѝ гласът на Бентън. — Наведи я надолу, може би с десетина градуса!

Тя лекичко опипа горната част на пилотския комбинезон около кръста си.

— Виждам, че носите и сутиен — сякаш се изненада доктор Полсън.

— Трябва ли да го сваля? — погледна го срамежливо и с лека уплаха Луси. — Никога досега не съм...

— Моля ви, нека не губим излишно време госпожице Уинстън!

Докторът тикна краищата на стетоскопа в ушите си и намръщено пристъпи към нея. Тя мълчаливо изхлузи спортния сутиен през главата си и замръзна на ръба на покритата с хартия кушетка.

Той притисна стетоскопа под едната ѝ гърда, а след това и под другата. Пръстите му леко я докоснаха, но тя не помръдна. Дишаше бързо, сърцето ѝ блъскаше като лудо, регистриращо не страх, а гняв. Той обаче си мислеше, че това се дължи на страха. Запита се каква ли е картината, която получава Бентън. Внимателно опипа комбинезона около кръста си, докосвайки леко камерата писалка. Също като доктор Полсън, който се преструваше, че не се интересува от това, което вижда и докосва.

— Десет градуса надолу и леко вдясно — инструктира я Бентън.

Доктор Полсън я накара да се наведе напред и започна да изследва гърба ѝ, а тя се възползва от позицията, за да изпълни инструкцията.

— Дишайте дълбоко.

Явно имаше опит в това, което вършеше. Докосваше я навсякъде — с пръсти, шепа или цяла ръка, но го правеше в синхрон с изискванията на прегледа. Само издутите му панталони, плътно притиснати в нея, издаваха, че нещо не е наред.

— Имате ли някакви белези по рождение? Не виждам такива...

Дланта му леко се плъзна по гладкия ѝ гръб.

— Не, сър.

— Все нещо трябва да имате — настоя той. — Например белег от апендектомия или нещо друго?

— Не.

— Достатъчно — обяви Бентън в ухото ѝ. Стори ѝ се, че зад спокойния му тон се долавя гняв.

Оказа се обаче, че не е достатъчно.

— Искам да се изправите и да застанете на един крак — каза доктор Полсън.

— Може ли да се облека?

— Още не.

— Достатъчно! — повтори Бентън и гласът му егна в ухото ѝ.

— Станете! — заповяда доктор Полсън.

Луси остана седнала на кушетката и започна да навлича летателния си комбинезон. Натика ръце в ръкавите и дръпна ципа, без да си прави труда да слага сутиена. Очите ѝ бяха заковани в лицето на доктора. Вече не се преструваше на нервна или уплашена и той моментално го усети. Направи крачка към него и кратко му нареди:

— Седни.

— Хей, какво правите? — попита Полсън и очите му се разшириха от смайване.

— Седни!

Мъжът не помръдна, а очите му останаха приковани в нейните. В тях се прокрадваше страх — като в очите на повечето насилници, с които се беше сблъсквала. Направи рязко крачка към него с единствената цел да го вцепени още повече. После издърпа писалката от горното джобче на комбинезона и я завъртя така, че да му покаже жичката, която висеше от нея.

— Проверка на честотите — каза на Бентън, имайки предвид апаратурата, с която той беше в състояние да провери действието на всички скрити предаватели в чакалнята и кухнята на долния етаж.

— Всичко е наред — долетя отговорът.

Много добре, рече си тя. Долу нямаше никакви подозрителни звуци.

— Нямах идея в каква каша си се забъркал! — обърна се към доктора тя. — Никога няма да се сетиш кой гледа и слуша цялата тая сцена, на живо и в реално време! А сега сядай! — Тикна писалката обратно в джобчето, внимавайки миниатюрният обектив да остане насочен в него.

Доктор Полсън несигурно се раздвижи. Ръцете му придърпаха един стол, лицето му беше пребледняло.

— Коя сте вие? Какво правите?

— Аз съм съдбата ти, ебалник! — изръмжа Луси, опитвайки всичко възможно да озапти гнева си. Оказа се, че това е трудна работа — много по-трудна, отколкото да се прави на объркана и уплашена. — Правил си тези гадории и с дъщеря си, нали? С Джили! И нея ли насили, мръсно?

Той мълчеше и я гледаше. В очите му имаше безумие.

— Чу какво ти казах! Чу ме високо и ясно, мръсно! Скоро ще ме чуят и отговорните фактори във ФАА!^[1]

— Махай се от кабинета ми! — изкрещя той, най-сетне съвзел се от изненадата. По напрегнатите мускули под престилката му личеше, че се готви да се нахвърли върху нея.

— Хич не се и опитвай! — предупреди го Луси. — Да не си мръднал от този стол, преди да ти кажа! Кога видя Джили за последен път?

— За какво става въпрос?

— За розата — подсказа в слушалката Бентън.

— Аз задавам въпросите! — отсече Луси. Отговаряше на доктор Полсън, но ѝ се прииска да каже същото и на Бентън. — Бившата ти съпруга разпространява невероятни истории... Знаеш ли за тях, доктор Чики?

Той навлажни устните си. Очите му продължаваха да гледат налудничаво.

— Според нея ти си причината за смъртта на Джили... Това знаеш ли го?

— Розата — прошепна в ухото ѝ Бентън.

— Тя твърди, че си отишъл да видиш Джили малко преди смъртта ѝ. Занесъл си ѝ роза. О, да, ние знаем за тази роза. Повярвай ми, всичко в стаята на горкото момиченце беше изследвано, при това най-подробно!

— В стаята ѝ е имало роза?

— Накарай го да я опише — каза Бентън.

— Ти ще кажеш — отвърна на доктор Полсън тя. — Откъде я взе?

— Нищо не съм вземал. Не знам за какво говорите.

— О, я стига! Не ми губи времето!

— Нали няма да отидете във ФАА?

Луси се разсмя и поклати глава.

— Господи! Задници като теб трябва да ги ликвидират до девето коляно! Нима наистина мислиш, че ще ти се размине?! Разкажи ми за Джили! Всичко, без да скриваш каквото и да било. А после може би ще поговорим и за ФАА...

— Изключи това! — прошепна той и посочи писалката камера.

— Разкажи ми за Джили и ще го изключа.

Той кимна с глава.

Тя докосна писалката, сякаш я изключваше.

Полсън я гледаше с широко отворени, недоверчиви очи.

— Розата — повтори Луси.

— Кълна се в Бога, че не знам нищо за никаква роза! — пламенно рече той. — Никога не бих причинил нещо лошо на Джили! Какво казва тя? Какво казва онази кучка?

— За Сузана ли питаш? — изгледа го Луси. — Много неща казва. И от начина, по който ги казва, излиза, че ти си причина за смъртта на Джили. По-скоро за убийството й...

— Не! Боже Господи! Не!

— И с Джили сте си играли на войници, нали? Обличал си я в камуфлажни дрехи и си я обувал в ботуши, нали, задник? Събирал си у дома разни перверзници, за да играете гадните ти игри!

— О, Боже! — простена мъжът и закри очите си с длан. — Каква кучка! Това си беше само между нас...

— Между вас?

— Между Сузи и мен.

— И още кой? Водил ли си и други хора да участват в игрите?

— Това си беше моят дом!

— Господи, каква свиня! — изгледа го с отвращение Луси.

— Вършил си гадости пред очите на невръстната си дъщеря!

— Ти от ФБР ли си? — попита Полсън и отвори очи. Бяха безжизнени като на акула и в тях се четеше смъртна омраза. — Оттам си, нали? Знаех си аз! Нямахте как да не стане! Всичко в живота ми се обърква по този начин! Пак съм прецакан!

— Аха, сега разбирам — кимна Луси. — ФБР те принуди... Нямахте друг избор, освен да ме накараш да се съблека за преглед,

нали?

— Това няма нищо общо — глухо промърмори той. — Няма никакво значение...

— Според мен има, при това много — иронично отвърна тя. — Скоро ще разбереш това. А аз не съм от ФБР. Нямах чак толкова късмет...

— И всичко беше заради Джили, така ли? — попита Полсън. В гласа му пролича известно облекчение, но тялото му продължаваше да е отпуснато върху стола. — Аз обичах дъщеря си. Господ ми е свидетел, че не съм я виждал от Деня на благодарността...

— Кученцето — подсказа Бентън и тя за малко не изтръгна слушалката от ухото си. Тоя вече прекаляваше!

— Мислиш, че някой е убил дъщеря ти, защото си доносник на Вътрешна сигурност, така ли? — Въпросът беше зададен точно навреме. Тя си знаеше работата и беше сигурна, че ще го пипне. — Хайде, Франк, кажи ми истината! Не си утежнявай положението...

— Някой я е убил... — унесено повтори той. — Не, това не може да бъде!

— Може.

— Не, не може!

— Кой е идвал у вас да играете на войници? Познаваш ли Едгар Алан Пог? Онзи, който е живял в къщата отзад? В къщата на госпожа Арнет?

— Нея я познавам — отвърна докторът. — Беше ми пациентка. Пълна хипохондричка и ужасна досадница!

— Това е важно — прошепна Бентън, сякаш Луси не го осъзнаваше. — Започва да се изповядва. Дръж се приятелски...

— Пациентка в Ричмънд? — попита Луси. Зададе въпроса си с по-мек глас, въпреки че нямаше никакво желание да се държи дружелюбно с този тип. — Кога?

— О, не помня. Преди цяла вечност. Фактически от нея купих онази къща в Ричмънд. В началото на века семейството ѝ е притежавало целия шибан квартал, който е представлявал едно голямо имение, по-късно раздробено на парцели. Аз купих нашата къща от нея, при това на добра цена. На много добра цена...

— От тона ти усещам, че не си я харесвал кой знае колко — подхвърли Луси така, сякаш двамата бяха добри приятели в прекрасни

отношения.

— Непрекъснато се влачеше у дома, в кабинета, навсякъде. Адска досадница, която все мрънкаше и се оплакваше...

— Какво стана с нея?

— Умря. Преди осем, десет години... Отдавна.

— От какво? — попита Луси. — От какво умря?

— Имаше рак. Умря си у дома.

— Подробности — рече Бентън.

— Какво знаеш за това? — попита Луси. — Сама ли е била в момента на смъртта си? Голямо погребение ли й направиха?

— Но защо ме питате? — погледна я с недоумение доктор Полсън. Беше ясно, че се чувства доста по-добре, усетил приятелското й отношение.

— Може да има връзка с Джили. Знам неща, които ти не знаеш. Отговори на въпросите ми, ако обичаш...

— Внимателно — обади се Бентън. — Дръж го изкъсо...

— Добре, слушам — кимна с въздишка Полсън.

— Беше ли на погребението?

— Не помня дали изобщо е имало такова.

— Трябва да е имало — настоя Луси.

— Тя мразеше Бог, обвиняваше го за всичките си болки и страдания, за самотата си. И това беше напълно разбираемо за онези, които я познаваха... Една отвратителна бабичка, просто непоносима! Няма лекарски хонорар, който да е достатъчно голям за лечението на такива като нея!

— Умряла е у дома си, така ли? Била е болна от рак и е умряла в дома си, съвсем сама? Не бяха ли я прибрали в старчески дом?

— Не.

— Но тя е била богата, защо е умряла сама, без медицинска помощ?

— Не знам какво значение има всичко това — въздъхна Полсън и очите му пробягаха по кабинета. Беше нащрек, но вече по-самоуверен.

— Има — увери го Луси. — Подобряваш собственото си положение. — В гласа й се промъкна и лека заплаха. — Искам да се запозная с медицинския картон на госпожа Арнет. Покажи ми го, изкарай го на екрана на компютъра си...

— Вероятно съм го изтрил, защото е умряла — отвърна доктор Полсън и леко се усмихна: — Странното е, че скъпата госпожа Арнет е дарила тялото си на науката, защото не е искала погребение и е мразила Господ... Предполагам, че някое студентче по медицина е накълцало старата кучка... Понякога си мисля по този въпрос и ми става жал за бедното студентче по медицина, което е имало лошия късмет да се докосва до грозното й сбръчкано тяло... — Вече говореше значително по-спокойно, но това само усилваше гнева, който клокочеше в душата на Луси.

— Питай го за кученцето — обади се Бентън.

— Какво стана с кученцето на Джили? — попита тя. — Жена ти твърди, че кученцето им е изчезнало и ти имаш нещо общо с това...

— Тя вече не ми е жена — хладно отвърна той. — И никога не е имала куче.

— Суити — подсказа му Луси.

Той само я погледна, в очите му играеха странни пламъчета.

— Къде е Суити?

— Единствените сладури^[2], които познавам, сме аз и Джили — отвърна с лека насмешка той.

— Не се прави на интересен! — предупреди го Луси. — В това няма нищо смешно!

— Сузи ме наричаше Суити. Винаги го е правила. Аз пък използвах същото обръщение към Джили.

— Това е отговорът, който ни трябва — обади се Бентън. — Достатъчно. Можеш да се махаш.

— Няма никакво кученце, всичко това са пълни глупости — добави доктор Полсън, който очевидно нямаше намерение да приключва разговора. Луси моментално усети какво ще последва. — Коя си ти? Дай ми тази писалка! — Той се надигна от стола: — Ти си едно нагло момиченце, което е решило да ме поизстиска, нали? Да изкара някой долар от мен... Но вероятно вече разбираш, че няма да стане. Хайде, дай ми писалката!

Луси се подготви, ръцете ѝ бавно се спуснаха надолу.

— Излизай! — заповяда Бентън. — Веднага!

— Ти и някоя стърчиопашка като теб сте решили да изкарате малко пари, нали?

Полсън се изправи пред нея, а тя разбра какво ще последва.

— Изнасяй се! — настоятелно прошепна Бентън. — Всичко свърши!

— Искаш камерата, а? — засмя се злобно. — Искаш и микрорекордера? — Нямахте такъв, той беше при Бентън. — Наистина ли ги искаш?

— Нека се престорим, че това изобщо не се е случвало — каза докторът с усмивка на уста. — Дай ми ги, нали вече получи информацията, която търсеше? Дай ми тези машинки!

Луси чукна с пръст клетъчния интерфейс, който беше закачен с клипс за колана ѝ, а тънката му жичка минаваше през малка дупка в летателния ѝ комбинезон. Това беше достатъчно, за да го изключи, и екранът на Бентън се опразни. Беше в състояние да чува и говори, но не виждаше нищо.

— Недей! — умолително рече той. — Махай се, веднага!

— Суити — подигравателно подхвърли Луси. — Какъв майтап! Не мога да си представя, че някой ще те нарича Суити! Направо ми се гади! Ако искаш камерата и магнетофона, ела си ги вземи!

Полсън се втурна напред и се надяна на юмрука ѝ. Миг по-късно краката му литнаха нагоре и тялото му тежко се тръшна на пода. От устата му излетя вик на болка, а Луси се озова на гърба му. Едното ѝ коляно притискаше дясната му ръка, а другата се оказа болезнено извита зад гърба.

— Пусни ме, боли! — изрева той.

— Луси, недей! — изкрещя Бентън, но нямаше кой да го чуе.

Дала воля на гнева си, Луси сграбчи доктора за косата и рязко изви главата му назад.

— Надявам се, че се забавляваш добре, сладур! — изсъска тя. — Би трябвало да ти пръсна гадната тиква! Насилвал си собствената си дъщеря, изрод такъв! Пускал си я и на перверзниците, които си канил в дома си! Направил си го през лялото в спалнята ѝ, малко преди да се изнесеш, нали? — Натисна главата му в пода с такава сила, сякаш искаше да го удави в морето от бели плочки. — Колко живота си разбил, копелдак мръсен? — Блъсна главата в пода със сила, която му доказа, че наистина би могла да му пръсне мозъка. От устата му излетя грозен рев.

— Луси! Спри! — гласът на Бентън заплашваше да пробие тъпанчето ѝ. — Пусни го и изчезвай! Веднага!

Тя примигна, бавно осъзнала какво всъщност прави. Не можеше да го убие. Не биваше да го убие. Пусна го и се отдръпна. Вдигна крак да го ритне в главата, после се спря. Дишаше тежко, цялата плувна в пот. Трепереше от желание да пребие този тип, да го смачка като хлебарка.

— Да не си помръднал! — изръмжа заплашително, докато бавно отстъпваше назад. Сърцето ѝ лудо блъскаше, а съзнанието ѝ със смайване установи, че наистина изпитва огромно желание да го убие. — Остани по очи на пода, без да мърдаш!

Ръката ѝ се протегна към плота с компютъра и прибора фалшивия формуляр на ФАА. Продължи да върви назад, докато стигна вратата и пръстите ѝ напипаха бравата. Доктор Полсън остана да лежи с лице към пода, тялото му не помръдваше. Кръвта от носа му чертаеше ярка вадичка върху белите плочки.

— Свършено е с теб! — изръмжа от прага тя, обърна се и хвърли поглед към стълбището. Възрастната секретарка не се виждаше никъде. Къщата тънеше в сънлива тишина, двамата бяха съвсем сами — точно както го беше планирал докторът. — Свършен си, да знаеш! Имаш страшен късмет, че все още си жив!

Обърна се и затръшна вратата след себе си.

[1] Федералната авиоадминистрация на САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Sweetie (англ.) сладур. — Б.пр. ↑

47.

Групата от петима агенти предпазливо напредваше по тесните улички на тренировъчния лагер, като крайната им цел беше малка къща с покрив от бетон и напукана мазилка по стените. Всички бяха въоръжени с 9-милиметрови щурмови карабини „Берета Сторм“, оборудвани с оптически мерници и тактически прожектори.

Къщата беше стара и зле поддържана, а из малкото занемарено дворче бяха пръснати гумени джуджета, дядомразовци и бонбонени бастуни. Палмовите дървета бяха накичени с гирлянди и разноцветни лампички, а от вътрешността на къщата долиташе кучешки лай. Агентите носеха пушките си на ремък, с наведени под 45 градуса дула. Бяха облечени в черни дрехи и нямаха бронезилетки — нещо доста необичайно за щурмова операция.

Във вътрешността на къщата Руди бе заел позиция зад нещо като барикада от преобърнати маси и столове, която блокираше тесния коридор към кухнята. Носеше камуфлажен комбинезон и маратонки, а оръжието му беше АР-15 — една мощна бойна карабина със седемдесет сантиметрово дуло и обхват от над триста метра, която нямаше нищо общо с леките щурмови оръжия „Берета“. Той не се нуждаеше от оръжие за прочистване на къщата, защото беше вътре в нея. Премести се от вратата към счупения прозорец над умивалника и предпазливо надникна навън. Веднага забеляза някакво движение зад контейнера за смет, който се намираще на петдесетина метра от къщата.

Опря приклада на пушката на умивалника, а дългото дуло легна на изгнилия перваз. Погледна през оптическия мерник и откри първата си жертва, клекнала зад контейнера. Всъщност, виждаше само една малка част от тялото на човека, облечен в черно. Прицели се и натисна спусъка. Агентът изкрещя от болка, а миг по-късно в полезрението му изскочи още един, спринтиращ към прикритието на близката палма. Улучи и него, но този път не чу нищо, защото бързаше да се прехвърли към барикадата в коридора, гневно отмествайки столовете и масите,

които се изпречваха на пътя му. Прескочи препятствията, връхлетя в дневната и разби стъклото на прозореца с приклада на пушката си. Стрелбата му продължи около пет минути. В резултат всичките петима агенти бяха улучени с гумени куршуми, но въпреки това продължаваха да напират към къщата. Руди се принуди да включи радиостанцията си, за да ги спре.

— За нищо не ставате, момчета — изръмжа в микрофона той, бършейки потта от лицето си. Във вътрешността на къщата симулатор беше доста горещо. — Всички сте мъртви, без изключение...

Излезе на прага и изчака облечените в черно агенти, които бавно крачеха към празнично украсения двор. Правеше им чест, че с нищо не издаваха болката, която вероятно изпитваха. Той прекрасно знаеше колко болезнено е попадението на гумен куршум върху незащитено тяло. Няколко такива попадения и човек е готов да се разреве. Тези петимата, макар и новобранци, явно издържаха на болка. Руди натисна копчето на малкото дистанционно в джоба си и записът на кучешки лай от вътрешността на къщата рязко се прекрати.

Агентите бяха на няколко крачки. Дишаха тежко и гледаха навъсено, крайно недоволни от себе си.

— Какво стана? — попита Руди и поклати глава: — Отговорът е лесен...

— Прецакахме се — процеди един от агентите.

— Защо? — попита той и отпусна дългата пушка край тялото си. Голите му гърди, стегнати и мускулести, бяха облени в пот. Яките му ръце бяха прорязани от изпъкнали вени. — Искам кратък отговор, какво пропуснахте, че да сте мъртви сега?...

— Не очаквахме, че ще бъдеш въоръжен с бойна карабина — обади се друг агент, докато бършеше с ръкав изпотеното си лице. — Предполагахме, че ще използваш пистолет...

— Никога не разчитайте на предположения — каза Руди и обхвана с поглед цялата група. — Бих могъл да се затворя тук и с ръчна картечница, бих могъл да ви подложя на обстрел с куршуми петдесети калибър... Но вие направихте една друга грешка и тя се оказа фатална. Хайде, спомнете си. Говорили сме за нея...

— Обърнахме се с гръб към шефа — обади се някой и групата избухна в смях.

— Комуникацията, момчета — бавно и отчетливо рече Руди, след което посочи един от агентите с много прах по униформата: — Ти, Андрюз... В момента, в който беше улучен в лявото рамо, трябваше да предупредиш другарите си, че стрелям от кухненския прозорец, който е в задната част на къщата. Направи ли го?

— Не, сър.

— Защо?

— Вероятно защото никой до този момент не беше стрелял по мен...

— Боли, а?

— Адски боли, сър — кимна младежът.

— Така е. Защото не си го очаквал...

— Не съм, сър. Никой не ни предупреди, че ще стрелят по нас с бойни патрони.

— Точно по тази причина наричам това място „Лагерът на болката и сълзите“ — поклати глава Руди. — Когато ни се случи нещо лошо в реалния живот, обикновено се оказваме неинформирани за него, нали така? Теб те улучват, болката е ужасна, разтърсен си от шубе... В резултат забравяш, че имаш радиостанция, и не предупреждаваш другарите си. Впоследствие всички те загиват. Някой да е чул кучешки лай?

— Аз — обадиха се няколко души едновременно.

— Значи чувате, че шибаното куче си дере гърлото, но пак нищо не предприемате! — гневно изръмжа Руди. — Не съобщихте този факт по радиото, нали? Шибаното куче лае, та се къса, което означава, че човекът в къщата е предупреден за появата ви... Не е ли така?

— Така е, сър.

— Край на упражнението — обяви Руди. — Махайте се. Трябва да се измия и преоблека, за да присъствам на погребението ви...

Обърна се, влезе в къщата и затръшна вратата зад гърба си. Докато разговаряше с наемниците, радиотелефонът в колата му беше вибрирал на два пъти. Сега погледна екранчето, за да види кой го беше търсил. И двете обаждания бяха от компютърния гений.

— Какво има? — набра номера му Руди.

— По всичко личи, че твоят човек е на път да свърши преднизона. Последната му рецепта е изпълнена преди двайсет и шест дни от една аптека...

Руди бързо си записа адреса и телефона ѝ, после поклати глава:

— Работата е там, че той едва ли се намира в Ричмънд... Следователно задачата ни е да разберем откъде, по дяволите, се снабдява с лекарството си. Разбира се, ако изобщо си прави този труд...

— Правил си го е редовно, всеки месец... В една и съща ричмъндска аптека... От което следва, че има нужда от това лекарство, или поне си мисли така...

— Кой е личният му лекар?

— Доктор Стенли Филпот...

Руди си записа още един телефонен номер.

— И никъде другаде не са изпълнявали рецептата му, така ли? Включително и в Южна Флорида?

— Само в Ричмънд — отсече човекът насреща. — Проверих в национален мащаб. Както вече ти казах, ако вярваме на последната рецепта, останало му е лекарство за още пет дни. След което ще бъде на сухо — разбира се, ако не е намерил друг начин да се снабдява...

— Добра работа — похвали го Руди, отвори хладилника и измъкна бутилка минерална вода. — Оттук нататък поемам аз...

48.

На фона на огромните бели чудовища, които ревяха по лъскавия черен асфалт на пистата, частните самолети приличаха на детски играчки. Диспечерът в оранжев комбинезон и слушалки на ушите размахваше светещите си яркожълти палки пред носа на бавно плъзгащия се към стоянката реактивен „Бийч-джет“. Изправен под козирката на частния терминал, Бентън слушаше свистенето на двигателите, оповестяващо пристигането на Луси.

Беше неделя следобед и около него се блъскаха богаташи с кожени палта, повечето от които се бяха насочили към огромната, буйно пламтяща камина, стиснали в ръце пластмасови чаши с кафе или горещ сайдер. Бяха тръгнали да се прибират и се оплакваха от закъснението на полетите си, отдавна забравили какво значи закъснение на обикновените граждански линии, ако изобщо бяха ползвали такива. В полумрака проблясваха златни часовници и огромни диаманти, редуващи се със загорели и красиви лица. Някои пътуваха с кучетата си, които, подобно на частните самолети на своите собственици, бяха от най-различни размери и породи, но винаги от най-скъпите възможни. Бентън гледаше как вратата на „Бийч-джета“ се отваря и автоматичната стълбичка пъргаво разгъна металните си стъпала. Луси обаче ги пренебрегна и скочи направо на бетона. Мъкнеше торбите си сама, с непринудената грациозност на трениран атлет, непоколебима и изпълнена със самочувствие. Сякаш винаги знаеше къде отива — включително и в случаите, в които нямаше право да знае...

Тя нямаше право да бъде тук. Той ѝ каза не. Каза ѝ го в момента, в който вдигна слушалката: „Не, Луси. Не идвай в Аспен. Сега не е удобно.“

Не влязоха в спор. Биха могли да спорят с часове, но и двамата не бяха устроени така, че да издържат на подобно нещо. Предпочитаха да изстрелват кратки реплики, просто за да стигнат максимално бързо до някакъв край. Бентън не беше сигурен, че е доволен от това, което

започна да проумява с хода на времето. А именно, че двамата с Луси имат много общо помежду си. Това проличаваше все по-ясно и аналитичната част на съзнанието му, която никога не спираше да обработва и класифицира информацията, вероятно вече беше стигнала до заключението, че именно общите неща между него и Луси обясняваха връзката му с Кей — разбира се, дотолкова, доколкото тя изобщо можеше да бъде обяснена. Кей обичаше племенницата си пламенно и безусловно — така, както обичаше и него. Преди да опознае Луси, Бентън изобщо не можеше да разбере защо тя го обича така — пламенно и безусловно, но сега вече започваше да му просветва.

Луси блъсна вратата с рамо и влетя в терминала, стиснала по един сак във всяка ръка. След което се закова на място, изненадана да го види.

— Дай да ти помогна — рече той и пое единия сак.

— Не очаквах да те видя тук...

— Е, тук съм и толкоз. Както и ти. Нека се опитаме да извлечем най-доброто от този факт.

Богаташите с кожените палта и яки очевидно ги взеха за недоволна от живота двойка: той, богатият възрастен мъж; тя, младата и красива съпруга или любовница. Мина му през ума, че някой може да я вземе за негова дъщеря, но Бентън не се държеше като баща. Всъщност, не се държеше и като любовник. Можеше да се обзаложи, че богаташите наоколо ги вземат за типична семейна двойка от тяхната собствена черга... Той не носеше нито кожи, нито злато, нито пък изглеждаше показно богат. Но около него се носеше онази особена аура, която излъчват само богатите, ама много богатите хора... В продължение на много години Бентън беше водил тих и незабележим живот. И през всичките тези години беше имал достатъчно време да трупва фантазии, планове и пари...

— Поръчала съм кола под наем — каза Луси, докато прекосяваха терминала, който нямаше нищо общо с обичайните летища, а приличаше по-скоро на малка хижа от дърво и камък, обзаведена с кожени мебели и модерно западно изкуство. Пред входа ѝ се издигаше внушителната бронзова скулптура на скален орел.

— Ами тогава вземи си я — рече Бентън и изпусна облаче пара в ледения въздух. — Ще се срещнем в „Маруун Белс“.

— Какво? — погледна го с недоумение тя и спря пред входа, без да обръща внимание на пиколата с дълги палта и каубойски шапки.

Бентън бавно извърна към нея загорялото си лице с твърди черти. Отначало се усмихнаха само очите му, а след това ги последваха и устните. Стоеше на крачка от бронзовия орел и внимателно я оглеждаше от главата до петите. Тя носеше ботуши, в които бе затъкнала широки брезентови панталони, а нагоре бе облякла скиорско яке.

— В колата имам апрески — рече той.

Очите му останаха приковани в нейните. Вятърът развя косата ѝ, която беше по-дълга, отколкото я помнеше. Имаше тъмнокестеняв цвят, с червеникав оттенък, сякаш близната от огън. Студът бързо зачерви бузите ѝ. Винаги си мислеше, че да я гледа в очите, беше все едно да наднича в сърцето на ядрен реактор или в кратера на действащ вулкан... За да зърне това, което е видял Икар в полета си към слънцето...

Очите ѝ променяха цвета си както от светлината, така и от непостоянното ѝ настроение. В момента бяха яркозелени. Очите на Кей бяха сини, също така наситени, но по свой начин. Оттенъците им бяха по-ненатрапчиви — меки като утринна мъгла или твърди като стомана. Сърцето му се сви. Кей му липсваше, адски много му липсваше! Появата на Луси върна болката му, още по-жестоката от преди.

— Мислех, че ще ходим пеша и ще си поговорим — подхвърли той, докато вървяха към паркинга. Каза го с тон, който изключваше всякакви възражения. — Длъжни сме да го направим, при това веднага. Затова ще те чакам в „Маруун Белс“ — там горе, където свършва пътят и дават моторни шейни под наем... Ще се справиш ли с височината? Въздухът е доста разреден...

— Знам, че е разреден — каза на гърба му тя, тъй като Бентън вече се беше обърнал и се отдалечаваше.

49.

От двете страни на прохода се издигаха стръмни заснежени склонове, върху които падаха сенките на късния следобед. На високите върхове отвъд тях вече валеше сняг. След три и половина беше безсмислено да се карат ски, тъй като тук, в Скалистите планини, се мръкваше рано, а пътищата бързо замръзваха.

— Трябваше да тръгнем обратно по-рано — промърмори Бентън, забивайки щеки пред обувките си. — Двамата сме опасни заедно, тъй като не знаем кога да се откажем...

Бяха подминали четвъртия маркер за лавини, до който Бентън предложи да стигнат в началото на прехода, и бяха продължили със стабилно темпо нагоре, към езерото Маруун. Но бяха принудени да се върнат обратно на по-малко от километър от него, за да не замръкнат в планината. По всичко личеше, че ще стигнат до колите си по тъмно. Бяха гладни, започваше да им става студено. Дори Луси се почувства уморена, макар че за нищо на света нямаше да го признае. Бентън обаче виждаше, че голямата надморска височина започва да ѝ се отразява — тя забави крачка и изгуби желание за разговор.

За известно време се чуваше само скърцането на снега под апреските им. Щеките започнаха да потъват в снега значително по-трудно, тъй като той беше хванал ледена кора. Дишаха равномерно, изпускайки облачета бяла пара. От време на време Луси нарушаваше ритъма и издишваше въздуха със силно свистене. Бяха се увлекли в разговор за Хенри и това беше причината да се отдалечат повече, отколкото беше разумно.

— Съжалявам — извини се Бентън. Алуминиевото ръбче на тежката му обувка тихичко звънна в леда. — Трябваше да се осъзная по-рано... В момента трябва просто да крачим по обратния път, защото не разполагам нито с протеинови блокчета, нито с вода.

— Ще се справя, не се безпокой — отвърна Луси, която при нормални обстоятелства не би изпитвала никакви трудности да поддържа неговото темпо. — Всичко е заради тези малки самолетчета.

Не хапнах нищо, а сутринта правих крос и карах колело. Нямах представа, че това ще ми се отрази...

— Забравям всеки път, когато се озова тук — каза Бентън и хвърли поглед към снежната виелица, която се спускаше над белите върхове вдясно от пътеката. Гледана оттук, тя приличаше на бяла мъгла. Беше на около километър и половина, на височина не повече от триста метра. Той се надяваше да стигнат до колите, преди да потънат в нея. Пътят не беше труден, нямаше как да се загубят, защото посоката беше само една — надолу. Нямаше да умрат...

— Следващия път ще хапна здраво — обеща си Луси, дишайки тежко. — И няма да тръгна да правя преход още на първия час...

— Съжалявам — отново се извини той. — Забравих, че и твоите сили имат граници.

— Напоследък изразходвах доста...

— Ако ме беше попитала, щях да те предупредя... — Той премести щеката си напред и пристъпи след нея. — Но ти нямаше да ми повярваш...

— Обикновено те слушам.

— Не казвам, че не ме слушаш. Казах, че нямаше да ми повярваш. Особено в този случай...

— Може би. Още колко ще вървим? До кой маркер стигнахме?

— За съжаление едва до третия. Чакат ни още няколко километра... — Очите му отново се извърнаха към приближаващия се снежен облак. За броени минути той беше успял да скрие горната половина на високите върхове, а вятърът набираше сила. — Откакто съм тук, времето е все такова... Почти всеки ден вали сняг, най-често следобед. Трупа двайсетина сантиметра и спира... Когато се превръща в мишена, човек не може да бъде обективен. Като бойци, ние сме склонни да превръщаме в обект онези, които преследваме, по начина, по който те го правят със своите жертви. Различно е, когато ние сме обектите, когато се превръщаме в жертви. А за Хенри ти си обект. И жертва, независимо колко силно мразиш тази дума. Тя те е превърнала в обект още преди да се срещнете. Предизвикала си нейното възхищение и тя е пожелала да те притежава. И Пог те възприема като обект, но по различен начин. По свои причини, които са различни от причините на Хенри. Той иска да ти причини болка и нищо повече...

— Наистина ли мислиш, че преследва мен, а не Хенри?

— Да. Ти си набелязаната жертва. Ти си обектът. — Думите му бяха придружени от забиване на щеките в снега и тихото дрънкане на обувките. — Имаш ли нещо против да спрем за малко? — Нямаше нужда от почивка, но беше сигурен, че тя има.

— Спряха и се облегнаха на щеките, дишайки тежко. Очите им се извърнаха към снежната буря, която поглъщаше планината вдясно от пътя. Беше на около километър, почти на едно ниво с тях.

— Давам ѝ най-много половин час — промърмори Бентън, свали слънчевите си очила и ги тикна в джоба на якето си.

— Бедата ни настига — рече Луси. — Символично, нали?

— Това е едно от хубавите неща на планинските излети или на излизането в открития океан — каза той. — Природата придава дълбочина на нещата... — Наблюдаваше бързото движение на сивите облаци, давайки си сметка, че скоро ще бъдат тук и снеговалежът ще бъде обилен. — Бедата идва... Страхувам се, че си права. Ако не го спрем, той ще направи нов удар...

— Дано да го насочи към мен този път — заяви Луси.

— Не говори така!

— Искрено се надявам на това — добави тя и отново тръгна напред. — Това е най-хубавият подарък, който може да ми направи. След това просто няма да го има!

— Хенри умее да се грижи за себе си, при това съвсем нелошо — напомни ѝ Бентън, докато правеше големи крачки в замръзналия сняг.

— Но не като мен. Даже е много далеч от мен. Каза ли ти какво направи в тренировъчния лагер?

— Не.

— Когато използваме стила „Гавин де Бекер“ в симулираните бойни действия, ние сме доста брутални... Но курсантите не знаят това, защото така е в живота — никой не знае какво го очаква... По тази причина някъде към средата на обучението им предлагаме малка изненада. Пускаме им кучетата, но без намордници. Разбира се, Хенри беше екипирана със специален дебел ръкав, но когато видя, че кучето е без намордник, буквално превъртя. Разпищя се и хукна да бяга, а кучето се втурна подире ѝ. Накрая се разрева и заяви, че напуска...

— Съжалявам да го чуя — рече Бентън. — Ето го и втория маркер... — Щеката му посочи към дебелия кол, на който беше изписана голяма цифра 2.

— Все пак успя да го преодолее — добави Луси, стъпвайки в старите им дири, защото беше по-лесно. — Справи се и с гумените куршуми. Но не бих казала, че беше във възторг от тези симуляции.

— Човек трябва да е луд, за да ги хареса — поклати глава Бентън.

— Познавам неколцина, на които симуляциите им допаднаха — призна Луси. — Може би и аз самата съм сред тях. Болката е ужасна, разбира се, но именно в това се съдържа предизвикателството, нали? Значи съжаляваш, че тя не напусна? Мислиш ли, че е трябвало да го направи? Аз самата си давам сметка, че би трябвало да я освободя...

— Защото е била нападната в дома ти?

— Знам, че не мога — въздъхна Луси. — Ако я уволня, тя ще ме даде под съд.

— Да — рече след кратка пауза той. — По мое мнение тя трябва да се махне. Абсолютно задължително! — Направи няколко крачки, забивайки щеките в снега, после се обърна да я погледне. — Когато си я накарала да напусне полицията на Лос Анджелис и да постъпи при теб, разсъдъкът ти трябва да е бил замъглен като онези планини отсреща... — Дясната му щека се насочи към приближаващата буря. — Може би е била добро ченге, но това не я прави подходяща за операции на твоето ниво. Надявам се да напусне, преди да се е случило нещо наистина лошо...

— Прав си — изпусна облаче бяла пара Луси. — Слава Богу, че то още не се е случило...

— Никой не е убит — подхвърли той.

— Засега — допълни тя. — Господи, това ми идва доста... Наистина ли го правиш всеки ден?

— Горещо-долу. Ако времето позволява...

— По-лесно е да пробягаш маратонското разстояние — оплака се тя.

— Разбира се, стига да тичаш там, където има кислород... Ето го и маркер номер едно... Ще бъдеш доволна, като разбереш, че разстоянието между него и номер две е съвсем малко.

— Пог няма криминално досие. Той е просто един неудачник. Направо не мога да повярвам... — Луси изпусна поредното облаче бяла пара и добави: — Неудачник, който е работил при леля ми. Но

защо мен? Може би иска да докопа нея, а не мен... Може би обвинява леля Кей за здравословните си проблеми и Бог знае още за какво...

— Не — поклати глава Бентън. — Обвинява теб.

— Но защо? Това е лудост!

— Да, малко или повече е лудост. Но ти си удобна за илюзорния му начин на мислене. Само това мога да ти кажа... Той наказва теб. Когато е нападнал Хенри, вероятно е наказвал именно теб. Няма как да знаем какво точно минава през ум като неговия. Логиката му е различна от нашата. Мога да кажа, че е по-скоро психотичен, отколкото психопатичен; импулсивен, а не преценяващ тип... Това горе-долу е всичко, което мога да ти кажа... — Замълча за момент, после добави: — Ето, бурята вече е тук...

Луси побърза да си сложи очилата. Вятърът я блъсна здраво, снежинките жилнаха незащитената ѝ кожа. Бяха сухи и твърди, по-близо до представата за градушка, отколкото за мек и пухкав сняг. Дърветата от двете страни на замръзналата пътека тихо простенаха.

50.

Клоните на смърчовете и трепетликите зад прозореца се огъваха от тежестта на снега.

Скърцането на скиорските обувки на минувачите се чуваше дори горе, на третия етаж. Ниската и издължена сграда на хотел „Сейнт Реджис“ ѝ напомняше за дракона, клекнал в подножието на планината Аякс. За разлика от хората, кабинковият лифт все още не беше се събудил за живот в този ранен час. Планината блокираше лъчите на слънцето и всичко наоколо тънеше в синкави сенки. Студената тишина се нарушаваше единствено от стъпките на подранилите скиори.

След безумното изкачване до езерото Маруун в късния следобед на предния ден Бентън и Луси се качиха в колите и всеки подкара по пътя си. Той по принцип не я искаше в Аспен, още по-малко пък искаше Хенри, която почти не познаваше, но която въпреки това му се натресе на главата. Но такъв е животът: странен и пълен с изненади. Хенри вече беше тук, а сега цъфна и Луси. Бентън побърза да я предупреди, че не е удобно да отсяда при него. И това беше напълно разбираемо, защото се опасяваше, че появата ѝ ще повлияе зле и на малкото, което бе успял да постигне с Хенри. Днес обаче Луси щеше да се види с нея, в удобно за Хенри време. Бяха изтекли две седмици и Луси вече не издържаше, смазана под тежестта на въпросите без отговор. Искаше да види Хенри, независимо от моментното ѝ състояние.

С напредването на деня нещата започнаха да се подреждат в съзнанието ѝ. Всичко направено и изречено от Бентън имаше своя смисъл. Първо я подкара нагоре към върховете и разредения въздух, където тя нямаше сили дори да отговаря на въпросите му, да не говорим да изрази по някакъв начин гнева, натрупал се в душата ѝ. После, хладнокръвно и практично, я беше изпратил да си легне. Тя не беше дете, но вчерашното му поведение подсказваше, че я мисли за такава. Въпреки това не му се сърдеше, защото знаеше, че го прави с

искрена загриженост. Винаги беше усещала, че той е загрижен за нея. Беше добър, дори когато самата тя го мразеше.

Бръкна в една от раниците си за скиорските панталони от трико, пуловера и коприненото бельо и чорапи, които разстла върху леглото. Редом с дрехите лежеше 9-милиметровият глок с мерник от титан и пълнител за седемнадесет патрона — оръжието, до което прибягваше в случаите, когато ставаше въпрос за охрана в затворени помещения. То беше достатъчно мощно, без да е унищожително. Никой разумен човек не би стрелял в хотелска стая с патрон 40-и или 45-и калибър. Още не беше решила какво ще каже на Хенри, още не знаеше как ще се почувства, когато я види...

„Не очаквай нищо добро — напомни си тя. — Не очаквай да демонстрира радост от срещата, да бъде любезна и възпитана.“ Седна на леглото, смъкна дебелия чорапогащник и тениската, след което се изправи пред голямото огледало. Присви очи и направи обстоен преглед на фигурата си, търсейки някакви следи от възрастта. Не би трябвало да има такива, просто защото все още не беше навършила тридесет.

Тялото ѝ беше жилаво и стройно, но в никакъв случай момчешко. По принцип нямаше никакви оплаквания от физическото си състояние, но ѝ беше малко странно да се изучава пред огледалото. Струваше ѝ се, че външната ѝ обвивка е много различна от това, което представляваше душата ѝ. Не по-малко атрактивна, но просто различна. Мина ѝ през ума, че колкото и да бе правила любов през годините, никога няма да узнае как точно ще се чувства тялото ѝ, нито как нейното докосване ще се отрази на мъжа, с когото се люби. Много ѝ се искаше да разбере това, но същевременно се радваше, че не го е сторила.

„Изглеждаш добре“, рече си тя и обърна гръб на огледалото. А влизайки под душа, добави: „Изглеждаш достатъчно добре, за да ти се размине...“ Разбира се, външният ѝ вид нямаше абсолютно никакво значение за това, което ѝ предстоеше днес... „Няма да докосваш никого — рече си, докато пускаше водата. — Утре и вдругиден също. Господи, какво да правя?“ Въпросът беше зададен на глас, но потъна в пляска на горещата струя, която се блъсна в стъклената преграда на кабината и в мраморния под, а след това обля тялото ѝ. „Какво направих, Руди? Какво направих! Моля те, не ме напускай! Обещавам,

че ще се променя...“ Под душа даваше воля на сълзите си откакто се помнеше, още от детските си години. Преди да започне обучението си във ФБР, тя беше само една тийнейджърка, която получаваше стипендии и временна работа през лятото благодарение на влиятелната си леля. Никога дотогава не ѝ се беше налагало да спи в общи спални помещения — такива, каквито имаше в Куонтико, да стреля с различни видове оръжие и да преодолява препятствия редом с агенти, които никога не се паникьосваха и не плачеха, или поне тя не ги беше виждала да го правят. В онези години вярваше на всякакви митове и легенди, просто защото беше млада и наивна, изпълнена със страхопочитание. Днес със сигурност беше различна, но началното обучение беше оставило неизлечими следи в душата ѝ. Затова ако ѝ се плачеше, предпочиташе да го прави сама, без значение колко рядко се случваше това. Същото беше и с болката — никой не разбираше, че нещо изобщо я боли...

Усети тишината малко преди да приключи с обличането. Изпусна една сподавена ругатня и трескаво бръкна в джоба на скиорското си яке, където беше оставила джиесема си. Батерията беше изтощена. Снощи беше прекалено уморена и нещастна, за да мисли за телефона си, който така и си остана в джоба на якето. Това не беше характерно за нея, никак не беше характерно... Руди не знаеше къде е, какво става с нея. Леля ѝ също. Не знаеха и името, което използва в момента, тъй че дори да звъннат на рецепцията на „Сейнт Реджис“, пак няма да я открият. Единствено Бентън знаеше къде е и как се казва. Немислимо беше да отреже Руди по този начин! Немислимо и непрофесионално! И той с право ще бъде бесен... Да не говорим, че точно сега изобщо не е време да му обтяга нервите, тъй като и без това е на ръба... Какво ще стане, ако вземе да напусне? Тя нямаше доверие на никой друг, можеше да работи единствено с него. Откри зареждащото устройство на дъното на сака, тикна го в близкия контакт и включи джиесема. Оказа се, че има единадесет съобщения, повечето от които бяха оставени след шест сутринта, източно време. Значи бяха от него.

— Вече си мислех, че си изчезнала от лицето на земята! — каза Руди в момента, в който се включи. — От три часа се опитвам да вляза във връзка с теб. Какво правиш, за Бога? Откога престана да се обаждаш на джиесема си? Само не ми казвай, че не работи, защото няма да ти повярвам. Този телефон има обхват навсякъде, освен това те

търсих и по радиостанцията. Но ти си изключила проклетото нещо, нали?

— Успокой се, Руди — рече тя. — Батерията ми беше паднала. Нито телефонът, нито радиостанцията могат да работят без батерии... Съжалявам.

— Не си ли взе зарядното?

— Вече казах, че съжалявам, Руди!

— Хубаво. Става въпрос за нова информация и няма да е зле, ако моментално тръгнеш насам...

— Какво се е случило? — попита Луси и седна на пода под контакта, в който беше включила зарядното.

— За съжаление ти не си единствената, на която нашият човек е изпратил малък подарък... Някаква бедна старица е получила една от химическите му бомби, но не е имала твоя късмет...

— Исусе! — прошепна Луси и за миг затвори очи.

— Била е келнерка в някакъв скапан бар в Холивуд, намиращ се точно срещу една бензиностанция на „Шел“. И познай какво се продава там: високите пластмасови чаши с капак и сламка, известни като „Голямата глътка“! Жертвата е силно обгорена, но няма опасност за живота ѝ. По всяка вероятност той е посещавал заведението, в което работи. Казва се „Другият начин“, може би си го чувала...

— Не съм — почти безгласно отговори тя, представяйки си ясно обгорената — Исусе!

— В момента претърсваме района. Изпратих част от нашите хора. Не наемниците, защото те едва ли са най-острите ножове в чекмеджето — ако разбираш какво искам да ти кажа...

— Исусе! — потрети тя, неспособна да разсъждава трезво. — Няма ли най-сетне нещо да е като хората?!

— Те са най-близо до понятието „като хората“ — успокои я Руди. — Имам още две новини. Според леля ти Пог най-вероятно носи перука. Дълга перука, черна и къдрава, изработена от боядисана човешка коса. Мисля, че митохондриалният ДНК тест ще ни покаже интересни неща... Най-много да стигнем до някоя проститутка, която е продала косата си на някой производител на перуки, за да си купи дрога...

— Само това ли можеш да ми кажеш? Че носи перука?

— Едгар Алан Пог е червенокос. Леля ти е открила червени косми в леглото в къщата, където се е укривал. Перуката обяснява дългия черен косъм в леглото на Джили Полсън, също и подобните косми на тиксото, с което е била закрепена бомбата в пощенската ти кутия. Според леля ти перуката дава обяснение на много неща. Издирваме и колата му. Оказа се, че госпожа Арнет — старицата, която е умряла в къщата зад тази на семейство Полсън, е притежавала бял буик модел деветдесет и първа, който изчезва безследно след смъртта ѝ... Близките ѝ изобщо не се сетили за него, а май и за нея... Според нас има вероятност Пог да кара точно този буик, който все още е регистриран на името на госпожа Арнет. Затова пак повтарям — няма да е зле веднага да тръгнеш насам. И без това е опасно да отсядаш в къщата си.

— Не се безпокой — рече тя. — Кракът ми няма да стъпи повече в тази къща!

51.

Едгар Алан Пог затвори очи. Седеше в белия си буик на един паркинг на магистрала А-1А и слушаше музиката, която бе станала популярна с името рок за възрастни. Стискаше клепачи и се опитваше да не кашля. Дробовете му пареха при всеки напън, тресеше го и му се виеше свят. Не знаеше кога свърши уикендът, но той наистина си беше отишъл без следа. Станцията, която излъчваше рок за възрастни, обяви, че това е часът на големите задръствания, понеделник сутрин. Пог се разкашля и очите му се насълзиха в опита да диша дълбоко.

Беше пипнал грип. Най-вероятно от онази червенокоса келнерка в „Другият начин“. В петък вечерта се беше приближила до масата му, точно когато се готвеше да си тръгне. Изправи се пред него, бършейки нос с книжна салфетка. Твърде близо, за да бъде сигурна, че ще ѝ се плати. Както обикновено, той трябваше да отмести стола си и да стане, за да привлече вниманието ѝ. На практика му се искаше да изпие още един „Кървав залез“ и беше готов да си го поръча, но червенокосата келнерка не желаше да бъде обезпокоявана. Никоя от тях не желаше да бъде обезпокоявана. Затова заслужено получи един Голям портокал...

Лъчите на слънцето проникваха през предното стъкло и затопляха лицето на Пог, който беше дръпнал седалката максимално назад и лежеше със затворени очи. Надяваше се, че слънцето ще го излекува от грипа. Майка му твърдеше, че слънчевата светлина съдържа витамини и лекува всичко. Затова като остарееят, хората се местели да живеят във Флорида. Така казваше майка му. „Някой ден и ти ще се преместиш във Флорида, Едгар Алан. Сега си млад, но един ден ще бъдеш стар и болен като мен и тогава ще пожелаеш да се преместиш във Флорида. Дано дотогава си намериш по-престижна работа, Едгар Алан. Защото с тези темпове, с които се развива кариерата ти, едва ли някога ще стигнеш до Флорида.“

Майка му го ръчкаше да печели пари и това го тревожеше до смърт. После умря и му остави достатъчно, за да се премести във

Флорида, стига да пожелае. Той напусна работа и започна да живее с чековете, които идваха веднъж на две седмици. Последният от тях вероятно отдавна го чакаше в пощата, но той не беше в Ричмънд, за да си го вземе. Имаше малко пари и без чековете. Засега му бяха достатъчни. Все още можеше да си позволява скъпите пури. Ако майка му беше тук, сигурно щеше да му се скара, че пуши, докато е болен, но той нямаше намерение да спира. Помисли си за инжекцията срещу грип, която пропусна, защото чу новината за събарянето на старата му сграда, а също така и за преместването на Голямата риба, отворила офис в Холивуд, Флорида.

Щатът Вирджиния назначи нов главен съдебен лекар и веднага след това Пог научи, че старата сграда на службата по съдебна медицина ще бъде съборена, а на нейно място ще се изгради паркинг. Луси беше във Флорида, а ако Скарпета не беше изоставила Пог и Ричмънд, нямаше да има нужда от нов шеф и никой нямаше да пипне старата сграда. Всичко щеше да си остане както преди, той нямаше да пропусне противогрипната си ваксина и вероятно нямаше да пипне грипа... Събарянето на старата му сграда не беше правилно, не беше и справедливо. Но никой не го попита как ще се почувства без нея. Тя си беше неговата сграда. Все още получаваше чека си веднъж на две седмици, все още разполагаше с ключ за задния вход, все още работеше в анатомичното отделение, обикновено нощем...

Работеше си спокойно там, когато изведнъж чу, че сградата ще бъде съборена. Беше последният човек, останал да работи там. На другите изобщо не им пукаше за нея. Но сега трябваше да си събира нещата и да се изнася. Всички хора, които съхраняваше в надупчените кашони там долу, трябваше да бъдат изнесени тайно, късно през нощта... Беше много уморително. Слизаше и изкачваше стълбите до мазето, прекосяваше и част от паркинга. Пепелта проникваше навсякъде и дробовете скоро започнаха да го болят. Един от кашоните се изплъзна от купчината, която носеше в ръце, падна и се разпиля на асфалта на паркинга. Беше невъзможно да събере пепелта, която се оказа по-лека от въздуха и се разлетя на всички страни. Какъв ужас! Това не беше честно! Неусетно изтече един месец и той закъсня за противогрипната си инжекция, а и ваксината свърши. Отново се закашля, силна болка прониза гърдите му. Но той не помръдна,

попивайки витамините от слънчевите лъчи. В съзнанието му се въртеше само една мисъл и тя беше свързана с Голямата риба...

Когато мислеше за нея, винаги се чувстваше ядосан и депресиран. Тя не знаеше нищо за него и дори не му беше казвала „добър ден“, но въпреки това беше станала причина за възпалените му дробове. Заради нея той остана без нищо. Тя притежаваше имения и коли, които струваха стотици пъти повече от къщите, в които беше живял той. А когато това се случи, дори не си направи труда да се извини... Само се засмя. Вероятно ѝ се стори смешно да го види как подскача от изненада и проскимтява като настъпено кученце, стъписан на прага на стаята за балсамиране. Стъпила на платформата на една от празните колички, тя профуча на сантиметри от него и весело се смееше. Леля ѝ стоеше пред една от вградените в пода вани и обясняваше на Дейв за някакви проблеми, възникнали на общото събрание.

Скарпета слизаше долу само ако имаше проблем. В онзи ден, който беше горе-долу по същото време като сега — някъде около Коледа, тя домъкна и тази разглезена Луси, за която Пог само беше чувал — като всички останали. Знаеше, че е от Флорида и живее в Маями при сестрата на Скарпета. Без да е запознат с всички детайли, му стана ясно, че тази Луси се къпе във витамини и никой не ѝ натяква, че не е достатъчно заслужила, за да живее във Флорида.

Защото тя вече живееше там. Беше родена там, без никакви заслуги от нейна страна. И се беше изсмяла на Пог. Яхнала празната количка, тя почти се сблъска с него, но успя да го избегне и да се забие в платформата с празни бидони от формалдехид. Един от тях падна и се затъркаля по наклонения под, а той подскочи и предизвика смеха на Луси. Тя прелетя покрай него като палаво дете, яхнало количката за пазаруване в някой супермаркет. С тази разлика, че не беше дете, а напрацяла тийнейджърка — едно напълно разцъфнало и гордо с хубостта си седемнайсетгодишно момиче. За възрастта ѝ Пог беше абсолютно сигурен, тъй като знаеше наизуст датата на раждането ѝ. Всяка година ѝ изпращаше анонимни поздравителни картички, надписани за д-р Скарпета, Съдебна медицина, Четиринайсета улица — север, номер девет. Продължи да ги изпраща и в периода, в който сградата вече беше изоставена от всички, макар да се съмняваше, че Луси е получила някоя от тях...

В онзи паметен ден Скарпета стоеше до каменната вана, наметнала бялата манта върху едно изключително елегантно костюмче. Имала среща с някакъв депутат, обясни на Дейв тя. Щели да разговарят за някакъв законопроект, но Пог не помнеше какъв, защото тогава хич не му беше до законопроекти. Пое си дъх, гърдите му болезнено проскърцаха. Остана да лежи със затворени очи под топлите лъчи на слънцето. Онази сутрин Скарпета изглежда изключително добре в хубавите си дрехи. Пог винаги беше страдал от липсата на внимание от нейна страна, тъй като тя изобщо не го поглеждаше. Наблюдавайки я отдалеч, усети как отмалява от някаква непонятна, но сладка тръпка, която прониза тялото му. Изпитваше чувства и към Луси, но те бяха по-различни. Усещаше специалното отношение на Скарпета към племенницата ѝ и вероятно по тази причина и той започна да храни някакви чувства към нея. Но те бяха съвсем различни...

Празният бидон с грохот се търкаляше към Луси, която още стоеше на количката. От отвора му пръскаха ситни капчици формалдехид, част от онези два-три литра на дъното, които никой не беше в състояние да източи. Няколко от тях попаднаха в лицето му в момента, в който сграбчи варела с две ръце, една проникна в устата му и той неволно преглътна. По-късно, затворен в тоалетната, Пог се скъса да кашля и повръща, но никой не дойде да го види. Нито Скарпета, нито Луси. През залостената врата на тоалетната се чуваше веселият смях на момичето, което отново беше яхнало количката. Никой не си даде сметка, че точно в този момент беше разбит животът на Едгар Алан Пог, разбит завинаги...

— Добре ли си, Едгар Алан? — подвижна зад залостената врата Скарпета, но не направи опит да влезе.

Той запомни тези думи, които впоследствие си повтаряше години наред. Толкова често, че в крайна сметка не помнеше дали пресъздава вярно интонацията на гласа ѝ.

— Добре ли си, Едгар Алан?

— Да, госпожо. Искам само да се измия...

Когато Пог най-сетне излезе от тоалетната, количката на Луси беше зарязана в средата на помещението, а тя самата беше изчезнала. Нямаше я и Скарпета, Дейв също си беше тръгнал. В подземие то беше само Пог, който щеше да умре, тъй като самотната капка формалдехид

бе успяла да проникне в дробовете му и те горяха като жарава. Но той беше сам в подземие, нямаше кой да му помогне.

— Сама виждате, че знам всичко — обясни по-късно на госпожа Арнет, зает да подрежда шестте шишенца с розова балсамираща течност до лъскавата маса от неръждаема стомана. — Понякога човек трябва да страда, за да почувства страданието на другите — каза на госпожа Арнет, докато късаше парче канап от кълбото, закачено на количката. — Знам, че помните колко време прекарах край вас, как разговаряхме за вашето завещание и намеренията ви, как обсъждахме къде могат да ви изпратят — в обикновена морга или в някоя университетска патология. Вие казахте, че обичате Шарлотсвил, а аз ви обещах, че в такъв случай ще направя всичко възможно да попаднете в тамошната университетска патология. Стоях с часове в къщата ви и ви слушах, нали? Отзовавах се на всяко ваше позвъняване — първо заради документа, а после, защото вие имахте нужда от слушател и се опасявахте, че близките ви ще го оспорят.

Не могат, успокоих ви аз. Това е абсолютно законен документ. Това е последната ви воля. Ако желаете да дарите тялото си за медицински цели, а след това да бъдете кремирана от мен, вашите близки нямат думата...

Пог опипа шестте месингови патрона 38-и калибър в джоба си, продължавайки да се припича на слънце зад волана на белия буик. В компанията на госпожа Арнет се чувстваше като господар на света, посилен от всякога. Като Господ Бог, като олицетворение на всички закони.

— Аз съм една нещастна старица, Едгар Алан — сподели при последната им среща тя. — Тялото ми се разкапва, а докторът не иска дори да ме погледне, въпреки че живее отгатък оградата. Никога не остарявай толкова, Едгар Алан...

— Няма — обеща й Пог.

— Отгатък оградата живеят странни хора — каза му тя и на лицето й се появи многозначителна усмивка. Тази усмивка искаше да му внуши нещо, но какво? — Жена му е пълен боклук, да знаеш. Виждал ли си я?

— Не, госпожо. Не вярвам да съм я виждал.

— Не ти и трябва — поклати глава старицата, а очите й отново искаха да му намекнат нещо. — Изобщо не ти трябва!

— Не, госпожо Арнет. Наистина не ми трябва. Ужасно е, че вашият доктор не желае да бъде обезпокояван, но това няма да му се размине.

— Такива като него винаги си получават заслуженото — прошепна тя от леглото си в задната стаичка на къщата. — Повярвай ми, Едгар Алан, всеки си получава заслуженото. Познавам го от много години и знам, че не иска да го закачат. Изобщо не разчитай на него, когато ти трябва подпис...

— Какво искате да кажете? — погледна я Едгар Алан. Изглеждаше дребна и съсухрена в широкото легло, покрита с всички завивки и дрехи, защото все ѝ беше студено.

— Предполагам, че когато човек си отиде, някой трябва да подпише съответните документи, нали?

— Да, така е. Лекуващият лекар подписва смъртния акт. Легитимирането на смъртта беше едно от нещата, които Пог познаваше добре.

— Но той ще бъде твърде зает, помни ми думите. И какво ще стане тогава? Може би Господ ще ме върне обратно? — Тя невесело се изсмя. — Като нищо, да знаеш! Ние с Господ никога не сме се разбирали...

— Ясно — кимна Пог. — Всичко ми е ясно. Но няма за какво да се тревожите. — Знаеше, че в момента той е Господ. Просто защото Господ не е Господ, а неговото място е заел той — Едгар Алан Пог. — Ако докторът отвъд тази ограда откаже да подпише смъртния ви акт, госпожо Арнет, аз ще имам грижата...

— Но как?

— Има си начин...

— Ти си най-доброто момче на света, което познавам — усмихна му се от леглото старицата. — Майка ти трябва да е била много щастлива!

— Тя не мислеше така.

— Значи е била лоша жена.

— Аз лично ще подпиша документа — обеща ѝ Пог. — Всеки ден се натъквам на смъртни актове, подписани от небрежни доктори...

— Никой не го е грижа, Едгар Алан...

— Ще фалшифицирам един подпис, ако се наложи — увери я той. — Затова изобщо не си губете времето да мислите за това...

— Много си сладък — погледна го с благодарност тя. — Искаш ли да получиш нещо, което ми принадлежи? В завещанието ми пише, че те нямат право да продават къщата. Хубавичко съм ги подредила. Ти можеш да живееш в нея докогато пожелаеш, само не им казвай... Можеш да вземеш и колата ми. Не съм я карала отдавна и акумулаторът вероятно е свършил. Чувствам, че времето ми изтича. Затова ми кажи какво искаш. Много бих искала да имам син като теб...

— Искам списанията — каза той. — Онези холивудски списания...

— О, мили Боже! Онези, дето са пръснати на масичката в хола? Разказвала ли съм ти за времето, което прекарвах в хотел „Бевърли Хилс“, за всичките звезди, с които се срещах в „Поло Лондж“ и другите модерни заведения?

— Пак ми разкажете — отвърна той. — Обичам Холивуд повече от всичко на света.

— Слава Богу, че онзи загубеняк мъжът ми ме заведе в Бевърли Хилс. Това му го признавам. И трябва да ти кажа, че си прекарахме чудесно. Аз много обичам киното, Едгар Алан. Надявам се, че и ти гледаш филми. Няма нищо по-хубаво от един добър филм...

— Да, госпожо, така е. Хубавият филм е голяма работа. Някой ден ще замина за Холивуд.

— Непременно трябва да го направиш. Ако не бях толкова стара и болна, сама щях да те заведа там. Господи, колко беше хубаво!

— Вие не сте стара и болна, госпожо Арнет. Искате ли да се запознаете с майка ми? Някой ден ще я донеса...

— Чудесно! Ще пийнем по един джин с тоник и ще хапнем по един сандвич. Аз правя много хубави сандвичи...

— Тя е в кутия — поясни Едгар Алан.

— Много странно! — втренчено го погледна госпожа Арнет.

— Почина, а аз я сложих в кутия.

— О, разбирам. Имаш предвид пепелта й...

— Да, госпожо. Не исках да се разделяме.

— Колко мило! За съжаление никой няма да се заинтересува от моята пепел. Знаеш ли какво искам да направиш с пепелта ми, Едгар Алан?

— Не, госпожо.

— Искам да я разпръснеш през оградата, в двора на съседите. Дано доктор Полсън напълни лулата си с нея! Той не желае да бъде обезпокояван, затова аз ще му наторя ливадата...

— О, не, госпожо. Не мога да проявя подобно неуважение към вас.

— Ако го направиш, ще бъдеш възнаграден. Иди да ми донесеш чантичката от хола...

Написа му чек за петстотин долара. Аванс за изпълнение на желанията ѝ. След като осребри чека, той ѝ купи една роза, избърса пръсти с носната си кърпичка и остана да си поговори с нея. Беше много любезен и през цялото време бършеше ръцете си.

— Защо непрекъснато си бършеш ръцете, Едгар Алан? — попита от леглото си старицата. — Трябва да махнем целофана на тази прекрасна роза и да я поставим във ваза. Хей, защо я слагаш в чекмеджето?

— За да я имате завинаги — отговори той. — А сега ще ви помоля да се обърнете за минутка...

— Какво? — изненадано го погледна тя.

— Направете го и ще видите...

Помогна ѝ да се обърне по корем и с изненада установи, че е лека като перце. После седна на гърба ѝ и натика бялата си кърпичка в устата ѝ. Искаше да е сигурен, че няма да вдига шум.

— Говорите прекалено много — рече ѝ. — Но сега не е време за приказки. — Не би трябвало да говорите толкова много — промърмори, докато притискаше ръцете ѝ към леглото. Тя раздвижи глава и направи опит да се бори, но силите ѝ бързо се изчерпаха. Последният дъх излетя почти неусетно от гърдите ѝ, смазани от тежестта на тялото му. Той изчака още малко, после внимателно извади кърпичката си от устата ѝ. Остана отгоре ѝ, просто за да е сигурен, че ще стои кротко и няма да диша, докато той ѝ говори. Така беше постъпил и с момичето, дъщерята на доктора... С красивото малко момиченце, бащата на което вършеше разни неща в къщата насреща. Неща, които Пог не би трябвало да вижда...

Резки почуквания по стъклото го накараха да подскочи. Отвори очи и в същия миг избухна в остра кашлица. Над страничното стъкло се беше привел едър ухилен негър, който чукаше с пръстена на едната си ръка, а с другата размахваше стек цигари M&M.

— Пет долара! — извика той. — Събирам дарения за църквата!
Пог трескаво завъртя стартерния ключ, включи на заден и
натисна педала на газта.

52.

Кабинетът на доктор Стенли Филпот се помещаваше в една от белите тухлени къщи, по Мейн Стрийт. Той беше общо практикуващ лекар, който прояви голяма любезност към Скарпета, потърсила го по телефона във връзка с пациент на име Едгар Алан Пог.

— Знаете, че не мога да направя това — студено заяви той, когато чу молбата ѝ.

— Мога да дойда с полицейска заповед, ако това ще ви направи по-сговорчив — уведоми го тя.

— Едва ли — рече доктор Филпот.

— Искам да си поговорим за този човек, нищо повече — увери го Скарпета. — Може ли утре сутринта да ви посетя в кабинета ви? Страхувам се, че така или иначе ще се наложи да говорите за него, най-вероятно с полицията.

Доктор Филпот не прояви желание да си контактува с полицията. Не искаше патрулни коли в близост с кабинета си, не искаше униформените да плашат пациентите в чакалнята му. Оказа се приятен мъж с чисто бяла коса и безупречни обноски, който беше наредил на секретарката си да я покани в задната стаичка, която някога е била кухня.

— Присъствал съм на няколко ваши лекции — каза той, докато пълнеше две чаши с кафе от машината. — Веднъж в Медицинската академия на Ричмънд, втори път в „Комънуелт Клъб“. Разбира се, вие няма как да сте ме запомнили... Как го пиете?

— Черно, моля, благодаря — отвърна тя от мястото си до прозореца, отвъд който се виждаше тясната, покрита с паваж алея. — Това в „Комънуелт Клъб“ трябва да е било доста отдавна...

Домакинът донесе чашите, издърпа един стол и седна с гръб към прозореца. Самотен слънчев лъч изскочи иззад облаците и лизна гъстата му бяла коса, която се сливаше с колосаната престилка. На врата му се поклащаше забравен стетоскоп, а от ръцете му, положени спокойно върху масата, се излъчваше сила.

— Доколкото си спомням, тогава разказахте няколко доста любопитни истории — промълви замислено доктор Филпот. — С мярка и отлично чувство за хумор. Спомням си какво си помислих, като ви слушах — че сте смела жена. По онова време в „Комънуелт Клъб“ рядко канеха представителки на нежния пол. Май и сега е така. Признавам, че ви слушах в захлас и дори ми мина през ума да се запиша за медицински следовател. Толкова убедително говорехте...

— Още не е късно — отвърна с усмивка тя. — Доколкото ми е известно, дефицитът на такива кадри продължава да е остър. Не достигат повече от сто души и това е сериозен проблем, тъй като именно медицинските следователи подписват смъртните актове, посещават местата, където е настъпила смъртта, и решават дали съответният случай се нуждае от аутопсия. Това важи с особена сила за вътрешността на щата... По мое време тук имаше около петстотин медицински следователи, наричах ги „бойци“. И трябва да ви призная, че без тях изобщо не бих се справила...

— Напоследък лекарите все по-рядко са склонни да отделят от времето си за благотворителна работа — каза доктор Филпот, стиснал чашата между дланите си. — Особено младите. Страхувам се, че светът става все по-егоистичен.

— Опитвам се да не мисля в тази посока, защото се депресирам — въздъхна Скарпета.

— Това е добра тактика — кимна колегата ѝ и в сините му очи се появи някаква тъга. — С какво конкретно мога да ви помогна? Знам, че не сте дошла с радостни новини. Какво е направил Едгар Алан?

— По всичко личи, че ще бъде обвинен в убийство, в опит за убийство, изработване на бомби с цел умишлено нараняване — отвърна Скарпета. — Сигурна съм, че сте чували за смъртта на едно четиринайсетгодишно момиче недалеч оттук, преди няколко седмици... — Замълча, защото не искаше да навлиза в подробности.

— О, Боже — въздъхна той и наведе глава към кафето си. — Мили Боже!

— Колко време е бил ваш пациент, доктор Филпот?

— Откакто се помни. От невръстно момче. Бях личен лекар и на майка му.

— Тя жива ли е?

— Умря, може би преди десетина години. Беше жена с труден характер. Едгар Алан бе единственото ѝ дете.

— Бащата?

— Алкохолик, който се е самоубил преди доста време. Може би двадесет години. Нека веднага ви предупредя, че не познавам добре Едгар Алан. Отбиваше се от време на време, с обикновените оплаквания. Най-вече от грип и за да му сложа ваксина срещу пневмония. Никога не пропускаше тези ваксини, поставях му ги винаги през септември...

— Включително и последния септември? — погледна го Скарпета.

— Не. Малко преди да дойдете, хвърлих едно око на картоната му. Дошъл е на 14 октомври, поставили сме му ваксината срещу пневмония, но не и тази против грип. Доколкото си спомням, бяхме я свършили. Може би си спомняте, че имаше недостиг. Затова той получи само ваксина срещу пневмония, след което си тръгна.

— Какво още си спомняте?

— Ами, какво... Дойде, каза „здрости“. Аз го попитах как я кара с болните си дробове. Той страда от доста тежка форма на белодробна фиброза, причинена от хроничен контакт с изпаренията на балсамиращите течности. Мисля, че някога е работил в погребална агенция...

— Не съвсем — поклати глава Скарпета. — Работеше при мен.

— Така ли? — изненадано вдигна глава доктор Филпот. — Не знаех това. Питам се защо ли... Всъщност, той каза, че работи в погребална агенция, бил заместник-директор, или нещо подобно...

— Не е вярно. В края на осемдесетте, когато аз станах главен лекар в службата по съдебна медицина, той работеше в анатомичното отделение. През деветдесет и седма напусна по здравословни причини, малко преди да се преместим в новата сграда на Четвърта улица-изток. Какво обяснение ви даде за болните си дробове? Хроничен контакт с химикали?

— Каза, че се е напръскал случайно с формалдехид, при което няколко капчици са проникнали в дробовете му. Това беше придружено от една доста гротескна история. Права сте, че Едгар Алан е доста странен младеж. Винаги съм го знаел. Според това, което ми разказа, инцидентът станал, докато си работел в погребалната агенция и

балсамирал някакво тяло. Забравил да запуши устата и балсамиращата течност започнала да изтича навън, тъй като струята била прекалено силна. После се спукал някакъв маркуч. Разказваше с доста голям драматизъм... Всъщност, няма смисъл да ви обяснявам, защото той е работил при вас и вероятно го познавате по-добре от мен...

— За пръв път чувам тази история — поклати глава Скарпета. — Помня само това за хроничния контакт и факта, че наистина има белодробна фиброза.

— В това няма никакво съмнение. Правена му е биопсия, която доказва уврежданията на белодробната тъкан. В този случай не се преструва...

— Опитваме се да го открием — рече Скарпета. — Дали няма да ни помогнете с някой конкретен съвет къде да го търсим?

— Няма смисъл да подчертавам очевидното, но все пак бих попитал хората, с които е работил...

— Полицията ги издирва в момента, но лично аз не храня особени надежди — поклати глава Скарпета. — Докато работеше при мен, той беше самотник... Имам информация, че след няколко дни изтича срокът на рецептата му за преднизон. Прецизен ли е по отношение на лекарствата?

— От опит знам, че е на фази — сви рамене доктор Филпот. — Отначало, в продължение на около година, ги взема стриктно, после изведнъж ги зарязва за месеци. Това става главно с онези от тях, които водят до напълняване...

— С наднормено тегло ли е?

— Да, беше доста пълен, когато го видях за последен път...

— Колко е висок и колко тежи?

— Някъде към метър и седемдесет. През октомври тежеше поне сто килограма. Предупредих го, че това затруднява дишането му, да не говорим за натоварването на сърцето. Заради проблема с наднорменото тегло го запознах доста подробно с действието на кортикостероидите. Предупредих го, че докато ги взема, има опасност от параноични кризи...

— Опасявали сте се от стероидна психоза?

— Няма начин да избегна подобни опасения, при това за всички пациенти — поклати глава докторът. — Сблъскаш ли се веднъж със стероидната психоза, цял живот я помниш. Но не мога да кажа дали

Едгар Алан е имал пристъпи заради лекарствата, или просто си е превъртал. Как го е извършил, ако разрешите да попитам? Как е убил момиченцето Полсън?

— Чували ли сте за Бърк и Хеър? Двамата шотландци от началото на XIX век, които убивали хора и продавали телата им за медицинска дисекция? По онова време трупове за дисекция се намирали трудно. На практика студентите по медицина получавали шанс да изучават анатомията на човешкото тяло само ако то било доставяно от пресния си гроб или по други незаконни начини.

— Кражбите на трупове — кимна доктор Филпот. — Чувал съм нещичко за тях, но нямам представа дали ги има и в наше време. Хората, които разкопавали гробовете и предоставяли тела за дисекция, били наричани „възкресители“.

— В днешно време не говорим за убийства с цел продажба на трупове, но все още се среща този феномен. Тези случаи обаче са толкова трудни за разкриване, че нямаме представа за честотата им.

— Удушаване, арсеник?

— Според съдебномедицинската патология, този тип убийство се характеризира с механична асфикция. Говори се, че практикуващите го имали навик да избират жертвата си предварително — обикновено възрастен човек или болно дете, след което сядали върху гърдите, покривайки носа и устата...

— Така ли е умряло клетото дете? — попита доктор Филпот, а лицето му се разкриви от ужас. — Така ли е убил момиченцето Полсън?

— Сам знаете, че понякога поставяме диагноза, като се базираме на липсата на такава — поклати глава Скарпета. — По метода на елиминирането. По нея нямаше никакви видими следи, ако изключим известно количество свежи натъртвания, отговарящи на предположението, че някой е седял върху гърба ѝ, притискайки ръцете ѝ към леглото. Имаше и кръвотечение от носа. — Никак не ѝ се искаше да навлиза в подробности. — Разбирате, че споделям строго конфиденциални неща, нали?

— Нямам представа къде може да се е запилял — замислено промълви доктор Филпот, без да обръща внимание на последната ѝ реплика. — Ако случайно се обади, веднага ще ви уведомя...

— Ще ви дам и телефона на Пит Марино — кимна тя и започна да пише на лист хартия.

— Не знам кой знае колко за Едгар Алан — направи гримаса докторът. — А и честно казано, никога не съм го харесвал. Странен тип, от когото ме побиваха тръпки. Докато майка му беше жива, тя неизменно го придружаваше на прегледите. Имам предвид периода, в който вече беше възрастен мъж, непосредствено преди смъртта й...

— А тя от какво почина?

— Като се замисля, започвам да се тревожа — намръщено отвърна той. — Беше доста пълна жена, но полагаше грижи за себе си. Почина през зимата, след като хванала грип. У дома си. Тогава не видях нищо подозрително, но сега започвам да се питам дали е така...

— Мога ли да хвърля един поглед на медицинския му картон? И на нейния, ако все още го пазите...

— Вероятно ще ми бъде трудно да стигна до нейния, тъй като е починала доста отдавна — отвърна доктор Филпот. — Но неговият ми е подръка и веднага ще ви го дам. Почакайте само да го взема от кабинета си...

Стана и излезе от кухнята. Движенията му бяха по-бавни и по-уморени.

Скарпета се извърна към прозореца и спря поглед върху синята сойка, която лакомо опразваше хранилката, прикрепена към един от клоните на стария дъб отвън. Птицата кълвеше с ожесточение, семената летяха във всички посоки, синкавите й пера блестяха на слънцето. Миг по-късно вече я нямаше. Едгар Алан Пог спокойно може да отърве кожата, мрачно си помисли тя. Пръстовите отпечатъци не доказват кой знае какво, а причините за смъртта ще бъдат обект на оживени дебати. Няма как да се разбере колко души е убил... Не искаше да си представя с какво се е занимавал, докато е работил при нея... Какво ли е правил там долу, в мрачното подземие? Беше го виждала единствено там, винаги зает с някаква дейност, свързана най-често с обработката на телата. Тогава беше едно бледо и слабичко момче, което й хвърляше по някой и друг срамежлив поглед, докато тя слизаше от онзи ужасен служебен асансьор и отиваше да говори с Дейв. Отговорникът на моргата също не обичаше Едгар Алан и едва ли щеше да разполага с някаква информация за него.

По принцип Скарпета гледаше да съкращава максимално престоя си в анатомичното отделение. Беше мрачно и депресиращо място, главно защото щатът не отделяше достатъчно средства за поддръжката му, а медицинските факултети плащаха толкова малко за трупове, които вземаха, че мъртъвците не можеха да получат дори онзи минимум уважение, който се полага на всеки човек след края на жизнения му път. Крематориумът беше в ужасно състояние и непрекъснато се повреждаше. В ъгъла до пещта бяха струпани няколко бухалки за бейзбол, които се използваша за ръчно раздробяване на костите. Иначе пепелта на кремираните не влизаше в евтините урни, предоставяни от щата. Електрическата мелачка беше твърде скъпа, а и бухалките вършеха добра работа. С тях костите се натрошаваха достатъчно, за да могат да се смесят с пепелта. Скарпета не искаше да ѝ се напомня за това, което ставаше долу. По тази причина слизаше там само в краен случай, като старателно избягваше да поглежда към крематориума и бухалките в ъгъла до пещта. Прекрасно знаеше, че са там, но се правеше, че не ги вижда...

„Трябваше да купя мелачка — въздъхна тя, докато гледаше опразнената хранилка на дървото. — Трябваше да я купя с лични пари, а не да търпя проклетите бухалки. Днес в никакъв случай не бих позволила подобно нещо...“

— Ето, заповядайте — появи се отново доктор Филпот. В ръцете си държеше обемиста папка, върху корицата на която беше напечатано името на Едгар Алан Пог. — Четете спокойно, а аз ще се върна при пациентите си. По някое време ще се отбия да видя дали имате нужда от нещо...

Истината беше съвсем ясна — тя просто не обичаше анатомичното отделение. Специализирала съдебна патология и право, не можеше да се види нито като директор на погребална агенция, нито като балсаматор. Винаги беше поддържала мнението, че всичките тези мъртъвци нямат какво да ѝ кажат, тъй като смъртта им не е обвита в тайнственост. Просто им е дошло времето и толкоз. Докато мисията на нейния живот бяха другите — онези, които не бяха починали в мир. Онези, които бяха умрели внезапно, при подозрителни обстоятелства, вследствие на насилие. Не изпитваше желание да контактува с хората, потопени в басейните с формалин, като цяло избягваше подземната част от тогавашния си свят. Избягваше както работещите там хора,

така и онези, които лежаха мъртви на металните си ложета. Нямаше никакво желание да отделия време на Дейв или Едгар Алан, не искаше да гледа как розовите трупове се придвижват с помощта на зловещи на вид куки и вериги... О, не!

Трябвало е да им обръща по-голямо внимание, рече си Скарпета и механично отчете, че стомахът я заболя от кафето. Не бе направила за тях всичко, което ѝ беше по силите. Отгърна медицинския картон на Пог и бавно започна да го преглежда. Би трябвало да купи мелачка, повтори си тя и спря поглед на адреса, който Пог беше дал на доктор Филпот. Гинтър Парк беше квартал в северния край на града. Беше живял там до 1996 г., след което адресът беше заменен от номер на пощенска кутия. Никъде не беше отбелязано къде е живял след деветдесет и шеста. Вероятно някъде по това време се е преместил в къщата зад оградата на Полсън, в къщата на госпожа Арнет... Може би беше убил и нея, а след това се е самонастанил в дома ѝ...

На клона пред хранилката кацна някакво друго птиче и Скарпета се обърна да го погледне. Ръцете ѝ останаха да лежат върху медицинския картон на Пог. Един слънчев лъч затопли лявата страна на лицето ѝ. Оскъдната топлина на зимата... Гледаше как малкото сиво птиче кълве семенца. Очите му бяха като лъскави копчета, опашката му ритмично потрепваше. Скарпета знаеше какво си мислят за нея някои хора. През цялата си кариера се беше стремил да избягва коментарите на невежите за лекарите, чиито пациенти са мъртви. Тя е извратена и гадна. Тя работи тази работа, защото не може да се разбира с живите. Съдебномедицинските патолози са антисоциални типове, хладнокръвни и жестоки, напълно лишени от състрадание. Избрали са тази медицинска специализация, защото са се провалили като лекари, като бащи или майки, като любовници и човешки същества...

Именно заради подобни коментари от страна на невежите тя се беше стремил да избягва тъмната страна на професията си. Но това съвсем не означаваше, че не я познава. Отлично разбираше Едгар Алан Пог. Не знаеше какво прави, но усещаше какво изпитва. Виждаше бялото му лице, усещаше крадливите му погледи. После си спомни за деня, в който взе и Луси със себе си. Момичето ѝ гостуваше за коледната ваканция и по цял ден се чудеше с какво да се занимава. Освен това обичаше да я придружава в службата. Случи се така, че в

онзи ден тя имаше някаква работа с Дейв и трябваше да слезе в анатомичното отделение. Луси я придружи. Беше жизнерадостна и пълна с енергия, както винаги. Беше си Луси. Но нещо се случи. Нещо се случи именно когато Луси беше долу, в мрачното подземие. Но какво?

Сивото птиче продължаваше да кълве семенца, вперило поглед право в нея. Скарпета посегна към кафето си, а то плесна с криле и изчезна. Бледата слънчева светлина пробяга по бялата чаша, върху която беше изрисуван гербът на Медицинския факултет във Вирджиния. Скарпета стана от кухненската маса и набра мобилния телефона на Марино.

— Ало — обади се той.

— Пог няма да се върне в Ричмънд — съобщи му тя. — Достатъчно умен е да съобрази, че ще го търсим тук. А Флорида е отлично място за хора с респираторни проблеми...

— В такъв случай ще е най-добре да тръгвам натам. Ти какво ще правиш?

— Трябва да свърша още една работа, след което завинаги обръщам гръб на тоя град — отвърна.

— Имаш ли нужда от помощ?

— Не, благодаря.

53.

Насядали по бетонните елементи и яркожълтите строителни машини, работниците ядяха обедните си сандвичи. Каските и обрулените им лица бавно се извърнаха към Скарпета, която държеше в ръка полите на дългото си палто и предпазливо газеше гъстата червеникава кал.

Не видя майстора, с когото беше разговаряла вчера. Никой от мъжете, които я наблюдаваха с присвити очи, не приличаше на началник. Неколцина от тях, облечени в тъмни и прашни дрехи, дъвчеха сандвичите си около един булдозер. В ръцете си държаха кутийки със сода.

— Търся началника на обекта — каза Скарпета, след като найсетне се добра до тях. — Трябва да вляза в сградата.

Очите ѝ пробягаха по това, което беше останало от някогашната ѝ служба. Предната част вече беше разрушена, но задната си стоеше.

— Няма да стане — изфъфли с пълна уста един от работниците. — Влизането вътре е забранено. — Свършил с изказването, човекът я изгледа сякаш е напълно откачена.

— Задната част още си е на мястото — отвърна Скарпета. — Преди време бях началник на службата по съдебна медицина и там беше кабинетът ми. Вече бях тук, един ден след смъртта на Уитби...

— Не може да влизате! — отсече същият работник, а очите му потърсиха одобрение у останалите. От изражението му личеше, че продължава да я смята за луда.

— Къде е майсторът? — попита Скарпета. — Искам да говоря с него.

Мъжът извади джиесем от калъфа на колана си и набра номера на майстора.

— Хей, Джо, обажда се Боби... Помниш ли жената, която вчера беше тук? Заедно с онова голямото ченге от Ел Ей... Да, същата. Пак е тук и иска да говори с теб. — Изключи апаратчето и се обърна към Скарпета: — След минута ще дойде, отишъл е да си купи цигари... —

Помълча за момент, после любопитството му надделя: — А защо искате да влезете? Там отдавна няма нищо!

— Като изключим призраците — добави работникът до него и всички избухнаха в смях.

— Кога започнахте да разрушавате тази част? — попита Скарпета.

— Преди около месец. Малко преди Деня на благодарността. Прекъснахме за около седмица, защото всичко беше замръзнало.

Мъжете се разприказваха. Спорът им се въртеше около точната дата, на която металното гюле се беше блъснало в стената. Иззад ъгъла се появи фигурата на мъж с работни панталони, тъмнозелено яке и ботуши. Тръгна към тях с каска под мишница, а между устните му димеше запалена цигара.

— Това е Джо — информира я работникът на име Боби. — Мисля, че няма да ви пусне вътре. А и не ви трябва, госпожо. Там вече не е безопасно...

— Беше ли изключено електричеството, когато започнахме да събаряте, или се наложи вие да го изключвате? — попита Скарпета.

— Няма начин да сме започнали при неизключен ток — отсече човекът.

— До последния момент не беше изключено — намеси се друг работник. — Не помниш ли, че когато дойдохме, вътре още светеше?

— Нямам представа.

— Добър ден — поздрави Джо, обръщайки се към Скарпета. — С какво мога да ви помогна?

— Искам да вляза в сградата. Там отзад, близо до товарната рампа...

— Няма да стане — отсече майсторът и хвърли кос поглед към полуразрушената сграда.

— Може ли да поговорим насаме? — попита Скарпета и го отведе встрани от групата.

— Няма да стане, по дяволите! — извика Джо, когато се отдалечиха на три-четири метра от подчинените му. — Защо искате да влезете там?

— Чуйте какво ще ви кажа — заплашително започна Скарпета и премести тежестта на тялото си напред, зарязала полите на дългото си палто. — Аз бях сред хората, които изследваха господин Уитби.

Достатъчно е да ви кажа, че открихме някои доста странни неща по него...

— Шегувате се!

Тя отлично знаеше как да го заинтригува още малко.

— Вътре в сградата има нещо, което искам да проверя. Наистина ли е опасно, или просто се страхувате от евентуални съдебни искиове, Джо?

Мъжът се втренчи в сградата, почесвайки се по главата.

— Е, няма да падне отгоре ни, особено онази част, там отзад... Но отпред наистина е опасно...

— Не искам да ходя отпред — успокой го тя. — Стига ми задната част. Ще влезем през онази врата до рампата. В дъното на коридора, който започва веднага вдясно, има едно стълбище... Ще се спуснем по него, за да стигнем подземие. Това е всичко.

— Знам го това стълбище, ходил съм там. Значи искате да се спуснете в мазето? Пресвети Боже! Това наистина е интересно.

— Откога е спряно електричеството?

— Един ден преди да започнем.

— Означава ли това, че при появата ви е имало ток?

— Светеха някакви лампи — отговори Джо. — Беше още през лятото... Но там долу цареше пълен мрак. Не разбирам за какви улики говорите... Нима мислите, че му се е случило и нещо друго, освен че го е прегазил тракторът? Жена му вдига пара и сипе обвинения по когото ѝ падне... Пълни глупости. Аз бях тук и видях всичко. Просто имаше нещастие да бъде в неподходящото време на неподходящото място, решил да човърка шибания стартер...

— Трябва да хвърля едно око — настоя Скарпета. — Ако искате, елате с мен. Всъщност, бих се радвала да го сторите. Ще погледна и нищо повече. Предполагам, че задната врата е заключена, а аз нямам ключ...

— Това не може да ни спре — заяви Джо, хвърли още един преценяващ поглед на сградата и извика: — Хей, Боби! Можеш ли да пробиеш ключалката на задната врата? Чудесно, направи го! — Обърна се към Скарпета и добави: — Добре, ще дойда с вас, но при едно условие: да не се бавим вътре и да не ходим към предната част...

Стъпките на Скарпета и работника глухо отекваха надолу, към някогашното царство на Едгар Алан Пог. Помещенията на приземния

етаж бяха без дограма, включително и онези, които се намираха над някогашната морга. А в самата морга по принцип не се предвиждаха прозорци. Тъмнината на стълбището се сгъстяваше, във влажния въздух се долавяше миризмата на прах.

— Когато ме извикаха да се запозная със сградата, никой не ме свали долу — оплака се Джо, който крачеше пред нея с фенерче в ръка. — Обиколих само горе. Представях си, че отдолу е едно обикновено мазе... — В гласа му се долови някакво притеснение.

— Трябвало е да ви разведат и долу — каза Скарпета, усещайки как гърлото ѝ става сухо и грапаво. — Там има вградени две специални вани за химикали. Приблизително седем на седем метра, с дълбочина около три... Едва ли ще ви стане приятно, ако някой от тракторите ви хлътне там...

— Е това вече наистина ме побърква! — изръмжа Джо. — Би трябвало поне да ме запознаят с плановете! Седем на седем, Господи! Внимавайте, това е последното стъпало... — Ръката му се фенерчето се извъртя назад.

— Сега трябва да сме в коридора. Завийте наляво.

— По всичко личи, че това е единствената възможна посока — промърмори Джо и предпазливо тръгна напред. — Защо, по дяволите, не са ни предупредили за тези вани?

— Не знам — сви рамене Скарпета. — Предполагам, че това е било работа на онзи, който ви е развеждал...

— Някакъв тип, забравих му името... Май беше от главната дирекция и хич не му харесваше да се върти наоколо. Не съм сигурен дали изобщо познаваше сградата...

— Най-вероятно не — рече Скарпета, свела очи към мръснобелите плочки на пода. — Те искаха сградата да се събори и толкоз. Човекът от дирекцията най-вероятно изобщо не е подозирал за съществуването на ваните. Най-вероятно никога не е слизал в анатомичното отделение. По принцип тук идваха малко хора... Ето ги там... — Лъчът на фенерчето пробяга по огромното празно помещение, на пода на което се виждаха металните капаци на ваните. — Слава Богу, че поне капациите са по местата си...

— Всъщност, не знам дали това е добре... Но при всички случаи тук съществува голяма опасност от биологическа зараза. Имайте го предвид, когато започнете да рушите тази част...

— О, не се безпокойте — отвърна Джо, но гласът му прозвуча нервно и малко уплашено. — Просто не мога да повярвам на това, което виждам...

Скарпета се обърна и започна да се отдалечава от ваните. Прекоси отделението и влезе в едно по-малко помещение, някогашната зала за балсамиране. Лъчът на фенерчето се плъзна по стоманената маса в средата, която беше свързана с дебели, вкопани в пода тръби. Вдясно имаше голям метален умивалник и няколко железни шкафчета. До стената беше опряна ръждясала количка, покрита с разкъсан найлон. Вляво хлътваше малка ниша, в дъното на която се намираше чугунената врата на пещта. Скарпета си я представи още преди да я беше видяла. После тя бавно изплува в светлината на фенерчето. Спомни си огнените езици, които играеха зад дебелата чугунена преграда, спомни си железните сандъци на колела, които влизаха вътре с поредния труп за изгаряне, а излизаха обратно с купчинка пепел и няколко по-едри тебеширенобели кости, които трябваше да бъдат раздробени с помощта на бухалките. Изведнъж се почувства засрамена.

Лъчът се плъзна по пода. Той все още беше покрит със ситен бял прах, сред който се виждаха малки, наподобяващи тебешир късчета кости, които усещаше през подметките си. Джо предпочете да не влиза тук и остана да я чака до нишата. Фенерчето му беше насочено навътре, с цел да помогне на огледа ѝ. Сянката на тялото ѝ с дълго палто и широкопола шапка гротескно се очертаваше на срещуположната стена. После лъчът изведнъж улови окото. Беше изрисувано с черен спрей върху кафеникавата стена. Огромно черно око без мигли, което гледаше втренчено...

— Какво, по дяволите, е това? — прошепна дрезгаво Джо. Тя не беше в състояние да проследи погледа му, но явно ставаше въпрос за окото. — Исусе Христе! Какво е това?!

Скарпета не отговори. Лъчът на фенерчето ѝ се насочи към ъгъла, но бухалките за бейзбол вече ги нямаше там. Има твърде много прах и парченца от кости, каза си тя. Светлината попадна на кутийка черен спрей, редом с която имаше две шишенца — едното с червен емайллак, а другото със син. И двете бяха празни. Тя ги пусна в едно найлоново пликче, друго определи за спрея. Наблизо се търкаляха няколко стари кутии от пури, в които имаше остатъци от пепел. Редом

с тях се виждаха няколко угарки от пури, а малко по-нататък — смачкана хартиена кесия. Лъчът се насочи нагам, облечените ѝ в тънки ръкавици пръсти внимателно вдигнаха кесията. Хартията изшумоля, докато я отваряше. Веднага ѝ стана ясно, че тя не е престояла тук нито осем години, нито дори една.

В носа я удари едва доловимата миризма на пури. Но това не беше миризмата на дим, а по-скоро на суров тютюн. Насочи фенерчето към вътрешността на кесията и видя известно количество изронен тютюн, от което стърчеше лист хартия. Джо я наблюдаваше от мястото си при входа. Насочи фенерчето си към ръцете ѝ с очевидното желание да я улесни. Листчето се оказа касова бележка и тя изведнъж изпита чувството, че е извън времето и пространството. Датата беше 14 септември тази година — денят, в който Едгар Алан Пог — вече беше абсолютно убедена, че става въпрос именно за Пог! — бе похарчил повече от сто долара в магазина за алкохол и цигари в близкия търговски център „Джеймс“, за да си купи десет пури марка „Ромео и Жулиета“.

55.

„Джеймс“ не беше мястото, което Марино обичаше да посещава, докато беше полицай в Ричмънд. Той никога не купуваше своето „Марлборо“ от модерния магазин за алкохол и тютюни там. Впрочем, изобщо не купуваше цигарите си от магазин.

По принцип не пушеше пури, тъй като и най-евтините значително надвишаваха скромния му бюджет, освен това не умееше само да пафка и поемаше дима в дробовете си. Днес, когато вече почти не пушеше, спокойно можеше да го признае. Да, със сигурност щеше да поема дим в дробовете си. Изцяло остъкленият атриум беше изпълнен със светлина и красиви растения, водата от изкуствените водопади приятно бълбукаше. Марино обаче не я чуваше, тъй като крачеше бързо към магазина, от който Едгар Алан Пог беше купил пурите си три месеца преди да умъртви малката Джили.

В късния предиобед нямаше много посетители. Неколцина мъже в стилни костюми пиеха кафе или се движеха със зает вид и излъчване за собствена значимост. Марино по принцип не понасяше публиката, която се събираше в центъра „Джеймс“. Познаваше добре тоя тип хора, тъй като беше израснал сред тях. Те не проявяваха интерес към такива като Марино, но и той едва ли някога щеше да се интересува от тях. Крачеше бързо, в гърдите му тлееше гняв. Размина се с един тип, чийто раиран костюм изглеждаше като току-що изваден от кутия, и който изобщо не го забеляза. „Какво знаеш ти, мамка ти — скръцна със зъби Марино. — Нищо не знаеш! Такива като теб не се интересуват от нищо!“

Въздухът в магазина беше наситен със сладникавата миризма на различни видове тютюн. Това пробуди у него куп забравени копнежи, които отдаде на неувяхващата си пристрастеност към пушенето. Имаше моменти като този, в който буквално не издържаше. Беше разстроен и тъжен, защото му липсваха цигарите, сърцето го болеше при мисълта, че никога вече няма да пуши както някога. Все още се заблуждаваше, че от време на време ще може да припалва, все още се

залъгваше, че има надежда. Но това беше мит, надежда нямаше. И никога не беше имало. Ако на този свят съществуваше нещо наистина безнадеждно, това беше удовлетворяването на неговата страст към тютюна, неговата отчаяна любов към цигарите. Не можеше да се примири с мисълта, че никога вече няма да запали, да вдиша дълбоко дима, да изпита онова несравнимо с нищо удоволствие и отпускане на нервите, което носи първото дръпване. Събуждаше се с болка в душата, лягаше си с болка в душата, сънуваше с болка в душата и сънищата му винаги бяха свързани с димящата цигара. Погледна часовника си и помисли за Скарпета. Вероятно полетът ѝ е закъснял, рече си той. Напоследък почти всички полети закъсняват.

Лекарят го беше предупредил, че ако продължава да пуши, още преди шейсетте ще се придвижва само с кислороден апарат, маскиран като някой индианец. Ако преди това не умре, разбира се. Борейки се за глътка въздух като бедната малка Джили, смачкана под тежестта на онзи луд, затиснал я на леглото. Всяка нейна клетчица е крещяла от ужас, искала е да извика мама или татко, но не е била в състояние да издаде нито звук. Нито звук! И с какво беше заслужила тази ужасна смърт? С нищо. Марино сбърчи вежди и започна да оглежда кутиите с пури, подредени по лавиците от тъмно дърво, изпълващи елегантния магазин за тютюн и пособия за пушачи. В момента Скарпета най-вероятно се качва на самолета, помисли си той, докато очите му се търсеха кутиите от марката „Ромео и Жулиета“. Ако не е имало закъснение, тя може би вече е на борда и лети към Денвър. Усети някаква особена празнота в областта на сърцето, а дълбоко в душата си изпита и срам. Но най-осезаемото му чувство беше гневът.

— С нещо да помогна? — попита мъжът зад тезгяха, облечен в сив пуловер и бежов панталон. Цветът на пуловера и косата му наподобяваха дим и Марино неволно преглътна. Този човек работеше в магазин за тютюневи изделия, който беше претърпан с излъчваща дим стока, и постепенно беше попил цвета на дима. Вероятно след работа ще се прибере у дома и ще се наслади на любимата си марка цигари или пури, ще го направи спокойно и до насита. Докато Марино ще се върне в поредната мрачна хотелска стая, ще бъде сам и лишен от възможността да запали, да не говорим за вдишване на дима. Да, знаеше това. Не може и толкоз. Заблуждаваше се, че понякога може да си го позволи. Сърцето му се изпълни с мъка и срам.

Бръкна във вътрешния си джоб и извади касовата бележка, която Скарпета беше открила на пода на анатомичното отделение. Положи я на плота пред продавача — така както си беше в прозрачното найлоново пликче.

— От колко време работите тук? — зададе въпрос на мъжа, от чийто външен вид се излъчваше пушек.

— О, вече дванайсет години — усмихна се човекът, но замъглените му от пушек очи останаха сериозни. Марино долови някакъв страх у тях, но не направи нищо, за да го разсее.

— Значи познавате Едгар Алан Пог — констатира той. — На четиринадесети септември той си е купил от вас ето тези пури...

Мъжът се намръщи и се наведе да разгледа касовата бележка в прозрачното пликче за веществени доказателства.

— Бележката е наша — установи той.

— Сериозно, Шерлок? — пусна крива усмивка Марино. — Става въпрос за дребен и дебел мъж с червена коса — добави, без да се старае да разсее страховете на продавача. — Някъде към трийсетте, работил е в старата морга ей там... — Пръстът му се стрелна по посока на Четиринайсета улица. — Най-вероятно се е държал странно...

Мъжът стрелна с поглед бейзболната шапка на Марино, върху която личаха инициалите на полицията в Лос Анджелис. Лицето му беше бледо и напрегнато.

— Ние не продаваме кубински пури — отсече той.

— Какво? — сбърчи вежди Марино.

— Ако за това става въпрос... Човекът може да е попитал за кубински пури, но ние не продаваме такива.

— Появил се е тук и е търсел кубински пури?

— Беше много решителен, особено при последната си поява — нервно отвърна продавачът. — Но тук не продаваме кубински пури, нито пък някаква друга контрабандна стока.

— Не ви обвинявам в такова нещо! — изръмжа Марино. — Не съм от данъчното, не съм от митницата, не съм главният хирург, нито зайчето Бъни! Пет пари не давам дали продавате под тезгяха тези кубински лайна, ясно ли е?

— Не го правя. Кълна се, че не го правя!

— Искам Пог, нищо друго. Хайде, говори!

— Помня го — кимна мъжът и лицето му наистина придоби сивкавия цвят на цигарен дим. — Наистина ме попита за кубински пури. Търсеше марка „Кохибас“, но ние предлагаме доминикански, а не кубински. Казах му, че не продаваме кубински пури, защото е незаконно. Вие не сте оттук, нали? Не говорите на местното наречие...

— Не съм, разбира се — изсумтя Марино. — Какво още каза Пог? И кога беше тук за последен път?

Мъжът сведе поглед към касовата бележка.

— Вероятно тогава... Струва ми се, че беше някъде през октомври. Идва веднъж месечно. Странен тип, много странен...

— През октомври? Добре. Какво друго каза, когато се появи?

— Заяви, че иска кубински пури и е готов да плати всякаква цена. Отговорих му, че не продаваме кубински пури, макар че той вече го знаеше. Беше ме питал за тях и при предишните си посещения, но не толкова настоятелно. Странен тип, казвам ви... Последния път настойчиво ме разпитваше за кубински пури. Дори изтърси някаква глупост от сорта, че кубинският тютюн бил полезен за дробовете или нещо подобно. Човек можел да пуши кубински пури колкото си иска и те не само нямало да му навредят, но щели да укрепят здравето му... Защото били чисти и на практика лекували дробовете...

— А ти какво му отговори? Само не ме лъжи, ако обичаш! Пак ти казвам, че не ми пука дали си му продал кубински пури или не. Интересува ме той и трябва да го открия. След като мисли, че тези лайна са полезни за шибаните му дробове, значи си ги купува отнякъде. Който търси, намира...

— Безспорно ги търсеше — потвърди продавачът. — Не знам защо, но последния път беше много настоятелен... — Очите му опипаха касовата бележка на плота. — Качествените пури са много, но той искаше кубински. Напомняше ми за онези болни, които се надяват на някакви чудотворни билки, или за болните от артрит, които вярват, че ще се излекуват, ако си инжектират злато... Много странно. Казах му да не търси кубински пури при нас и го изпратих в друг магазин...

— В кой?

— Всъщност, това е ресторант, където се продават разни дефицитни неща. Под тезгяха. Предполагам, че предлагат всичко. Така съм чувал. Но лично не съм ходил там. Нямам нищо общо...

— Къде?

— На няколко пресечки оттук.

— А знаеш ли такива места и в Южна Флорида? — попита Марино. — Места, където се продават такива неща?

— Не — поклати глава мъжът. — Нямам нищо общо с подобни места. Попитайте в онзи ресторант, те вероятно знаят...

— Добре — кимна Марино и прибра найлоновото пликче в джоба си. — А сега идва ред на въпроса за един милион долара. Ти ли каза на Пог за ресторанта, от който може да си купи кубински пури?

— Споменах му, че някои хора купуват пури оттам — отвърна продавачът.

— Как е името на заведението?

— „Ивицата“. Намира се на Кери Стрийт, недалеч оттук. Не исках този човек в магазина си. Държеше се доста странно. Винаги съм го намирал за странен. Идва тук от години, по веднъж в месеца. Не говори много... Но последния път ми се видя още по-странен. Май беше през октомври... Носеше една бейзболна бухалка. Попитах го защо я носи, но той не отговори. Беше много настоятелен по отношение на кубинските пури. Искаше точно „Кохибас“...

— Каква беше бухалката? На червени, сини и бели ивици? — Марино си мислеше за Скарпета, за мелачките, за костите, пепелта и всичко останало, което беше казала след посещението си в кабинета на доктор Филпот.

— Може и да е била — промърмори човекът и му хвърли озадачен поглед. — Но за какво всъщност става въпрос, по дяволите?

56.

В гората край вилите беше студено, тъмнината се прорязваше само от петнисто-белите стволоче на трепетликите. Клоните на повечето от тях бяха голи, но стволочете им бяха толкова нагъсто, че гората беше почти непроходима. Луси и Хенри с мъка си пробиваха път между дърветата, отмествайки с ръце заскрежените клонки. Снегът стигаше до коленете им, доста над апреските с дебели подметки, максимално пригодени за такова време. А където имаше навяни преспи — и доста повече.

— Това е лудост — промърмори задъхано Хенри. — Защо го правим?

— Защото имаме нужда да правим нещо — отвърна Луси и хлътна в една пряспа, в която потъна почти до хълбок. — Оуу! Виж това! Невероятна красота!

— Мисля, че изобщо, не биваше да идваш тук — подхвърли Хенри и спря сред синкавата белота на недокосвания сняг. — Аз вече се оправих и възнамерявам да се върна в Лос Анджелис.

— Животът си е твой, ти решаваш...

— Знам, че не го мислиш. Носът ти пораста в момента, в който изтърсиш някоя глупост от тоя сорт!

— Дай да повървим още малко — предложи Луси и се втурна напред, внимавайки да отмества клоните и тънките дръвчета така, че да не шибат лицето на Хенри. Макар че тя със сигурност го заслужаваше. — Тук някъде имаше едно повалено дърво, сигурна съм. Видях го от пътя, докато идвах към теб. Можем да го почистим от снега и да поседнем...

— Ще замръзнем — поклати глава Хенри, но все пак я последва, стремейки се да стъпва в следите ѝ.

— В момента не ти е студено, нали?

— Даже ми е горещо.

— Значи ако започне да ни става студено, просто ставаме и тръгваме обратно...

Хенри не отговори. След боледуването и особено след като я бяха нападнали, твърдостта и волята ѝ бяха значително намалели. От времето на първата им среща в Лос Анджелис, когато беше във великолепна физическа форма — не много едра, но изключително силна. Беше в състояние да прави повече от десет лицеви опори с една ръка, а една миля пробягваше за по-малко от седем минути. Днес беше доволна, ако може да извърви една миля. В рамките на месец беше изгубила цялата си блестяща форма, но едновременно с това и нещо по-важно: мисията. Беше изгубила чувството си за мисия. Луси сериозно се безпокоеше, че никога не бе имала такава, а го бе замествала със суета. А огънят на суетата е буен, но краткотраен и скоро угасва.

— Ей там, горе — обади се задъхано Луси. — Вече го виждам... Отвъд едно малко и напълно замръзнало поточе... По същия път можем да стигнем и до фитнеса... — Щеката ѝ махна в указаната посока: — Ще бъде чудесно да стигнем дотам, а след това да скочим и в сауната...

— Не мога да дишам — оплака се Хенри. — След проклетия грип имам чувството, че белите ми дробове са се свили наполовина.

— Изкара пневмония, а не грип — напомни ѝ Луси. — Или вече си забравила, а? Цяла седмица пиеше антибиотици, включително и в деня, в който се случи всичко...

— Да, точно така. От този ден започна всичко... — Натърти на последната дума и добави: — Предполагам, че в момента използваме евфемизми... — Направи още няколко крачки в дупките, оставени от Луси, после измъчено добави: — Болят ме дробовете...

— А как очакваш да го наричаме? — попита Луси и спря пред дебелия ствол на поваленото дърво, което приличаше на катастрофирал кораб. — Ти как би нарекла това, което се случи?

— Бих казала, че за малко не умрях...

— Ела, седни — покани я Луси и разчисти снега от дънера. — Удобно е... — Дъхът ѝ излиташе под формата на гъсти облачета пара, а кожата на лицето ѝ беше станала безчувствена от студа. — За малко не умря или за малко не те убиха?

— Все тая — промърмори Хенри, спря пред дънера и подозрително се огледа. Заснежената гора ставаше все по-тъмна,

сенките се удължаваха. През клоните се виждаха жълтеникавите светлини на вилите и фитнес центъра, от комините излиташе дим.

— Не бих казала, че е все тая — каза Луси и се обърна да я погледне. Направим впечатление, че беше доста отслабнала, а в очите имаше някакво ново, непознато досега пламъче. — „За малко не умрях“, звучи някак отнесено, докато аз искам да усетя истинските ти чувства и емоции...

— По-добре да не искаш такива неща — промърмори Хенри и неохотно се отпусна на заснежената кора, на доста голямо разстояние от приятелката си.

— Ти не го потърси и той те намери — продължи Луси, гледайки право пред себе си.

— Което означава, че ме е дебнал. Половината Холивуд е обект на дебнене. Предполагам, че това ме прави член на клуба, нищо повече... — Прозвуча така, сякаш е доволна да бъде член на клуба на звездите, които ги дебнат.

— Доскоро и аз мислех така — рече Луси и загреба шепа ситен сняг с ръкавицата си. — Но след това разбрах, че си дала интервю, в което споменаваш, че съм те наела... Явно си пропуснала да ми кажеш.

— Какво интервю?

— За „Холивудски репортер“, който те цитира...

— Цитирали са ме за куп неща, които не съм казвала — сви рамене Хенри.

— Тук обаче не става въпрос за нещо, което не си казвала. Тук става въпрос за специално интервю, което си дала за това издание. Цитирано е името на фирмата ми — нещо, което по принцип не е никаква тайна... Такава обаче е фактът, че офисът ни е преместен във Флорида... Тази информация е секретна, главно заради тренировъчния лагер. След което изведнъж я виждам в пресата, което означава, че вече не е никаква тайна...

— По всяка вероятност не си се научила да различаваш клюките и измислените истории — опита да се защити Хенри. — Ако беше работила в киното като мен, със сигурност щеше да го умееш. И щеше да знаеш за какво става въпрос...

— Страхувам се, че и сега го умея достатъчно — отвърна Луси, без да извърща глава към нея. — По някакъв начин Едгар Алан Пог е

разбрал, че леля ми от време на време работи за мен, в новия ми офис с адрес Холивуд, Флорида. И познай какво предприема... — Наведе се и загреба нова шепа сняг: — Идва в Холивуд с намерението да ме открие...

— Изобщо не е търсил теб — възрази Хенри, а гласът ѝ беше студен от снега около тях. Луси не усещаше студа, защото ръката ѝ беше скрита в дебела ръкавица, но нищо не ѝ пречеше да долови студенината в гласа на Хенри.

— Страхувам се, че е търсил именно мен — каза тя. — Винаги е трудно да се определи кой кара тези бързи ферарита, знаеш... За да е сигурен, човек трябва да е съвсем близо до тях, а от друга страна, те са много лесни за проследяване... В това отношение Руди е прав. Много лесни са за проследяване. И Пог е успял да ме проследи. Може би е разпитвал наоколо и е съумял да открие тренировъчния лагер, може би просто е проследил някое от фераритата до дома ми. Вероятно черното, не знам... — Разтвори облечените си в кожа пръсти, снегът падна в краката ѝ. Наведе се и гребна още една шепа: — Мисля, че се е добрал до черното ферари, което беше ужасно изподраскано... Станало е онзи път, когато ти го беше взела без разрешение, или по-точно — въпреки изричната ми забрана да го караш... Може би през същата нощ е открил и къщата ми, но не съм сигурна... При всички случаи обаче не е дебнал теб...

— Ти си страшна егоистка! — изсумтя Хенри.

Луси смачка на малка топка снежинките върху ръкавицата си.

— Преди да те назнача, аз си направих труда да проверя биографията ти до девето коляно — каза с въздишка тя. — Изчетохме всичко, което е било писано за теб, до последната реклама. За съжаление ние двете не си говорим много. Бих искала да прекратиш това звездно поведение. Престани да се държиш така, сякаш са те дебнали, защото си звезда... Нима не разбираш, че това е отегчително?

— Прибирам се — скочи на крака Хенри и едва не се просна в снега. — Чувствам се много уморена.

— Той е искал да те убие, за да ми отмъсти — тихо продължи Луси. — За нещо, което се случи още докато бях дете... Разбира се, доколкото може да се вярва на извратената му логика. Работата е там, че аз изобщо не го помня. Както и той едва ли помни теб... Предполагам, че в някои отношения всички ние сме само инструменти.

— Съжалявам, че изобщо се запознахме — враждебно я погледна Хенри. — Ти разби живота ми!

В очите на Луси се появиха сълзи, но тялото ѝ остана заковано върху дънера. След известно време загреба още малко сняг и го пръсна по дървото до себе си.

— И без това винаги съм си падала по мъже — промълви Хенри и потегли по стъпките им в обратна посока. — Не знам защо изобщо се захванах... Може би от любопитство, за да видя какво е... Предполагам, че много хора ще те намерят за вълнуваща, за определен период от време... Експериментирането е нещо обикновено в света, от който идвам. Не че има някакво значение, но...

— Как се сдоби с тези синини? — попита Луси, докато крачеше след Хенри с големи крачки и ускорено дишане. — Знам, че помниш. Знам, че помниш много добре!

— О, за синините, които щракнахте на фото, ли питате, госпожице Супер ченге? — задъхано подвикна Хенри и заби щеката в снега пред себе си.

— Знам, че помниш! — извика с овлажнели очи Луси, но все пак успя да запази стабилността на гласа си.

— Той седна върху мен — отвърна Хенри и направи поредната широка крачка. — Копелето с дългата чуплива коса. Отначало го взех за жена, помислих го за жената, която чисти басейна... Няколко дни по-рано го зърнах да се мотае наоколо. Но тогава бях с температура. Взех го за някаква дебелана, която си наела да почисти басейна...

— Той почистваше ли го?

— Да. Затова си помислих, че си наела втори човек за почистването... А сега и най-интересното... — Обърна се да я погледне, на лицето ѝ се беше изписало ново, доста странно изражение: — Онази шибана пияница, съседката ти, правеше снимки! Щракаше абсолютно всичко, което става в имота ти.

— Благодаря за информацията — кимна Луси. — Сигурна съм, че не си я споделила с Бентън, въпреки че той си губи времето в опит да ти помогне... Хубаво е, че ни казваш за евентуалното съществуване на снимки.

— Това е всичко, което помня. Как седна върху мен. Не исках да го казвам на никого... — Беше толкова задъхана, че се принуди да спре. Когато се обърна, върху бледото ѝ лице се беше изписала

жестокост: — Намирах го за смущаващо, знаеш... Не можех да си представя, че разказвам на някого за грозния и дебел малоумник, озовал се изведнъж в леглото ми. И на всичкото отгоре е седнал отгоре ми... — Обърна се и отново закрета по обратния път.

— Благодаря за информацията, Хенри. Проявяваш се като истински следовател.

— Край на тая работа! — отсече Хенри. — Напускам. Вземам първия самолет за Ел Ей! Напускам, чуваш ли?

Луси се върна на дънера и загреба поредната шепа сняг.

— Не можеш да напуснеш, защото си уволнена — рече тя.

Хенри не я чу.

— Уволнена си! — изкрещя от мястото си Луси. Хенри крачеше с широки крачки и решително размахваше щеките си.

57.

Едгар Алан Пог се разхождаше из просторния оръжен магазин „Гънс енд Поун“ на Национална магистрала № 1 и леко опипваше оловно-медните патрони, потънали дълбоко в десния джоб на панталоните му. От време на време сваляше някой кобур от рафта, изчиташе данните от вътрешната му страна, след което внимателно го връщаше обратно. Днес нямаше нужда от кобур. Всъщност, каква дата бе днес? Не беше много сигурен. Дните се точеха монотонно, без нищо да ги отличава един от друг. Освен беглия спомен за смяна на осветлението, докато се потеше на градинския си стол и гледаше в голямото око, изрисувано на стената.

Нямаше мира от изтощителната кашлица, която го връхлиташе час по час — тежка, суха и дълбока. Носът му течеше, ставите го боляха. Добре знаеше какво означава това. Доктор Филпот беше свършил ваксината. Доктор Филпот не беше помислил за Пог, не беше се сетил, че той се нуждае от противогрипната ваксина повече от всеки друг пациент. Е, извини се наистина, но това не оправи нещата. Оказа се, че ваксината е свършила в целия град.

— Обади се другата седмица, но лично аз не храня особени надежди...

— А дали ще ги има във Флорида? — попита Пог.

— Съмнявам се — отвърна доктор Филпот. Беше много зает и почти не го слушаше. — Съмнявам се, че ще намериш ваксина срещу грип, освен ако не извадиш голям късмет. Тази година е регистриран рекорден недостиг на ваксина. Не са произвели достатъчно, а за допълнително количество са необходими минимум четири месеца. Което означава, че ваксина ще има чак следващата година. Но тя не винаги е сигурна. Често става така, че се ваксинираш срещу един вирус, а те пипва друг. Най-добрата профилактика е да избягваш контакт с болни и да се грижиш за себе си. Не се качвай на самолети, стой далеч от фитнеси и гимнастически зали. Там вирусите се разпространяват най-лесно.

— Да, сър, добре, сър — беше отговорил Пог, въпреки че никога през живота си не беше летял със самолет, а в гимнастически салон не беше влизал от гимназията.

Изправен пред щанда с аксесоари за почистване на оръжие, Едгар Алан Пог се закашля с такава сила, че очите му се насълзиха. Въпреки това не се отмести, тъй като му беше приятно да съзерцава всичките тези шишенца, кутийки и четчици. Но днес не възнамеряваше да почиства оръжие, затова продължи обиколката си. Очите му не изпускаха нито един от посетителите. След няколко минути се оказа сам, ако не се броеше един едър мъж зад тезгяха, зает да слага някакъв пистолет във витрината.

— С какво мога да ви помогна? — попита мъжът, беше някъде към петдесетте, с бръсната глава и застрашителен вид.

— Чух, че продавате пури — рече Пог и моментално се закашля.

— Хм — изгледа го мъжът, задържайки поглед най-вече върху перуката му. В лицето му имаше нещо познато. — И къде го чухте?

— Просто го чух — тръсна глава Пог и отново изпита чувството, че някой го потупва по рамото с цел да привлече вниманието му. След което го връхлетя поредният пристъп на кашлица и очите му се насълзиха.

— Като те слушам, май не ставаш за пури, приятелю — подхвърли мъжът иззад стъклената витрина. В широкия му колан беше затъкната бейзболна шапка, но Пог не можеше да прочете надписа ѝ.

— Аз ще преценя това! — сопна се той, опитвайки да си поеме дъх. — Предпочитам „Кохибас“. Плащам дващетачка на парче, но искам поне шест...

— Що за пистолет е този „Кохибас“? — попита с безизразно лице мъжът.

— Дващет и пет — вдигна мизата Пог.

— Нямам представа за какво говориш, приятел.

— Трийсет — рече Пог. — Това е максимумът, който мога да дам. И гледай да са кубински, защото ги познавам... Освен това искам да разгледам онзи „Смит и Уесън“, трийсет и осми калибър... — Пръстът му се насочи към един от пистолетите във витрината. — Дай ми шест парчета „Кохибас“ и пистолета...

— Чух те, приятел — отвърна мъжът и погледът му се насочи някъде отзад и встрани. А Пог отново изпита чувството, че някой го

потупва по рамото, за да го предупреди...

Обърна се рязко, изпитал внезапното подозрение, че зад него има човек. Но магазинът беше все така пуст — две дълги лавици, отрупани с оръжейни аксесоари, камуфлажно облекло и кутии с патрони. Пръстите му опипаха шестте парчета трийсет и осми калибър в джоба на панталона му, а в главата му се появи един практичен въпрос: как ли ще се почувства, ако застреля този голям мъж с черни дрехи? Вероятно добре, рече си и му стана приятно. После се обърна към стъклената витрина с намерението пак да си поиска нужното за целта оръжие, но изведнъж се озова пред дулото на пистолет, насочен между очите му.

— Как я караш, Едгар Алан? — попита мъжът. — На мен ми викат Марино...

58.

Скарпета видя фигурата на Бентън, който се спускаше по разчистената от сняг пътека, и спря да го изчака под някакво вечнозелено дърво. Не беше го виждала откакто се беше качил в Аспен. А след пристигането на Хенри бе разрешил обажданията си. Тя правеше усилия да го разбере, както винаги. Опитваше се да разбере защо става все по-лаконичен и няма какво да ѝ каже. Но стига вече. Дотук...

Той я целуна, а устните му бяха солени.

— Какво си ял? — попита го, притисна се в него и го целуна още веднъж, този път по-силно. Стояха под зелените клони на боровете, натежали от снега.

— Фъстъци. С тоя нос би трябвало да се родиш хрътка — усмихна се той, прегърна я през рамо и надникна в очите ѝ.

— Използвах по-скоро вкусовите си рецептори, отколкото обонянието — поясни Скарпета и закрачи заедно с него към къщата.

— Имах предвид дима от пури — уточни Бентън, притискайки я към себе си. — Помниш ли, че едно време пуших пури?

— На вкус бяха гадни — кимна тя. — Миришат хубаво, но на вкус са гадни.

— Кой го казва! — шеговито се намръщи той. — По онова време ти пушеше цигари.

— Значи и аз съм била гадна на вкус.

— Не съм казал такова нещо, по-скоро беше обратното!

Плътно прегърнати, двамата продължиха да крачат към осветената вила сред дърветата.

— Това с пурите беше наистина умно, Кей — похвали я Бентън, докато бъркаше в джоба на якето си за ключовете. — Досега не го бях казвал на глас, но дойде време да го подчертая — беше наистина умно!

— Не го направих аз — отвърна тя, питайки се какво ли изпитва Бентън след толкова време, проверявайки и собствените си чувства. — Направи го Марино.

— Много бих искал да го видя как си купува кубински пури от онзи лъскав магазин за тютюн в Ричмънд!

— Не там продаваха забранената стока — поклати глава Скарпета. — Всъщност, що за глупост е това да обявиш кубинските пури за забранена стока? Защо трябва да ги третираме като марихуана или нещо подобно? Някакъв служител от магазин за тютюн го ориентирал какво да прави и в крайна сметка се озовал в онзи оръжеен магазин в околностите на Холивуд. Знаеш го Марино. Захване ли се с нещо, няма пускане!

— Добре, както и да е — кимна Бентън, който очевидно не се интересуваше от подробностите. Тя ясно усети от какво се интересува, но не беше сигурна дали иска да му помогне.

— Заслугата е изцяло на Марино — подчерта тя. — Само това ще ти кажа. Той свърши цялата работа, а и в момента се нуждае от поощрение. Гладна съм и искам да знам какво си ми сготвил...

— Извадил съм скарата. Обичам да пека разни неща на верандата, направо на снега, редом с горещата вана...

— Стига с тая гореща вана — засмя се Скарпета. — Не мога да си представя как ще излезеш гол в мрака и студа, препасал само един пистолет!

— И аз — призна той. — Вероятно по тази причина все още не съм я използвал.

Отключи входната врата и двамата изтупаха краката си. По обувките им нямаше кой знае колко сняг, тъй като пътеката беше разчистена, но го направиха по навик, а може би и защото имаха нужда от малко време. Бентън затръшна вратата и я взе в прегръдките си. Този път устата му не беше солена. Единственото, което усети, беше гладко избръснатото му лице и движенията на силния му език.

— Пуснал си косата си дълга — промърмори тя, почти без да отлепя устните си от неговите.

— Нямах време да се подстрижа — обясни Бентън и обви ръце около нея. Тя стори същото, след което се оказа, че връхните дрехи им пречат.

— Нямам си време заради някоя дама, нали? — подхвърли, докато му помагаше да свали якето си, а той се бореше с палтото ѝ. Устните им ненаситно се докосваха. — Вече чух нещо такова...

— Така ли?

— Да. Не подстригвай косата си.

Облегна се на входната врата, без да обръща внимание на студения въздух, който проникваше покрай рамката. Държеше ръцете му и се взираше в очите му. Той я погали, а в очите му искреше топлина. Беше дълбока и едновременно с това ярка, но в момента не можеше да се разбере дали е радостен или тъжен.

— Влез — прошепна, без да променя изражението си. Ръцете му я дръпнаха навътре и студът изведнъж изчезна. — Ще ти предложи нещо за пиене, а след това ще хапнем. Трябва да си гладна и уморена...

— Не чак толкова — отвърна с усмивка тя.

Издание:

Патриша Корнуел. Следа

ИК Бард, София, 2005

Редактор: Олга Герова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.